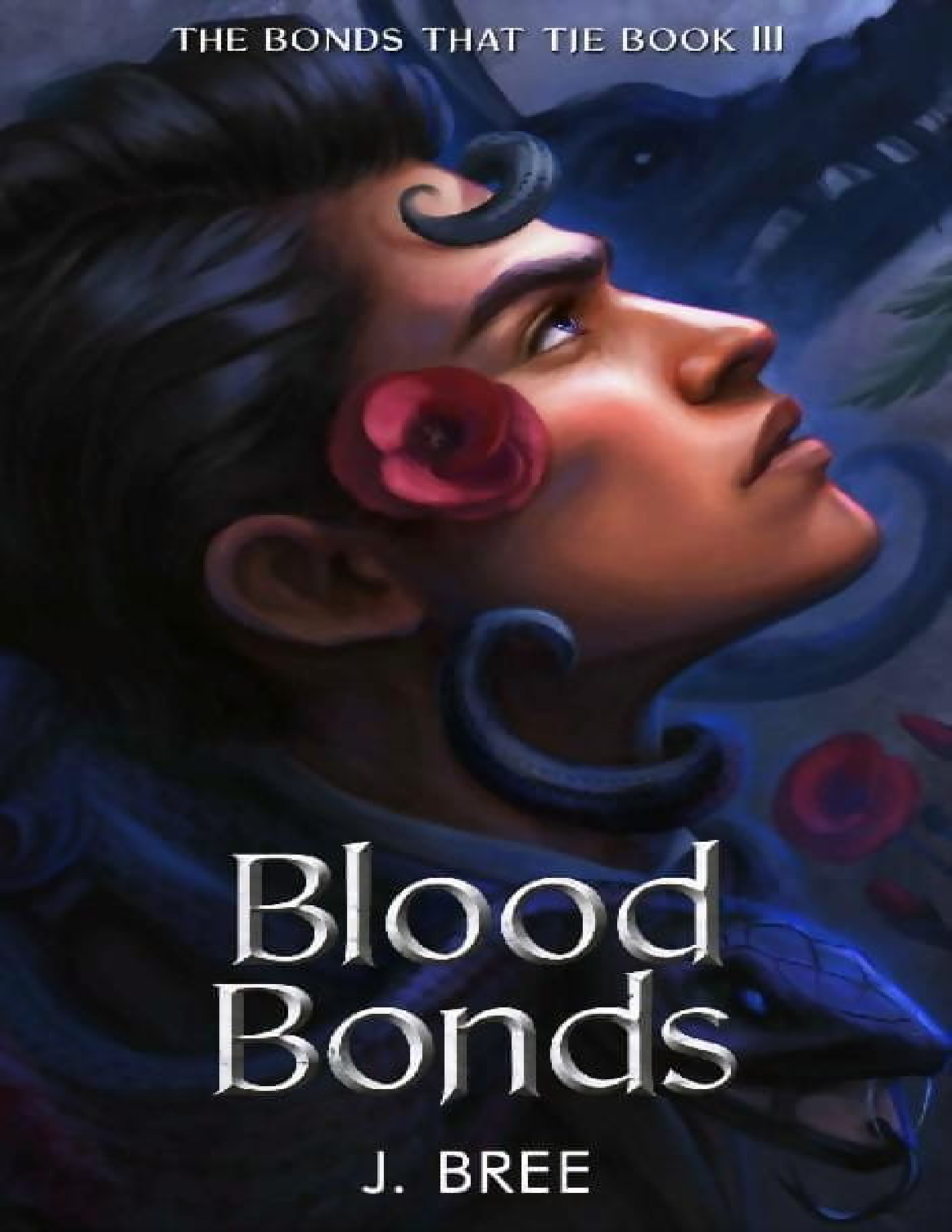
THE BONDS THAT TIE BOOK III

Blood Bonds

J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KAN BAĞIŞLARI

3'Ü BIRBIRINE BAĞLAYAN BAĞLAR

J BREE

Copyright © 2021 by J Bree

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Ayrıca yazan J
Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Sadece Bırakın
Önsöz

PROLOGUE

Oli

HASTANE gürültülü ve soğuk.

Bağım göğsümde sessiz, sanki beni korumak için ortaya çıkan dalgalanma, şimdilik sahip olduğu sürekli kan susuzluğunu gidermiş gibi görünüyor, ama bunun uzun sürmeyeceğini zaten biliyorum. Özlem, istek, ezici tüketme ihtiyacı... asla uzun süre geçmiyor.

"Oleander? Oleander Fallows? Tanrım, o büyük yatakta otururken çok güzel görünüyorsun. O uzun sarı saçlarınla, o araba kazasından yara almadan kurtulduğunu öğrenince bağların çok mutlu olacak."

Benimle konuşan hemşireye bakamıyorum, sesi sıcak ve nazik, onun yerine gözlerim yüzümü kaplayan saçlarımın uzun dallarına odaklanıyor. Gerçi sarı değil. Şimdi gümüş rengi, ama dün siyahtı. O arabada her ne olduysa, saçlarımın rengini ağartmıştı.

Gözlerime dolan yaşların düşmemesi için mücadele ediyorum.

Hemşire dilini şaklatıyor, yanımdaki yatağa tünüyor ve elimin arkasını nazikçe okşuyor. "Sorun değil, başhemşireyle konuştum ve tahvillerinizin buraya doğru yola çıktığını söyledi. Burada her şey çok gizli ve saklı, bu yüzden önemli olmalılar. En azından bir tanesinin senin bakımın için imza atacak yaşta olduğunu biliyorum, seni bu büyük, özel odaya aldıran o, yani üst sosyete ailelerinden birinden olmalı. Korkma, böyle bir bağla iyi olacaksın."

O konuştukça benim bağım daha da öfkeleniyor.

O zaman anlamamıştım ama kadın beni kendisiyle konuşturmaya, kime ait olduğumu bulmaya çalışıyordu, böylece beni satabilecekti. Bağım bunu biliyordu ve bu yüzden beni çenemi kapalı tutmaya teşvik etti ve çoğu zaman ondan nefret etsem de, bana böyle bir şey söylediğinde dinliyorum.

"Belinda? Burada ne yapıyorsun? Oleander'ı rahat bırak!"

Başımı kaldırdığımda Hemşire June'un kapı aralığında kaşlarını çatmış, bir yumruğunu kalçasına dayamış, sanki diğer kadını bir an önce dışarı çıkarmaya hazırmış gibi baktığını görüyorum. Acil serviste uyandığımda gördüğüm ilk kişi oydu ve bana ailemin kazada öldüğünü söyleyen kişi de oydu. Zaten biliyordum ama haberi veriş şekli ve o zamandan beri bana davranışları onu sevmemi ve daha da önemlisi ona güvenmemi sağladı.

Gözleri bana takıldığında bir parça yumuşuyor ve şöyle diyor: "Öğle yemeğiniz şimdi geliyor ve yemeğiniz biter bitmez danışman sizinle konuşmak için gelecek. Buraya gelmesi biraz zaman aldı ama şehirdeki en iyi danışman o. Bond'unuz bundan emin oldu."

Belinda'nın gözleri tekrar bana kayıyor ama tam ağzını açacakken Hemşire June odaya girip onun sözünü kesiyor. "Sana bir uyarı yazacağım, şimdi bu odadan çık ve burnunu ait olmadığı yerlere sokmayı bırak!"

Belinda oflayıp puflayarak ve mırıldanarak yataktan kalkar ve kendisine doğru bakmaya tenezzül etmeyen Hemşire June'a alaycı bir tavırla bakarak odadan çıkar.

Sonunda başımı geriye atıp yaşlı kadına bakıyorum, kelimelerim tutuk ve titrek, "Tahvillerim hakkında konuşmak istemiyorum."

Başını salladı ve perdeleri biraz daha araladı, öğle güneşi odanın içine süzülürken parlaktı, "Onlar buraya gelene kadar yapmamanız en iyisi. Burada çok fazla meraklı kulak ve göz var. Tek hatırlaman gereken onlar buraya geldiklerinde her şeyin yoluna gireceği."

Başımı sallıyorum ve yemek gelene kadar burada kalacağını umarak eşyalarla biraz daha uğraşmasını izliyorum. Onunla konuşmak, şu anda neler olup bittiğini anlatmak istiyorum ama dilim ağzımda donup kalıyor. Bir süre daha evraklarımı kontrol ettikten sonra bana gülümsüyor ve tek kelime etmeden gidiyor.

Kapı kapandığı anda gözlerim kapanıyor, köşedeki ses tekrar konuşmaya başladığında dehşet damarlarımda dolaşıyor, "Sonsuza kadar burada kalacaklarını sanıyordum, ölümcül küçük Ruh İşleyici. Nerede kalmıştık? Ah, elbette... Sana burada onlarla kalırsan Tahvillerine yapacağın onca şeyden bahsediyordum. Tüm o acı ve ıstırap, tüm o yıkım, sadece sizinle birlikte olmak için. Benimle gelirseniz hepiniz için çok daha güvenli olur."

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzey

Kampta dolaşan yüzlerce kâbus yaratığı sayesinde cesetler, uzuvları kopmuş ve gövdelerinden parçalar eksilmiş bir şekilde etrafımızdaki toprak yığınına düşüyor.

Bugün bizimle birlikte çalışan üç Taktik Ekip de bir çevre oluşturuyor ve katliam sürerken içeri girmemeye dikkat ediyor çünkü kötü şöhretli Draven kâbusları böyle bir beslenme çılgınlığı içindeyken dostu düşmandan ayırt etmiyor. Hayır, gözleri ürkütücü ve doğal olmayan bir ışıkla parlarken çenelerinden kan ve irin damlayana kadar tüketecekleri ve parçalayacakları sadece bedenler vardır.

Kamp daha eski, daha köklü ve işlemden geçirilmesi ve programdan çıkarılması aylar sürecek, ağır bir şekilde beyinleri yıkanmış Üstün Yeteneklilerle dolu. Asil olmak ve onları kurtarmak için burada olduğumuzu, aylardır bu kampı izlediğimizi ve bu insanları ailelerine geri götürmek için bu kurtarmayı planladığımızı söylemek istiyorum ve kağıt üzerinde bunların hepsi doğru.

Ancak eski bir kamp olduğu için kayıtlarla da doludur ve Gryphon Direniş verilerini incelemeyi takıntı haline getirmiştir. Sebeplerini anlamak zor değil. Bond'umuz hakkında bildiği ama paylaşmamayı tercih ettiği bir şey var ama aradığı şeyi bulduğunda...

Sonunda hepimiz bazı cevaplar alabiliriz.

Kulaklığımda bir parazit sesi var ve sonra Gryphon'un sesi geliyor, "Mahkumlar

Doğu tarafındaki en büyük çadır. Bravo takımı, harekete geçin."

Silahlarımdan birini kılıfından çıkarıyorum ve buradaki Direnişçilerin çoğunun icabına bakıldığına göre kâbus yaratıklarımı kendime geri çağırmak için avucumu uzatıyorum. Hâlâ bazılarını ıskalamış olma ihtimalimiz var, bu yüzden silahı kullanıyorum ama masumları öldürme riski onları dışarıda tutmak ve tüketmek için çok yüksek.

Yaratıkların çoğu itaatkârmış gibi eriyip içime dönüyor, diğerleri ise hırlayarak ve çığlık atarak geri dönüyor. İçlerinde en büyüğü, August demeyi reddettiğim, parlayan boş gözleriyle bana bakmak için kısa bir süre duruyor.

Sanki Oleander'ın olmaya çok niyetli göründüğü uysal bir köpek yavrusuymuş gibi bana bakıyor. O burada olmadığı için kızmış gibi bana bakıyor, dizlerinin üzerine çöküp sevgi ve şefkat yağdırıyor.

Bir sorun olduğunu biliyormuş gibi bana bakıyor.

"Oli sayesinde hâlâ sana bok mu atıyor?" Gryphon arkamdan yaklaşırken, küçük Bond'umuza topuk atan yaratığı gördüğünden beri daha cesur ve daha az temkinli olduğunu söylüyor.

"Evet, öyle. Kampta bir gariplik var. Gözünüzü dört açın ve yakın durun."

Yaratıkla ilgili ayrımıma sırıtıyor, Oleander'ın adına beni kızdırmaktan zevk alıyor, bu hem yeni hem de onun için tamamen tipik bir durum.

İleride tam bir kabus olacak, özellikle de aramızdaki tek Bonded olarak kalırsa.

Gerçekten bu düşünce sürecini takip etmek istesem beni günlerce meşgul edebilecek bu yoldan zihnimi uzaklaştırmam gerekiyor. Belki de konsey toplantılarında sıkışıp kalmak kılık değiştirmiş bir nimet olmuştur,

dikkatimi dağıtıyor ve beni meşgul ediyor, böylece her şeye rağmen bizden kaçmak için gerçek bir nedeni olabilecek küçük gizemli Bond'umuzu düşünmek zorunda kalmıyorum.

Elimi yaratığa tekrar uzatıyorum, bir irade ve zihinsel güç savaşı, sonunda sessiz bir huff ve homurtu ile içimde kaybolurken bir patlama sesi duyana kadar. Bağım göğsümde başını kaldırıyor, topuklamaya zorlandığım için o kadar da istekli değil ve Gryphon herkesi harekete geçirmek için tekrar seslenirken derin bir nefes alıyorum.

Nox yaratıklarını hiç kendine çağırmaz, ama onlar her zaman efendilerine tamamen itaatkâr olmuşlardır. Çadırlara doğru ilerlemeye ve onları temizlemeye başladığında, Alfa ekibinin diğer üyeleri onun liderliğini takip edecek kadar mutlular. Hâlâ temkinliler ama artık benimkinin yanında oldukları gibi heykel gibi dimdik durmuyorlar. Boyut farkıyla ilgili bir şey ya da benimkilerin kuduz olduğu çok bariz bir şekilde, Bond Grubumuzdan herhangi birinin tek kelime etmesine gerek kalmadan onlardan uzak durmanın genel kurallarını güzelce pekiştiriyor.

Gryphon, istihbarattan Direniş'in üst düzey üyelerinin barınakları olduğunu bildiğimiz daha küçük çadırlardan oluşan bir kümeyi keşfetmek için yedek yardımcısını yanına alır. Yardımcısı Harrison, Arthur Rockelle'in oğlu ve her zaman sadık olmuş, iyi eğitimli bir Alev. Kieran Oleander'ın koruma ekibindeyken Gryphon'a destek olmak için kolay bir seçim.

Nox'u işkence kampına kadar takip ediyorum.

Her zaman önce sorgulama ve işlem alanlarına gider. Orada çalışan erkek ve kadınları kendisi bulur, sırf çok dağınık ve acılı bir şekilde öldüklerinden emin olmak için

Onun ellerinde ölmek, çünkü kendi türleri için gözlerinin arasında bir kurşun fikri ona pek uymuyor.

Ya da ben.

Sadece bu konuda biraz daha az gayretliyim.

Elbette, orada bir Empat ve iki Neuros'u birbirine sokulmuş halde buluyoruz. Panikle fısıldadıkları planları işe yaramaz ve gereksizdi ve Nox'un avuçlarını uzatarak onlara doğru ilerleyişini soğuk bir ilgiyle izliyorum, çığlıkları kulaklarımızı doldururken lanetimizin siyah lekeleri tenini karartıyor.

Kabuslarının onları yemesine izin vermeden önce her zaman yemeğiyle oynar.

Bir saat sonra, buradaki her Direniş üyesinin artık ölü olduğunu bilerek kamyonun arkasına tırmanıyoruz. Gryphon bizi tekrar yola çıkarması ve buluşma noktasına geri götürmesi için şoföre sesleniyor, dizlerimizden aşağısı kan içinde.

Bravo ekibi geride kalacak ve kurtarılan Üstün Yeteneklileri işleme kamplarının bizim versiyonumuza taşıyacak, ancak manik görevimizde ne işe yarayacaklarını anlamak için onları dürtmek ve dürtmek yerine, alındıklarından beri maruz kaldıkları tüm programlama ve işkenceyi geri almak için uzun bir sürece başlayacağız.

Bazıları orada ölecek.

Bu benim için iyi bir şey değil, hiçbir zaman da olmadı ama bazen çok ileri gidiyorlar, hasar geri dönülemeyecek kadar büyük oluyor.

Bir nefes verip başımı koltuğa yaslıyorum ve konsey toplantıları ya da siyasi hamleler hakkında düşünmek zorunda kalmadan sessiz anın tadını çıkarıyorum. Her ne kadar

Direniş'in daha fazla müdahalesinin ortaya çıkmasından sonra Bond'umu geride bırakmak istemedim, ama Konsey Üyesi Kuzey Draven olmanın tüm tuzaklarından uzaklaşmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şey vardı.

Tüm bunlar saçmalık gibi geliyor, dünya her halükarda etrafımızda yanarken parmaklarımın arasından kayıp giden kum gibi.

William ne yapacağını benden daha iyi bilirdi.

Burada elli esir Yetenekli vardı ve biz otuz sekizini canlı çıkardık. Kulağa korkunç bir kayıp gibi geliyor ve başka durumlarda on iki Üstün Yetenekliyi kaybettiğimiz için başımız dönerdi ama bu tür keşif görevlerinde... on iki ortalama bir sayı.

Daha önce hiç kimseyi canlı çıkaramamıştık. Sayıca azız ve toplum olarak en büyük zayıflığımız olan savunmada kalmaya devam ediyoruz ve bu da çok fazla kan dökülmesine neden oluyor. Burada, sahada, beyni yıkanmış kurbanların en kötülerini kendilerine ya da başkalarına tehlike oluşturmadan zapt etmek için canla başla çalışan TacTeam'leri izlerken sayıları sindirmek daha kolay ama evdeki ofisimde raporları aldığımda bu sayılar iliklerime kadar işliyor. Bu asla yeterli değil. Yaptığımız hiçbir şey yeterli değil.

Bu karamsar düşüncelerle neredeyse özlüyorum.

Gryphon'un parmaklarının deri koltuklara sürtünmesiyle başlıyor, hüsranı için küçük bir çıkış yolu. Nox'un yüzündeki sakinlik, daha önce çok az gördüğüm bir şeydi ve bu sadece kendi kan tutkusu olduğunda gerçekleşmişti.

Doymuş, kaşlarındaki çatıklık tekrar yerine oturana kadar yavaşça eriyor.

Kan ve acı.

Bağım sabahtan beri bana fısıldamayı bırakmadı, bugün karşılaştığımız her Direniş üyesine yapmak istediği en karanlık ve kana bulanmış şeyleri anlattı. İçime giren ve diğer ikisini de etkisi altına alan aynı gerilimi fark etmemi zorlaştırıyor ama Gryphon'un yüzündeki çatık kaşları gördüğümde kendimi gözden geçiriyorum.

Cildim tahrişten gerginleşiyor, sanki on dakika öncesine göre bedenimi daha sıkı sarmış gibi ve tüm bedenim huzursuz. İçimde daha önce olmayan bir gerginlik var. Bağımızın içinde bir şeyler oluyor.

Oleander.

Bu tür bir görevde protokol gereği telefonum yanımda değil ve Gryphon'a mırıldanırken paniklemiş ya da çaresiz görünmemeye çalışıyorum, "Oleander ile iletişime geç. Bana şu anda nerede olduğunu söyle."

Gözleri benimkilere kayıyor, kaşları hala çatık ve küfür etmeden önce ufak bir duraksama oluyor ve ekstra destek için yeteneğini çağırırken gözleri bembeyaz oluyor.

Yanılmadığımı bilmek için görmem gereken tek şey bu, şu anda öyle bir şey oluyor ki aramızdaki yüzlerce kilometreye rağmen onu tenimin altında hissedebiliyorum. Bağlanmamış olabiliriz ama fark etmez, o kanımda ve ruhumun en derin, en karanlık köşelerinde.

Panik daha da kötüleşiyor.

Nox ikimizi de dikkatle izliyor, sadece üçümüz olduğumuzda her zamanki kayıtsızlığını takınmıyor ve Gryphon tekrar küfrettiğinde, "Nerede o? Yine küçük zehirli Bağımızın peşinden mi koşacağız?"

Gryphon telsizini çıkarırken onu görmezden geliyor, bu bir başarı çünkü ben bile onun iğnelemelerine karşı hırlamak istiyorum ve eminim Bonded olmak bu hissi milyonlarca kat daha kötü hale getiriyor. Telsizden bir cevap alamayınca emniyet kemerini çözüp kamyonun önüne atlıyor, elinde telefonu ve yüzünde belli belirsiz hasta bir ifadeyle geri dönüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi hizada tutmak için ondan geriye doğru sayıyorum, bağımı saldırmaktan alıkoyuyorum.

"Kieran bana cevap vermiyor," diyor Gryphon kaşlarını çatarak ve ben arka koltuğa uzanıp cevabını boğmak istiyorum; bu da malikaneden ayrıldığımızdan beri geçen saatlerde bir şeylerin ters gittiğinin bir başka işareti.

Bağım kan arzusuyla kıvranıyor.

"O da bana cevap vermiyor. Telefonu Gabe'e ver, Bassinger'ı da ara," diye çıkışıyor Gryphon, iki avucunu da acı çekiyormuş gibi şakaklarına bastırırken telefonu bana fırlatıyor.

Nox'un gözleri benimkilerle buluşuyor ama sanki şoförü koltuktan kaldırıp kamyonu ters çevirecekmiş gibi bakıyor. "Sorun nedir? Neden kusacakmış gibi görünüyorsun?"

"Çünkü cevap vermesi için onu zorladım ve o... orada değil. Beni görmezden gelmiyor, arada bir şey var. Bir sorun var, hemen Gabe'i bağla."

Ama ona göz kulak olmaları için geride diğer Tahvillerden çok daha fazlasını bıraktık.

Ben tuşlamaya başladığımda Nox'un gözleri siyaha dönüyor ve Gryphon onun… Brutus'u kontrol etmesini izliyor, sanki hepimiz boğulurken okyanusun ortasındaki tek cankurtaran halatı oymuş gibi. "Yaşıyor. Nefes alıyor, başka bir şey göremiyorum ama Brutus onunla birlikte, yani Brutus onları tüketmeden kimse tükürük mesafesine yaklaşamaz. Nefes al, Gryph.

canlı."

Bu haber karşısında daha iyi görünmüyor. "Peki o zaman, hangi cehennemde? Yine gittiğinde bana sakin olmamı söyleme."

Telefon nihayet Gabe tarafından açıldığında Bassinger'ın hırıltılı bir şekilde konuştuğunu duyuyorum: "Şimdi de bizi mi aramak istiyorsunuz? Çok geç kaldınız!"

Gryphon'un gözleri benimkilere kayıyor, Bonded'ıyla olan bağlantısını zorladığı için çok geniş ve cam gibi.

Telefona hırladım, "Ne oldu lan?

Gideli on iki saatten az oldu-"

Gryphon hırlayarak sözümü kesti, "Nerede lan o Bassinger? Eğer bununla bir ilgin varsa oraya geri döner ve o lanet omurganı boğazından söküp atarım!"

Bassinger onunla alay eder, vahşi bir ses çıkarır ve hırlar, "İşe yaramaz, lanet olası ikinci puştunuz onu aldı ve geri dönmediler! Eğer ona zarar gelirse hepinizi öldürürüm. O sik kafalı Black'in de bağırsaklarını deşeceğim."

İKİNCİ BÖLÜM

Oli

Bir sandalyeye bağlı olarak uyanıyorum, duman, vücut kokusu ve çaresizlik kokuları burun deliklerime çarpıyor ve gözlerimi daha sıkı kapattığımda midem dönüyor. İçeride iki kadının hışırtısı ve sessiz mırıldanmaları var, sesler çadırda bir şeyleri temizlediklerinin işareti ve henüz uyandığımı bilmelerini istemiyorum.

İğrenmeyi yüzümden uzak tutmak çok zor.

Buradaki pis koku tanıdık, bir daha asla karşılaşmamayı umduğum iğrenç bir karışım ve boğazımın arkasına doğru süzülen safrayı boğmak zorunda kalıyorum. Kieran ve ben hemen ayrıldık ama üç gardiyanın Kieran'ın ağzını burnunu kırmasını izlemek zorunda kalmadan önce değil.

Kimse bana karşı parmağını bile oynatmadı ama oynatmayacaklarını zaten biliyordum.

Yaklaşık on farklı yerinden kan akmaya başladığında ve göğsünde ciddi iç yaralanmalara işaret eden bir çıngırak sesi duyulduğunda, Kieran birkaç düşük seviyeli haydut tarafından belirsiz bir şekilde bekleme çadırlarından birine sürüklenmişti.

Öncelikli çadıra kadar bana eşlik edildi, orada çok fazla zaman geçirdim.

"Neden bir koyun sürüsünü bekliyoruz ki? Bu çok aşağılayıcı, o da diğerleriyle birlikte kafeslerde yemek yemeli."

Sessiz bir homurtu duyulur ve sonra diğer kadın sessizce ama daha sert, yaşlı bir sesle cevap verir, "O bir VIP. Hediyesi s a y e s i n d e gerçek yemek yiyebiliyor, ihtiyacı olduğunda banyo yapabiliyor ve

biraz eğlenmek için erkeklere kapalı. Merak etmeyin, hepsi gibi Davies tarafından bir güzel parçalanacak."

İğrenç.

Birincisi, onun adını duymak istemiyorum, ama kadınların burada yaşanan dehşet hakkında bu kadar rahat konuşmalarında da bir şey var, sanki karanlıktan sonra ve dar alanlarda burada olanların onlar için bir önemi yokmuş gibi, kanımı donduran bir şey var. Sanırım zamanı geldiğinde hepsini öldürdüğüm için kendimi suçlu hissetmeme gerek yok. Bu beni de onlar kadar kötü yapar mı?

Umarım olmaz, ama olursa da kabul ederim.

"VIP... bu da ne demek oluyor? O bir Neuro mu? Davies bunları genellikle uzun süre yanında tutmaz."

Tabii ki hayır, onun için rakipler. Tamam, hiç de değiller çünkü Gryphon dışında onun yapabildiği şeyleri yapabilen başka bir Neuro duymadım. Bonded'ım ne kadar güçlü olursa olsun, o adamla boy ölçüşemez.

Ben de ona denk değilim.

Korkunç bir şey.

Damarlarımdan ne kadar çok güç pompalandığını biliyorum, o kadar çok ki vücudum toparlanmak için üç günlük bir uyku çekmeden bunu kullanamıyor ve o bir saniye bile düşünmeden dünyamı sona erdirebilir. Yeteneklerimiz arasında çağlar kadar fark olabilir ama ikimizin de yapabileceği yıkım arasında çok fazla paralellik var.

Sert sesli kadın isteksizce ve biraz da saygıyla mırıldanıyor: "Bu kız, özel bir şeye benzemeyen bu küçük beyaz saçlı sürtük, Sonsuz Silah o. Savaşı bitirmek için onu kullanacaklar ve sonunda

Bırakın biz Üstün Yetenekliler hak ettiğimiz gibi bu ülkenin kontrolünü ele alalım. Artık Üstün Yetenekli olmayanlarla iyi geçinmek yok. Artık bizim için geçerli olmaması gereken yasalara zincirlenmiş olarak yaşamak yok çünkü biz onlardan üstünüz. Artık geri kalanımız hayatta kalmak için mücadele ederken malikanelerinde yaşayan, kontrolü elinde tutan koyunlar yok."

Lanet olsun.

Hepsinin ne kadar hayalperest olduğunu neredeyse unutmuştum, sanki hepsi uğruna savaştıkları Vahşi Batı Distopyası'nda yaşamayı çok seveceklermiş gibi… aslında… muhtemelen hepsi bu uğurda ölecek. Bu adam istediğini elde etmek için hepsini feda etmekten çekinmez.

Nihai güç.

Daha fazla hareket oluyor ve sonra kadınlardan birinin çadırın kapağını hışırdatarak uzaklaştığını duyuyorum ve ardından sıcak tavuk ve sos kokusu burnuma çarpıyor. Midem gurulduyor ve bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor, tıpkı bu güç kullanımlı uykulardan birinden uyandığımda her zaman olduğu gibi.

Gözlerimi sert ışığa karşı birkaç kez kırpıştırıyorum ve her iki kadına da bakıyorum. İkisini de tanımıyorum, ama yine de özelliklerini katalogluyorum, daha sonra ihtiyacım olursa diye elimden geldiğince fazla bilgi depoluyorum.

Bunu yapmak hayatımı daha önce birçok kez kurtardı.

Yaşlı kadın yemek tabağını uzatıyor ve ağzını eğerek şöyle diyor: "Yemek yemen için kollarını serbest bırakmayacağım, ama seni beslememe engel olmaya çalışırsan, ne pahasına olursa olsun zorla boğazından aşağı indirmem için emir aldım."

Omuz silkiyorum ve ağzımı açıyorum. **Her ne kadar** itaatkar görünsem de, bana baktığı gözlerden öyle olmadığını anlıyorum.

buna bir parça bile inanmıyorum.

Çok komik, çünkü o sürtüğü ısıramayacak ya da onunla uğraşamayacak kadar açım.

Benden sadece birkaç yaş büyük görünen diğer kadın ellerini yumruk yapmış ikimizi izliyor, sanki düşündüğüm gibi asi bir 'koyun' olduğumu kanıtladığım anda uçup çenemi kırmaya hazırmış gibi.

Gerçekten hiçbir fikirleri yok.

Tek kelime etmeden ya da şikayet etmeden tüm tabağı yiyorum, yüzümü boş tutarken lezzetli tavuk ve et suyunu çiğniyorum. Ne kadar keyif aldığımı, ikinci bir tane daha yemeyi ne kadar istediğimi bilmelerini istemiyorum. Tabak temizlendikten sonra kadın bir şişe suyu dudaklarıma götürüyor ve tamamını içmeme izin veriyor. Kuru dilime ve çatlamış dudaklarıma hayat iksiri gibi geliyor.

Sonra kadınların ikisi de tek kelime etmeden ayrılırlar.

Etrafa bakmak için bir saniyemi ayırıyorum ama çadır bomboş, ben ve zincirlendiğim sandalye dışında tamamen boş. Biraz fazla tanıdık geliyor. Bu şerefsizlerin, sırf lanet kafamı biraz daha karıştırmak için iki yıl boyunca park ettiğim sandalyenin aynısını getirdiklerini düşünmeden edemiyorum.

Bu biraz Silas Davies'in olayı.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, çadırın kapağı açılıyor ve adam, kabusun kendisi benimle birlikte boşluğa adım atıyor.

Kendimi uzun süre onu düşünmemeye, dünyada var olduğunu bile kabul etmemeye zorladıktan sonra, onu özenle hazırlanmış kıyafetiyle orada dururken görmek tuhaf bir şekilde olaysız. Eminim ki o da

Nasıl giyineceği, o gün ne renk giyeceği üzerine çok düşündüm, çünkü onu beyaz giydiği günlerde asla görmek istemedim.

Kan sıçramalarının oluşturduğu desenlerden hoşlanıyor ve işkence çadırlarını emeğinin meyveleriyle kaplı olarak terk ettiğinde içinde her zaman bir gurur duygusu vardı. Sanırım diğer Direniş üyelerini hizada tutmaya da yardımcı oldu çünkü bu ve yüzündeki manik sırıtış arasında, kesinlikle bulaşmak istemeyeceğiniz çılgın bir işkenceci gibi görünüyor.

"Küçük Ruh İşleyici... artık o kadar da küçük değilsin, değil mi?

Benden kaçtığından beri çok büyüdün."

Sesi alçak ve melodik. Gözlerimi şimdilik botlarından ayırmıyorum ve kalp atış hızımı şu anda bulunduğu yere değil de normal seviyelere indirmeye odaklanıyorum... yani göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya.

Umarım Gryphon bunu hissetmez.

Şu anda onu ve Tahvillerimi düşünmek bile çok tehlikeli, her ne kadar aklımın bir köşesinde benimle iletişime geçmeye çalıştığını hissetsem de. Elbette bunu deneyeceğini biliyorum, beni bulmasının en hızlı ve en kolay yolu sadece sormak, ama onunla şimdi, Silas odadayken konuşmak? Bu büyük bir hayır.

Gryphon'u çok belirgin hale getirmeden engellemek de zordur.

Her şey berbat durumda.

"Gerçekten sessiz muameleye geri mi döneceğiz, Silah? Bunu aşmış olabileceğini düşünmüştüm."

Omurgamdan aşağıya doğru akan ürpertiyi bastırıyorum, omuzlarımı hareket etmemeye zorluyorum ve

Sesinin tınısı bile beni korkutuyor. Bu adamdan nefret ediyorum elbette, ama aynı zamanda onun gerçekten ne kadar korkunç olduğunun da tamamen farkındayım.

Kafamı toparlamam lazım.

Sessizliğimin devam etmesi üzerine Davies çadırın içine doğru adım atıyor, adımları yavaş ve ölçülü. Odadaki dehşeti ortaya çıkarma konusunda bir uzman ve bunun doğal bir yetenek mi yoksa insanları mahvetme konusunda sahip olduğu bol miktarda deneyim mi olduğundan tam olarak emin değilim. Arkamdan adım attığında gerilmekten kendimi alamıyorum ama sonra başka bir sandalyeyle tekrar göz hizama geliyor, otururken ceketini dikkatlice çıkarıp arkaya atıyor.

Tüylerimi diken diken eden, çok dikkatli ve ölçülü bir katlanma şekli var. Her zaman centilmen, ama bu sadece bir maske, gerçekte olduğu sadist yaratığı gizlemek için taktığı bir numara.

Bir canavar olduğumu biliyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum, ama bu adam varlığının her zerresiyle bu şekilde olmayı seviyor… v e b u yüzden beni çok korkutuyor.

Sonunda gözleriyle tanıştım.

Bana sırıtıyor, ona bakmaktan ne kadar nefret ettiğimin tadını çıkarıyor, ama aslında onun gözleri olan derin, şeytani uçuruma bakarken boş bir tuval olarak kalmak daha kolay. Gözlerinde normal ya da insani hiçbir şey yok, orada parlayan soğukkanlı, sadist bir adamdan başka bir şey değil.

Tam bir dakika boyunca bana başka bir şey söylemiyor ve sonra tekrar koltuğuna yaslanıp kollarını kavuşturuyor. Burada bir kamera olmalı, çünkü bu hareket daha fazla insanın çadıra girmesini tetikliyor.

Tam olarak söylemek gerekirse, ağır silahlı iki adam, bacaklarından biri çok yanlış bir açıyla dışarı fırlamış, kanlar içindeki Kieran'ı arkalarından sürüklüyordu.

Lanet olsun.

Adamlar onu ayaklarımın dibine bırakıyor, böylece Davies ile benim aramda sıkışıyor ve sonra dışarı çıkıyorlar. Çok yavaş ve umarım ihtiyatlı bir nefes alıyorum.

Davies iç geçirdi ve bana tekrar baktı. "Söylemeliyim ki, duygularımı incitti, anlıyor musun?"

Gözlerimi onunkilere dikiyorum çünkü Kieran'a bakamıyorum. Zayıflıklarınızı gösterirseniz burada kamplarda kalıcı olamazsınız ve şu ana kadar ikimiz hakkında bildikleri tek şey buraya birlikte gelmiş olmamız.

Bu zaten çok fazla.

Davies devam ediyor, "Buradaki Yeteneklilerin hiçbiriyle konuşmadın, ne sadık olanlarla ne de koyunlarla, ama yine de zayıf bir Taşıyıcıyla bize geri mi döndün? Bu beni derinden yaralıyor."

Yine de bu adamı engelleme konusunda uzmanım. Sanırım kamplarda geçirdiğim iki yıl boyunca onun ballı, zehirli monologlarını nasıl dışarıda bırakacağımı öğrenmemiş olsaydım delirirdim. Umarım Kieran da aşağıda toprakta aynı şeyi yapıyordur, aksi takdirde tüm bunları dinleyerek binlerce yavaş ve çılgın ölümle ölecektir.

"Sanırım onun hakkında bir şeyler yapmamız gerekecek... aşırı bir şeyler. Ceza suça uygun olmalı. Daha düşük seviyeli bir Üstün Yetenekli, geri kalanımıza defalarca tükürmüşken, Küçük Ruh İşleyicimizle arkadaş olmaya nasıl cüret eder? Asmaya ne dersiniz?"

Oh, lanet olsun.

Silas'ın en sevdiği işkence makinesinden bahsedildiğini duyunca bir refleks olarak gözlerim istemeden de olsa Kieran'ın yerdeki kanlı ve morarmış haline kayıyor. Damarlarında pompaladığı onca güçle insanlara yeteneğiyle işkence edeceğini düşünürsünüz ama hayır... Orta Çağ'a ait makineleri tercih ediyor, bilirsiniz, icat edildikleri zamana.

Burada bulunduğum iki yıl boyunca kimse raftan sağ çıkamadı ve eğer bir şey yapmazsam, Gryphon'un ikincisi ölmek üzere, hepsi de beni buraya getirmesini istediğim için.

Sesim çatlıyor, "Yapamazsın."

Sonunda Kieran'a bakıyorum ama bana ters ters bakıyor, çenemi kapamamı ve ikimizin de acı ve ıstırabını çekmesine izin vermemi emrediyor. Muhtemelen ölmek üzere olduğunu biliyor ama tipik maço erkek tavrıyla bunu onurlu bir şekilde yapmak istediğini söylüyor.

Ben öyle yapılı değilim. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Silas dönüp bana sırıtıyor, yakışıklı yüzü hortlak gibi bir maskeye dönüşüyor. "Peki nedenmiş o, Küçük Render? Taşıyıcı ile ilgili planlarımı değiştirmem için bana iyi bir neden söyle."

Gerçekten benim üzerimde etkisi olduğunu düşünüyor, gerçekten Kieran'ın ölümünü kafamı karıştırmak için kullanacağını düşünüyor... İyi koz, pislik.

"O benim Bond'um."

Benim bağımla ilgili en iyi şey, ölüm kalım meselesini anlaması ve lanet olası çizgiyi aşmamasıdır

İhtiyacım olduğunda, Kieran'a tekrar baktığımda ve gözlerindeki dehşeti gördüğümde, kendiminkiler misilleme olarak değişmiyor. Bu bir zafer.

Onu burada nasıl oyuna getireceğim? "Orada durdun ve onun dövülmesini izledin. Sen

Ona bağlı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Davies'in sesi alaycı ama ona dönüp baktığımda gergin, önünde sallandırdığım havuç yüzünden vücudu neredeyse titriyor.

Tahvillerimin isimleri için bana ne kadar işkence etmişlerdi?

Kaç kez bana bir şeyler vaat etmişti, kötü, görkemli ve iyi şeyler, eğer onlara Tahvillerimin kim olduğunu söylersem?

Bu da bulmacanın bana anlamsız gelen bir başka parçası, özellikle de Direniş'ten birilerinin laboratuarlarla ve Bağlanmış gruplarla uğraştığını bildiğim halde, hala Bağlarımdan haberdar olmadıkları açıkken.

Acaba o hain kaltak Giovanna neden onlara söylemedi? Ve nasıl olur da Atlas'ın babası burada, çok açık bir şekilde Direniş'in bir parçası olduğu halde onlara söylemez?

Çok kafa karıştırıcı.

Davies parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor ve ben de gözlerimi Kieran'ın yüzündeki çatık kaşlardan ayırarak mırıldanıyorum: "Kendin söyledin, insanların ruhlarını çıkarıp ölmelerini izlemek için taş kalpli olmak gerekir. Ayrıca, henüz bağlanmış değiliz ve sen onu öldürmüyordun. Bağım onu biraz test etmeni izlemekten mutlu oldu. Raf çok

çok. Eğer onu kırarsan, beni de kırarsın ve ben bunu kabul etmiyorum."

Vücudunu dolduran ateşli neşeyi izliyorum. Ben, sevgili silahı, tekrar avucunun içindeyim ve şimdi yanımda bir mermi daha var. Bir Bond.

Doğrulup topuklarının üzerinde dönerek çadırın girişine doğru ilerliyor, her zamanki akıcı hareketleri heyecanından daha da sarsılıyor ve ben de o anı inanılmaz riskli bir şey yapmak için değerlendiriyorum. Riskli ama gerekli, çünkü Kieran hayatını kurtarmak için onun hakkında bu şekilde yalan söylediğim için beni azarlamaktan bir saniye uzaktaymış gibi görünüyor.

Gözlerim kararıyor ve Davies'in gerçekten de beni ve tahvillerimden birini ele geçirerek dünyasını sarsmakla o kadar meşgul ki ne yaptığımı fark etmemesi için dua ediyorum.

Kieran'a eşlik etmesini söylemeni istiyorum.

Gryphon'un yanıtı anında ve çaresiz bir sesle gelir: NEREDESİN?

Bize döndüğünde Davies'e iyice bakıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor, ama o Kieran'a yeterince dikkatli bakarsa adımı tenine kazınmış bulacakmış gibi bakmakla meşgul, bu yüzden sohbeti bir süre daha sürdürme fırsatını değerlendiriyorum. Burada ölüm kalım meselesi var, Bonded. Şu anda Kieran'ın beynine girmeni ve ona oyun oynamasını söylemeni istiyorum, yoksa ikincin ölür. Yap hadi. Güvenli olduğu anda seninle tekrar iletişime geçeceğim. Bond'umuz üzerine yemin ederim.

Hafif bir duraksama oldu ve sonra Gryphon tekrar konuştu, bana ve içinde bulunduğumuz bu duruma duyduğu kör edici öfke kulaklarımı çınlattı, Yapabileceğimi nasıl bildin?

Ona ulaşmak mı? Yeteneğimin bu kadar büyüdüğünü nereden biliyordun?

Rahatlamak için sandalyeye yığılmak istiyorum ama bu çok açık olurdu, bu yüzden onun yerine onu tamamen engellemeden önce son bir mesaj gönderiyorum. Şanslı bir tahmin. Onu güvende tutacağım, Kyrie'yi de. Bizi almaya gelmeniz güvenli olduğunda size haber vereceğim. Hepinize geri döneceğim, söz veriyorum. North'a kaçmadığımı söyle.

Sonuna bunu eklemenin benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama aptalca bir şekilde Silas aklını yitirip beni öldürürse en azından Kuzey'in bir Bond için en kötü seçim olmadığıma inanabileceğini düşünerek bunu yapıyorum.

Tanrım, ne iç karartıcı bir düşünce.

Gryphon'un Kieran'a ulaştığı anı görüyorum. Omuzları dik, her zamanki itaatkâr ikinci komutan. Beni öldürmek isteyen öfkeli, kanlar içindeki TacTeam üyesinden çok daha iyi göründüğü kesin.

Davies sonunda gerçekten bir şeyler yapmaya karar verir ve Kieran'a doğru yürür, onu iki kolundan tutup ayağa kaldırır. Kötü durumdaki bacağı ağırlığını taşıyamıyor, dışarı sarkıyor ve muhtemelen acıdan gözleri kör olduğu için biraz homurdanıyor. Onu iyileştirebilmeyi ya da acısını dindirebilmeyi çok isterdim ama Davies'e ne dersem diyeyim o aslında benim Bond'um değil, bu yüzden ona sunabileceğim hiçbir şey yok.

Davies bacağını fark etmez ya da umursamaz ve her zamanki tatlı monologlarından birine başlar. "Bir Taşıyıcı. Bu kadar vasat olması beni biraz hayal kırıklığına uğrattı. Senin gibi bir güzellikle eşleştirilmek için muhteşem bir şey bekliyordum.

Sanırım bir Şifacı ile sıkışıp kaldım, bu yüzden hepimizin hayatta bir kez karşılaşılabilecek güçler olamayacağı mantıklı. Yine de daha fazlasını ummadığımı söyleyemem."

Yanlış adamı yakalamış olsa bile, Bağlarımız hakkında konuşma şeklinden hoşlanmadığım için bağlarım tekrar aklımın ön saflarına geliyor. Draven malikanesinde haftalardır olduğu gibi öfke nöbeti geçirmiyor ya da şımarık davranmıyor ve bir kez olsun dizginleri ele almasıyla kendimi daha güvende hissediyorum. Beni hayatta, bütün ve aklı başında tutmak için ne gerekiyorsa her zaman yaptı.

Kieran boş gözlerle Davies'e bakıyor, iyi askeri oynadığı ve Gryphon'un emirlerine uyduğu için yüzünde hiçbir şey görünmüyor. Bu korkunç adam karşısında sinmediği için onunla garip bir şekilde gurur duyuyorum... ama muhtemelen onun kötülüğünün boyutunu da bilmiyor.

En azından benim yaptığım gibi değil.

Davies onu tekrar ayaklarımın dibine diz çöktürüyor ve yüzünü buruştursa da Kieran vücuduna yayıldığı çok açık olan acıya ses çıkarmıyor. Bağım dümende olduğu için ona daha güvenli bakıyorum, Davies boş gözlerimin soğuk ve mesafeli bakışını görebiliyor çünkü daha önce hiç aç bakış görmemişti... Bağlarıma bakıp onlardan talepte bulunduğumu hiç görmemişti.

Benimkini.

Tanrım, hepsini şimdiden özledim. Nox'un bana hırladığı aptal bir Üstün Yetenekliler 101 dersinde ya da North'un taleplerde bulunduğu ve Gryphon'un varlığımı görmezden geldiği yemek odasında oturmak için neler vermezdim. Şu anda orada onlarla birlikte olmak için tüm saçmalıklarını kabul ederdim.

Gerçekten düştüm.

Davies bana bakıyor, bağımın Kieran'ı incelemesini izliyor ve bunun sadece onun için yapılan bir gösteri olmadığına karar veriyor ve sırıtışındaki zafer beni hasta ediyor. "Küçük Render... onunla bağ kuracaksın ve sonra seni tekrar test edeceğiz. Tanrım, çığlıklarını nasıl da özlemişim."

Ve sonra çadırı terk ediyor, Kieran'ı ayaklarımın dibinde yerde bırakıyor ve beni soğuk, siyah, boş gözlerle sandalyeme zincirliyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oli

KIERAN'ın üzerinde, çizginin dışına çıkarsanız sizi öldürmek için vücudunuza voltlarca elektrik gönderecek türden TEKNİK ELBİSELER var, bu yüzden Davies'in onu benimle birlikte geride bırakmasına şaşırmadım. Ayrıca üzerimizde bir kamera olduğunun da farkındayım. Mikrofonu olmayacağından emin olsam da, yine de burada oturup gerçekte neler olup bittiği hakkında sohbet etmek istemiyorum.

Bana ters ters baktığında onu susturuyorum ve sonra etrafımızda kimlerin olduğunu, dışarı çıkmak için can attığından emin olduğum öfkeli tiradına kulak misafiri olacak biri olup olmadığını hissetmek için yeteneğimi kullanıyorum.

Davies en güçlü ve en güvendiği birkaç adamıyla birlikte ana çadırlarda. Gerçi hiçbiri bu kadar uzaktan bir bok duyamaz, bu yüzden orada güvendeyim. Burada pek çok yeni insan var ama ben herhangi bir Nöro ya da Telekinetik türü yetenek hissedemiyorum, bu yüzden risk almaya değer olduğuna karar veriyorum ve yeteneğimi kendime geri çağırıyorum, Kieran'ın gözüyle buluşuyorum ve ona konuşması için izin veriyorum.

Hiç zahmet etmemeliydim.

"Seninle seks yapmayacağım."

Ona homurdanarak karşılık veriyorum, son anda sesimi alçaltmayı ve öfkeme rağmen başımı eğmeyi hatırlıyorum, "Plan hiçbir zaman bu olmadı, Black! Kafanı çukurdan çıkar."

Bana mantıksız davranıyormuşum gibi ofluyor ve sonra bacağını sarsarken yüzünü buruşturuyor, belli ki çektiği acının bir kısmını hafifletmek için hafifçe kayıyor. Umarım

öyle değildir.

Kırık. Buradan çıkmamın ne kadar süreceğinden emin değilim ve Franklin bilinmeyen bir nedenle hala burada, bu yüzden Kieran'ı sırtımda sürüklemek zorunda kalma düşüncesi çok fazla.

"Peki büyük planınız nedir? Silas Davies'i duydunuz, bizden 'Bond' olmamızı bekleyecek."

Ona gözlerimi deviriyorum, sandalyede uyuşmuş bir kıçla sıkışıp kaldığım için daha da huysuzlaşıyorum, ama aynı zamanda bu ismi söylediğinde damarlarımda dolaşan dehşet heyecanını gizlemek için. "Önümüzdeki birkaç günün neye benzeyeceğini çok iyi biliyorum, o yüzden sakin ol. Sadece sabırlı olmamız gerekiyor, sonra bizi buradan çıkaracağım."

Bana bir an için göz kırpıyor ve sonra başını sallayarak içinden küfrediyor. "Shore'la bağlantı kur. Ona nerede olduğumuzu söyle ve bir tahliye talep et, çünkü bizi buradan çıkarmanın hiçbir yolu yok."

Adını duyduğumda bağlarım beni ele geçiriyor ve bedenimi kontrol edemez hale geliyorum, gözlerim kararıyor ve Kieran'a doğru eğilerek tıslıyorum: "Onun adını burada anman için çok fazla şeye katlandım. Hiçbirinin adını ağzına alma."

Bir an duraklar ve sonra yutkunur.

Korkutuyormuşum gibi yutkunuyor, ki bağlarım buna bayılır, ama üzerimdeki hakimiyetini bırakıyor ve ben de nefes nefese koltuğa yığılıyorum.

"Sen deli bir çocuksun, bunu biliyor musun?"

Omuz silkiyorum ve sessiz, hafif titrek bir kahkaha atıyorum. "Herkesin hayatını mahvetmemi izlemek için sabırsızlandığını sanıyordum. Hadi ama, bu kadar küçük bir şey için benden vazgeçme. Bağım seninle zar zor konuştu!"

Başını iki yana sallıyor ve bana bakıyor. "Ve onunla bir daha asla konuşmamak için elimden geleni yapacağım, çok teşekkür ederim."

Onunla alay ediyorum, biraz kıkırdıyorum, bu aptalca, ama aynı zamanda burada birlikte kapana kısıldığımız için içimde garip bir rahatlama hissi var... bu sefer yanımda biri var ve tamamen yalnız olmayacağım. Ayrıca, eğer biri olması gerekiyorsa, onun olmasına seviniyorum.

Yine Sage olsaydı kendimi kaybederdim. Onun zarar görmesinden veya saldırıya uğramasından planlarıma konsantre olamayacak kadar endişelenirdim ve eğer gerçekten Bağlarımdan biri olsaydı? Tanrım, onların tehlikede olması yüzünden kendi bağımın kanının akacağını düşünmek bile çok fazla. Bir Teknokinetik yardımcı olamaz ve Sawyer'ın ukalalığı başını çok fazla belaya sokar.

Felix de yardımcı olabilirdi ama yine de en iyi arkadaşımın Bonded'ının kendini öldürmesinden endişelenip odaklanamazdım, bu yüzden Kieran Black buradaki en iyi seçim.

Keşke Kyrie de bizimle birlikte lanet olası kamplarda olmasaydı.

Kyrie'yi bu çadıra nasıl sokacağımı düşünürken aramızda bir anlık sessizlik oluyor ve Kieran tekrar konuşuyor, sesi nefes almaktan öteye gitmiyor. "Onları koruyorsun."

Bana çok açık geliyor ama sanırım o da diğerleri gibi Tahvillerimden nefret ettiğimi ve onlara sahip olmaktansa hepsinden kaçtığımı varsaydı.

Kamerayı izleyen her kimse dudaklarımı okuyamasın diye başımı tekrar eğiyorum. "Her zaman. Yaptığım her şey onları korumak içindi. Yaptığım her hareket, söylediğim her söz, onlardan kaçmak için harcadığım her dakika. Eğer o adamdan korkmuyorsanız, o zaman iyi bir

yeterli istihbarat... ya da dikkatini vermiyorsun. O şeytanın vücut bulmuş hali."

Bir saniye cevap vermiyor, nefes alış verişi düzgün ve yavaş, sonra mırıldanıyor: "Sana işkence etti. IW... Sana ne yaptıklarını okudum. Sana işkence etmişler. Onlara Bond'larının isimlerini vermedin. Kırılmadın."

Yutkunuyorum ve umutsuzca konuyu değiştirmek istiyorum. "Kırıldım. Bağımın acıyı benim yerime çekmesine izin verdim. Benim yerime canavar olmasına izin verdim."

Bundan sonra Kieran'la başka bir şey konuşmayı REDDEDİYORUM, çok fazla dürüstlük beni çıldırtıyor ve gergin bir karmaşa haline g e l i y o r u m . Kieran'ın ne kadar acı çektiği konusunda gerçekten bir şeyler yapıp yapamayacağımızı görmek için bağlılığımla sessizce konuşarak zaman geçiriyorum ama bana ait olan adamları ne kadar iyi onarabilirsem onarayım ben bir Şifacı değilim ve bağlılığımın verecek hiçbir şeyi yok.

Acaba burada başka birini onu benim için iyileştirmeye ikna edebilir miyim?

Dışarıdan bir hışırtı ve daha fazla ses geliyor, ardından çadırın kapakları tekrar açılıyor ve az önceki yaşlı kadın bu kez elinde ağzına kadar aynı yiyeceklerle dolu iki tabakla içeri dalıyor. İkinci bir yardım alacağıma şaşırmadım. Hediye kullanımından sonra fazladan kaloriye ihtiyacım olduğu iyi biliniyor, ama sanırım ona sözde koyunlara servis ettikleri lapa verildi. Kızarmış tavuğun dumanı tüten tabağı, tüm yan ürünleriyle birlikte, sosa bulanmış bir şekilde göz kamaştırıyor.

Ya da guruldayan bir karın.

İkimize doğru yürüyor ama Kieran'ı görmezden geliyor, onun yerine otoriter bir bakışla gözlerime bakıyor ve şöyle diyor: "Yemek yiyebilmeniz için bağlarınızı gevşetmem söylendi. Eğer herhangi bir şekilde hareket etmeye kalkışırsanız, kıçınızı gelecek yıla kadar zaplarım."

Ah.

Yani bu kamptaki en büyük ikinci canavar olan bağım sayesinde yeteneğinin benim üzerimde işe yaramayacağı ona söylenmedi mi? Zavallı kadın. Yine de ona ayak uyduruyorum, çünkü bunu yaptığımda adamı sinirlendirdiğimi biliyorum.

Bana gönderdiği herkesi neden öldürmediğimi hiç anlamadı ve eminim hepsini dikkatle seçiyordur. Elde edebildiği en sinir bozucu, en adi ya da en kibirli astlarını seçiyordur.

Ellerim vücudumun önünde bağlandığında ve karnımı doyurabildiğimde, kadın bana tabağımı uzatıyor ve sonunda Kieran'a dönüp, tabağını sanki ayakkabılarının altındaki kirmiş gibi ona doğru itiyor ve dışarı çıkıyor.

"Bu da ne böyle? Zehirleniyor muyuz?"

Ona başımı sallıyorum ve ağzıma bir lokma atıyorum. "Kamplardaki VIP hayatına hoş geldin, Black. Benim Bond'um olarak günde üç öğün sıcak yemekle besleneceksin. Duşlarda dayak yemeyecek ya da saldırıya uğramayacaksın ve eğer biri seni etkisiz hale getirmeye çalışırsa, doğrudan en tepedeki adama hesap verecek. Bunun size tek maliyeti günlük işkence seansları ve sırf bitmesi için intiharı düşünmenize neden olacak sorgulamalara katlanmak zorunda kalmak olacak."

Bana göz kırpıyor ve tabağımın yarısını ağzıma atmamı izledikten sonra nihayet kendi çatalını alıp tavuğu yemeye başlıyor.

"Tatsız" diye yakınıyor, ben de onunla alay ediyorum.

"Bu Direniş, gerçekten farklı bir şey mi bekliyordun? Bu kadar şımarık olduğunu kim bilebilirdi?"

Bana başını sallıyor ve benden çok daha edepli bir şekilde yemeye devam ediyor, lanet olsun ona. Etrafımızdaki kampta çok fazla gürültü var, büyük bir şeye hazırlanıyorlar, Üstün Yetenekli aileleri ve Bağlanmış grupları parçalamak için yola çıkmak üzere oldukları bir görev.

Hepsinden nefret ediyorum.

Birkaç dakika daha sessizce yemek yiyoruz, ta ki Kieran son ekmeğini de et suyunu emmek için kullanana kadar ve sonunda cevaptan korktuğum o soruyu soruyorum. "Kyrie'yi gördün mü?"

Boş tabağını yanına koyuyor ve sakat bacağını uzatıyor, yine yüzünü buruşturuyor. İçimden küfrediyorum ama o omuz silkiyor. Eminim inanılmaz derecede acı vericidir... Acaba bu seviyede bir acıyı nasıl görmezden geleceğini öğrenmek için Tac eğitimi var mı yoksa sadece böyle mi yaratılmış?

Birçok işkence seansından sonra öğrendim.

Kieran homurdanıyor ve sonra usulca mırıldanıyor, "Diğer kadınlarla birlikte kafeslerde. Henüz onları ayırmadılar ya da hiçbirini test etmediler. Davies seni geri almaya çok odaklanmıştı. Bu konuda son derece neşeliydi."

Başımı sallıyorum ve sanki beni bu sinir bozucu bağlardan kurtaracak bir anahtar ya da silah fırlayacakmış gibi çadırın etrafına tekrar bakıyorum. Çatalların ikisi de plastik ve eğer denersek kelepçelerdeki teknoloji onları eritir.

Belki Sawyer şu anda işime yarardı.

Kieran'ın bana diktiği gözlerini görmezden gelmeye çalışıyorum ama gözleri tenimi delip geçiyor ve sonunda

alçak sesle, "Çok sakinsin.

Eğer çocukken iki yıl boyunca işkence gördüğün yer burasıysa, daha çok endişelenmelisin. Planınız nedir? Neden bu kadar sakinsin?"

Ona bir dakika cevap vermek zorunda kalmamak için patateslerimin sonuncusunu ağzıma atıyorum ve yavaşça çiğniyorum. Çok fazla şey anlatmadan ona nasıl cevap verebilirim? Artık böyle bir şey var mı?

Geriye hiçbir sır kalmadı... bir tanesi hariç ve onu da hiçbir işkence benden söküp alamaz.

"Sakin değilim... Eminim. Burada geçen seferkiyle aynı olan yeterince şey var, bu yüzden bunun nasıl gideceğini biliyorum. Bizi buradan çıkarmak için ne olması gerektiğini biliyorum. Sadece sabırlı olmalıyız ve muhtemelen biraz acı çekmeliyiz. Bu kısım için üzgünüm ama bundan kaçış yok. Bağın bu konuda yardımcı oluyor mu? Diğer insanların bağlarının nasıl çalıştığından pek emin değilim."

Sanki nöbet tutuyormuş gibi gözlerini çadırın girişine dikiyor ama ben kadının geldiğini duyacağımızı çok iyi biliyorum. Hiç şüphe yok.

"Bağım beni bu şekilde korumuyor. Benimki seninkine kıyasla daha sakin. Kontrol bende, onda değil."

Tabağımı yere koyması için ona uzatıyorum, çünkü kısıtlamalarım bunu kendim yapmama izin vermiyor. "Kontrolün bende olduğunu düşünmeyi çok isterdim ama eminim ki bağım sadece benimle dalga geçiyor. Sanırım gösteriyi benim yönetmeme izin veriyor ama tehlikeye girdiğim anda kontrolü ele alıyor. Küçük kıskanç bir sürtük etrafa parfüm saçmaya başlayana kadar kullanışlı."

Bu konuyu burada açmamalıyım ama Direniş'e bir şey anlatmak için yeterli detay yok.

Belli ki Gryphon ikincisine tüm detayları vermemişti ama bana sırıtacak ve omuz silkecek kadar biliyordu. "Daha kötüsü de olabilirdi Fallows. Baş düşmanın olabilirdi. Ya da onun kardeşi."

Ona homurdanıyorum ve mırıldanıyorum, "Aslında hangisinden bahsettiğinden emin değilim ama evet, sanırım haklısın. Çok daha kötü olabilirdi."

Sırıtışı ağzından yavaşça eriyor ve vücudunu biraz daha benimkine çevirmeden önce son bir kez kameraya bakıyor, mırıldanırken ağzını görüş alanından kapatıyor, "Onları uyarmalısın... burada gördüğümüz kişi hakkında. Onlara potansiyel bir uyuyan hücre olduğunu en kısa zamanda söylemelisin."

Atlas.

Atlas'tan bahsediyor, çünkü babasını burada görmüştük. İkisi arasındaki benzerlik çarpıcıydı, akrabalıkları konusunda hiçbir şüphe yoktu, ama sonra Davies ona dönüp 'Bassinger' diye seslendi ve lanet olası anlaşmayı mühürledi.

Hala ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Onunla konuşurken Gryphon'a neden söylemediğimi bilmiyorum.

Umarım bir şey söylemeyerek büyük bir hata yapmamışımdır ama ben... yapamadım. Bana böyle ihanet ettiğine inanamıyorum.

Sarmal düşüncelerim tabaklarımızı toplamak için geri gelen kadın tarafından bölünüyor. Nefesinin altında biz koyunlara harcanan kaynakların israfı hakkında homurdanıyor ve ben de ona gözlerimi deviriyorum. Burada herkes aynı. Ne kadar çok

onlara karşı şımarık bir velet kişiliği geliştirebilirsem, beni o kadar hafife alacaklardır.

Geçen sefer de böyle kurtulmuştum.

Kyrie'yi bulmak için hediyemi fırlatmadan önce onun sırtı ikimize dönük olana kadar bekleyip tabakları bir hurda kutusuna atıyorum. Ona bir an önce ulaşmam gerekiyor ve onu duş çadırında bulduğumda tiksintiyle ürpermemeye çalışıyorum.

Tüm bu lanet kamptaki en kötü yer.

Ses tonumu mızmız ve talepkâr olacak şekilde ayarladım. "Duş almam lazım."

Kieran kaşlarını çatıyor ve bana bakıyor ama kadın ona tepki vermiyor. Aşırı korumacı bir Bond gibi göründüğünden eminim, bu yüzden muhtemelen böyle davranması iyi bir şey.

"Diğerleri şu anda içeride, beklemeniz gerekecek."

Gözlerim siyaha kayıyor ve ona sırıtırken yüzündeki rengin akıp gitmesini izliyorum, "Beklemeyeceğim." diyerek ona karşılık vermek için bağımı devreye sokuyorum.

Gözlerim her zamanki menekşe rengine dönmeden ve mırıldanacak kadar kendine gelmeden önce ağzı bir saniyeliğine sessizce açılıp kapanıyor, "Buraya daha fazla adam getirmem gerek. İkinizi de oraya tek başıma götüremem."

Omuz silkiyorum ve umursamaz bir ses çıkarıyorum. "Bond'umun orada elimi tutmasına ihtiyacım yok, onu burada bırakın. Kokuyorum ve kendi pis kokumdan kusmadan önce bu pislikten biraz kurtulmam gerek."

Taklit ediyorum çünkü neredeyse h i ç kokmuyorum, sadece hediye kullanımımdan sonra günlerce sıcak bir çadırda oturmanın verdiği temiz ter kokusu var.

Kadın Kieran'a bakıyor, dinamiğimizin ne olduğundan emin değil çünkü belli ki tanıdığı Bond'lar gibi davranmıyoruz. Tabii ki, muhtemelen kendi Bond'una tamamen itaatkâr, emirlere uyan iyi küçük Bond kadını ve kısa bir an için onun için üzülmeyi düşünüyorum.

"Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

Kieran ikimize de dişlerini gıcırdatıyor ve sonra kadına ters ters bakıyor: "Bond'umun güvenliği konusunda endişeli değilim. Bunun nedenini kendinize sormalısınız."

İkimizi de bir daha sorgulamadı.

Duşlar kampın diğer tarafında daha küçük, daha karanlık bir çadırda. Eminim hain ve iğrenç nedenlerden dolayı kampın geri kalanı gibi uygun ışıklandırmayla aydınlatılmamışlardır, ama kadınların orada yalnız olduklarını zaten biliyorum.

Şimdilik.

"Uzaktaki bölmeyi boşaltın! Burada bir VIP var." Sözlerinden alaycılık damlıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Kadınların hepsi ikimize bakıp kabinden uzaklaşıyor ve ben de bağlarımı gevşetmek için dönüyorum. Hâlâ ellerimle pek bir şey yapamıyorum ama teorik olarak alt tarafımı soyup yıkanabileceğim. Gömleğim çıkmayacak ama şu anda bu kadınla anlamsal tartışmaya girmeyeceğim.

Tek umursadığım, şans eseri Kyrie'nin bir sonraki durakta olması.

Küçük alana giriyorum ve sanki gerçekten duş alacakmışım gibi perdeyi kapatıyorum. Direnişçi kadın kabine o kadar yakın duruyor ki ayaklarının perdenin altından içeri girdiğini görebiliyorum. Onu gafil avlamak ve kaltağa biraz adalet sağlamak için kumaşı yumruklamak istiyorum ama eminim yakında hak ettiğini bulacak.

Sabır, Oli.

Her şey bitene kadar bu kelimeyi defalarca tekrarlamam gerekiyor.

Soyunmaya ya da suyu açmaya zahmet etmiyorum. Burada bu tür saçmalıklarla uğraşmayacağım bile. Bunun yerine, kabinin en ucuna doğru yürüyüp çömelerek elimi küçük duvarın altından geçiriyorum, ta ki Kyrie bunu fark edip o da çömelene kadar. Kolumu, üzerimdeki kıyafetleri görebileceği ve umarım ben olduğumu anlayabileceği kadar aşağıya sokuyorum. Aradaki boşluk, onun hâlâ iç çamaşırlarıyla olduğunu ve benim iki yıl boyunca yaptığım gibi durulandığını görebileceğim kadar büyük. Çok zekice.

Burada hiç kimse tarafından tamamen habersiz yakalanmak istemezsiniz. Kadınlar da en az erkekler kadar kötü, güç gösterisi için duşlarda birbirlerinin üzerine atlıyorlar. Bu aptalca ve kendi aralarında bu şekilde kavga etmeye zahmet etmemeliler ama ediyorlar. Çaresizlik ve buradan korkmak gibi bir şey hepsinin içindeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Gerçekten konuşamıyorum. Onların yerinde olsaydım, ben de aynı durumda olurdum.

Bir kez daha, bağım beni bundan kurtardı. Şimdi sahip olduğum bilgi ve kaynakları Kyrie'yi de bunlardan korumak için kullanacağım.

Brutus'ü omzumdan aşağı çekiyorum; şekli katı olmaktan çok duman gibi. Oyun oynamaya ya da bana sokulmaya çalışmıyor, her zamanki şamatacı köpek yavrusu halinden tamamen uzaklaşmış durumda.

Acaba Nox şu anda beni onun gözlerinden mi izliyor?

Onları bana yönlendirecek bir şey görmemiş olmalı, çünkü Nox'un beni geri getirmek için ilk sıraya gireceğinden hiç şüphem yok, eğer en sevdiği sözlü hedefini geri almaktan başka bir sebep yoksa.

Kyrie muhtemelen bir tür sinir krizi geçirdiğimi düşünürken ben burada duşta çömelmiş sessizce kâbus gibi bir yaratığa bakıyorum.

Olabilirim.

Onu dudaklarıma götürüyorum ve usulca fısıldıyorum, "Onu güvende tut. Senin koruman olmadan kimse ona dokunmasın, atlamasın. Arkanda hiçbir kanıt bırakma."

Onu Kyrie'ye götürmek için elimi tekrar aşağı indirdiğimde, onun irkildiğini ve tereddüt ettiğini görüyorum, eli yavaşça dışarı çıkıp küçük duman demetini kabul ediyor, ama Brutus sorgusuz sualsiz ona doğru ilerliyor. Nox izliyorsa, burada sıkışıp kalmışken Gryphon'un kız kardeşini hayatta ve güvende tutmaya çalıştığımı bilmekten mutlu olacağına inanmak zorundayım.

Bir an bekliyorum ve sonra parmaklarımızın bir saniyeliğine birbirini kavramasına izin veriyorum, şu anda ona verebileceğim tek güvence olarak parmaklarımı sıkıyorum, sonra çekilip ayağa kalkıyorum, ellerimi bacaklarıma sürterek duşun çamurlu zeminindeki sabun köpüklerini ve kiri temizliyorum.

Perdeyi araladığımda kadın beni bekliyordu, kulağını kumaşa yaklaştırmış, sanki duş açık değilken orada ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

Sana iyi şanslar, sürtük.

"Gitmeye hazırım," diye mırıldanıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor.

"Hiçbir şey yıkamamışsın bile. Seni buraya getirmemin ne anlamı var?"

Ona omuz silkiyorum ve karşılığında aldığım hayal kırıklığının tadını çıkarıyorum, bağlarımı sıkmak ve beni tekrar hareket ettirmek için beni sarsmak konusunda kaba davrandığında bile umursamıyorum.

Kieran benim yalanım sayesinde güvende. Kyrie, Brutus ile güvende.

Göğsümde her geçen saat daha da öfkelenen ve vahşileşen bağ sayesinde hiç olmadığım kadar güvendeyim.

Ben bizi çıkarana kadar hayatta kalacağız.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GRYPHON

Direniş üyesi olduğunu bildiğimiz Üstün Yeteneklilerle uğraşırken yüzümü pasif tutmak ve aşağılamak gün geçtikçe daha da zorlaşıyor. Daniella Jordan da bir istisna değil.

Sümüklü avukata hiçbir zaman güvenmedim ve North her zaman sırf zorluk çıkarmak için zorluk çıkardığımı söylese de haklı olduğumu bilmek iyi hissettiriyor. Toplantılarına katılmamdan hoşlanmıyor, özellikle de evindeki ofisinde North'un masasının yanında, koltuğunun arkasında, sanki tüm toplumumuzdaki en tehlikeli adam o değilmiş gibi onun için bir kurşun yemeye hazırlanıyormuşum gibi durduğum zaman. Bunun bana sağladığı avantajdan ya da ona tepeden bakmamdan hoşlanmıyor.

Daha önce hiç bu kadar sert bakmamıştım çünkü bu kaltak Bonded'ımın nerede olduğunu biliyor. Ben de biliyorum. North da biliyor ve orada oturup saçma sapan Konsey saçmalıklarından bahsederken o da biliyor.

Hepimiz rolümüzü oynuyoruz ve dev fil odada yokmuş gibi davranıyoruz. Derimi kaşındırıyor.

Kız kardeşinin Bond Gruplarıyla uğraşmak için tek başına çalışmasına imkân yok. Daniella'nın masum nedenlerle Kuzey Draven'ın gözüne girmesine imkan yok ve son beş yılda doğrudan ondan ne kadar gizli bilgi aldı?

Nox ne kadar çok isterse istesin, onu öldürmeye karar vereceğim. Bugün burada olmamasının bir sebebi var. Bu tür durumlarda poker suratını korumada berbattır.

Daniella kaşlarını çatmış, patronunun Bond'u için endişelenen bir avukat görüntüsü çiziyor ama benim yanımda konuşurken çok dikkatli olması her zaman radarıma takılan bir şey. Artık nedenini biliyoruz.

En azından o keskin dilinden işe yarar bir bilgi çıkana kadar masaya uzanıp onu boğmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bana gülümseme şekli, o da bunu biliyor.

"Bu belgeleri senin için hazırlatacağım, North. Alfa ve Bravo Ekipleri onu bulacaktır. Geçen sefer onu buldular. Eminim kokusunu çoktan almışlardır, bu sadece bir zaman meselesi," diyor önündeki kâğıtları toplayıp çantasına yerleştirirken.

North ayağa kalkar ve sanki o anda profesyonel görünmeyi gerçekten umursuyormuş gibi elini takım elbisesinin ceketinde gezdirir, bu da rolünün bir başka parçasıdır ve sonra onu malikâneden çıkarken görecek olan Rafe'e doğru yürütür.

Kapı arkasından kilitlendikten sonra beşe kadar sayıyorum ve mırıldanıyorum: "Ona nasıl katlandığınızı hiç anlamıyorum. Biz onu çözmeden çok önce onu öldürmüş olurdum."

North omuz silkiyor ve kontrolünün sınırlarında gezindiğini gösteren pek çok küçük uyarı işaretinden biri olan, etrafında ince siyah duman halkası bulunan elini uzatıyor. "Konsey'de olmak sadece sevmediğim insanlarla uğraşmak demek. Ya bunu yaparım ya da koltuğumdan vazgeçerim ki Oleander'ı ararken bunu yapamadım. Şimdi onu elimde tutmam gerekiyor ki her kayboluşunda onu bulabilelim."

İlk kez yumruğunu bir yere vurmadan bahsetti, bu yüzden buna ilerleme diyeceğim.

Masaya geri döner ve çekmecenin kilidini açarak hepsi Oli ve kod adıyla ilgili olan kendi kâğıt yığınını toplar.

Atlas Bassinger'ın ona söylemeden rahatlıkla bildiği kod adı.

North saatini kontrol eder. "Akşam yemeği vakti geldi. Bugün ikimiz de kahvaltı ve öğle yemeğini atladık. Bu gece yapacağımız şeyle birlikte yakıta ihtiyacımız olacak."

Buna itirazım yok, ancak artık masaya gelen insanların yarısıyla uğraşmak istemiyorum.

Benson çocukları ve Felix Davenport bizimle birlikte Draven malikanesine taşındılar. Bir yanım onun yokluğunda Bonded'ımın en yakın arkadaşlarına bakmaktan büyük gurur duyarken, bir yanım da o yokken onların burada olmasına içerliyor. Bilinen kampların hiçbirinde olmadıkları için biz burada elimiz kolumuz bağlı otururken onun benden tekrar alınmasının yaralarına tuz basıyoruz.

Atlas bana onun GPS çipini verdiğinde, çıplak ellerimle onu boğarak öldürmek istedim. Bu his, Gabe Atlas'ın onun hakkında gerçekte ne kadar çok şey bildiğini anlattığında daha da kötüleşmişti… ta ki Gabe Noakes'un ihanetiyle ilgili kısma gelene kadar.

North da bunu iyi karşılamadı.

Bunların hiçbirini iyi karşılamadı ve Oli'nin Direniş'le geçirdiği zaman hakkında daha fazla bilgi edindikçe, kontrolünü kaybetmeye daha da yaklaştığını görüyorum. Onu uçurumun kenarına bu kadar yakın görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Son olay onu çileden çıkarmıştı ama kimse kardeşinin yerine kendini kaybettiği için onu suçlayamazdı.

Ben kesinlikle yapmadım.

Onun gittiği her gün, hepimiz çözülmeye başlıyoruz. İlk seferinde kötü olduğunu düşünmüştüm ama o zamanlar Bond fikrini kaybetmiştik. Hepimizin onunla ilgili umutları ve hayalleri, kızın kendisi değil.

Gerçek, kanlı canlı Oleander Fallows'u kaybetmek, binlerce küçük kesikten ölmek gibi bir şey.

Kafamın içinde onun sesini duymak, geride bıraktığımız ve tek bir işi olan Delta Ekibi'yle yaptığımız sorgulamanın ortasında beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. O da onu güvende tutmaktı. Bana devam etmem için kesinlikle hiçbir şey vermemiş olması hem çileden çıkarıcı hem de tamamen beklenen bir şeydi. North'a o kamplarda on dört yaşında bir çocuk olarak iki yıl boyunca hayatta kaldığını belirtmek zorunda kalmıştım. Saçmalamayı bırakıp ona güvenmeliyiz. Birkaç günlüğüne, biz onu bulup eve getirmek için elimizdeki tüm kaynakları kullanırken.

Bu konuda fazla seçeneğimiz yok. İstediğini yaptığım ve doğrudan Kieran'la konuştuğum anda Oli beni tekrar dışarıda bıraktı. North bariz olanı gösterene kadar hayal kırıklığına uğramıştım.

"Bu tür bir iletişimi algılayabilen pek çok Üstün Yetenekli var. Kendini güvende tutuyor. İkinizi de güvende tutuyor."

Bu, tüm bu karmaşa hakkında söylediğini duyduğum tek aklı başında şey ve bana ikisi için biraz umut veriyor, belki de onu geri aldığımızda her şeyi çözecekler.

Ne zaman?

Burada eğer diye bir şey yok.

Yemek odasına gittiğimizde Nox çoktan oradaydı. Burnu hâlâ Draven soyunun kendisi kadar eski bir ders kitabına gömülü, Oli'nin yeteneğini öğrendiğinden beri olduğu gibi. Böyle olacağını, neyle uğraştığımızdan kesinlikle emin olana kadar onun gücünün her küçük parçasını araştırıp izleyeceğini biliyordum.

Ona iyi şanslar diliyorum, çünkü daha önce onun gibi bir Ruh İşleyiciyi hiç duymamıştım.

Her zamanki koltuklarımıza oturduk ve tabaklarımızı doldurmaya başladık, her zamanki gibi balık ve ıstakoz serpiştirilmişti, sanki Bonded'ım hala buradaymış da tadını çıkarıyormuş gibi. Sırf onunla bir tür bağ hissetmek için tabağımı onunla dolduruyorum, lanet bir sap gibi, ama kimse bana bu konuda bir şey söylemiyor.

Kapılar tekrar açıldığında ve Gabe bize katıldığında, çamurda sürüklenmiş gibi görünüyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve boğazında ve göğsünde, gömleğindeki deliklerden görünen kan izleri var.

Yine şekil değiştiren dövüş kulüplerinde, zamanını bekliyor ve hayal kırıklığının bir kısmını gidermek için çalışıyor, ancak açıkça galibiyetlerinde özensizleşiyor.

Sözlerimi sakınmam. "Bok gibi görünüyorsun."

Omuz silkiyor ve her zamanki koltuğuna kayıyor, Oli'nin boş koltuğuna bakarken kaşları birbirine çarpıyor. Elini yüzüne sürdüğünde parmak eklemlerinin de kanlı ve kirli olduğunu gördü. "Umurumda bile değil."

Şekil değiştiren dövüş kulübünde bulunabilecek çok fazla bilgi yok, ancak onu beladan uzak tutuyor ve saldırganlığının bir kısmını sisteminden çıkarıyorsa, o zaman hepsi benim için. Bir yer bulana kadar burada arama için yapabileceği çok fazla şey yok.

O zaman hepimiz Bond'umuzun peşine düşecek ve onu bizden uzak tutmaktan sorumlu olan herkesi öldüreceğiz.

Mutfağın kapısı açıldığında, diğerleri akşam yemeği için gelir. Sawyer elinde açık bir dizüstü bilgisayarla odaya girer, North'un ona incelettirdiği çok gizli ve yetki seviyesinin inanılmaz derecede üzerindeki veriler üzerinde çalışırken gözleri bembeyaz parlamaktadır. Sage ve Felix arkasından gelir, ikisi de bitkin ve yıpranmış görünmektedir. Görünüşe göre evdeki hiç kimse iyi uyuyamıyor. Bu da bir şekilde rahatlatıcı, Ruh İşleyicim Bağlı olmadan hepimiz biraz kaybolmuş durumdayız.

Felix Gabe'e bir bakış atar ve onu iyileştirmek için uzanır, ta ki Gabe "Yapma" diyerek onu durdurana kadar.

Felix ona alaycı bir bakışla karşılık verir, eli hala aralarında havada asılı durmaktadır. "Kendini kanayan parmak eklemleri ve çiziklerle cezalandırmak aptalca, Ardern."

Gabe başını ona doğru sallıyor, gözleri hâlâ tabağında. "Oli kendisinden başka kimsenin bizi iyileştirmesinden hoşlanmıyor. Hayati tehlikesi yoksa bırak gitsin."

Felix'in yüzü düşer ve bir şey söylediğine pişman olmuş bir şekilde Sage'e bakar, ama o sadece bir nefes alır ve şöyle der, "Oli her zaman Felix'in onu iyileştirmesine izin verirdi. Eğer bunu yapan o olsaydı bunu umursamazdı, Gabe. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Omuz silkiyor ve başka bir şey söylemeden tabağına geri dönüyor. Masa tekrar sessizliğe gömülüyor, sadece çatal bıçakların tabaklara sürtünme sesleri ve dizüstü bilgisayardaki tuşların tıkırtıları duyuluyor. Aptalca ve yapmamam gerektiğini biliyorum ama Oli'ye tekrar ulaşmaya çalışıyorum, onunla konuşmak için değil ama sadece iyi olduğunu hissetmek için. Hayatta olduğunu söyleyebilirim. Ölseydi hepimiz bilirdik ama bir kızı öldürmeden de başına gelebilecek pek çok kötü şey var.

Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalışıyorum çünkü aksi takdirde bağlarım bu konuda harekete geçmeye başlıyor.

Sage boğazını temizledikten sonra North'la konuşmak için kendini toparladı: "Biri Atlas'ı yakın zamanda hücresinden çıkaracak mı? Hepimiz onun bir Direniş üyesi olmadığını biliyoruz."

Nox alay eder ve viski bardağını dudaklarına götürür. "Öyle mi? Çünkü o bir Bassinger. Buradaki hiçbir şey onun o pisliğin bir parçası olmasından daha mantıklı değil."

Sage'in gözlerimin önünde bir omurga geliştirmesini izlemek gibi. Daha sonra Oli'yle paylaşabilmek için her saniyesini dikkatle izliyorum. Yakında. Yakında onunla paylaşacağım.

"Aylarca onun üzerine titremesini izledim. Eğer Bond'undan birinin ona zarar vermeye çalıştığına inanacak

olsaydım, bu sen olurdun Draven."

Oof.

Nox'u savunmak için koşarak gelmesini bekleyerek North'a bakıyorum ama o sadece IW üzerinde yapılan deneylerin bulduğumuz transkriptlerine bakıyor.

Direniş'in Bonded'ıma yaptığı işkence seanslarının kayıtları.

Nox, kardeşinin içinde bulunduğu kâbustan habersiz Sage'e sırıtıyor ve "İşte Direniş böyle kazanmaya devam ediyor, nazik ve sevgi dolu bir yüz takınarak uyuşuk kadınları kazanıyor" diyor.

Gabe bıçağını ve çatalını masaya çarparak geri indiriyor ve Sawyer hırlayarak dizüstü bilgisayarını kendinden uzaklaştırıyor. Belli ki bir arbede yaşanmak üzere. Nox sırıtıyor ve yaratıklarıyla hepsini sırtından atmaya hazırlanırken gözleri kararıyor ama bunun yerine bir an için sertleşiyor ve sonra North'a çıkışıyor, "Yaratığı Kyrie'ye verdi. Öylece verecek kadar onun değil."

North'un gözleri ona dikilir ama sonra Nox nefesinin altından küfrederek mırıldanır, "Onu kamplarda korunması için… teslim etti. Oradaki kadınlara ne olduğunu biliyor."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Sage elini kesercesine ona doğru savurarak, "İnsanları kurtarmak için kaçan ne kadar korkunç, 'yapmacık' bir kadın! O lanet kamplardan birinde kapana kısılmışken bile başkalarını düşünüyor. O yüzden sen devam et ve Atlas'a inandığımız için ikimizin de ne kadar aptal olduğunu söyle, çünkü senin sözlerinin benim için hiçbir anlamı yok. Hiçbir şey, Draven! Sen sadece lanet olası bir terapiste ve ayılmaya ihtiyacı olan acımasız, sapkın bir adamsın."

Yine de Kuzey müdahale etmek için hiçbir şey yapmaz.

Kardeşler arasında her ne oluyorsa, daha önce hiç böyle davrandıklarını görmemiştim. Asla. North, Nox'u gençlik yılları boyunca korudu, kolladı, imrendi ve üzerine titredi. Hiçbir zaman onun kendi savaşını vermesine izin vermedi, araya girip yeteneğini ortaya koymadı.

Gabe Nox'u görmezden gelip North'a dönerek, "Onunla konuşacak mısın yoksa biz Oli'yi geri alana kadar onu orada çürümeye mi bırakacağız? Burada bir plan var mı, yoksa sadece ortadan kaybolmasını mı umuyoruz?"

Nox masanın diğer ucundan bana bakıyor ama diğerlerinin önünde bu konuda çok fazla konuşmak istemiyorum. Sawyer hepimize şöyle bir bakıyor ve cevap beklerken koltuğunda geriye yaslanıp kız kardeşine korumacı bir şekilde yaklaşıyor.

North sözlerini dikkatle seçiyor ama geri adım atmıyor. "Sadece Direniş'te bağlantıları olan birinin sahip olabileceği bilgilere sahip olduğunu kanıtladı. Bize yalan söyledi ya da en azından gerçeği atladı.

Gabe o çok genç haliyle omuz silkiyor. "Oli de öyle yaptı. Hiçbiriniz eve döndüğünde onu kilit altına almamızı önermiyorsunuz."

North'un gözleri ona doğru kısıldı. "Oleander bu tartışmanın bir parçası değil ve Direniş tarafından kaçırıldı. O bir kurban, olası bir komplocu değil."

Sage ona bakıyor ve sonra bir nefes verip söze giriyor, "Oli çok kızar, bunu hepiniz biliyorsunuz. Onu bırakmanız için yapabileceğim hiçbir şey yok, ama sizi uyarıyorum, öğrendiğinde hepinize sekiz farklı seviyede korkunç Bond uygulayacak-"

North onun sözünü kesiyor, "O tecritte. Kendi odasında, günde üç öğün yemekle besleniyor, telefon ve internet dışında her zamanki olanaklarına erişimi var. Hiçbir şekilde acı çekmiyor ve sizi temin ederim ki Oli eve döndüğünde bu konuyu doğrudan onunla konuşacağım. Onun düşüncelerini ve duygularını dikkate aldım, bundan şüpheniz olmasın."

Onu yanan binadan kurtardıktan sonra Sage'in gözüne girmeyi başaran North, ona sert bir bakış atsa da başını sallayarak yemeğine geri döner.

Nox, Bond'umuzu kışkırtmak için kadınları buraya sürüklemeyi bıraktığından beri en kötü akşam yemeği bu. Tabağımdakilerin hepsini bir çırpıda bitiriyorum. Ben bitirir bitirmez North dosyalarını topluyor, kendi tabağının yarısı hâlâ dolu, başka bir şey düşünmeden bırakıp gidiyor.

Mutfaklardan geçip personelin kullanması için bina boyunca uzanan servis koridorlarına çıkıyoruz. North'u takip etmek için hareket ettiğimde, Nox beni durdurmak için kolumu tutuyor, gözleri sessiz ışıkta karanlık. North'u bensiz devam etmesi için teşvik ediyorum ve sonra Nox'a dönüyorum.

Sarhoş değil, ama şu anda kesinlikle daha fazla içiyor. Yakında onu kesmek zorunda kalacağız.

"North bana yeteneğinden bahsetti, artık onunla bağ kurduğun için yapabileceğin ekstra şeylerden."

Onunla.

Sanki sadece onun adı bile dilinde zehirmiş gibi söylüyor. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti, neden böyle davrandığını biliyorum ama şu anda kanımda bir asit heyecanı gibi, dokunduğu her şeyi yakıyor.

Sesime güvenmeyerek ona başımı sallıyorum ve o da bunu devam etmek için bir işaret olarak alıyor.

"Sakın bunu bana uygulama. Bunu en eski arkadaşın olarak söylüyorum. Bir saniye bile kafamın içine bakarsan seni öldürürüm."

Doğruyu söylediğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Ayrıca onun tarafından uyarılmama da gerek yoktu.

Orada hangi dehşetlerin saklandığını biliyorum.

Omuz silkip mırıldandım, "Yapmayacağım. North'la bu konuyu konuştum ve onunkine girmek için çalışacağım. Bundan kurtulacaksın."

Evde alt kata inen SADECE bir asansör var, bunun iyi bir nedeni var.

Evinize gelen misafirlerin burada yaptığımız işlere ya da konsey ofislerinden getirdiğimiz esirlere rastlamasını istemezsiniz. Ve kesinlikle ziyarete gelen konsey üyelerinin Noakes'u yere zincirlenmiş, kanlar içinde ve o hain, aşağılık pisliği serbest bırakmaya çalışırken görmelerini istemiyoruz.

Bu gece özellikle kötü durumda görünüyor. Sanırım burada aç ve susuz geçen üç gün insana bunu yaptırıyor. Asansörü ve betondaki ayak seslerimizi duyduğunda zincirlerine karşı sarsılıyor.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok!" diye mırıldanıyor, cılız ve zayıf bir sesle ve Kuzey onunla alay ediyor.

"Sizi sorgulamak için burada değiliz. Artık bunların hepsini geride bıraktık."

Noakes'un yüzünde kalan azıcık kan da akıp gidiyor ve dizlerinin üzerine çöküyor. Sesi ancak bir vıraklamadan öteye gidemiyordu, "Tek bir işim vardı. Bond'unu bul ve izini sür. Hepsi bu kadar! Çocuklarımı öldüreceklerdi! Ne yapmam gerekiyordu?"

Kuzey'in gözleri bana kayma zahmetine bile girmiyor. Bu tür sorgulamaları şimdiye kadar bin kereden fazla yapmışızdır. Yalanlar duyduğumda nasıl hareket ettiğimi biliyor. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, tam da şu anda olduğum gibi, çünkü havadaki tatları bana yanlış geliyor.

Kuzey nefesini üflüyor ve kravatını düzeltiyor, sakin ve kontrollü bir görüntü sergiliyor. "Gryphon'un önünde yalan söylememeniz gerektiğini bilmelisiniz. Onu TacTeams'e seçen komitede sen de vardın. Onun Lider olması için öneride bulundun. Hepimize ihanet ederken bunu unuttun mu?"

Noakes'un burnu kırıştı ve suratını astı, "Yanlış anladı, doğruyu söylüyorum. Benden sadece kızı takip etmemi istediler. Ona başka bir şey vermedim!"

Onunla göz hizasına gelecek şekilde çömeliyorum. "Patlayıcıdan haberin vardı, değil mi? Bonded'ımın hayatını tehlikeye attığını biliyordun."

Sızlanıp mırıldanıyor: "Yalan söylüyorlar sanmıştım! Bir kıza bunu yapacak kadar çılgın olduklarını düşünmemiştim. Onlar tam bir canavar değil."

Kuzey alay ediyor ve elini uzatıyor, avucu yavaşça siyaha dönüyor. "Hayır, ama biz öyleyiz. Öyle değil mi eski dostum? Canavar Bağına dair söylentilerin yayılmasına yardımcı olmaktan mutluluk duyuyordun."

North'un yeteneği Oli'ninkine çok benziyor, onu çağırdığında göğsünüzde bir sıkışma oluyor ve yüzümde yavaşça bir sırıtma beliriyor. Mahkûmlarla işimiz bittiğinde genellikle ölümcül dokunuşunu kullanarak onlardan kurtulur. Hızlı, etkili ve temiz. Oli'nin tekrar ortadan kaybolması onun kontrolünü kırdı ve ben bunu gördüğüme memnunum.

Benim derimin altına girdiği gibi onun derisinin altına da girdiğine sevindim.

Noakes yanıt olarak öksürüyor ve mırıldanıyor, "Ben öyle bir şey yapmadım!"... yalan, "Toplum sizin neler yapabileceğiniz konusunda endişeliydi, hepinizin! Yanlış bilginin yayılmasını durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."... yalan, "Güvenilir kanıtlar olmadan tüm bunları benim üzerime yıkamazsınız! Bu şekilde ölmeyi hak etmiyorum!"... şimdiye kadarki en büyük yalan.

August, North'un avucundan salyalarını akıtarak ve hırlayarak çıkarken alay ediyorum ve son bir kez gözleriyle buluşuyorum: "Bir canavar sırf kendini kurtarmak için on dokuz yaşındaki bir kızın kafasına patlayıcı yerleştiriyor. Bir canavar, tüm ailesi bir kazada öldükten sonra on dört yaşındaki bir kızın hastane odasına girerek onu esaret altına almakla tehdit ediyor. Şimdiye kadar canavar olduğumuzu mu düşünüyorsun? Gerçekte neler yapabileceğimizi henüz görmediniz... ama şimdi göreceksiniz."

Sonunda çığlığı kesildiğinde, kemiklerinin çıtırtısı bizi bodrumun dışına kadar takip ediyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oli

Sandalyeden boynum tutulmuş ve kıçım ağrıyarak uyandım. Vücudumun bu şekilde oturarak uyumayı çoktan unutmuş olması sinir bozucu, özellikle de kaçarken arabamda çok uyuduğum için, ama Draven malikanesinde geçirdiğim aylar beni şımartmış gibi görünüyor.

Nefesimin altında inliyorum ve bağların izin verdiği ölçüde yer değiştiriyorum, bacaklarımı kıpırdatarak biraz his k a z a n m a y a çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

"Nasıl oldu da böyle uyuyabildin? Ve bu kadar kötü horladığın için nasıl oldu da kimse seni öldürmedi?" Kieran ayaklarımın dibinde, ellerini garip bir şekilde göğsüne dayamış, hâlâ büzülmüş olduğu yerden homurdanıyor.

Omuz silkerken esnedim. "Genelde horlamam, bu hafifletici bir durum ve burada pek çok şey yapmayı öğreniyorsun. Ne zamandır uyanıksın?"

Bana gözlerini deviriyor. "Güneşin en az iki saat önce doğduğunu ve kahvaltı turunu kaçırdığımızı bilecek kadar uzun. Pastırma gibi kokuyordu. Biraz almak için seni uyandırmayı düşündüm."

Sırıtarak onunla alay ediyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve uyanık olduğumu görebilmeleri için kameraya doğru bakıyorum. Burada VIP olmanın avantajları var ve ben de uykumu alacağım. Gryphon onları almama asla izin vermezdi ve umarım bugün o adamla daha az zaman geçireceğim anlamına gelir.

Şüpheliyim, ama bir kız umut edebilir, değil mi?

"Homurdanmayı bırak, bize bir şeyler getirecekler."

Ellerini hiç kullanmadan kendini oturma pozisyonuna getiriyor, sanki zor modda crunch yapıyormuş gibi ve bu bana Gabe ve Gryphon'u göğsümde bir delik gibi özletiyor. TT'de ve antrenmanlarda ikisinin de bunu yapmasına milyonlarca kez ağzım sulanmıştı. Gömleksiz de, ki bunu gerçekten düşünmemeliyim yoksa bağlarım onları geri almak için sızlanmaya başlayacak.

"Eğer bize yemek getirirlerse, bunu hatırlayacağım ve eve döndüğümüzde seni geri getireceğim. Sözlerimi unutma. Söyle bana neden seni uyumaya bırakıyorlar ve bu kadar iyi besliyorlar? Sadece bir Render olduğun için mi? Bu seni mahrum bırakmak ve işkence etmek için daha da iyi bir neden gibi görünüyor."

Çoraplarımın orada ne kadar kokacağını düşünmemeye çalışarak ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde oynatıyorum ve kıçım yeniden hissetmeye başlıyor. "Beni bütün, hasarsız ve en yüksek performansta istiyorlar. Burada çok işkence gördüm ama bu şekilde değil. Eminim sen de göreceksin, o yüzden kendini buna hazırla. Berbat olacak."

Bana bakıyor ve sonra sanki aptalmışım gibi yavaşça, "Berbat... Gerçek işkence için bulabildiğin en iyi tanımlayıcı kelime bu mu? Bu bir başa çıkma mekanizması falan mı?"

"Bir profesyonel gibi bölümlere ayırıyorum ve bu gerçekleştiğinde göreceksiniz. Davies bizi uzun süre bekletmeyecektir. Ellerini üzerimden hiç çekemedi."

Kahvaltının gelmesiyle ona bundan daha fazlasını açıklamak zorunda kalmaktan kurtuldum. İlk uyandığımda gördüğüm kadınların ikisi de tabakları getirdi, ancak bu sefer genç olan daha sakin. İkisiyle de konuşmuyor

bizden. Kieran'a tabağını uzatmak için eğildiğinde yanağında oluşan çizik ve morlukları görüyorum.

Bağlarımı gevşetip bana tabağımı uzattığında başımı ona doğru sallayıp soruyorum: "Kampta kavga mı ettin? Yoksa ukalalığın yüzünden biri seni dövdü mü? Muhtemelen çeneni kapalı tutmayı öğrenmelisin."

Dudakları bana doğru kıvrılıyor ama yaşlı kadın araya giriyor: "Ona cevap verme Zarah. Onunla konuşmamamız gerekiyor. Sadece bilgi almaya çalışıyor. Onlarla paylaşma nezaketini gösterdiğimiz yemeğimizi yemeleri için onları yalnız bırakacağız."

Onunla alay ediyorum ve Zarah bana yine bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama yaşlı kadın parmaklarını şıklatıyor ve ikisi de dışarı çıkıyor.

Konuşmayan ama tüm etkileşimi dikkatle izleyen Kieran, yumurta sarısına batırmak için bir parça ekmek koparıyor ve ağzındaki lokmanın etrafında mırıldanıyor: "Dün gece bir şey oldu. Şafaktan çok önceydi, muhtemelen gece yarısına yakındı. Bir sürü bağırış ve çığlık. Tüm bunlar olurken uyumanıza şaşırdım. Her ne olduysa, destek çağırdıklarına dair yeterince ayak sesi vardı. Davies'i tam olarak duymadım ama Franklin herhangi bir hediyenin karışmasını engellemek için oradaydı."

Başımı sallıyorum ve kendi yumurta tabağımda çalışmaya başlıyorum, pastırmayı yumurta sarısına batırıyorum çünkü bana yemek için çatal bıçak verilmedi, bu yüzden idare ediyorum.

Kieran homurdanıyor ve şöyle diyor: "Burada çok kavga olur mu? Sen hiç içinde bulundun mu? TT'ye başladığında acemi olduğunu sanıyordum."

Ona homurdanıyorum, çünkü tabii ki bu konuda konuşmak istiyor ve sadece yüzümüzü doldurmuyor. "Genellikle dayak ve

Duş kabinlerinde pusular, duymak istemeyeceğiniz her türlü saçmalık. Direnişçilerin yaralandığı kavgalar mı? Bunu daha önce sadece bir kez görmüştüm ve vurmayı başaran adam herkesin önünde askıya alınmıştı. Burada insanların korkunç şekillerde öldüğünü izletme konusunda gerçekten çok iyiler."

Yavaşça başını sallıyor, yumurtasının kalanını son küçük ekmek parçasıyla sıyırıyor ve sonra, "Döndüğümüzde seni terapiye alacağız. Hepsinin buna ne kadar ihtiyacın olduğunu bildiğinden emin olacağım."

Cesedimi çiğnemen lazım.

Bu konuda neden bu kadar kararlı hissettiğimi bilmiyorum. Sorunlarımı konuşmak muhtemelen en iyisi olurdu ama göğsümdeki bağ bu fikri anında reddediyor.

"Peki ya sen? Direnişçi pislikler tarafından ağzının burnunun kırılmasıyla ilgili birileriyle konuşmaya gidecek misin?" Mırıldanıyorum. Şaşkınlıkla başını sallıyor.

"Tüm TacTeam çalışanlarının zorunlu danışmanlık seansları vardır. Hizmet veren her bir kişi, üstleriyle bilgilendirme toplantılarına ve ardından atanmış bir psikologla en az aylık seanslara gitmek zorundadır."

Ne oluyor lan?

North ve Nox ihtiyaç olduğunda takımlarda çalışıyorlar. İkisi de gidiyor mu? Nox'un orada oturup duyguları hakkında konuştuğunu düşününce neden birdenbire uygunsuz kıkırdamalara boğulmak istiyorum? Yani, Tahvillerimden birinin terapiye ihtiyacı varsa, o da budur.

Kuzey'in kanepeye uzanmış, gününü anlattığı görüntü beynime süzülürken gerçekten kıkırdıyorum. Nasıl da

Bu cehenneme gider miydi? Şimdiye kadar karşılaştığım en büyük kontrol manyağı... takım elbiseli birine içini döküyor.

Acaba psikoloğu bir erkek mi?

Aman Tanrım. North şüphesiz kadın psikoloğunu becerdi. Kesinlikle yapardı. Onunla yatardı, böylece konuşmak zorunda kalmazdı.

"Ne düşünüyorsun Fallows? Kendine gel!" Kieran tıslayarak beni deliliğe doğru sarmal inişimden koparıyor. Gözlerim yerinden oynamadı ama ona baktığımda kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu ve gözlerinin akının çıldırmış gibi parladığını görebiliyorum.

Bir nefes veriyorum ve hızla atan kalp atışlarımı elimden geldiğince yavaşlatarak mırıldanıyorum: "Özür dilerim. Kahretsin, özür dilerim. Ben sadece... Burada olmaktan... uzakta olmaktan dolayı kendimi kaybetmeye başladım. Kahretsin, bunu yapmayı bırakacağım."

Beni dikkatle, neredeyse nazikçe, sanki tetikte bir bombayı tutuyormuş gibi izliyor ve işte tam o anda kadınlar tabaklarımızı almak için geri gelmeye karar veriyor. İkisi de tabakları alırken tek kelime etmiyor ama dışarı çıktıklarında bir kova sabunlu su ve birer yığın kıyafetle geri dönmeleri sadece bir dakika sürüyor.

Ugh.

Yıkama süresi.

Zarah kovayı çadırın ortasına koyup, "Duşlar birkaç günlüğüne devre dışı ama ikiniz de önemli misafirlerimiz olduğunuz için suya ve temiz kıyafetlere erişiminiz olacak. Soyunun ve işe koyulun, ikinizin de gitmesi gereken yerler var."

İkimizin de üzerinde düşünmesi gereken bulmacanın bir başka parçası; kavga duşlarda oldu. Her yer yeterince sıcak.

Önümüzdeki birkaç gün içinde tamir edilip tekrar faaliyete geçmezse, yakında burası ter kokulu bir kâbusa dönecek.

"Önce onu yıka, bekleyecek kadar mutluyum," diyorum, başımı Kieran'ın ayaklarımın dibinde olduğu yere doğru sallayarak.

Ona bir sandalye getirmeliyim. Ya da bir şifacı.

"Neden ikiniz birlikte yapamıyorsunuz? Siz Bond'sunuz, değil mi?"

Ona gözlerimi deviriyorum ve aramızda bir işaret yapıyorum. "Gerçekten de tahvilimin onun teklif ettiği şeyi görmesini ve tahvili tamamlamak istemesini mi istiyorsun? Ne var biliyor musun? Tabii ki evet! Franklin buradayken bile muhtemelen ruhlarınızı burun deliklerinizden çekip çıkaracak kadar güçlü olacağım. Hadi Bond. Pantolonunu benim için çıkar."

Kieran sırıtıyor, en ukala tavrını takınarak dizlerinin üzerine çöküyor ve pantolonunun fermuarına uzanıyor. Sorgulamadan benimle birlikte oynadığı için ona kafamda ciddi övgüler veriyorum.

Yaşlı kadın önüme atılıyor, tüm bu süre boyunca olduğu gibi bana dokunmaya en çok yaklaşıyor ve ellerini sallıyor. "Hayır! Hayır, arkanı dön. İkiniz de ters yönlere bakın. Zarah, Render'a bir kova daha getir."

Tanrıya şükür bu işe yaradı.

Yani, Kieran'ı çıplak görmekten korkmuyorum ama bunu Gryphon'a nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ve bunu iyi karşılamayacağını bilecek kadar kıskançlığını tattım. İkinci komutanı olsa ve gerçekten iyi bir nedeni olsa bile.

Gerçekten ne kadar önemsediğime şaşırdım. Beni, bağımı değil. Başka bir çıplak adama bakarak Gryphon'u ya da diğerlerini üzmek istemiyorum. Tanrım, bu Bond saçmalığı inanılmaz çünkü altı ay önce sırf onlarla uğraşmak için tamamı erkeklerden oluşan bir striptiz kulübüne giderdim ama şimdi bunu düşünmek bile kurdeşen dökmeme neden oluyor.

Çocuklar böyle hissetse iyi olur yoksa hepsini hadım edeceğim.

Bağlarım gevşetildikten sonra ayağa kalkıyorum ve Zarah'nın gömleğimi bedenimden ayırmasına izin veriyorum ama pantolonumu kendim kaybediyorum. İç çamaşırımı çıkarmalarına izin vermiyorum ve bezle etraflarını ovuyorum.

Kieran'ın arkamda bulaşık yıkadığını duyabiliyorum ama çadırın dışından beni alarma geçirecek başka bir ses gelmiyor, bu yüzden sadece ovmaya odaklanıyorum.

"Eğer daha önce buraya geldiyse, yara izleri nerede? Aynısından onda da olduğunu söylemiştin," diye mırıldanıyor Zarah ve yaşlı kadın nefesinin altından homurdanıyor.

Elimde olmadan onunla oynuyorum ama bu aptal kadının benden emin olmaması da işime geliyor, bu yüzden gözlerimin siyaha kaymasına izin veriyorum ve "Çok fazla soru soruyorsun. Dayak yemene şaşmamalı. İyi bir iş çıkarmamış olmaları çok kötü."

Yaşlı kadın elindeki kovayı yavaşça yere indiriyor ve ardından belini karıştırarak bir telsiz el aleti çıkarıyor, bir düğmeye basıyor ve mırıldanıyor: "Gözleri yine karardı. Nasıl devam etmeliyiz?"

Yavaşça sırıtıyorum, dişlerimi çok yırtıcı bir şekilde gösteriyorum ve Kieran başını çeviriyor, beni görecek kadar değil, ama

Böylece arkasında neler olduğunu biraz daha iyi anlayabilir.

El aletinden parazit sesi geliyor ve ardından Davies'in sesi yüksek ve net bir şekilde duyuluyor.

"Onları giydirin ve çalışma alanıma getirin. Eğer bağı oynamak isterse, ben onun için hazırım."

ALTI AĞIR ZIRHLI muhafız bana kampta eşlik ederken Kieran diğer iki muhafızın arasında sürükleniyor, bacağı hâlâ ağırlığını taşıyamıyor. Ona bir Şifacı bulmak ve bacağını yamatmak ya da en azından tekrar çalışır hale getirmek için kurnazlık yapmam gerekecek.

Şu anda ölü bir ağırlık gibi ve ölü ağırlıklar bu cehennem çukurunda sadece eski ölüler haline geliyor. Onu hayatta tutmak için o kadar çok çalıştım ki, lanet olası bir bacak kırılması yüzünden ölmesini istemiyorum.

Bu kamp Sage ve Gabe'le birlikte kaldığım son kamptan daha büyük ama görebildiğim kadarıyla Davies'le birlikte kaldığım iki yıl boyunca en uzun süre tutulduğum kamptan daha küçük. Duş bloğunun yanından geçerken, etrafta duran sekiz farklı gardiyan sayıyorum. İçlerinden ikisi, sanki bir gecede orada neler olduğunu anlatan dev bir işaret bulmak üzereymiş gibi, yeteneklerini kullanarak çimenleri ve kanvası inceliyor.

Gerçekte ne olduğuna dair birkaç tahminim var ama yine de yanılmış olmayı umuyorum.

Gardiyanların ve amele işçilerin kamp yaptığı küçük çadırlardan oluşan bir bölüm var. Davies'i koyunlardan ayırıyorlar. Bu onun için çok stratejik.

Bir kaçak tarafından bir gecede gafil avlanmayacağından eminim ama Kieran ve beni bu kadar uzakta tutmasına şaşırdım.

Onun yanındaki çadırda uyurdum.

Kelimenin tam anlamıyla en kötü kabusumdu ve ter ve panik içinde uyanmayı bırakmam tam bir yılımı aldı. Tanrıya şükür ki yatağımı Tahvillerimle paylaşmaya başlamadan önce bunu atlatmıştım. Bunu Gryphon'un yeteneğinden saklayamazdım. Nöro-sinsi yöntemleriyle bu duygulara kesinlikle 'çelme takardı'.

Tanrım, onu özlüyorum.

North'un şefkatli ve otoriter tavırlarını, Atlas'ın beni tamamen kabullenmesini ve sevmesini ve Gabe'in bana olan sadakatini özlüyorum, nazik, vahşi ve emin.

Nox'un nefretini ve ikimizi de gözetleyen yüzlerce kabusla dolu rüya gibi yatağı hakkında endişelenmeyi bile özledim ve Brutus'u kalbimde bir delik gibi özledim.

Kolumu tutan adam, "Rezil IW'ye göre biraz acınası görünüyorsun," diyor. Ona omuz silkiyorum, çünkü eğer bu pisliklerle uğraşmak z o r u n d a kalacaksam, o zaman biraz eğlenebilirim.

"Nasıl göründüğümün bir önemi yok, değil mi? Bu kampı ele geçirdiğimde yine de ilk ölen sen olacaksın. Sıradaki geveze Zarah olacak. Sonra da Bond'umun bacağını kim kırdıysa o gidecek. Bana ayak uydurmak için buna ihtiyacı var."

Adam alay ediyor ama yanındaki daha yaşlı ve iri gardiyan kafasının arkasına vurup tersliyor, "Bir Neuro için oldukça aptalsın Cam. Daha fazlasını alıyordu.

on dört yaşında bir atom bombasından daha fazla insan. Franklin gönderildiği anda seni öldürtmeden önce çeneni kapat."

Cam biraz daha alay ediyor, göğsünü şişiriyor ve sanki büyük bir adammış gibi adımlarına biraz daha çalım katıyor ama başka bir şey söylemiyor. Başka kimse konuşmaya çalışmıyor ve biz kalabalık kampta yürürken hepsi silahlarına sarılıyor. Etrafta koşuşturan bir sürü insan var ama ya endişe ya da düpedüz korku dolu bakışlarla bizden uzaklaşıyorlar.

Bağlarım aksini söylese de, gerçekten bir canavar olduğumu bu şekilde anlıyorum.

Davies'in çadırına vardığımızda, muhtemelen gelişimizi duyurmak ve bizi nereye koyacağına dair emir almak için yaşlı muhafız içeri girerken dışarıda duruyoruz ve bir saniyeliğine Kieran'a dönüp tüm bu hareketlilikle nasıl başa çıktığını kontrol ediyorum.

Bunun cevabı hiç de iyi değil.

Normalde bronz olan teni solgun görünüyor. Alnında ince bir ter tabakası var ve ağzı sıkı bir şekilde kontrollü bir çizgide olsa bile, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

Tekrar çenesi düşük genç gardiyana dönüp sessiz ve alçak bir ses tonuyla, "Eğer kırık bacağından ölürse, beynin kafatasının içinde parçalanana kadar en karanlık kâbuslarının her birini tetikleyeceğim. Ölümünü uzatmak için Davies'in bana işkence ettiği her hileyi, sen kıvranarak ölene kadar kullanacağım."

Yutkunuyor.

Bu tepkiye bağımlı olmaya başlıyorum.

Çadırın kapağının tekrar geri çekildiğini duyuyorum ve sonra sesini duyuyorum, "İçindeki karanlığı ortaya çıkarmak için gereken tek şeyin Tahvillerinin de burada olması olacağını kim bilebilirdi? Beni memnun ediyorsun, küçük Render."

Ona tepki verme, Oli. Onun onayını almaktan ne kadar nefret ettiğini bilmesine izin verme.

Genç gardiyan dikkat kesildi ve sanki söylediklerimden dolayı altına sıçmıyormuş gibi davranarak beni öne doğru itti ve Davies'in çalışma alanına yönlendirdi. Gerçek işkence çadırı değil de burası olduğu için şükretmeliyiz ama şimdi bunu Kieran'a söylemenin sırası değil.

İçinde tutulduğumuz çadırdan rahatlıkla beş kat daha büyük ve yüksek tavandan sarkan ışıklar mekânı aydınlık ve davetkâr kılıyor. Davies'in iyi ve düzgün bir adammış gibi görünmek için her şeyi dikkatli bir şekilde planlaması ve tam bir sadist olmaması tam bir komedi.

Mekânın bir ucunda, ameliyat masasının yanında, bağları ve üzengileriyle birlikte ahşap bir masa var. Kieran'ın kaşlarını çatarak ona baktığını görüyorum. Gözlerime baktığında, şu anda cevaplayamadığım bir soru var. Muhtemelen o masada neler olduğuna dair bir sürü fikir üretiyordur ve eminim ki bunların en az yarısı doğru çıkacaktır.

Davies alet masasına doğru geri adım atar ve dramatik bir el hareketiyle masaya doğru ilerler. "Misafirimizin masaya çıkmasına yardım edin ve kırık Bond'unu, tüm sıkı çalışmamı gözlemleyebileceği kısıtlama noktasına bırakın."

Gardiyanların beni sürüklemesine izin vermeyerek kendim yürüyorum ve her ne kadar ellerim bağlıyken zor olsa da masanın üzerine çıkıyorum. Beni bağlarken ekstra dikkatli davranıyorlar, eskilerini çıkarmadan önce yeni kayışları takıyorlar ve ben onlara bağırmak istiyorum çünkü elbette hiçbir şey yapmayacağım.

Davies şüphesiz benden daha güçlü. Ben aptal değilim.

"Hayır, değilsin. Hepsi seni küçümseyecek, küçük Render. Hepsi sana bakacak ve sonsuza dek güzel küçük bir kız görecekler. Bu kadar endişeli görünmelerinin tek nedeni seni özlemiş olmam, biliyor musun? Benden kaçtığında... kaçmana izin veren kadın ve erkeklere yaptığım şeyler buralarda bir efsaneye dönüştü. Senin gücünü, neler yapabileceğini anlamıyorlar... Tüm Tahvillerini topladıktan sonra gerçekten benim silahım olacaksın. Kaç tane vardı?"

Hiçbir şey.

Hiçbir şey düşünmüyorum ve Kieran'ın da hiçbir şey düşünmeyecek kadar akıllı olması için dua ediyorum. Burada mahvolmuş olabiliriz ama onu içeri almayabilirim, Oli, hiçbir şey yapmayabilirim.

Hiçbir şey yok.

Davies bana bakıyor ve masasının üstünü kaldırarak içinde ne sakladığını gösteriyor. Uzandığım açıdan göremiyorum ama görmeme de gerek yok. Orada ne olduğunu zaten biliyorum ve eğer yeni bir şey getirdiyse... bunun için kendimi korkutmama gerek yok.

"Bazı yeni aletler edindim. Onları sana göstermek için sabırsızlanıyorum ama zamanımız var. Bond'un seni buradan çıkarmak için ne düşünüyor olursa olsun, ikimiz de biliyoruz ki

Yapamam. Daha iyi planlarım var. Franklin bundan sonra burada seninle kalacak. Taşıyıcına Franklin'in de senden daha güçlü olduğunu söyledin mi? Şimdilik. Eminim tüm bağlarını bulduğumda ondan daha güçlü olacaksın. Senin için pek çok planım var ama konuşmayı bırakıp eğlenceye başlayalım, olur mu?"

Parmaklarını şıklatıyor ve muhafızların hepsi nihayet dışarı çıkıyor, Kieran'ı çadırın diğer ucundaki bağlama noktasına zincirlenmiş halde bırakıyor, Davies'in bana yapmak üzere olduğu her şeyi görebiliyor.

Lanet olsun, umarım midesi sağlamdır, çünkü işler zorlaşmak üzere.

ALTINCI BÖLÜM

Oli

Davies'in bıçak setine olan saplantısı rahatsız edici. Kendime, alet masasında onları okşamaya devam etmekten kesinlikle zevk aldığını hatırlatmak zorundayım. Parmaklarını saplarında gezdirirken çıkardıkları sesler, dünyanın en çarpık ve ürkütücü çanları gibi, bana yaşatacağı tüm acılar konusunda beni uyarıyor.

"Başlamadan önce sizinle konuşmam gereken bir şey var, dün duş bloğundaki kadınlardan birine verdiğiniz bir şey. Kameralar ikinizin etkileşimini görebiliyor ama ona ne verdiğinizi göremiyor. Bana ne olduğunu söyle, ben de kızı öldürmekten kaçınayım."

Hiçbir şey düşünmüyorum.

Siyahlık.

Unutulmuşluğun ıssız ve çorak arazisinde mürekkep gibi bir hiçlik.

Hiçbir şey Davies'i beynimi boşaltma konusundaki kusursuz yeteneğim kadar kızdıramaz. Babalarımdan birinin, Vincenzo'nun bir Neuro olduğunu bilmiyordu. Evde en çok vakit geçirdiğim babamdı ve küçük bir çocukken bile benimle şu basit oyunu oynardı

-Zihnimizi kaç farklı şekilde tamamen boşluğa bırakabiliriz?

Çok küçük bir kızken bile, sakin, boş bir tuval haline gelene kadar sorgulanır ve test edilirdim.

Acaba bir gün bu adamla karşılaşacağımı bilseydi, annemin zakkum çiçeği dolu beşik hayalleri de içeriye girmeye takıntılı bir deliyi gösterseydi

Hayatımı mahvetmek için aklımı kullanmıştım ve bu yüzden Vincenzo beni yetiştirmek için seçilmişti.

İtiraf etmek istediğimden daha mantıklı.

Davies bir bıçak alıyor, bir cerrahın bıçağından daha keskin olan uzun oyma bıçağı ve bana doğru adım atıyor. "Bu oyunlar çok yorucu olmaya başladı, küçük Render. Hep bunları oynamak zorunda mıyız? Kadın onu elimizde tutmayı planladığımız kadar güçlü, ama hepsi bu değil. Kardeşi önde gelen bir Tac ajanı, başımın belası."

Kardeşi bir hiç.

Kardeşi kesinlikle bir hiç. Hiçbir şey.

Onun hakkında sıfır düşünceden oluşan boş bir levhayım.

"Uzakta geçirdiğin zamanda onunla tanıştın mı? Ona bir şey vermenin sebebi o mu? Kaçamayacak, biliyorsun. Shore'un peşinden geleceğini umuyorsan, seni temin ederim ki güçlü olabilir ve bir sürü numarası olabilir ama benimle boy ölçüşemez."

Konu değişikliğine ihtiyacım var, hem de hemen. "Ona hiçbir şey vermedim. Bana bir iş verdi, ben de iyi olup olmadığını kontrol etmeye gittim. Buraya önlük ve iş ayakkabısıyla geldim, yalan söylemediğim çok açık."

Bana sırıtıyor ve bıçağı sallıyor. "O zaman neden bir Basit, Nöro-yetenekli kadın olabilir yapmak Üç yetişkin adam havaya mı karıştı? İkisi şekil değiştirendi.ve at en aziki kez onu boyut, ve ne zaman duş bloğunda biraz eğlenmek için ona yaklaşmışlar… gitmişler."

Bu konuda boş olmak daha kolay. Duş kabinlerinde ne olduğunu zaten tahmin etmiştim ve olay olmadan önce Kyrie'ye ulaşabildiğim için inanılmaz derecede mutluyum.

Omuz silkiyorum ve başımı omuzlarımın üzerinde döndürerek tekrar tavandaki kumaş panellere bakıyorum. "Bu konuyu neden bana açtığın konusunda biraz kafam karıştı. Tüm bu kaos benim beceri alanımın dışında ve bunu sen de biliyorsun."

Bana sırıtıyor, gözleri odanın içinde geziniyor, sonra masanın üzerinde üzerime eğilip yüzüme hırlıyor, "Ve ikimiz de biliyoruz ki küçük bir Neuro koyunu yetişkin insanları canlı canlı yiyip bitiremez ve geride küçük bir DNA maddesinden başka bir şey bırakamaz! Peki sen ne yaptın, Render? Beni kızdırmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Buraya bir daha gelmeyeceğimi çok iyi biliyorum ama yine de o kadının peşinden buraya geldim, bu yüzden kendimi biraz acıdan kurtarmak için onu satarsam lanetleneceğim. "Hiçbir şey bilmiyorum. Ben hala geçen sefer burada tuttuğun küçük aptal kızım, bu yüzden tüm bunlarla gerçekten uğraşmamalısın. Zaman kaybı."

Bıçağın derime ilk baskısı aslında onu kırmıyor, daha çok ses tonumdan hoşlanmadığına dair bir uyarı ve tersliyor, "Duşta ona bir şey verdiğini gördüm. Kamera ona verdiğin şeyin ne olduğunu çekmedi ama bana söyleyeceksin. Gittiğinden beri ne yaparsan yap, ne olursan ol, asla benden daha güçlü olamayacaksın. Eğer ona ne verdiğini söylemezsen, onu buraya getireceğim ve sana yaptığım her şeyi ona da yapacağım, küçük Render. O kadının iyiliğinin karşılığını acı ve yavaş bir ölümle ödeyeceksin."

Hiçlik.

Hiçliğe tutun çünkü bu aptallığın içinde başka insanlar varken boş kalmak çok daha zordur

Ama Kyrie'yi buraya getirirse yeni bir plan yaparım.

Bunu aşmanın her zaman bir yolu vardır.

Hayal kırıklığına uğramış gibi dilini şaklatıyor ve bıçağı tenimden çekiyor. En sevdiği işkence biçimi kenar yapmak ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Beni çoktan bıçaklamasını tercih ederdim.

Aletlerinin yanına geri döner ve oyma bıçağını yere bırakır, saplarıyla tekrar uğraşırken şöyle der: "Soğuk küçük Render, işe yaramaz bir kadını bu kadar umursamayacağını bilmeliydim. Peki ya Bond'un ne olacak? Onu iyileştirebilirim. Bağını benimle oynaması için dışarı çıkar, sorularıma cevap ver, ben de Bağını iyileştireyim. Orada biraz yeşil görünmeye başladı. Linda ve Zarah kırığın üzerindeki yaranın da enfekte olduğunu söylediler. Kan enfeksiyonları çabuk yayılabilir, biliyorsunuz."

Onu görmezden gelmeye devam edebilirim çünkü şu anda Kieran'ın ölmesine izin vermesinin imkânı yok. Tahvillerimi bulmak için çok uzun zaman harcadı. Önce deney yapmadan birinin ölmesine asla izin vermez. En başta yalan söylememin tek sebebi buydu.

Davies iç çekiyor, sanki baş etmek zorunda kaldığı asi bir okul çocuğuymuşum gibi büyük bir gösteri yapıyor. Sonra tekrar doğruldu, nihayet alet masasından yeni bir bıçak seçti ve elini bıçağın kenarlarında sevgiyle gezdirdi.

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor, panik yavaş yavaş omurgama doğru ilerliyor ve kendimi hiperventilasyondan korumak için nefesime odaklanmaya başlamak zorunda kalıyorum.

Boş ol, Oli. Hiçbir şey olma.

Tekrar üzerime eğilerek yüzüme doğru mırıldandı, "Senin o kadar kolay kırılmayacağını zaten biliyorum, Render. Sadece Bond'unun da bunu bildiğinden emin oluyorum. Bakalım onu kırmam ne kadar sürecek, değil mi?"

Bıçak tenime değdiği anda, bağlantımı koparmaya başlıyorum. Bağlarım beynimin ön saflarına kadar yükseliyor, olan biteni izliyor ve benim yerime devreye girmek için doğru anı bekliyor, ama basit kesikleri engellemek yeterince kolay. Davies dilimleme konusunda gerçekten yaratıcı olmaya başladığında, bacağım istemsizce titremeye başlıyor ve sırtımın alt kısmında bir ter birikintisi oluşuyor. Pantolonumu kesmeye ve kalçalarımın hassas derisine doğru ilerlemeye başlayana kadar bunu neredeyse engelleyebiliyorum.

Kontrolüm bir anlığına elimden kayıp gidiyor ve bedenim anında Gryphon'la dolup taşıyor, bağı bana ulaşıyor ve son bariyerlerimi de tek bir hamlede yıkıyor ve sesi kafamın içinde gürlüyor.

NE OLUYOR?!

Davies'in gözlerinin faltaşı gibi açılmasını izliyorum ve bariyerlerimi tekrar kapatıyorum, kayarak Bağlı'mı içeri aldığım için kendime binlerce kez lanet ediyorum. Bir anlık bir hata ve beş yıl boyunca hayatım pahasına koruduğum ve k o l l a d ı ğ ı m her şeyi mahvettim.

Buz gibi soğuk ve kan damlacıklarıyla kaplı parmakları yanağımda geziniyor, Davies eğilip dudakları kulağımın kenarına dokunarak bana fısıldarken arkasında kırmızı bir iz bırakıyor, "Peki kimdi o, benim değerli küçük Ruh Render'ım?"

İKI YIL.

Bu kamplardan birinde tam iki yıl boyunca esir kaldım ve bir kez bile isimlerini düşünmedim. Onları tanıyordum, aman Tanrım, isimlerini biliyordum. O hastanede uyandığım anda Hemşire June gözleri yaşlı bir şekilde yatağımın başında duruyordu ve kolunun altına bir dosya sıkıştırmıştı, isimlerini ezberlemiştim. Kuzey'in benden neredeyse on yaş büyük olmasının ne kadar korkutucu olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Gryphon ve Nox ile aramdaki beş yıl da bana çok uzun gelmişti. Gabe ve Atlas'ı tanımayı çok istiyordum çünkü benden sadece birkaç ay büyüklerdi ve Bond olacak yaşa gelene kadar arkadaşlık etmek istiyordum.

O hastanede birkaç kısa saat geçirdim ve
Acele etmelerini ve beni ailemin başına gelenlerin dehşetinden uzaklaştırmalarını umuyor ve diliyordum.

Ve sonra onları bir daha hiç düşünmedim. Kendime hiç izin vermedim.

Ve Bonded bağlantımız aracılığıyla gönderilen üç umutsuz kelimeyle Gryphon, Bond Grubumuzun şimdiye kadar tanıyacağı en büyük tehdidi ortaya çıkardı.

İçgüdüsel olarak hiçliği düşünüyorum. Kendimi ayrıntıları, neden bu kadar paniklediğimin kesin nedenlerini düşünmemeye zorlarken bile paniğin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Bağlı'mla aramdaki bariyeri üç kez kontrol ediyorum ve sonra bağımı kontrol ediyorum çünkü Davies'i duyduklarından uzaklaştırmak için onun kontrolü ele almasına izin vermek zorunda kalabilirim.

Bağım hazır ve serbest bırakılmaya hevesli.

Acıya dayanabildiğim kadar dayanacağım ve sonra bu seansı bitirmek için bağlarımın devreye girmesine izin vereceğim. Eğer Davies beni zorlarsa

O zaman masum insanları öldürmek... Ben bir canavarım, çünkü eğer Bonds'umu ve sevdiklerimizi güvende tutacaksa, bundan nefret ederim ama kabul ederim.

Kendimden nefret ediyorum ama burada çizdiğim çizgi bu.

"İyi, iyi. İyi, inatçı küçük bir pislik olmakta ısrar et. Senin kanını akıtmak için elimde fazlasıyla alet var. Onun kim olduğunu öğrenmek için çığlık atman gerekiyorsa, sanırım daha büyük, daha keskin bir bıçağa ihtiyacımız olacak. Tereyağı bıçağıyla parçalara ayrılmaya ne dersin, küçük Render? Benim için zor bir iş olacak ama, oh, o tatmin."

Derin nefes al.

Burundan derin, uzun nefesler alın, iki sayım boyunca tutun, ağızdan verin.

Hayatta kalabilirim.

Kendimi de buna inandırmayı başarıyorum, ta ki gerçekten kalçamı kesmeye başlayana kadar ve sonra ağzımdan bir çığlık kopuyor, yırtık pırtık ve boğuk. Gryphon bariyerime vuruyor, başım da onunla birlikte güm güm atıyor ve kusmam gerekiyor.

Bu aynı zamanda tüm sahnenin Kieran için çok fazla hale geldiği ve Davies'e bağırdığı andır, beni şaşırttı çünkü tüm o acı sayesinde neredeyse onun burada bizimle olduğunu unutmuştum, "Ellerini onun üzerinden çek, sana nerede olduğunu söyleyeceğim."

Kalçama gömülü bıçak hareket etmeyi bırakıyor ama Davies onu tamamen çıkarmıyor. Vücudum bıçağı çıkarmaya çalışıyormuş gibi kaslarım bıçağın etrafında kenetleniyor ama Davies'in eli bıçağın sapından ayrılmıyor.

Sonunda gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ama Davies Kieran'a odaklanmış durumda. Zincirlendiği yere baktığımda hâlâ

Mezarının yolunu yarılamış gibi görünüyor, ama gözlerinde kararlı bir parıltı var, "Diğer Bond'u, kafasının içindeki, onu isteyeceksin. O benden daha güçlü. Eğer onunla bağ kurarsa, ondan istediğin gücü alacaktır. O bir Neuro, tıpkı senin gibi... Aslında sana çok benziyor. Tanıştıkları andan itibaren, onun kafasının içindeydi. Onun bağını kontrol etmene yardım edebilecek biri varsa, o da odur. Onu kesip biçmeyi bırak, ben de sana nerede olduğunu söyleyeyim."

Ona çenesini kapatması için bağırmak istiyorum ama boğazımın arkasındaki acının neden olduğu yumru yüzünden konuşamıyorum ve Davies'in gözlerindeki zaferi gördüğümü düşündüğüm an. Kieran'ın ona bulmacanın bir parçasını daha vermek üzere olduğunu biliyor, beni umutsuzca istediği silaha dönüştürmek için oynayacağı bir oyuncak daha. Yıllarca benden hiçbir şey alamadıktan sonra, Kieran'ı bu konuda sorgulamasına imkan yok.

Onu alacak ve Bond'umu bulacak, tüm bunları benimle birlikte yaşaması için onu buraya geri getirecek.

Davies bir noktayı kanıtlamaya karar veriyor ve bıçağı daha sert bastırıyor, oradaki kası kesiyor ve sonunda bağım devreye giriyor, zihnimi acıdan korumak için benim yerime devralıyor ve sonunda hiçbir şey hissetmiyorum. Bağım dünyanın en iyi süngeri gibi her şeyi benim için emiyor.

Yine de gözlerim kaymıyor. Bağım burada bunu yapmaması gerektiğini biliyor.

Kieran'ın benim için acının sona erdiğinden haberi yok ve "Massachusetts. O Massachusetts'te. Bana bir kalem ver. Nerede olduğunu yazacağım, yeter ki onu kesmeyi bırak."

Davies sonunda bıçağı çıkardığında bacağımdan korkunç bir kan fışkırıyor. Kieran'ın kaşları çatılıyor ama Davies kanamayı durdurmak için bir bez ve turnikelerinden birini kapıyor. Kan akışını yönlendirme konusunda uzmandır ama genellikle bu işlem sırasında bilincimi mümkün olduğunca uzun süre açık tutmak için kullanır.

Ellerini bir beze sildikten sonra Kieran'ın çadırın diğer tarafında bağlı olduğu yere doğru ilerliyor ve sanki kendisine yalan söylenip söylenmediğini anlayabilecekmiş gibi ona bakıyor.

Ama o yeteneğe sahip değil.

Kieran rolünü iyi oynuyor, daha önce hiç duymadığım bir yerin adresini ve hatta koordinatlarını sıralarken hiçbir aldatma belirtisi göstermeden ona bakıyor.

Davies zafer kazandığına karar vererek yavaşça sırıtıyor ve çalışma masasına geri dönüyor. "Eğer Bond ve nerede olduğu konusunda bana yalan söylüyorsan, buraya geri gelir ve ona gerçekten işkence ederim. Bu mu? Bu sadece bir ısınma turu, ama beni sebepsiz yere gönderirsen ve bu Neuro ile geri dönmezsem? Bacağını keserim. Ağrı kesici de yok, silahım olması için iki bacağına da ihtiyacı yok. Onu en son konuşturduğumda yapacağım şey buydu. Denemek için heyecanlıyım."

Bunu duyunca bayılmak istiyorum, ama sonra tekrar masaya dönüyor ve boynuma bir iğne batırıyor, bana hemen etkisini gösteren bir şey enjekte ediyor, beynim bulanıklaşıyor.

"Seni burada tutmak için ekstra sigorta, küçük Render. Yakında bir sonraki Bond'unla geri döneceğim. İyi bir kız ol ve beni burada bekle."

Sonra çıkıp gidiyor ve ben burada neler olup bittiğini anlamıyorum. Yukarı aşağı fark etmiyor, masa sanki boşluğa doğru dönüyormuş gibi hissediyor ve sanki damarlarıma binlerce ateş karıncası enjekte edilmiş gibi derim sürünmeye başlıyor.

Tamamen kendimi kaybederim.

Bir çatlama sesi ve sanki birinin ses çıkarmamak için kumaşı ısırması ama bunu başaramaması gibi bir çığlık geliyor ve ardından öğürmeye başlıyorum. Midem bu sesten hiç hoşlanmıyor, hemen itiraz ediyor ve kusmak için başımı çeviriyorum. Kısıtlamalarım fazla hareket edemeyecek kadar sıkı ve çenemden aşağı kusmuk aktığına eminim ama hiçbir şey hissedemiyorum, uyuşturucunun beni doldurduğu hisler dışında hiçbir şey.

Sanırım ağlıyorum.

İstediğimden değil, aklı başında beynimin küçük parçaları bu tür bir duygu hissettiğinden değil, ama nefesim göğsümden kesiliyor ve tuz tadı almaya başlıyorum.

Homurdanmalar ve toprakta sürüklenen ağır bir çuvalın sesi geliyor ve sonra bir şekilde Kieran'ın yüzü önümde beliriyor. Nasıl burada olduğuna dair hiçbir fikrim yok - muhtemelen bir halüsinasyon- ve sanırım hıçkırıklar daha da şiddetleniyor.

Benimle konuşmaya çalışıyor ama sözleri çarpıtılmış, çünkü ağzının hareket ettiğini görebilsem de kelimeler yanlış geliyor.

"Öldür... sadece onu... yardım getir... Oli, lütfen... öldür... yapabileceğini biliyorsun..."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve sonunda soluk soluğa bir nefes alıyorum, ama Davies'in beni vurduğu şey her neyse

Midem tekrar bulanıyor ve safra boğazıma hücum ediyor.

Bir an karanlık, içine girip sonsuza kadar kalmak istediğim bir hiçlik ve sonra yine Kieran'ın yüzü var. Gömleğinde ve pantolonunda kusmuk var, sanırım benim kusmuğum, ama kızgın ya da iğrenmiş değil.

Çaresiz durumda.

"Öldür onu, Oli... Franklin'i öldür..."

Ne dediğini anlamıyorum. Ama bağım anlıyor.

Ve sonra ölüm ve acı, kan ve yıkımdan başka bir şey yok. Uyuşturucular yüzünden tamamen mahvolmuş olabilirim ama bağlarım her zaman herkesin anlayabileceğinden daha güçlü olmuştur ve içimde yaşayan karanlık tanrıyla yüzleşmeden kimse beni tehdit edemez.

YEDİNCİ BÖLÜM

Nox

ÜÇ GECE.

Bu kez sadece üç geceliğine gitti ve yine de geride bıraktığı kaos çılgınca. Gryphon'un kötü ruh hali ve takıntılı davranışları bana mantıklı geliyor çünkü o aptal onunla tamamen bağ kuracak kadar aptaldı, ama ya diğerleri?

Acınası.

Fırsatını bulduğu anda kaçacağını hepimiz biliyorduk. Gabe ve Bassinger, aralarında GPS takip cihazını ona bırakmaları gerektiği fikrini bir araya getiremeyecek ortak bir tutarlı düşünceye sahip olmayanlardı.

Bir de North'un bağının onu geri almak için tüm ülkeyi ele geçirip yok edeceğini düşündüğüm küçük bir gerçek var ve onlarca yıl nazik meclis üyesini oynadıktan, sakin ve ahlaklı bir adam olarak yetiştirdikten sonra, her şeyi onun için mahvetmek üzere.

Lanet olası Bonds.

Tabii ki ondan ya da kaçırılan diğer düzinelerce Üstün Yetenekliden hiçbir iz yok. İptal edilen görevden buraya döner dönmez, Gabe'i şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurt formuna bürünmüş, Atlas'ın boğazını parçalamayı umuyormuş gibi hırlayarak ona saldırırken bulduk.

Onları ayırdıktan sonra, Gabe'in geri dönecek kadar sakinleşmesi bir saat kadar sürmüştü ve sonra bize Atlas'ın Fallows'un Direniş'te geçirdiği zaman hakkındaki kapsamlı bilgisini anlatmıştı.

Ve ona ne isim verdiklerini.

Onu hiç sevmedim ve durumuyla ilgili düşüncelerimi daha önce de dile getirmiştim çünkü bu yıl bir Draven'ı Direniş'in uyuyan hücresine kaptırdık. En başta hiçbirini istemeyen bir Bond uğruna onu etrafta tutmak aptallıktan başka bir şey değil.

Kuzey dinlemiyor.

Artık hiç dinlemiyor, bu da ona karşı bir başka darbe.

Ancak Bassinger kilit altına alındıktan sonra bile, üç gün boyunca oturup hepsinin nerede tutulduğunu bulmaya çalıştık ama şansımız yaver gitmedi. İzlenen tüm kamp alanları ve konutlar her zamanki gibi işliyor ve yeni bir bilgi yok. Sıfır. Dinlediğimizi biliyorlar, bu yüzden Fallows'u yakaladıkları anda tüm hatlar sessizliğe gömülüyor.

Bu yüzden eski istihbarat üzerinde çalışmaya ve nerede olduklarına dair gözden kaçırmış olabileceğimiz bir ipucu ya da küçük bir işaret aramaya geri döndük. Gryphon stratejide evrak işlerinden daha iyi ve zamanını bir şey bulduğumuz an için Ekiplerini hazırda tutarak geçiriyor, bu yüzden hepsini ince bir tarakla elemek North ve bana kaldı.

Ortaya çıkan sadece iki şey var ve ikisi de devam etmek için yeterli değil.

Alaska, en yüksek ve en soğuk bölgede, bir çıkarma girişiminde bulunmak için mutlak bir lojistik kabus olurdu.

Ya da muhtemelen Sahra çölünün ortasında, ki bu da gidip onları geri almak için yerel yetkililer ve Üstün Yetenekliler topluluğu ile çok fazla iletişim gerektirecektir, bu yüzden her iki durumda da, taşınmadan önce bundan emin olmamız gerekiyor.

İş oraya gelmiyor.

Onun yokluğunun üçüncü gününde akşam yemeğinde, hepimiz bir sonraki adımda ne yapacağımızı tartışırken, çünkü Gabe ona takılıp düşene kadar bir çölde ya da donmuş bir tundrada dolaşmayacağımız için öfkeleniyordu, Gryph bir havlamayla masadan kalktı ve sandalyesi yere düştü.

Hissettikçe yüzündeki kan çekiliyor. Fallows'un acısının hayaleti sanki kendi acısıymış gibi. Bağım göğsümde kıvranmaya başlıyor, şimdi onun yanında yaptığı o korkunç şey, ama Direniş kamplarında her ne oluyorsa, Gryph aralarındaki bağlantı sayesinde bunu daha güçlü hissedebiliyor.

Sonra bir kükreme sesi çıkarıyor ve bacakları ağırlığının altında bükülürken dizlerinin üzerine çöküyor. En son görevdeyken vurulduğundan beri ondan böyle bir ses duymamıştım ve North bir hırıltıyla ona doğru koşarken neredeyse kendi bağının kontrolünü kaybediyordu. Gabe masadan uzaklaşıyor ama elleri titriyor ve yüzü doğal olmayan bir şekilde solgun.

Birisi Bond'larına zarar veriyor.

Bunu biliyorum çünkü ben de yankıyı hissedebiliyorum, bana ait olmayan acı hissini ve avuçlarım hemen terliyor. Bağlarım onu bulmak, kurtarmak, onun için acı çekmek ve ona elini sürmeye cüret eden her kimse onu parçalamak istiyor.

O benim değil. Onun hakkında böyle hissetmemeliyim.

Herhangi biri için böyle hissetmeliyim. Bu numaralara kanmamam gerektiğini çok iyi biliyorum ve kendimi bir daha asla o duruma sokmayacağım.

Asla.

"Ne oldu? Ona ne oluyor?" North telefonu masanın üzerinde çalmaya başlayınca tersliyor. Hepimiz görmezden geliyoruz ama telefon susar susmaz Gabe'inkini açıyor ve homurdanıyor.

"Bu Bassinger. O da bunu hissediyor olmalı."

Gryphon soluk soluğa bir nefes alır. "Ona işkence ediliyor. Kafasının içine girdim ama beni geri itti. Biri onu parçalıyor."

Hepsini öldürün. Pis kafirler, bizim olana dokunuyorlar.

Bağımın sesini uzaklaştıracakmış gibi başımı sallıyorum. Yaratıklarım paylaşmayı sevmiyor, diğerleriyle bile ve onlara ne kadar ona sahip olmayacağımı söylesem de, birinin ona dokunmasını da istemiyorlar.

Gabe ayağa fırlar ve tersler, "Nerede o zaman? Çöle gidiyoruz, kara bir ekip gönderin. Artık öylece oturamayız-"

Bir Taşıyıcı'nın gelişinin duyulabilir patlamasıyla kesilir ve ardından Kieran Black, Direniş'in tüm nüfusu tarafından dövülmüş gibi görünerek Gryph'in ayaklarının dibinde yerde inlemektedir. Hem North'un hem de Gryph'in yüzündeki ifadeye bakılırsa öyle olsa iyi olur.

Çünkü Fallows onunla birlikte değil.

"Bana bir Şifacı bulun. Hemen," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve Gryph dizlerinin üzerine çöküp yeleğini tutarak onu yüzüne doğru çekti.

North çoktan telefona sarılmış ve Felix Davenport'u arıyor, ikinci telefonu da elinde, TacTeam'leri harekete geçmeye hazır olmaları için aramaya başlıyor.

"Bonded'ım nerede lan, Black?"

Kieran yeşile döner, Gryph onu tartaklarken dişleri acıyla kenetlenir ve boğuk bir sesle, "Bana bir Şifacı getirin ve

Onun için geri döneceğim."

Orada ne haltlar döndüğünü anlamak için Azrael'i, onunla birlikte kalan ve evcilleştirmek için elinden geleni yaptığı gölgeyi kontrol ediyorum. Kyrie hâlâ kafeslerden birinde, zarar görmemiş ama yine de kapana kısılmış. Henüz bir tehlike ya da sorun belirtisi yok. Azrael'e yüksek alarmda olmasını söylüyorum ve eğer bir tehlike varsa Fallows'tan uzakta olduğu için biraz sızlanıyor, ona karşı bir mil genişliğinde yumuşak bir noktası var.

"Onu geride mi bıraktın?!"

Gryph hırıltısı, bunun için Black'i gerçekten öldürebileceğini açıkça ortaya koyuyor, ancak gözleri olan herkes burada ne haltlar döndüğünü görebilir. Yine de Black onun için her şeyi ortaya koyma konusunda yeterince iyi.

Acı dolu bir hırıltıyla, "Bacağımda iki kırık ve şiddetli bir kan enfeksiyonu var. Onu yanımda getirecek kadar gücüm yoktu. Bir Şifacının benimle işi biter bitmez, seni ona götürebilirim. Bana hemen bir tane bul, çünkü o tek başına."

Felix iki Benson'la birlikte kapıdan içeri dalar ve onu iyileştirmek için bir emir beklemeden doğruca Black'e doğru koşar. Keiran'ın durumuna içten içe küfrediyor ama yeteneği bunu yapabilecek kadar güçlü. Sınıfının en iyisi ve akranları arasında bir dahi, ne kadar alçakgönüllü olduğu anlaşılmıyor. Bana dokunmasına izin verdiğim bir avuç Şifacıdan biri.

Gryph, Black'le ilgilenilmesine izin vermek için kenara çekilir, masaya geri döner ve yemek için kendisinden çıkardığı silahları alır. Gabe, Benson'ların yanına gidip olanları anlatmak için mırıldanırken North da telefonuyla titriyor

Alfa ve Bravo ekiplerini harekete geçirmek için emir verirken kulağına. Her ikisinin de çoktan hazır olmasından duyduğu rahatlamayı hissedebiliyorum, çünkü bu anı bekliyorduk.

"O seni iyileştirirken konuşabilirsin. Ona ne haltlar olduğunu anlat bana," diye hırlıyor Gryphon silahlarının güvende olup olmadığını son bir kez kontrol ederken ve uyluk kemiği yeniden yerleştirilirken Black dişlerini sıkıyor.

"Ona olan Silas Davies'ti. Geçen sefer de başına gelen Silas Davies'ti. Ona kafayı takmış. Onu doğruyordu, işte o zaman kafasının içinde seni duydu. Sırf sizi ondan uzak tutmak için kendini öldürtmesini engellemek için hızlı düşünmek zorunda kaldım."

Lanet olası Silas Davies.

Sadece Direniş'in efsanevi süper kötü adamı, Üstün Yetenekliler dünyasının en karanlık köşelerinde fısıldanan öcü.

North bana baktı ve onun için oyunun bittiğini anladım. Bu onun Bond'u olan gizemdeki son yapboz parçasıydı. Artık onun hakkında bilmesi gereken her şeyi biliyor. İşi bitti; oltaya geldi ve battı. Henüz kendine itiraf etse de etmese de artık ona aittir.

Şifacı elini Black'in göğsünden kaldırıyor ve ezilmiş ayak bileğine daha iyi bakabilmek için pantolonunun paçasını kıvırıyor. Orada hiç kemik yapısı kalmamış gibi görünüyor, sanki biri ona bir tokmakla vurmuş ve toz haline getirmiş gibi. Felix yüzünü buruşturarak ellerini iki yanına koyuyor ve orada da rekonstrüktif iyileşmeyi başlatıyor.

Bunu gördüğümde aklımın bir köşesinde travmanın yankıları beliriyor ve safralarımı yutmak zorunda kalıyorum. Dikkatimi dağıtmam, bunun bana olanlardan çok farklı bir şey olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Sesimin sıkılmadan çıktığından emin olmak için uğraşmam gerekiyor. "Sana ne oldu?"

North ve Gryph girişimimi anlıyor ama diğer herkes sanki onaylamamaları benim için bir şey ifade ediyormuş gibi karanlık bakışlar gönderiyor.

Black bana bakıyor, daha az hasta görünmesine rağmen yüzünden hala ter akıyor ve tersliyor, "Uyluk kırılması biz geldiğimizde oldu. Kan enfeksiyonu tedavi etmedikleri için oldu. Yarım saat kadar önce Oli'nin Direniş'in en güçlü Kalkanı John Franklin'i indirmesini sağlamak için bağlardan kurtulmak amacıyla kendi bileğimi kırdım, böylece buraya geri dönebildim. Bu arada, sonunda bağı devreye girdi ve ben buraya gelmeden önce onu işkence masasından kurtardım. Kanamasını kontrol ettim ve üzerindeki tüm turnikelerin sağlam olduğundan emin oldum. Biz onu çıkarmadan önce Davies geri dönmediği sürece orada iyi olacak. Götlük etmek istemem Davenport ama acele etmen gerek."

Şifacı ona alaycı bir bakış atar ve şöyle der: "Sepsisiniz vardı, böbrekleriniz iflas ediyordu ve tam organ yetmezliğine yaklaşık on iki saat uzaklıktaydınız. Yaklaşan ölümünü durdurmak bir dakika sürdüğü için üzgünüm."

Sage boğazının arkasından küçük bir nefes alma sesi çıkarıyor, ağzını kapatmak için bir elini kaldırıyor ve çıkarabileceği diğer korku seslerini bastırıyor.

Kuzey küfrediyor ve tersliyor, "Bize sadece Oleander'ın nerede olduğunu söyle. Burada kalıp tedavi olabilirsin, oraya geri dönmene gerek yok. Ona ulaşmak ve durumu güvenli bir şekilde kontrol altına almak için yeterli sayıda Taşıyıcımız var."

Black homurdanıyor ve kemiğinin sıfırlanmasının çıkardığı çıtırtı sesi odada yankılanırken kısık bir inilti çıkarıyor, nefes nefese cevap veriyor, "Yapamam... Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum... İsyancıları oraya kadar takip ettim. Geriye doğru harita çıkarabiliyorum ama... elimde koordinatlar ya da bir konum yok."

İçimden küfrediyorum, çünkü elbette bizim için bu kadar kolay olamazdı ve "Davies'in kampa dönmesine daha ne kadar var? Sen tekrar bir araya getirilirken zamanımız tükeniyor."

Kemiklerinden bir çıtırtı daha gelirken Black yine homurdanıyor ve bana hırlıyor: "Onu zaman kazanmak için Hail Mary'ye gönderdim. Ben aptal değilim."

Sikeyim.

Bu işimizi görür.

Odanın yarısının nefes alışını izliyorum, çünkü Black haklı, Davies'i oraya gönderdiyse kesinlikle aptal değil. Hail Mary Massachusetts'teki güvenli ev ve tuzaklar, dikenli teller ve güvenlik gözetiminden oluşan bir tavşan yuvası. Amcam William'ın gençken bir güvenlik sorunu yüzünden North'u ve beni oraya bırakması sayesinde orayı yakından tanıyorum. Tüm kabus yaratıklarıma rağmen oradan çıkmayı başaramadım.

North, takım elbise ceketini çıkarırken göz göze geliyoruz, bir Tom Ford'un altında kaç farklı silah saklanabileceğini gözler önüne seriyor ve sonra şöyle diyor: "Eğer

Bizimle geliyorsan, tam teçhizatlı olmalısın. Sen de Gabe. Felix'in işi biter bitmez ayrılıyoruz ve Kieran hareket edebiliyor."

Ayaklarımız kampta yere bastığı anda, Black'in buradan ayrılmasından bu yana her şeyin dramatik bir şekilde değiştiği çok açık. Tozluğu yüzüme çekip kâbus yaratıklarımı dışarı çıkarıyorum, Azrael'i kontrol ediyorum ama Kyrie hâlâ kafeslerin içinde. Ancak şimdi çadırın muhafızlarının hepsi yerde bir yığın halinde ölü ve diğer kadınlar etraflarında olup bitenlerin travmasıyla titriyor ve hıçkırarak ağlıyorlar.

Kyrie değil.

Bu tipik bir Shore tepkisi. Kamburunun üzerinde oturmuş, oradan kaçmak ve karşısına çıkan Direnişçiyi haklamak için bir fırsat kolluyor.

Gryph'e doğru eğilip mırıldanıyorum, "Kyrie'ye burada olduğumuzu ve ona gittiğimizi söyle. Mahkûmların hepsi sarsılmış görünüyor."

Dönüp bana bakıyor ve elini uzatarak alay ediyor. "Az önce bir katliamın içine girdik ve Bond'umuz buralarda bir yerde yaralı yatıyor... Önce onu bulmaya çalışmayacak mısın?"

Ceset yığınlarına bakıyorum, düzinelercesi ölümle düştükleri yerde yatıyor ve sonra ona geri dönüyorum. "Ben aptal değilim. Bu mu? Bu bizim küçük zehirli Bond'umuz. Durumu gayet iyi. Burada istediği zaman insanları öldüremeyen başka Üstün Yetenekliler de var."

North ikimizi de iterek geçti, kendi yaratıkları tüm gücüyle ortaya çıktı ve "Önce Bond'umuzu bulun, sonra tutsakları ve hayatta kalanları alacağız" diye bağırdı.

Gabe, kızın ölüm güçlerini yakından gören tek kişi olmasına rağmen biraz şoka girmiş gibi görünerek peşinden gidiyor ama kızın peşinden giderken de tereddütsüz. Gryph ikisinin peşinden gitmeden önce ekibine komutlar yağdırıyor ve kurtarılmaya ihtiyacı olmayan bir kızın peşinden giden aşk delisi aptallar üçlüsünü tamamlıyor.

Silas Davies dönmeden önce buradan mı götürüldü? Tabii ki.

Onu bıraktığı Direniş haydutlarından mı kurtarıldı? Hayır. Gözleri ve kafataslarında iki beyin hücresi olan herkes onun bu işi hallettiğini görebilir. Ona geri dönmek için yanıp tutuşan tek parçam şu anda kadın mahkûm çadırlarında nöbet tutuyor, bu yüzden oraya gidip Azrael ya da Kyrie'ye gerçekten bir şey olup olmadığını kontrol edeceğim.

Rahab, Procel ve Mephis çadırlar arasında ilerlerken beni yakından takip ediyor, hepsi de vahşi Doberman formlarına bürünüyor. Diğer yaratıkların hepsi çeşitli şekillerde ve boyutlarda gözcülük yapıyor, Davies'in buraya geri döndüğü anı kontrol ediyorlar, böylece bok parçasını yiyebilirler. Gerçi geride kalan Direnişçiler için endişelenmeye gerek yok.

Herkes çoktan öldü.

O iyi, hakkını vermeliyim, ve tükenmeden bu kadarını öldürebilmek? Hepimizin ona verdiğinden daha güçlü. Yapabildiğim az miktarda okuma, Kuzey ve ben istihbarat eleme etrafında

tamamen Soul Renders hakkında bildiklerimize odaklanmıştı ve okuduğum hiçbir şey bu yıkım ölçeğine yaklaşamadı.

Boş gözler şimdi çok daha anlamlı.

Benimkini.

Küfrediyorum ve tozluğu daha da yukarı çekerek yüzümü gizliyorum ki Alfa ekibinden hiçbiri sadece bağlarım ve uğraştığım yaratıklar varken ne kadar öfkeli göründüğümü görüp çıldırmasın. Bağlar tehlikelidir, kendimi bu şekilde açıkta bırakamam ve yaratıklarımın her biri Azrael'in yaptığı gibi ona saplantı haline gelse bile, yine de ona sahip olamayacağım.

O gücün tadına bakmak için bile.

Kyrie dış hatlarımı görür görmez ayağa fırlıyor ve ağabeyi değil de ben olduğumu anladığında bir parça söndüğünü görüyorum. Alınmayacağım. Büyürken birbirlerine çok yakındılar ve anne babalarını kaybetmeleri birbirlerine daha fazla yaslanmalarına neden oldu.

Parmaklıklara yaslanıyor ve inliyor, "Tanrıya şükür. Lütfen bana Oli'yi çoktan çıkardığını söyle?"

Burada kendi başının çaresine bakabilecek kadar güçlüyken neden herkes onu dışarı çıkarmaya bu kadar odaklanmış durumda?

"Diğerleri onu almaya gitti. Kendini içinde bulduğun bu küçük kafesten çıkmak konusunda daha endişeli olacağını düşünmüştüm."

Benimle alay ediyor ve uzanıp bal rengi saçlarını omzundan çekerek Azrael'in en küçük haliyle saklandığı yeri ortaya çıkarıyor. "Bunu bana o verdi, her ne kadar ona yardımcı olacağından emin olsam da. Beni duşlarda Direniş pisliği tarafından toplu tecavüze uğramaktan kurtardı, bu yüzden çocuk için endişelendiğim için kusura bakmayın."

Aman Tanrım.

Kafese yaklaşıyorum ve Rahab'a kapıyı açmasını işaret ediyorum. Yaratıklarım arasında en acımasız olanı o ve tek bir çekişle kilidi kırıp Kyrie'yi serbest bırakıyor. Kyrie dışarı adımını atar atmaz Azrael onun omzundan aşağı atlıyor ve yetişkin Doberman formuyla ayaklarımın dibine iniyor. Diğerleri onu selamlamak için kendilerince bir şeyler söylüyorlar ama o sanki en son birlikte olduğumuzdan beri olan her şeyi kokluyormuş gibi ayaklarımı kokluyor.

Bu da bir ton hayal kırıklığı ve Direniş istihbarat kayıtlarından başka bir şey değildir.

Kyrie kötü bir ürpertiden kurtuluyormuş gibi hafifçe titriyor ve şöyle diyor: "Alınma ama artık buna sahip olmadığım için mutluyum. Kabus görmektense bir silah ve bir sustalı bıçağı her zaman tercih ederim."

Onunla alay ediyorum ve sonra teslim etmek için omuz kılıfımdan bir Glock çıkarıyorum. Beş yıl boyunca bir TacTeam ajanıydı, sadece Gloria'nın kafenin altını oymaya ve onları kovmaya çalıştığı açık olduğunda annesinin kafesini devralmak için istifa etti, bu yüzden diğerlerini dışarı çıkarırken arkamı korumak için fazlasıyla yeterli olacak.

Diğer kadınlara bakıyorum, hepsi hala toplanmış ve bana bir canavarmışım gibi bakıyor. Kyrie omzunun üzerinden bakıyor ve kaşlarını çatarak, "Bu Nox Draven, bizi kurtarmak için burada, hepiniz ona saygılı davransanız iyi olur, yoksa Direniş sempatizanı olduğunuzu varsayar ve sizi indiririm."

Ona bir bakış attım ama o sadece omuz silkti. "Gryph bana bu canavar saçmalığıyla nasıl başa çıkacağımı erkenden öğretti. İçine çek

ve yoluna devam et. Onlara bebek gibi bakacak ne zamanımız ne de enerjimiz var."

Anahtarlar için muhafızlardan birinin cesedini aramaya koyuluyor ve ardından artık koyunlaşmış ve sessiz kadınları serbest bırakmaya başlıyor. Burada hâlâ çıkarılması gereken bir çadır dolusu erkek var ve sonra da herkesin taşınması gibi bir karmaşayla uğraşmak gerekiyor. Davies'in Hail Mary'ye gitmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama zamanımız azalıyor olmalı.

Acele etmeliyiz.

Azrail, karışık bir ortamda bu kadar açık olmaması gereken yumuşak gözleriyle bana bakıyor ve bir yavru köpek gibi mızmızlanıyor. Onu mahvediyor. Onunla ne kadar çok zaman geçirirse, ona verdiği nazik ve sevgi dolu tonları o kadar çok arzuluyor. Tüm göbek kaşımaları ve yumuşak sevmeler... yakında bir kavgada işe yaramaz olacak.

Yine sızlanıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Peki, gidip onu bulabilirsin. Yolda kimseyi yeme."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oleander'ın bağı

Kampı yok etmek çok kolay.

Çok kolay ve tatmin edici değil. Keşke daha fazla zorluk ya da işkence edilecek insan olsaydı ama Franklin dışında sadece benim hakkımda konuşan kadınlar ve birkaç gardiyan var.

Kabuslarını tetiklemek bana küçük bir şey, küçük bir heyecan veriyor ama yeterli değil ve kendimi ruhlarını söküp atmaya ve bu işi bitirmeye hevesli buluyorum. Tatmin edici değil.

Genelde kontrolü elinde tutan küçük kız, bilincimin arkasında bir yerlerde, ama yapılması gerekeni yapmanın en iyi yolu onu tamamen bu işin dışında tutmak. Bu kadar yıkım için fazla tatlı.

Bundan zevk alıyorum.

Benim için geldiklerinde hissediyorum, kampta belirdiklerinde duyularımı dışarı attığım yerin kenarları karıncalanıyor, ama Tahvillerimin peşinden gidemeyecek kadar önümdeki üç Direnişçi aptala odaklanmış durumdayım.

Bana geleceklerini zaten biliyorum. Küçük, insani farklılıkları araya girdiğinde bile, yine de benim ve içinde yaşadığım kızın peşinden geliyorlardı.

Zarah, Linda ve geveze gardiyan Cam, bileklerinden çadır direklerine asılmış, ayakları yerden biraz yüksekte sallanıyor. Söylemeliyim ki, bu yapıları gerçekten de sağlam yapmışlar. Üçünü oraya çıkarmak tam bir eziyetti ama her an çektiğim acıya değdi.

Linda ve Zarah çoktan öldüler, zihinleri çok çabuk parçalandı, ki bu Direniş propagandasına inanacak tipler için açıkçası tahmin edilebilir bir şeydi. Hüngür hüngür ağlayan kabuklara dönüştükleri, göğüslerinde hâlâ atan bir kalpten başka bir şey kalmadığı anda işi bitirmiştim. Bir bedenin yavaş yavaş çürüyüp gitmesinin tatmin edici bir tarafı yok.

Ama Cam direniyor, gerçek bir sporcu.

Göz çukurlarından açık ağzına akan kanla yavaşça boğulurken sarsılıyor. Dehşet verici. Bu anıyı kızdan saklamak için bir not alıyorum, zihninin en derin girintilerine o kadar geri sokuyorum ki, bu konuda asla o işe yaramaz suçluluk duygusunu hissetmeyecek. Hissedecek, ikimizi de korumak için yaptığım şeyler yüzünden hep hissediyor ama ben hissetmiyorum. Bize el kaldırmaya cüret ettiler, o yüzden öldüler.

Arkamda çadırın hışırtısını duyuyorum ama dönüp bakmıyorum çünkü Cam'in ölümünün bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Bizimle birlikte kapalı alana giren bir şey hissedebiliyorum ama bu bir Üstün Yetenekli değil, hatta bir insan bile değil ve sonunda gözlerimi avımdan ayırıp burada olan ve işimi bozan şeye bakmaya zorluyorum.

Yılan en karanlık, yıldızsız gece kadar siyah, yine de pulları hala parlıyor. Doğal değil, tehlikeli ve benim. Ona bakıyorum, güzelliği karşısında donup kalmış bir halde, ayaklarım çimenlerin altında. Kendi başına bir karanlık tanrı.

Gözleri -boş mükemmellikte- benimkilerle aynı hizaya gelene kadar doğruluyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz, bir tanıma anı çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız, yaratılmışız

Birbirimizden ayrılmadan ve bu dünyaya gelmeden önce, birbirimizi sonsuza dek aramak için.

Ve sonra saldırıyor.

Ben değil tabii ki. Bana ya da kıza asla zarar vermez. Hayır, saldırıyor ve Cam'i asılı olduğu yerden koparıyor. Kan çadırın duvarlarına sıçrıyor ve ben Karanlık Olan'ın yaratığının bana dokunmaya cüret edenleri yiyip bitirmesini izlemekten zevk alıyorum.

Çadırın kapağı tekrar hışırdıyor ve onlar geliyor. Ruhumun üç parçası, sadece biri bana istediğimi verdi, diğer ikisi de kız kadar dirençli. Omurgamdan aşağı bir sinir dalgası akıyor, ama bir elimi yılanın parlayan gövdesinde gezdirmek için öne çıkıyorum, ellerimin kan sıçramış harabesine karşı doğal olmayan pullarının parıltısından zevk alıyorum.

Tahvillerim ve onların yetenekleri muhteşem.

"Ne halt ediyor bu?" diye fısıldıyor Şekil Değiştiren ve Karanlık Olan onu susturuyor, bana yaklaşırken ayak sesleri hışırdıyor. Onlarla yüzleşmek için dönmüyorum. Bunun yerine Cam'in son parçalarının da kanlı, etli bir karmaşa içinde yok oluşunu izliyorum. Öylece ortadan kaybolması rahatlatıcı, çünkü bu dünyadan tamamen silinmeyi hak ediyor.

Yılan dönüp tekrar bana bakıyor, gözleri her santimetrekaremi inceliyor ama Davies'in kıza verdiği hasarın pantolonumu ıslattığı bacağıma takılıyor. Bu benim için bir endişe kaynağı değil, sonunda gerçekleştireceğim yıkımın önüne geçecek bir şey değil.

Bu an için kızın içinde uzun süre bekledim.
Hiçbir sakatlık hakkımı almamı engelleyemez.

Yılan yanımdan kayarak geçip efendisine geri döndüğünde ayağa kalkıyorum ve nihayet Tahvillerimle yüzleşmek için dönüyorum. Hepsi yüzlerinde çok farklı ifadelerle bana bakıyor. Şok, korku, küçümseme, endişe, iğrenme. Çoğunun burada öldürdüğüm kadın ve erkekler için olduğunu biliyorum ama yine de bu huşu karşısında biraz gururlanıyorum. Dehşet dolu bir huşu olsa da fark etmez, yine de bana bir tanrı olduğumu biliyorlarmış gibi bakıyorlar.

Sonunda Karanlık Olan konuşur: "Oleander, kanaman var."

Aşağı bakıyorum ve turnikenin gerçekten de kaydığını görüyorum, ama acı hiçbir şey değil. Kan kaybı beni etkileyebilir ama henüz o noktaya gelmedik.

Bağlı'm avucunu göğsüne götürerek Şekil Değiştiren'in bana doğru atılmasını engelliyor ve gözleri parlak beyaza dönerek şöyle diyor: "Bağlı. Bırak düzelteyim."

Gerçekten tamir edilmesini istemiyorum. Hepsinin çıplak bir şekilde burada benimle birlikte kıvranmasını, kanımın hepimizi kaplamasını ve onları işaretlemesini istiyorum; bu çocukça, korku dolu oyunları oynamayı bırakmalarını istiyorum.

Nefes alış verişi derinleşirken başı biraz geriye eğiliyor, şehvetime tepki verirken göğsü genişliyor ve bu tam olarak istediğim şey.

Karanlık Olan tereddüt etmeden diğer ikisini geçip bana elini uzatıyor, kendi bağını kontrol altında tutarken kendi gözleri koyu mavi rengini koruyor.

Onu kırmak istiyorum.

Onu kırıp açmak ve Bond'umu dikkatli kılıfından çıkarmak, bana ait olan gücü serbest bırakmak ve ortak Bond'umuzun tadını çıkarmak istiyorum.

Beni biraz fazla iyi okuyor ve ağzından çıkan her kelimeyi ölçerek yavaşça konuşuyor, "Seni eve götürelim ve sonra ne istersen alabilirsin. Neye ihtiyacın varsa, ne kaprisin varsa, hepsi senin. Kanamayı kısa sürede kontrol altına alamazsak öleceksin."

İçinde sıkışıp kaldığım işe yaramaz et kafesine lanet okuyorum ve sonra elini tutuyorum. Beni masaya götürmesine izin veriyorum ve hasarı değerlendirmek ve turnikede ayarlamalar yapmak için beni yavaşça masanın üzerine kaldırıyorum.

Şekil Değiştiren tekrar yanıma geliyor ve biraz tereddüt ederek diğer elimi tutuyor, sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Teselliye ihtiyacım olmadığını ona söylemeyeceğim.

Tahvillerimi tamamlamalı ve her şeyi yok etmeliyim.

Bağlı'm dilini şaklatarak mırıldandı: "Bahse girerim Oli'nin bunu istememesinin nedeni de tam olarak bu. Belki de cinayet planları konusunda sakinleşmelisin, o zaman istediğini elde edebilirsin."

Ona bir bakış attım ama o sadece omuz silkti. Sinir bozucu. Şekil Değiştiren şaşkın bir ifadeyle ona bakıyor ama ben tekrar Karanlık Olan'a odaklanıyorum. Parmakları sert ve emin bir şekilde bacağımın içinde bulunduğu karmaşaya bakarken, vücudu diğer ikisini bu manzaradan koruyor. Onu izlediğimi fark edince mırıldanıyor: "Seni bir Şifacıya götürmeliyiz. Kesikler atardamara yakın ve üzerinde çok fazla yürüyorsun. Birimiz seni bir Taşıyıcıya götürsün, biz de seni birine ulaştıralım."

Başımı ona doğru eğiyorum ve iç çekiyorum. "Ateş kız bağlanmış. Başka kimse yok."

Karanlık Olan başını sallıyor ve bir elini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. "Seni Kieran'a götüreceğiz, o da seni Felix'e götürecek. Şu anda sadece yakın çevremize güveniyoruz. Seni şimdi ona götüreceğim."

Onu istiyorum ama şu anda güce ihtiyacım var ve aramızdaki bağlantı sayesinde bu güç Bağlı'mdan bana daha kolay akıyor, bu yüzden "Hayır, onu istiyorum" diyorum.

Karanlık Olan tereddüt etmeden başını sallayıp geri çekiliyor ve Bağlı'm beni kollarına almak için adım atıyor. Yara konusunda dikkatli davranıyor, bir koluyla uyluğumu koruyucu bir şekilde yanına yatırıyor ve göğsümü sıkıca kavrıyor.

İhtiyacım olan güç değişimi için aramızda çok fazla kıyafet var, ama soyunmasını ve ihtiyacım olanı bana vermesini talep edemeden çadırdan çıkıyoruz.

Ortaya çıktığımız anda üzerimizde çok fazla göz oluyor.

Hayatta kalanlar ve süvariler, biz kampta ilerlerken hepsi bize bakıyor. Taşıyıcıya geri dönmek için neden düzinelerce cesedin üzerinden geçmek zorunda kaldığımız belli, ama bunların hiçbiri benim için önemli değil. Burada yaptığım şey hakkındaki düşünceleri umurumda değil, ama Tahvillerimin yüzündeki donuk ifadeden anladığım kadarıyla umurlarında.

Merhametli bir tanrı olduğumu ve sadece kendi menfur çıkarları için işkence eden, sakat bırakan ve öldürenleri öldürdüğümü belirtmem gerektiğini hissediyorum. Sessizce yaşayan küçük varlıklar benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Yüce Tanrım, şu anda hiçbirinizin onun kafasından geçenleri duyamadığına şükredin. Bağımız ve onun bu konudaki korkusu hakkında çok daha fazla şey anlam kazanıyor," diyor ve göğsüne uzanıp kalbini çıkarma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Yapmazsın. Bana ihtiyacın var ve bunu ikimiz de biliyoruz." Yine de. Bunu yapmak eğlenceli olurdu.

Çadırların ve küçük açıklığın kenarına geldiğimizde, Taşıyıcı'yı diğer Karanlık Olan'la, hasarlı olanla birlikte bizi beklerken buluyoruz.

Gelişimize tepki vermiyor, bana doğru bakmıyor bile, ama Taşıyıcı rahatlamış bir şekilde kendini toparlıyor. "Oli! Tanrı'ya şükür! Tanrım, Gryph, ona ne oldu?"

"Buradan gitmesi gerekiyor ve şu an onunla konuşmak için uygun bir zaman değil."

Şekil Değiştiren sırıtarak, "Oli şu anda gerçekten burada değil ve bağı dünyayı nasıl ele geçireceğini planlamaya çalışıyor, bu yüzden belki ona bir dakika verebilirim," diyor, artık neler olup bittiğini bildiği için ukala ve kendinden emin bir şekilde.

Yüzümü Bonded'ımın göğsüne dönüp Taşıyıcı'nın gözleriyle buluşuyorum, sözlerinin beni kızdan çekip çıkardığını ve bu yıkıma neden olduğunu kabul ediyorum ve o da bana öyle bir rahatlamayla bakıyor ki, sanki gerçekten burada nefesini tutmuş beni bulmalarını bekliyormuş gibi.

Onu hayatta tutmaya karar verdim. Ateş kız, onun bağlısı ve bu. Belki geveze tekno çocuk da olabilir. Ama eğer iş oraya varacaksa, onların en son ölmelerini, Bağlarım ve benden hemen önce ölmelerini seçerdim.

"Bunu Sage'e de bildireceğimden emin olabilirsin, Bonded."

Dudaklarındaki sırıtışı yok etmek için hiçbir şey yapmayan sert bir bakış fırlatıyorum ona. "Kafamın içinden çık, meraklı Bonded, yoksa belki kalbini sökme planlarımı yeniden düşünürüm."

İçinden kıkırdıyor. "İtiraf etmeliyim ki, senin bu yönünü görmek eğlenceli. Elimde değil. Ayrıca, tahvillerin olmadan yine tehlikeye atıldın. Bana biraz eğlence borçlusun."

Ona durumun tam olarak böyle olmadığını, hepsine hiçbir şey borçlu olmadığımı ve sadece var olduğum için bana tapmaları gerektiğini söyleyecek zaman yok çünkü Taşıyıcı bize doğru geri dönüyor ve bana uzattığı sabit, kanlı bir el ile "Başka kimse kesilmeden buradan siktir olup gidelim" diyor.

Draven malikanesine geri dönmeyi bekliyordum ama bunun yerine Tac kıyafetleri giymiş adamlar ve kolayca ayırt edilebilmeleri için beyaz önlükler giyen Şifacılarla dolu büyük bir depoda yeniden var oluyoruz. Şifacılar tarafından bakılan serbest bırakılmış mahkûmlar var ve bizim geldiğimizi fark ettiklerinde bir grup bize doğru koşuyor.

Bundan hoşlanmadım.

Direnişçi olmadıklarını bilsem de aceleye getirilmekten hoşlanmıyorum, özellikle de dört Bağ'ım yanımdayken. Gerginleştiğim anda, Bağ'ım topuklarının üzerinde dönüyor, sırtını Şifacılarla aramıza sokuyor ve "Geri çekilin! Kızarmak üzeresin."

"Ya da yenir," diye seslenir diğer Karanlık Olan, yaratıklarından üçü yaklaşan adamlara dişlerini gösterir ve

Bana mükemmel varlıklar gibi görünseler de, Bonded'ımın omzunun üzerinden görebildiğim kadarıyla üç adam da yutkunuyor.

Acınası.

Karanlık Olan öne çıkar. "Felix Davenport'a ihtiyacımız var. Onu özellikle Bond'umuzla ilgilenmesi için yanımızda getirdik."

Adamlardan biri öfkeyle homurdanarak, "O daha üçüncü sınıf öğrencisi! Bir meclis üyesinin Bond'u
-"

"Onu Davenport görecek, başka kimse değil. Bu senin vereceğin bir karar değil Payne."

Payne adında bir şifacı mı? Kızın bundan çok hoşlanacağını hissediyorum. Kafamda bir hafiflik oluyor ve alnımı tekrar Bonded'ımın göğsüne yaslayıp yavaş nefesler alarak oradaki girdabı durduruyorum. Kolları tekrar geriliyor ve sonra sertçe vuruyor: "Beynine girip seni gömmeye yetecek kadar bilgi toplamadan önce yolumdan çekil."

Daha fazla mırıldanma oluyor ama sonra Şifacı sesleniyor, "Buradayım! Kyrie'ye biraz sıvı veriyordum, Oli nerede? Onu yere yatırın; bir adamı öldürmeye yetecek kadar kan var ve bu pozisyon durumu daha da kötüleştiriyor."

Bağlı'm sedyelerden birine doğru adım atıyor ama beni yere yatırmak yerine oturuyor ve Şifacı'nın erişebilmesi için bacaklarımı hareket ettiriyor. İri avuçlarından biri gömleğimin altından kayarak omurgamın üzerinde düzleşiyor, beni göğsüne doğru sıkıca tutuyor ve armağanı bedenime yayıldıkça ısınıyor.

Bu ağrı I Biliyorum o Orada ama Yapma. Aslında hissetmek kaybolur.

İç çekiyorum ve beni dikkatle süzen Şifacı'ya bakmak için dönüyorum. Bağlı'mın kolları koruyucu bir şekilde etrafımda geriliyor, avuçları çıplak tenimde neredeyse haşlanıyor. Bu odadaki her şeye karşı çok hassas, gözler ve sözler, her şey onu savaşa hazırlıyor.

Bizim kulaklarımızın duyamadığı neyi duyduğunu merak ediyorum.

"Kendine dikkat et Davenport. Bugün yaşadığımız onca şeyden sonra saygısızlığı mazur görecek havada değilim," diye tersleyince Şifacı çenesine inecek bir yumruğu bekliyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı.

"Bu saygısızlık değil. Tam olarak ne yapabileceğini ve ne kadar gücü olduğunu bilecek kadar onu iyileştirdim. Kontrol konusunda bazı sorunlar yaşıyor olma ihtimaline karşı tedbirli davranıyorum. İkimiz de bunun bir sorun olduğunu biliyoruz."

Bu, bana bakmak için biraz duraklamasına neden oluyor, ama boş gözlerim ona hiçbir karşılık vermiyor. Gücümün azaldığını hissediyorum, tehdit halledildi ve buradaki Yeteneklilerin hiçbiri bizi ilgilendirmiyor. Bağlarımdan herhangi biri bu insanları ıslak kâğıt gibi ezebilir.

Karanlık Olan bana bakıyor ve sonra tekrar benim hizama gelene kadar çömeliyor, "Zakkum'u geri ver ki seni iyileştirebilelim" derken sesi sert.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Hâlâ acısı varken onu geri vermeyeceğim. Bunu hissetmesine izin vermem."

Kollar tekrar gerilir ve ardından Şifacı Karanlık Olan'ın yanına çömelir. "Ben yapmam gerekeni yaparken kontrolün sende olacağına söz verirsen, yaparım. Seni alacağım

çünkü ben bunu yaparken Gryphon'un acıyı engellemeyi bırakması gerekecek."

Bonded'ım tereddüt etmeden benim yerime cevap veriyor, "Hayır. O bunu hissedebiliyorken onu iyileştirmiyorsunuz."

Şifacı başını sallar. "Acıyı hissedemezse tüm hasarı tam olarak tespit edemem, üzgünüm. Eğer bir şeyi gözden kaçırırsam, bu onu daha sonra öldürebilir. Bu riski almak istemiyorum. Diğer şifacılar yapabilir, ben yapmayacağım. Burada tehlikede olan çok şey var ve sen onun acı hissetmesinden endişe ediyorsun diye Oli'yi kaybetmeyeceğim. Anlıyorum ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Üzgünüm."

Tüm dikkatinin bende olduğundan emin olmak için öne doğru eğildim, ki belki de bunu yapmama gerek yoktu çünkü şu anda tüm odanın dikkatinin bende olduğunu düşünüyorum ve şöyle dedim: "Sen bana ya da benimkine zarar vermediğin sürece ben de sana zarar vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de başka zaman. Acı bir şey değil, sadece kız hissediyor ve şu anda uyuyor. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Sözüme inanarak başını sallıyor ve sonra sedyenin yanına bir koltuk çekip işe koyuluyor. Ellerini nereye koyduğunu ve her hareket ettiğinde bana neden dokunduğunu açıklıyor ve benim onayımı alıyor, en üst düzey profesyonel olarak ve bedenim onun yeteneğinin rehberliğinde yavaşça kendini yeniden bir araya getirirken gerginliğin bir kısmı alanı terk ediyor.

Beynimde hasar olup olmadığını ve ilaçların bana verebileceği zararları kontrol etmek için avucunu boynumun bir tarafına bastırmak üzere tekrar yer değiştirdiğinde, Bağlı'ma şöyle seslendi: "Onun için neden telaşlandığını bilmiyorum. Bunu şimdiye kadar iyileştirdiğim herkesten daha iyi karşılıyor. Biraz sakin ol Shore. Hâlâ nefes almaya ihtiyacı var."

"Benson'ın senin için bir binayı ateşe verdiği gün Draven'a geldiğinde yüzünü gördüm, Bağlanmış davranışların üstündeymişsin gibi davranma," diye karşılık verdi.

Birkaç dakika daha çalıştıktan sonra Şifacı avucunu benden çekip koltuğunda kaykılıyor ve omzunun üzerinden hala çevremizde toplanmış olan Şifacılar ve TacTeam'den oluşan kalabalığa bakıp ceketini silkiyor.

"Gabe, bana yardım et. Üstünü örtüp gözlerimi kapatacağım, bu yüzden kolumu kırma ama iyileşmesini tamamlamak için ten tene ihtiyacı var. Gömleğini çıkar. Gryphon, sen de soyun. Sadece beline kadar."

Karanlık Olan da öne çıkıyor, kendi ceketini çıkarıyor ve Şifacıyı kenara çekerek onun yerini alıyor. Sonra üç Bağ'ım da beni hareket ettiriyor ve ben yarı çıplak bir halde Bağ'ımın kalçalarına yaslanana, çıplak göğüslerimiz birbirine bastırılana, ceket sırtıma atılana ve Bağ'ımın gücü, aramızdaki bağlantı sayesinde bana kolayca akana kadar telaşlanıyorlar. Vücudumun onu içine çektiğini hissedebiliyorum, onun canlılığından ihtiyacım olan her şeyi alıyorum, o da benden aynısını alıyor, kaynaklarımızın paylaşımı, ondan ihtiyaç duyabileceğim her şeye sahip olana kadar.

Sonunda derin ve tatmin edici bir nefes alıyorum.

"Lanet olsun, böyle mi görünmesi gerekiyordu?" diye mırıldanıyor Şekil Değiştiren ve Şifacı küçük bir omuz silkmeyle ona yan gözle bakıyor. Gücü içime çekerken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, kızın vücudu güç kullanımından sonra yavaşça kapanıyor. Her zaman öyle olur, bu kadar çok kanallık yapmaya alışık değil çünkü beni asla dışarı çıkarmıyor.

Şifacı'nın mırıldandığı sözler yavaşça kafamın içine süzülüyor. "Genelde bu kadar dramatik olmaz ama evet, güçlerini paylaşıyorlar. Daha parlak görünüyor çünkü o çok güçlü."

Bilinçsizliğe sürükleniyorum, kızı tutuşum hala güçlü çünkü iyileşme devam ederken uyanmasını istemiyorum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Etrafımda olup bitenlerin farkına ancak Bağlı'm tekrar konuştuğunda varıyorum, sesi göğsüne bastırdığım kulağımda yüksek çıkıyor.

"Gömleğini çıkar. Yine koku alıyor ve daha fazlasına ihtiyacı var. Bassinger'ı da evde bizim için hazır hale getirmeliyiz. Hepimize ihtiyacı olacak."

Başka biri otururken sedye hareket ediyor ve ardından Şekil Değiştiren'in kollarına doğru ilerliyorum, çıplak göğsüne sıkıca bastırılıyorum. Sıcak kokuyor, burnumu boynunun kıvrımlarına gömdüğümde tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, tekrar açıldıklarında sorumlu olanın artık ben olmayacağımı ve kızın bizi kurtarmak için yaptıklarımın sonuçlarıyla başa çıkmak için geri döneceğini biliyorum.

Ama biz hayattayız, çoğunlukla zarar görmedik ve o da bunun acısını hatırlamayacak. Bu yeterli olmalı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Nefis Bond kokularıyla çevrili, burnum sıcak bir tene gömülü ve kolları beni sımsıkı sarmış bir şekilde uyanıyorum. Belimden yukarısı çıplak, North da öyle, birbirimize sıkıca bastırılmış durumdayız, yine de omuzlarımda beni örtecek bir şey var ve bacaklarım onun beline sarılmış.

İçimi çektiğimde, kendimi nasıl bulduğumdan tamamen memnunum çünkü beynim bu anın 'ne sikim' olduğunu hiç işlemiyor, kolları etrafımda sıkılaşıyor ve kulağıma mırıldanmak için başını biraz daha benimkine çeviriyor, "On dakika daha, Bond. Sonra seni yatağa götüreceğim."

Tüylerim diken diken oluyor ve ürperiyorum, göğüs uçlarım onun göğsüne bastırdıkları yerde çakıllaşana kadar sıkılaşıyor ve eli uyluğumu kavramak için aşağı inerek beni vücuduna daha da yaklaştırıyor. Bağlarım göğsümde mırıldanıyor, beni yakın tutmak için çaresiz kalmasından duyduğum zevkle mırıldanıyor, çünkü elinin kavrayışını tarif etmenin başka bir yolu yok.

Etrafımızda tanımadığım sesler var ama hepsini duymazdan gelerek yüzümün boynuna gömülü kalmasına izin veriyorum. Eminim bir tehlike olsaydı, bu bilgiyi benimle çoktan paylaşırdı ve eğer olsaydı beni yarı çıplak bırakacağından şüpheliyim.

Orada birlikte oturduğumuz süre uzadıkça beynim daha fazla çalışmaya başlıyor ve bilgiler süzülüyor. Bu adam bana güvenmiyor, burada onun üstünde oturmak bana pahalıya patlayacak.

Kalkar kalkmaz hareket etmem gerekecek çünkü doğa beni çağırıyor.

Ayrıca, önümüzdeki yetmiş iki saat içinde Direniş'in bize misilleme yapıp yapmayacağı konusunda beni geren ve omurgamdan aşağı buz gibi bir ter damlası akmasına neden olan pek çok konuşma oluyor.

Ya onları buraya, Tahvillerime ve arkadaşlarıma getirdiysem ve yok edilmek üzereysek?

Paniğim belli oluyor olmalı çünkü etrafımdaki konuşmalar kesiliyor ve sonra bir hareket oluyor. Tam Gryphon bize ulaşırken başımı çeviriyorum, benimle göz hizasına gelene kadar eğiliyor, beni değerlendirirken bakışları yüzümde keskinleşiyor. "Sorun nedir, neye ihtiyacın var? Ne istersen, Bonded."

Bunu yüksek sesle söyleyemem. Şu anda beni ikiye bölen şeyin ne olduğunu itiraf edemiyorum, bu yüzden korkakların yolunu seçiyorum ve gözlerimi kapatırken kelimeleri doğrudan ona gönderiyorum. Onu bırakmak istemiyorum ama tuvalete gitmem gerek. Bunu kaybetmek istemiyorum.

Bir an sessizlik oluyor ve sonra bir hışırtı duyuyorum, etrafımdaki sıkı kollar yavaşça çekiliyor. Boğazıma kaçan iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum ve Gryphon'un elleri beni tutunduğum sıcaklık ve güvenlikten çekip çıkarana kadar gözlerimi kapalı tutuyorum.

Odanın havası açıkta kalan tenime soğuk geliyor ve hemen başıma Nox kokan bir kazak geçiriyor. Bu kokuyu derin bir nefesle içime çekiyorum ve sonunda gözlerimi açıyorum, tam zamanında Gryphon kollarımı kazağın içine sokarken North'un yüzündeki öfkeli ifadeyi görüyorum. Vücudu odanın geri kalanından bir kalkan görevi görüyor, böylece kimse göremiyor

Ben. Bu kez Bond'umdan alacağım bir sonraki ret cevabı karşısında gözyaşlarımı tutamıyorum.

Böyle düşünme. Hannity ve Rockelle'in sorgunun şimdi yapılmasında ısrar etmesine kızdı, böylece seninle istediği gibi ilgilenemeyecek. Kimse seni reddetmiyor, Bonded. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Aklımı okuduğu için Gryphon'la tartışmıyorum bile. Söylediklerine inanmama izin veremem. Kendimi bu tür bir acıya açmayı göze alamam ama sonra Kuzey'in gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve yumuşamalarını izliyorum.

Yumuşat.

Nefesim boğazımda düğümlenene kadar öne eğiliyor. Sanki beni ilk kez burada, Tanrı bilir kimin önünde öpecekmiş gibi geliyor ve yanaklarım ısınıyor ama bunun yerine bana sessizce mırıldanıyor, "Gryphon'la git. Ben en kısa zamanda bu işi halledeceğim."

Ayağa kalkarken elleri kalçalarımı tutuyor, bacaklarımın pes etmeyeceğinden emin olana kadar beni sabit tutuyor ve ilk adımımda irkildiğim anda Gryphon bir kolunu belime doluyor. Onu geride bırakmadan önce North'un yüzüne son bir kez bakmama izin veriyorum ve eğer daha önce ellerinin üzerimde çaresiz hissettirdiğini düşündüysem, şimdi gözlerindeki karanlık sahiplenmenin yanında hiçbir şeyleri yoktu.

Bana avmışım gibi bakıyor.

Bakışlarımı hızla kaçırıyorum ve Gryphon'un beni yavaşça odadan çıkarmasına izin veriyorum. Yaşadığım şoku kimse görmesin diye gözlerimi yerden ayırmıyorum. Yeni iyileşmiş uyluğumdaki acıya küfrettiğimde, Gryphon mırıldanıyor, "Felix kaslarını esnetmen gerektiğini söyledi, yoksa seni sadece taşırdım. Bana acını dindirmememi söyledi, böylece

tekrar kontrol edebilir ve iyileşme konusunda daha hassas olabilirim ama çok kötüyse seni taşırım. Ne derse desin."

Başımı sallıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "O bir Şifacı, ne diyorsa yapmalıyız. O kadar da kötü değil, zaten ağrıdan çok eski bir sızı. Lütfen bana yakınlarda bir tuvalet olduğunu söyle, çünkü odama geri dönmek zorunda kalırsak işimiz çok zorlaşacak."

Aptalca mizah girişimlerime kafasını sallayarak beni iki kapı ötedeki tuvalete götürüyor ve ben de onu işemem için beni yalnız bırakması konusunda ikna etmek için çok uzun zaman harcıyorum. Sırtını bana dönerek içeride kalmasına izin vermem için beni ikna etmeye çalışıyor ama o şekilde işeyebilmemin imkanı yok. Asla ve bunu önerdiği için bile deli.

Brutus kulağımın arkasından fırlıyor ve ayaklarımın önündeki fayansların üzerine atlıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü yorgunum, duygusalım ve ona kavuştuğum için çok rahatladım. Cidden, ayrı kaldığımız birkaç saat benim için çok fazlaydı ve Nox'un şu anda benim üzerimde büyük bir kozu olduğunu fark ettim.

Eğer bu yavruyu benden alırsa, ikiye bölüneceğim.

Gryphon tuvalet sifonunun sesini duyar duymaz odaya geri dönüyor, gözleri sanki otururken almış olabileceğim herhangi bir hasarı kontrol e d i y o r m u ş gibi üzerimde geziniyor

ve ben de ona öfkelendim.

"Saçmalamayı kes. İyileştim ve burada tamamen güvendeyim. Yanımda Brutus var ve biliyor musun bilmiyorum ama benim yeteneğim insanların ruhlarını söküp onları anında öldürmek. Sanırım sen sinir krizi geçirmeden bir tuvalet molasının üstesinden gelebilirim."

Gözlerini bana dikiyor ama elimi yüzümü yıkarken ona sırtımı dönüyorum. Brutus ayak bileklerimin etrafında kıvrılıyor ve sanki uyluğumdaki ağrının artık dizimi biraz büken bir yanma hissine dönüştüğünü biliyormuş gibi bana destek oluyor.

"En azından yeniden kendin olarak uyandığını biliyorum, bu şımarıklığı yanlış anlamıyorum."

Bir el havlusu almak için dönüyorum ve ona sırıtıyorum. "Yine de kaçırdın, değil mi? İtiraf etmekten nefret ediyorsun ama benim ukalalığımı kaçırdın."

Bir adım öne çıkıp bileğimden tutuyor, beni kollarının arasına çekiyor ve Brutus'un sinirli bir şekilde çenesini kırmasını görmezden geliyor. "Hissettiklerimin her bir parçasını kabul ediyorum. Yine buradan ayrıldın ama bu sefer daha kötüydü çünkü artık benim için sadece bir Bond fikri değildin. Sen sensin. Benimsin ve yine bizi bırakıp gittin."

"Senin peşinden gittim-" diye çıkıştım.

"Biliyorum. Benim için kız kardeşimin peşinden gittin ve ben seni hem bunun için sevebilirim hem de bunu yaptığın için sana çok kızabilirim. Seni bir daha asla arkamda bırakmayacağım. Bir daha seni izlemesi için kimseye, Bond Grubumuza bile güvenmeyeceğim."

L kelimesinin kullanımını atlayacağım, çünkü bunun sadece küçük bir sürçme olduğundan eminim, bunun yerine ona başımı salladım. "Bu planı sevdim. Senin gitme hissin… bunu bir daha yapmayalım. Bundan sonra burada birlikte kalmamamız için gerçek bir neden yok, değil mi?"

Söylediklerime güvenmiyormuş gibi gözleri kısılıyor ki bu çok saçma çünkü yalanlarımı tam anlamıyla hissedebiliyor ve birbirimizi tanıdığımız onca ay boyunca ona karşı hiç bu kadar dürüst olmamıştım. Ama bir dakika sonra, onu rahatsız eden her neyse üstesinden geliyor ve

beni tekrar

Banyodan çıkıp az önce çıktığımız odanın adı her neyse ona geri dönmek için kollarını açtı.

Cehennem, belki?

Araf, hatta belki de Araf çünkü orada sıkışıp kaldım ve Kuzey Draven ile bana az önce attığı o yumuşak gözlerin arasında neler olup bittiğini bilmiyorum.

Yumuşak.

Onlardan birkaç santim uzakta olmasaydım ve ona lanet olası bir güneş gibi bakmasaydım inanmazdım. Belki de bana inanıyordur umudu içimde bir ot gibi yeşeriyor, öldürülmesi imkânsız, öyle olmadığı ortaya çıkarsa hayatımı söndürebilecek olsa da.

Kendimi bunu düşünmekten alıkoymalıyım.

Utanç verici bir şekilde, koridora adım attığımızda Kieran ve Bonded'imin kız kardeşi Kyrie'den başkasıyla karşılaşmıyoruz.

Kyrie ikimizin birlikte yalpalayarak yürümemize sırıtıyor, ya da belki de az önce banyodan birlikte çıktığımız gerçeğine, ki bu biraz utanç verici.

Gryphon ikisine de öylece bakıp, canlı ve zarar görmemiş kız kardeşini görünce yüzünde yavaşça bir sırıtış belirdiğinde, Gryphon ona oflayıp pufluyor ve "Bağını bırak da sana sarılabileyim. Seni böyle gülümserken görmek de tüyler ürpertici, biraz yumuşat şunu."

Gryphon kendimi duvara yaslamama yardım ediyor ve sonra onu kollarına alıyor, rahatlamış bir şekilde iç çekerken gözlerini sıkıca kapatıyor. "Bir daha ele geçirilmene izin vermemeye ne dersin, böylece lanet olası Bağlanmış'ım senin peşine düşmez. Tam bir baş belasısın Ky."

Sulu bir ses çıkarıyor ve sonra onu itiyor. "Ondan bunu istemedim! Yine de etrafta olması çok kullanışlı.

Herkesin onun hakkında nasıl konuştuğunu duymalısın, sanki ölümün habercisi gibi. Çok garipti... ta ki her yerde ölen insanları görene kadar. O zaman biraz daha mantıklı geldi."

Gryphon nefesinin altından küçümseyici bir ses çıkararak, "Yaptıkları onca şeyden sonra çok daha yavaş bir ölümü hak ediyorlardı ama en azından bir kez olsun kurtulan olmadı," diye çıkıştı.

Kieran da aynı derecede sinirli bir ses çıkararak onların küçük tiradına müdahale ediyor ve "Evet, tüm bunlardan sorumlu olan pisliğin kaçmış olması dışında. Hâlâ dışarıda bir yerlerde ve hâlâ senin küçük katil Bağlanmış'ına kafayı takmış durumda, Shore."

Sonra üçü de dönüp bana bakıyor, ben de yavaşça koridorda ilerleyerek bu konuşmadan uzaklaşıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Dinleyin, o adamı zaten öldüremeyecektim, bu yüzden ya onu canlı bırakacaktım ya da denerken ölecektim ve biliyorum ki ben, kendi adıma, sonuçtan memnunum."

Kyrie yanıma yaklaşıp bana sarılırken biraz bocalıyor ve temkinli davranıyor ama bir Ruh Yaratan'a dokunmaktan çok beni incitmekten endişe ettiği açık. "Teşekkür ederim. Ayaklarının dibindeki küçük canavar, senin oyulup açılmanı engellemek yerine beni kurtardı ve bunun karşılığını sana asla ödeyemeyeceğim."

Birinin teşekkürüyle ne yapacağımı bilmiyorum.

Garip.

Ben de bir profesyonel gibi konuyu saptırdım. "O kamplarda senin olmadığın bazı şeylerden güvende olduğumu biliyordum, seçim yapmak zor olmadı. Ayrıca, kim boş zamanlarında biraz dilimlenip doğranmamıştır ki?"

Hiçbiri benim berbat şaka girişimime gülümsemedi bile, ama bugün hepsi boşa düşüyor gibi görünüyor. Gryphon'a bakıyorum ve "Baş belası olmak istemem ama oturmam gerek" diyorum.

Beni hemen kollarının arasına alıyor ve itiraz etmeye çalıştığımda, "Yeterince uzun süredir yürüyorsun. Davenport bunun için üzerime gelebilir; ben hallederim." Kyrie arkamızdan kıkırdamaya başlıyor ama Gryphon onu duymazdan geliyor ve şimdi North'un ofisi olduğunu gördüğüm odaya geri dönüyor. Kapıdan geçerken Gryphon'un kollarından sıyrılıyorum, tanımadığım insanların yanında uygunsuz davranmak istemiyorum. Gryphon bu konuda itiraz etse de biliyor.

North hâlâ onu bıraktığımız yerde oturuyor, gömleğinin düğmeleri yarım iliklenmiş, bir ömür önce katıldığımız o lanetli yemekten hayal meyal hatırladığım iki yaşlı adama bakarken yüzünde gürleyen bir ifade var.

Odaya adımımızı attığımız anda içlerinden biri bana dönüp şöyle dedi: "O artık burada-"

North, sözlerinden asit damlayarak onun sözünü kesiyor: "Şu anda Bond'uma hitap etmeye kalkışırsan Hannity, olacaklardan ben sorumlu tutulmam."

Donup kalıyorum ama Gryphon önümde kayıyor, beni vücuduna yakın tutmak için kolunu arkasına sokuyor ama odada benden bir şey isteyebilecek herhangi birinin gözünden beni açıkça koruyor.

Hannity boğazını temizliyor ve kelimelerini dikkatle seçiyor. "Sadece tek bir kişinin tam olarak ne olduğunu bildiğini söylemeye çalışıyorum. Eğer bunu doğrudan sizin Bond'unuzdan duyabilseydik-"

"Hayır. Ondan hiçbir şey duymayacaksınız ve konseyin geri kalanı da duymayacak. Burada oturuyorsunuz çünkü Gryphon sizi inceledi. Eğer bu durum değişirse, herhangi birinizde en ufak bir aldatma kokusu bile bulursa, icabına bakılacaktır."

"Peki bunu nasıl başarmayı planlıyorsun, North? Güçlüsün ama bir tanrı değilsin."

Bu işin peşini bırakmalıyım, ama onu bu şekilde sorgulamaları? Bağım bu konuda mutlu değil. Gryphon'un kolları, bağımın beni ele geçirdiğini ve gözlerimin kaydığını hissettiğinde etrafımda sıkılaşıyor. Kollarında Hannity ve Rockelle'in bana bakabileceği kadar eğiliyorum ve şöyle diyorum: "Ben. August ve yaratıklarını senin üzerine salmaya fırsat bulamayacak çünkü onlar fırsat bulamadan seni yere serip öldüreceğim."

İki yetişkin, Üst Seviye, Yetenekli adamın boşluğa benzeyen gözlerimi görünce yutkunmalarını izliyorum. North'un gözlerindeki yüceltme bakışı beni ona daha da çekiyor.

Çok iyi hissettiriyor; bağlarım göğsümde yükseliyor.

HANNITY ve Rockelle sonunda North'u sorgulamaktan vazgeçip bizi geride bıraktıkları anda telefonunu kapıyor ve Felix'in gelip bana bir kez daha bakmasını talep ediyor. İtiraz etmek istiyorum ama şu anda kalçamdaki çok keskin ağrılar yüzünden terliyorum ve bunu Tahvillerimin ikisinden de saklayamam. Tek güvenilir Şifacı arkadaşımı beklerken Gryphon beni bir koltuğa yönlendiriyor.

Felix bir dakikadan kısa bir sürede geldi, telaşlı ve tamamen kızarmış görünüyordu, ama doğrudan beni iyileştirmeye başladı. Ne zaman

Gözlerimiz buluştuğunda, onda beni ürperten çok net bir rahatlama ifadesi var.

"Bağımla tanıştın, ha?"

Avucunu çıplak ayak bileğime bastırırken bir kahkaha atıyor ve hediyesi içime doluyor. "Kesinlikle öyle. İçinde bu kadar korkunç bir şeyin yaşadığını düşünmezdim."

Kapı tekrar açıldığında ve oda Tahvillerim, arkadaşlarımız ve tanımadığım birkaç kişiyle daha kalabalıklaştığında gözlerimi ona çeviriyorum. "Hepinizi uyarmaya çalıştım ama kimse bana inanmadı. En iyi zamanlarda bile huysuz bir kaltaktır."

Gabe doğruca yanıma geliyor ve Felix'in onaylamayan itirazlarına aldırmadan yanağımı okşuyor ve beni usulca öpüyor. "Şükürler olsun ki uyandın."

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek dalgınca onun tadını kovalıyorum. "Gerçekten... ihtiyacım olan şekilde uyuyamadım. Belki bir ya da iki saat daha uyursam birkaç gün kendimde olmayacağım. Kamptaki ilk üç günü de uyuyarak geçirdim, bu da sıkıntıyı atlatmama yardımcı oldu."

Başını sallıyor ve sonra Felix'in yolundan çekilmek için geri çekiliyor, o da kalçamın ihtiyacı olan onarımı bitiriyor. Sawyer'ın bir kolu Sage'in omuzlarında ve onu benden uzak tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görebiliyorum. Yine de ona gülümsüyorum, ilk fırsatta sarılmak için kendimi ona atacağımı biliyorum.

Çok bitkin görünüyor.

Kieran benimle alay ederek yanımdaki koltuğa oturdu ve Felix'in kendisine bakması için sırasını beklerken, "Zamanın çoğunu uyuyarak geçirdin. Lanet bir bebek gibi uyudun, sandalyeye bağlıyken bile."

"Hala bundan şikayet mi ediyorsun? En azından uzanabilirdin ve sana iyi bir yemek getirdim, teşekkür edebilirdin, biliyorsun."

Bir saniye bana baktı ve sonra somurtkan bir şekilde "Tavuk bok gibiydi" dedi.

Ben de ona gülüyorum. "Tavuk her zaman bok gibidir. Ama sulu yemekler daha kötüdür, o yüzden tekrar söylüyorum, rica ederim."

Felix sonunda elini benden çekiyor ve Kieran'a doğru sallandığında, hediyesinde daha önce olmayan bir yalpalama var ve açıkça o günkü güç kaynağının sonuna yaklaşıyor.

Sage de bunu hissediyor elbette, ne de olsa bağlanmışlar. Ona bakıyor, kaşları çatık bir şekilde birbirine yaklaşıyor ve sonra bağının ondan çıkıp bir dalga halinde ona doğru patlamasını izliyorum. Biraz homurdanıyor ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, ama gerginlik çizgileri neredeyse anında eriyor.

"Kahretsin, üzgünüm! Bunu nasıl yapacağımı hâlâ çözmeye çalışıyorum!" Sage kekeliyor ve Felix onu rahatlatmak için geri adım atıyor ama benim dikkatim başka bir yere çekiliyor.

Özellikle de Kieran'ın Sage'e şaşkınlığa yakın bir şeyle baktığı yere.

Bu da ne böyle?!

Kafasının yan tarafına baktığım hançerleri fark ediyor. Gözleri bana doğru döndüğünde, benim gözlerim de Tac teçhizatının hala kesik olduğu bacağına kayıyor. Onlar benim için gelmeden önce acele bir işle sadece kısmen iyileştirilmiş olan uzun yaranın olması gereken yerde şimdi yeni iyileşmiş deriden başka bir şey yok.

Çenem neredeyse yere çarpacaktı, ama sonra Kieran bana vahşice bakıyor ve beynim tekrar devreye giriyor. Of

Elbette kesinlikle güvenmediğimiz insanlarla dolu kalabalık bir odada bu konuda çıldırmak bana düşmez, çünkü burada Kuzey'den emir bekleyen TacTeam çalışanları ve takım elbiseli başka adamlar var.

North'un geldiğini fark etmediğim ve köşede duran asistanı saplantılı bir şekilde onu izliyor ve uzakta geçirdiğim süre boyunca hiçbir şey onun gözlerini oyma isteğimi azaltmadı.

İşemek ve iyileşmek için ona ihtiyacım varken yanından çekildim, ama bu sürtüğün ona bakması benim için kabul edilemez.

"Pen, her şeyi kontrol altına aldığımıza göre artık eve gitmelisin," diyor Gryphon beni koltuktan çekip kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ses tonu çok sert bir şekilde önüme dikilirken. Ona karşı çok daha az arkadaş canlısı, bu çok hoş bir değişiklik ve bağlılığım onun sadakatiyle göğsümde biraz yerleşiyor.

Gabe içeri giriyor, sanki her şeyin çok kötü gitmesine hazırmış gibi beni kuşatıyor, ama onun tekrar bana yakın olması hoşuma gidiyor.

Sanki ona kızmış gibi hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, ama sonra Kuzey saçmalamayan bir ses tonuyla onun sözünü kesiyor, "Evine git ve yarın da gelme. Konsey ofislerinde buluşmamız için bir zaman ayarlayacağım. Malikâne asgari temasa geçiyor ve sen güvenlik listesinde değilsin."

Oh.

Bunu çok sevdim.

Onun sözleri karşısında yüzümdeki kendini beğenmiş ifadeyi saklamaya çalışıyorum, ama Gabe bana homurdanıp başını sallıyor, ben de

Belli ki başarısız olmuş. Aslında kimin umurunda, çünkü ben yatağındayken onun odasına girmekte bir sakınca görmüyordu. Bir anahtarla. Kıyafetlerini seçerken.

İç çamaşırını.

"Derin bir nefes al. Bir tane daha, Bağlanmış," diye mırıldanıyor Gryphon, başı hafifçe bana dönük ama bedeni hâlâ benimle oda arasında. Artık bunu beni korumak için mi yoksa onlarınkini korumak için mi yaptığından tam olarak emin değilim.

Doğru şeyi yapmalı ve buradan siktir olup gitmeliyim.

Gabe'in elini tutana kadar etrafta dolanıyorum, vücuduna sokulana kadar yanından geçiyorum. Beni sorgusuz sualsiz kabul ediyor, bana doğru dönüyor ve boştaki kolunu koruyucu bir şekilde etrafıma sarıyor.

Parmak uçlarımda yükseldiğimde, benimle yarı yolda buluşmak için eğildi, kulağına fısıldayabilmem için başını eğdi, "Beni bir yere götür, lütfen. Bu katta yalnız kalabileceğimiz ama yine de yakın olabileceğimiz bir yere. Yapamam… Yapamam-"

Belli belirsiz bir panikle gözyaşlarına boğulmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor ve sonra yatıştırıcı bir tonda mırıldanıyor, "Tamam, bunu yapabilirim. Hadi Bond. Nereye gideceğimi biliyorum."

Beni daha önce hiç görmediğim bir koridora götürüyor - burası gülünç bir yer - ve sonra duvarlardan birine oyulmuş küçük bir oyuğa giriyoruz. Girişte, duvara gömülü koltuğu kısmen örten büyük bir saksı bitkisi ve üzerinde eski kitapların bulunduğu küçük bir kitaplık var.

Dravens'lar kitaplarını gerçekten çok seviyorlar.

Gabe beni çift kişilik yatak büyüklüğünde olan ve Avrupai minderlerle kaplı koltuğa doğru çekiyor ve üzerine oturduğunda etrafı biraz daha inceliyorum. Çok açık, umduğumdan daha açık ve bağlarım göğsümde tekrar sinirlenmeye başlıyor.

Boğazımın arkasından mutsuz bir ses çıkarıyorum ve Gabe biraz zorlama gibi gelse de bana tembelce sırıtıyor ve "Burada çok fazla seçenek yok Bond. Elimizdekilerle çalışıyorum."

Gözlerim tekrar siyaha döndüğünde sırıtması kesiliyor ve yutkunuyor ama ben gömleğini başından çekip onu sandalyeye itmek için hareket ediyorum. Soyunmak ve vücutlarımızı birbirine bastırmak istiyorum. Aslında onu duvara yaslayıp kokusu her yanımı sarana ve dölleri bacaklarımdan aşağı en acımasız ve bariz şekilde damlayana kadar sikmek istiyorum ama duyularım hâlâ evdeki diğer bedenlerin ve beni getirdiği bu küçük oyuğun devasa açıklığının farkında.

Kimsenin benim olanı görmesini istemiyorum.

Bunun yerine göğsüne kıvrılıyorum, kulağımı kalbinin sabit atışına bastırıyorum ve sıcaklığına gömülüyorum. Sanki bir uzvunu kaybetmesine neden olacak hayvani bir tepkiyi tetiklememden endişe ediyormuş gibi kollarını bana dolamak ve sarılmak için yavaşça hareket ediyor. Bağım ondan böyle bir saygı görmekten hoşlanıyor.

Gerçekte ne kadar tehlikeli olduğumdan bu kadar emin olması bir şekilde rahatlatıcı.

Hâlâ aramızda duran katmanlar yüzünden sinirlenerek ofluyorum ve kazağı üzerimden çıkarmak için arkama yaslanıyorum. Gabe kabaca yutkunuyor, beni gördüğünde yanaklarının rengi parlıyor ve yükseliyor

Belime kadar çıplak, ama beni durdurmaya çalışmıyor. Kendimi tekrar ona doğru sıkıca bastırdığımda, kazağı kapıyor ve sırtımı örtüyor. Onun lehine bir başka nokta. Bağım, benim onu arzuladığım kadar onun da beni arzulamasından hoşlanıyor.

"Tekrar değişebilir misin? Uzaklaşmayacağıma ya da ikimizi de gizlemeyeceğime söz verirsem? Gryph seni bir daha böyle görürse beni öldürür," diye mırıldanıyor Gabe ve ben bağımı tekrar zihnimin arka planına itiyorum.

Bağlarımın gevşediğini hissettiğinde derin bir nefes alıyor, eli omurgamdan aşağıya doğru uzun bir vuruşla sürtünüyor ve neredeyse her tarafımı eritiyor. Direniş kampında haftalarca oturmak vücudumun her santimini gergin ve ağrılı hale getirdi.

"Ugh, muhtemelen kokuyorum. Şu anda sana bu kadar yakın olmama nasıl dayanabiliyorsun?" Mırıldanıyorum, o da omuz silkiyor.

"Belki yer değiştirseydim kötü olurdun ama seni burada tutma ihtiyacımız şu ana kadarki pis kokundan daha fazla. Ayrıca, bağınızı mutlu etmek biraz kir ve terden daha önemli."

Nefesimin altında homurdanmama sessizce kıkırdıyor, ama uzaklaşmaya çalıştığımda, sadece kollarını sıkıyor ve ben tam orada onun üstünde macun haline gelene kadar omurgamı okşamaya geri dönüyor. Bir duş ve rahat bir yatakta düzgün bir uyku için çaresiz olabilirim, ama aramızdaki bu küçük an? Saf sihir gibi hissettiriyor ve bağımın onun enerjisinden çekmeye başladığı anı biliyorum.

"Yine parlıyorsun. Kahretsin, sanırım ben de parlıyorum."

Sesim yorgunluktan bulanıklaşarak mırıldanırken gözlerim sanki bir milyon kilo ağırlığında gibi hissediyor, "Bunun için üzgünüm. Sanırım enerjini çalıyorum."

Cevabı beynime bir rüya gibi geliyor, fısıltıyla ama yine de anlamlı. "Al onu. Ne istersen al, ama beni bir daha terk etme."

Aradan bilinmeyen bir süre geçtikten sonra, birbiriyle konuşan iki sert Bond'un sesiyle irkilerek uyanıyorum.

"Ne haltlar dönüyor?"

"Açıktasınız. Gömleği nerede?"

Gabe'in göğsü sanki koluyla işaret ediyormuş gibi altımda hareket ediyor ama gözlerim kapalı kalıyor. Yorgunum, hiçbiriyle uğraşamayacak kadar yorgunum ve o çok sıcak ve rahat.

Fısıldıyor, "Bağı yine ortaya çıktı. Yapmam gereken her şeyi yaptım, tıpkı hepimizin hemfikir olduğu gibi, evdeki onun bağı olmayan herkes üzerinde tam bir bağ terörü saltanatı kurmasını engellemek için. Hâlâ iyileşiyordur belki, yoksa yuva mı yapıyor? Ya da onun gibi bir şey mi? Tene ve kokuya ihtiyacı var ve bağı tartışılmak istemiyor."

Bir an sessizlik oldu ve sonra Gryphon, "İyi işti. Diğer herkes gitti ve sadece iskelet bir personel var, bu yüzden kimseye çarpmadan onu yukarı çıkarabiliriz."

Tekrar bir hareket duyuyorum ve sonra Gabe, "Eğer onu alacaksan tişörtünü çıkarman gerek. Şu anda kıyafetlerle ilgilenmiyor."

Akıllı çocuk, kesinlikle deri istiyorum.

Azgın, öfke nöbeti geçiren bir bağ. Biraz ofluyorum ve Gabe bağımın ortalığı yıkacağından korkuyormuş gibi yine sertleşiyor ve eli yine omurgamı okşuyor. Şu anda benim için yaptığı bu sakinleştirme, okşama işinde çok iyi. Gerçekten mırlamaya başlayabilirim.

"Ben onu yukarı çıkarırım, Gabe. Sen önden git ve kimsenin bu koridoru ya da asansörü kullanmadığından emin ol."

"Senin odanda mı kalıyor? Bunu yapmayacağı konusunda çok açık konuştu."

Beni kaldırırken North'un kolları sımsıkı sarılıyor ve Gabe ayaklarının üzerine yuvarlanıyor, hemen sırtımı örtmek için kazağı kapıyor. Yüzümü North'un boynuna yaslayıp onu içime çekiyorum ve ondan isteyebileceğim her şeyi içime çekiyorum.

Sadece Atlas'ı geri istiyorum, belki o zaman tekrar bir bütün olabilirim.

"Gerekirse asistanımı öldürürüm, bundan sonra kimse bu evin hiçbir odasına giremeyecek. Güvenlik kilidi altındayız ve Oleander başka bir yerde uyumak isterse, uyandığında uyuyabilir. O zamana kadar benimle kalacak."

Bunu ben de sevdim. Bunu çok sevdim.

ONUNCU BÖLÜM

Oli

Duşun açılma sesiyle gözlerim irkilerek açılıyor ve North elini suyun altına sokup sıcaklığı kontrol etmek için tutuşunu yeniden ayarlarken kolları etrafımda geriliyor. Üzerimde hâlâ Nox'un kazağı var ama pantolonum çıkarılmış, iç çamaşırımla kalıyorum ve yüzümü boynuna bastırarak bir kez daha onun kokusuyla çevreleniyorum.

Boğazımı temizliyorum ve utanmış bir çocuk gibi konuşmamaya çalışarak, "Uyandım. Beni yere bırakabilirsin."

Duş kabininin içine tamamen girip duvarlardan biri boyunca uzanan gömme mermer bankın üzerine otururken bana cevap vermiyor, beni hâlâ göğsüne yakın tutuyor. Yüzümü omzunun kıvrımından çıkarıp adama dönmem gerekiyor ama duş kabininde birlikteyiz ve şu anda burada olanlardan dolayı biraz sersemlemiş hissediyorum.

Özellikle de ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı kısım. Yani.

Boğazımı tekrar temizliyorum ve sonunda diyor ki, "İçecek bir şey ister misin? En son ne zaman bir şeyler içtin? Bağın kontrol altındayken bizden hiçbir şey kabul etmezdi."

Vay anasını.

Bağım ne kadar süredir kontrolüm altındaydı ve burada bana sarılıp beni duşa çekiyorsa ne işe yarıyordu?

"Bu sabah... ya da ne zamandır uyuyordum? Belki dün."

Başını sallıyor ve üzerimden çıkarmak için kazağımı çekiştirmeye başlıyor. "Bu sabah. Sadece bir saattir uyuyorsun. Duşta uyursun diye düşünmüştüm."

Kazağı başımdan geçirdiği anda, lanet olası şeyin altında hiçbir şeyimin olmadığını fark ediyorum. Sonunda kendimi ondan kurtarmak için kucağında biraz doğruluyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturup ona skandal dolu bir bakış atarak çıldırıyorum.

Yüzü değişmiyor ve ses tonu nazik ama bir o kadar da gerçekçi, "Bağlarından seni beline kadar çıplak görmemiş olan tek bir kişi bile yok, Oleander. Sen iyileşirken hepimiz sana sarıldık."

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum, tekrar kendimden geçmek ve bu konuşmanın gerçekleştiğini bile unutmak istiyorum. "Yaptığım tamamen utanç verici başka bir şey var mı? Bağım yine herhangi birinize saldırmaya kalkıştı mı, yoksa bu s e f e r o dehşetten kurtulacak mıyım?"

"Neye ihtiyacınız varsa, bunu sağlamak bizim görevimiz ve onurumuzdur."

Buna cevap vermeye çalışacak kelimelerim bile yok ve zaten benim için hiçbir şeye cevap vermiyor. "Ben yokken neler oldu? Bütün bunlar nereden çıktı? Son bildiğimde bana güvenmiyordun. Şimdi burada yumuşak sözlerle bana istediğim her şeyi teklif ediyorsun... Şu anda kafam çok karışık. Şu anda hangimizin kafasında bir yaralanma var diye korkmam gerekiyor?"

Benim saçma sapan kelime kusmalarım karşısında çok sakin. O kadar sakin ki hiç tepki vermiyor.

Beni sabit tutmak için kalçalarımdan tutuyor ve iyice kavradıktan sonra ağzını açıyor ve tüm sırlarım ağzından dökülüyor. "Hastaneden kaçırıldın. Yeteneğin ve Tahvillerin hakkında bilgi almak için sana işkence ederken iki yıl boyunca bir Direniş kampında tutuldun. Onlara hiçbir şey vermedin. Silas Davies gittiğinde kaçtın ve bağın seni kurtarmak için devreye girdi. Daha sonra onları bizden uzaklaştırmak için üç yılını kaçak olarak geçirdin. Daha çocuk denecek yaştayken rehabilitasyon merkezlerinde, evlerde ve sokaklarda yattın çünkü bize ya da yeteneğine ulaşmalarını istemedin. Değişen şey bu."

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, çünkü bu onun sahip olmasını beklediğimden çok daha fazla bilgi. Bu, Direniş kod adımı bilmesinin ona kazandıracağından çok daha fazlası, ama sanırım geri kalanını avlaması için yeterince iyi bir başlangıç noktasıydı.

Yanaklarım tekrar ısınıyor ve bacaklarının üzerinden kaydığımda, bu sefer bana izin veriyor, ancak elleri beni desteklemek ve yukarıda tutmak için kalçalarımın üzerinde kalıyor. "Kahramanca bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Çoğunlukla dehşete kapılıp kaçmaya çalışıyordum."

Bütün bu konuşma boyunca bana baktığı o düşünceli gözlerle bana bakıyor. "Onlardan kaçtığında on altı yaşındaydın, tabii ki dehşete kapılmıştın. Sana yaptıklarına tek bir kelime bile etmeden nasıl dayandın bilmiyorum ama gitmeden önce senden istediğimden çok daha fazlasıydı."

Çırılçıplak halimden utanmamaya çalışarak kabaca yutkunuyorum ve mırıldanıyorum, "Gerçi bunu sana ben vermedim. Atlas sana söyledi ve sen de oradan her şeyi anladın."

Omuz silkiyor ve sonra parmakları iç çamaşırımın elastik bel bandına dolanıyor, tek kelime etmeden bacaklarımdan aşağı çekiyor ve benim aptal kıçım orada öylece durup ona izin veriyor. Beni tamamen soymasında bir sakınca olmadığını ve benim de bunu sorun etmeyeceğimi düşünmesi beni hayrete düşürüyor.

Sanırım döndüğümden beri ondan gördüğüm en Kuzey hareketi bu ve bu yüzden beynim durumu tam olarak kavrayamadı.

Ayağa kalkıyor ve mermer bankı işaret ediyor. "Otur. Davenport bacağınızı aşamalı olarak düzeltmek zorunda kaldı ve tamamen iyileşmeden önce son bir seansınız daha var."

Yine, bunu yapıyorum çünkü bilgi çöplüğünün beynimin benimle birlikte uyanan küçük, şımarık kısmını kırdığını düşünüyorum ve şimdi orada her şey yeniden yapılandırılırken otomatik pilottayım.

Sonra dikkatle soyunmasını, Tac kıyafetini çıkarmasını ve duş kabininin dışında yere bırakmasını izliyorum. Karşımda çırılçıplak durana kadar hiç tereddüt etmiyor ya da duraksamıyor.

Gözlerimi onun belinin üzerinde kalmaya zorluyorum, oturduğumu ve göz hizamın tabii ki sik hizasında olduğunu düşünürsek bu mezara gurur duyarak gideceğim bir başarı.

Konuşamıyorum, sesim kurudu ve göğsünün muhteşem görüntüsü karşısında eridiğimi ya fark etmiyor ya da suyu tekrar test etmek için bana sırtını dönerken beni kendi yarattığı su birikintisinde bırakmayı seçiyor. Sonra başını aşağı eğiyor ve kendini hızlıca fırçalıyor.

Daha önce fark etmediğim kan ve kir suyu bulandırıyor ve sabununun güçlü, erkeksi kokusu havayı dolduruyor, neredeyse temizlikle parlıyor.

Sonra bana döndü ve elini uzattı.

Onu ve derin bir nefesi alıyorum ve beni yukarı çekmesine ve mutluluk verici sıcak su akışının altına girmesine izin veriyorum. Çalışırken yorum yapmadığı, hatta ses bile çıkarmadığı için, beni temizlemesini çok fazla gariplik olmadan atlatmayı başarıyorum.

Kendi malzemelerini, sabunlarını kullanıyor ve sonra sihirli olabilecek parmaklarıyla şampuanını saçlarıma masaj yaparak yediriyor. Tüylerim diken diken olurken saf bir zevk iniltisini tutmak zorunda kalıyorum.

Şampuanı yıkamak için el duş başlığını indirdiğinde yine utanıyorum, ama bu sefer daha çok meme uçlarımın kalkmış olması ve onun bu küçük anından ne kadar keyif aldığımı ele vermesiyle ilgili ve duş başlığını ondan almaya çalışıyorum. "Bacağım iyi olmalı, gerisini ben hallederim."

Benden en az bir karış daha uzun ve onu kolayca ulaşamayacağım bir yere taşıyor. "Hayır, olduğun yerde kal. Sadece gözlerini kapat ve tadını çıkar."

Allah kahretsin. Parmakları saçlarımın arasında kolayca kayıyor, şampuanı durularken kafa derime tekrar masaj yapıyor ve ben sadece teslim oluyorum. Hâlâ yorgunum ve bunu daha sonra tüm bunlar kaçınılmaz olarak beni kıçımdan ısırdığında bahane olarak kullanacağım.

Öyle mi olacak?

Öyle olmalı, değil mi? Bana yaptıklarının acıklı hikâyesini dinlemesinin onu değiştirmesine imkân yok.

bu kadar sert bir şekilde ayarladı… değil mi?

Saçlarım temizlendikten sonra, sabunla son bir kez vücudumun üzerinden geçiyor, buna ihtiyacım olmadığından eminim, ama bana söylediği şeyi yapıyorum ve tüm bunlar için gözlerimi kapalı tutuyorum. Suyu kapatıp bir havlu almak için kapıyı tekrar açtığında, beni bıraktığı yerde kalıyorum, kollarım belime sarılmış ve kokusu beni sarıyor.

Ailem öldüğünden beri ilk kez kendimi güvende, emniyette ve sevilmiş hissediyorum.

Gözyaşlarına boğulmamak için çok uzun ve derin nefesler almak zorunda kalıyorum. Eminim bunları yorgunluk ya da bir tür bağlanma tepkisi olarak gösterebilirim ama sanırım North bir gün için beni fazlasıyla gördü. Şimdiye kadar onu korkutamadıysam, eminim ki lanet olası bir duş için ağlamam bunu yapacaktır.

Ayakları ıslak fayansların üzerinde neredeyse sessiz ama kocaman, lüks bir havlu etrafımı sarıp küçük bedenimi tüm ihtişamıyla sarmaladığında o kadar da değil, irkilmiyorum ve gözlerimi bir an daha kapalı tutuyorum.

Sonra dudakları çıplak omzuma değiyor ve tek bir damla gözyaşının kontrolsüzce yanağımdan aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum.

Aramızda başka ne olursa olsun, bana verdiği bu küçük nezaket hediyesini hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım. Bu, North Draven'ı ne kadar çok istediğimi kendime itiraf ettiğim an olarak kayıtlara geçecek. Onun otoriter ve iddialı doğasını ne kadar arzuladığımı, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, bana ne istediğimi sormadan benim adıma hareket etse bile.

Ondan nefret etmeye kararlı olsam bile, derimin altına işledi ve onu çıkarmak istemiyorum.

"Sağlam bacağının üzerinde dön. Seni buradan çıkaracağım." Dediğini yapıyorum ve beni göğsüne almasına izin veriyorum.

Beline bir havlu daha sarılmış, ama saçlarına her zaman yaptığı şekli vermemiş, alnının üzerine düşen, kardeşiyle aynı sıkı, koyu bukleleri görebiliyorum. Gözleri her zaman çarpıcıydı, bronz tenine karşı koyu mavi derinlikleri, ama bu gece bana bakışında nefesimin tehlikeli bir şekilde boğazımda düğümlenmesine neden olan bir şey var.

Bir duş yüzünden bir Draven'a mı aşık olmak üzereyim?

Beni banyo tezgahına bırakıyor ve başka bir şey söylemeden beni dikkatlice kuruluyor, elleri sergilenen kilometrelerce yumuşak tenin üzerinde saygılı ve nazik. Yaralarımın her birini, Felix'in daha yıkıcı olan uyluk yaralanması sayesinde henüz iyileşme zahmetine girmediği her çürük ve kırık deri parçasını listelemesini izliyorum. Eğer şu anda ondan bu kadar emin olmasaydım, gözlerindeki cinayetin bana bir uyarı olduğunu düşünürdüm.

Öyle değil.

Bana dokunmuş olabilecek ve hâlâ nefes alan tüm Üstün Yeteneklilerin peşine düşmek için hazırladığı bir plan. Kamplara ilk gittiğimde bir sürü vardı ama bu sefer sadece Davies kurtulabildi.

Artık o adamı düşünmek istemiyorum. Gözlerimi onun yerine göğsünden aşağı süzülen su damlacıklarını takip etmeye zorluyorum.

Daha önce hiç fark edecek kadar yakın olmadığım yanağındaki ve beni kurutmak için özenle çalışırken esneyen boğazındaki güçlü kaslar. O muhteşem biri, her zaman öyleydi, sadece şimdi bunu fark etmeme izin veriyorum.

Tüm bu ayrıntılara bakmanın sorunu, bağımı uyandırması ve Tanrım, beni geri itmesini ve bacaklarım çalışmayana kadar beni becermesini istemesi. Dakikalar önce duşta içimi dolduran yorgunluk yok oluyor ve amım bacaklarımın arasında zonkluyor. Boğazımın arkasından yükselen bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum ve vücudum sanki yanıyormuş gibi hissediyor.

North'un burun delikleri alevleniyor ve havluyu bırakıyor, bana doğru eğilirken ellerini kalçalarımın iki yanına koyuyor, bana dokunmamaya dikkat ediyor ama yine de kişisel alanımın her santimini kaplıyor.

"Bond'u durdurabilirsin, değil mi?"

Beynimin onun sözlerini algılaması bir saniye sürüyor, etrafımızdaki havayı yoğunlaştıran şehvet ve seks beni tamamen ele geçiriyor ve sonunda onu anlamlandırdığımda, tekrar kabaca yutkunuyorum.

Bunu daha önce yaptığımı nereden bildiğinden bahsetmiyor, çünkü şu anda kardeşinin eylemlerini gündeme getirmek muhtemelen en iyisi değil. Dudaklarımı yalıyorum, gözlerinin harekete takılıp kalmasını ve göz bebeklerinin patlayıp irislerini yutmasını, neredeyse paylaştığımız boş gözlere benzemesini hayretle izliyorum.

Onun üzerinde böyle bir güce sahip olmak baş döndürücü bir duygu ve sırtımı biraz eğdiğimde, yatağa uzandığımda

Banyo tezgahı, kendini tutarken dişleri birbirine çarpıyor.

Bu hissin bağımlısı olabilirdim.

"Yapabilirim. Acıtıyor ama yapabilirim."

Gözleriyle buluştuğumda, içten içe yanan bir bakışla beni oraya mıhlıyor, bakışlarımı öyle bir hapsediyor ki başka tarafa bakmaya dayanamıyorum. "Bana nasıl acıdığını anlat. Hangi kısımları ve ne kadar kötü?"

Sikeyim. Ben. "Sonra. Boşaldığımda acıyor ve bağımı dışarı çıkmaktan alıkoyuyorum... seni kendime bağlamak için. İçten dışa doğru yanıyormuşum gibi hissediyorum. Birkaç dakika sürüyor ve kötü ama dayanılmaz değil."

Kaşlarını çatıyor ve benden uzaklaşıp giyinmem için beni yalnız bırakacağından emin olana kadar eğilerek benden uzaklaşıyor. Nefesimin altında kendime küfrediyorum, ama sonra ellerinden biri başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmek için yukarı çıkıyor, hareketi takıntılı bir şekilde izlerken dolgun kıvrımına doğru itiyor.

Sözleri beni şaşırttı. "Yani önümüzdeki birkaç saat boyunca seni becerirsem, bundan zevk alabilir ve sadece sonunda acıyı hissedebilir misin? İdeal değil ama kabul ediyorum."

Kenar mı? Tanrım. Bunu istiyor muyum? Avuçlarının vücudumdaki sert hissini, yumuşak tenimdeki dudaklarını, asla tam anlamıyla zirveye ulaşmayan saatlerce süren zevki?

Bekle, bu kulağa harika geliyor. Biraz sinir bozucu, ama eğer bu bizim ilişkimiz değilse, hiçbir şey değil. Ona evet demeyi ve geceyi onun içinde kaybolmakla geçirmeyi çok istiyorum ama hâlâ bir şeyler var.

Beni tutan bir şey var.

Daha yakına kayarken bacaklarımın ayrılmasına engel olamıyorum, göz kapakları biraz aşağı iniyor, böylece bana adeta yanarak bakıyor. "Bunu istiyor musun? Fazla düşünmeyi bırak ve bana cevap ver."

"Tabii ki istiyorum-"

"O zaman Bond ya da yapma. Seni daha fazla tatmak için beklemeyeceğim. Eğer güç değişimi konusunda tereddüt ediyorsan, o zaman yapma. Beklemiyorum."

Onunla tartışmak için ağzımı açıyorum, çünkü bu o kadar kolay değil, ama dirseklerimle omuzları arasında bir yerde dengede durana kadar kalçalarımı öne doğru çekiyor. Beni yiyip bitirecekmiş gibi hareket ediyor ve kafamda bu anın tadını çıkarmama izin vermeyen son bir aptalca şey dolaşıyor.

"Bekle! Bir saniye bekle. Önce bir şeye ihtiyacım var, sadece bir şeye."

Bana kaşlarını çatıyor, konuştuğum anda duruyor ama beni dengede tuttuğu yerden kıpırdamıyor.

"Her neyse, bekleyemeyeceğinden emin misin? Yalvarmaktan tamamen vazgeçmiş değilim Bond."

İlginç.

Kendimden emin görünmeye çalışıyorum. "Senin bağın da benimki gibi, değil mi? Diğerlerinden daha fazla. Sadece içindeki bir güç değil. Yaşayan bir şey, değil mi?"

Yüzündeki çatık kaşlar büyüyor ve bana en ufak bir baş sallama hareketi, en ufak bir jest yapıyor ve ben de her şey yolundaymış ve bunu sorduğum için bile korkmuyormuşum gibi devam ediyorum. "Bırak onunla ben konuşayım. Ona sormak istediğim bir şey var ve sonra... Yani, sanırım daha sonra bağ kurmak istiyorum. Düzgünce. Kenarları daha sonraya saklayabiliriz."

Sanırım kabul etmesini sağlayan şey gerçekten Bonding'den bahsetmek çünkü o kısım ağzımdan çıkana kadar zaten kafasını sallıyor. Ona rüşvet vermiyorum, tam olarak değil, çünkü hayır derse, sanırım bu gece onunla hala Bonding yapıyor olabilirim, ama en azından denemek zorundayım.

Beni nazikçe ve kalçama dikkat ederek tezgahın üzerine geri götürüyor ve sonra bir adım uzaklaşıyor, sanki aramıza tekrar mesafe koymak bağının bana zarar vermesini veya bana yaklaşmaya çalışmasını engelleyecekmiş gibi.

Sanki tek bir adım uzaklaşmak beni güvende tutmaya yetecekmiş gibi. "Eğer seninle bağ kurmaya çalışırsa, beni öldür. Ya da Gryphon'a söyle
Beni bayılt. Onunla hala iletişim kurabilirsin, değil mi?"

Yüzünü ekşittim. "Sanırım seni bayıltmakla başlayacağım. Birazcık seks için seni öldürmeye gerek yok, North."

Küstahlığıma bir kaşını kaldırıyor ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu mırıldanarak bir nefes veriyor, ama bir dakika sonra gözleri boşluklara kayıyor.

Tüm duygular ve insanlık, geride bağdan başka bir şey kalmayana kadar yüzünden silinir.

Ara sıra benim de başıma gelebilir ama onu böyle görmek yine de tuhaf. Yine de biraz ateşli, özellikle de hemen bana sabitlenmesi ve çıplak tenimin her santimini bir dağlama gibi tırmıklaması.

Bu çok hoşuma gitti.

İleri doğru bir adım atıyor ve onu durdurmak için avucumu kaldırıyorum, onu yavaşlatmak için gereken tek şey bu olduğunda şaşırıyorum. Kahretsin, keşke benim bağım da bu kadar itaatkâr olsaydı.

"Bir saniye! Sana hemen bir şey sormam gerekiyor. Söz veriyorum."

Aptal gibi konuşuyorum, ama fark etmiyor ya da umursamıyor ve sanki çok etkileyiciymişim gibi bana bakmaya devam ediyor.

"Yaratıklar, sizden geliyorlar, değil mi?"

Başını sallıyor ve onları çağırmak üzereymiş gibi avucunu yukarı kaldırıyor ve bebeğim August'u tekrar kontrol etmekten daha çok istediğim bir şey olmasa da, North'un bu yüzden anevrizma geçireceğini biliyorum, bu yüzden uzanıp avucunu benimkiyle kapatıyorum.

Elimi burnuna götürüp yeni fırçalanmış tenimden bir nefes daha almadan önce durup bir nefes alıyor. Acaba sabun ve şampuanı North gibi kendi kokusu olarak mı görüyor, yoksa ne kadar yabancı koktuğum için bir bağlanma nöbeti mi geçirmek üzere?

Ben de dikkatini dağıtmak umuduyla konuşmaya devam ettim. "Bana zarar verecekler mi? North vereceklerinden endişeleniyor. Benim yanımdayken kontrollerini kaybetmekten endişeleniyor ve bunun gerçekten mümkün olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer değilse, August'u tutmak istiyorum... ahh, yavru köpek. Doberman görünümlü olan. Hangisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Tabii ki biliyorsun."

Kokumu bir ciğer dolusu daha içine çekiyor ve belki de bundan kafayı bulduğunu düşünmeye başlıyorum çünkü beni bırakmaya pek hevesli değil, ama sonra konuşuyor.

Sesi biraz korkutucu.

Kulağa uhrevi geliyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Sanki buraya ait olmayan bir şeyle konuşuyormuşum gibi geliyor. Ne bu odada benimle birlikte, ne bu gezegende, ne bu zaman çizgisinde, hiçbiri. Buraya hiç ait değil ama yine de göğsümde ona karşı duyduğum sızı onun benimle olması gerektiğini söylüyor. Nerede olursa olsun.

"Benimsin. Sen benimsin. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Ne ben, ne diğerleri, ne de başkası. Gölgeler sana zarar veremez, onlar da benim gibi sana ait. Hepimiz öyleyiz."

Kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı.

Yıldızsız bir gökyüzü kadar karanlık ve güzel olan o güzel boşluklara bakıyorum ve mırıldanıyorum, "Beni duyabiliyor mu? Bizi dinliyor mu? Bazen duyabiliyorum. Her zaman değil."

North'un bağı başını düşünür gibi eğiyor. "Sadece ikimizin arasında ne gibi sırlar istiyorsun?"

Gülümsüyorum, çünkü bağ tıpkı benimki gibi konuşuyor ve bu onunla konuşmayı kolaylaştırıyor. "Hiç. Sadece yanımda olman konusunda neden bu kadar endişeli olduğunu sorduğum için bana kızacağını düşünüyorum. Eğer beni korumaya bu kadar hazırsan o zaman... Neden korkuyor?"

Bağ, burnu yumuşak bir şekilde benimkine çarpana kadar eğiliyor, sanki şimdi bile beni incitmekten korkuyormuş gibi. "Yalan. Yalana inanıyor çünkü gerçek çok acı verici. Şimdi bile etrafında çözülmeye başladı, gitmesine izin veremiyor."

Yalan mı?

Şaşkınlığımı görüyor mu yoksa devam etmeyi mi seçiyor, bilmiyorum ama yine de kelimeler ağzından çıkmaya devam ediyor. "Bağlar birbirlerine zarar veremez. Birbirlerini öldüremezler, ne kasıtla ne de kazayla. Ama eğer gerçeğe inanırsa, bunca zamandır tutunduğu her şey anlamsız olacak."

Kaşlarım birbirine dolanıyor, ama sonra bağ tekrar öne doğru itiliyor, dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor ve Kuzey'i ilk kez öpüyorum. Ama beni öpen o değil. Onun bağı beni tezgahın üzerinde geriye doğru itiyor ve

Dili ağzımın içine giriyor, beni ele geçiriyor ve ruhumu kendi işaretiyle damgalıyor.

Sadece North'un bu konuda ne düşüneceği yüzünden biraz panikliyorum, ama daha fazla zorlamadan benden uzaklaşıyor.

Avuç içiyle çenemi tutuyor ve benimle son bir kez konuşuyor. "Artık kaçmak yok."

Bağ North'tan koptuğu anda beni yakalıyor, umutsuzca kollarına çekiyor ve sanki bağını ve aramızda konuşulan her şeyi geride bırakabilecekmiş gibi kıçımı yatak odasına sürüklüyor. Bir an için, bağıyla konuştuğum ve yanlışlıkla bir aile sırrını ortaya çıkardığım için beni odadan atacağını düşünüyorum.

Hala kafamı toparlamaya çalışıyorum.

Ama beni yatağına yatırdığında, vücudu hemen benimkini kaplıyor ve bu sefer dudakları dudaklarıma değdiğinde, orada sadece onun olduğunu ve bağının devralmadığını biliyorum.

Farklı öpüşüyorlar.

Bu fark edilmesi garip bir şey mi? Muhtemelen. Bağın karanlık bir sahiplenme olduğu yerde, North tüketen bir güç. Beni istiyor, buna şüphe yok, ama her şeyi istiyor. Kendimi ona kaptırmaktan, daha yeni başlamışken kendimi kaybetmekten zor alıkoyuyorum.

"Sana ne söyledi? Ne yaptı?"

Ona göz kırpıyorum ve sonra yanaklarıma yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu bana adanmış. Bana zarar vermeyecek. Kuzey mi? Ben buna inanıyorum. İkinizin de bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

Bana bakıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş ve içinde çok net görebildiğim bir ihtiyaç var, ona güvenmem ve tam olarak neler yapabileceğine inanmam için bir ihtiyaç.

Ben zaten biliyorum.

Sanki fikrimi değiştirip buna bir son vermem için bana hâlâ zaman tanıyormuş gibi havluyu bedenimden yavaşça çekip alıyor. Bunu yapmayacağım, gücümün artmasından dolayı yaklaşan korkuya rağmen, şu anda ihtiyacım olan şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum.

Sonuçları hakkında daha sonra endişelenebilirim.

Beni tekrar öptüğünde, sanki havlunun tekrar bedenime atlamasından ve beni bir kez daha örtmesinden endişeleniyormuş gibi havluyu yataktan ittiğinde, dudaklarının dudaklarımda olması dışında her şeyi unutuyorum. Bağlanmayı ve içimizde yaşayan, şu anda bile birbirimize doğru süzülen varlıkları unutuyorum. Birbirini isteyen insanlardan başka bir şey olduğumuzu unutuyorum.

Sonra North'un hediyesi partiye katılıyor ve Yetenekli Bağlar dışında bir şeymişiz gibi davranma şansımızı yerle bir ediyor.

Yatak odasının ışıkları yanıyor ve banyoya açılan açık kapıdan içerisi aydınlık görünüyor ama August'un yeteneği ortaya çıktığı anda ikimizin de etrafında karanlıktan başka bir şey olmuyor. Yaratıkları tarafından kuşatılmayı, August'un bana baktığını ve evcil hayvanları beklediğini görmeyi bekliyorum, ama onun yerine sadece karanlık var.

Bir sürpriz ama kötü bir sürpriz değil. Onun gölgesinde Bonding'le başa çıkabilirim.

Gözleri mavi kalıyor, bu durumda bile kontrol seviyesi bana tamamen delice geliyor, ama sanki bu

Şu anda beni paylaşmak istediği bağının küçük bir parçası ve ben de buna katılabilirim.

Bileğimdeki çekiştirme beni şaşırtıyor.

Önce benimle dalga geçip geçmediğini kontrol etmek için North'un ellerine bakıyorum, ama sonra şeyin baldırımdan yukarı kayarak uyluğumu çevrelediğini ve bacaklarımı daha da açtığını hissediyorum.

Çıldırmaya fırsat bulamadan, gölgelerden daha fazlası beni yakalamak için ortaya çıkıyor, her bir uzvumun üzerinden bir tane ve beni North'un izleme keyfi için yayıyor. Her şeyi pür dikkat izliyor, kendini beğenmiş bir erkek havası etrafını sarmış.

Bunların hepsi onun emrinde.

Gölge uzuvlar beni ne kadar sıkı tuttukları için kısıtlama da olabilirler. North'un her kaprisine göre hareket eden canlı ipler. Yatak odasında bu tür sürprizlerle dolu olacağını tahmin etmeliydim.

Göğsümü yalamak ve emmek için hareket ettiğinde, ellerinden biri kalçalarımın arasından aşağı kayıyor, ellerimi saçlarına gömmek için kollarımı hareket ettirmek istiyorum ama duman dalları bileklerimin etrafında sıkılıyor, sırtım yataktan çıkana kadar çekiyor. North'un dudakları meme ucuma yaklaşırken dişleri hassas mememi ısırıyor.

Aşırı his yüklemesi içindeyim.

Zirve noktama ulaşmadan ve onunla bağ kurmadan bununla başa çıkabileceğimi nasıl düşündü, çünkü parmakları klitorisimin üzerinden zar zor sıyrılıyor ve tüm ruhum titremeye başlıyor.

Sonra o lanet elini hareket ettiriyor.

"Henüz değil. Biz de bir araya geliyoruz Bond. Sabırlı ol."

İçimdeki somurtkan çocuk, ondan saklamaya çok dikkat ettiğim çocuk, onu tekmelemek ve ona küfretmek istiyor.

"Sabırlı davrandım. Kenarlardan nasıl kurtulabileceğimi düşünmen aptalca. Beni becer ya da başka bir şekilde boşalmamı sağla. Umurumda değil, sadece yap."

Bana bir nefes verdi ve sonra taleplerimi görmezden geldi. Görmezden geliyor. Her santimi o imkânsız beyninin içinde kataloglanana kadar vücudumu yavaş ve metodik bir şekilde keşfetmeye devam ediyor.

Bağları bana aksini söylese de cinayete başvurabilirim.

En kötüsü de sikini hissedebiliyorum, kalçamda sert ve sıcak, olacakların habercisi, ama o yine de acele etmediği için çok mutlu.

Bileklerimi kurtarmaya çalışıyorum ama gölgeler sadece tutuşlarını sıkılaştırıyor, ön kollarımı da sarmak için aşağı kayıyor, böylece ona saldırmaya çalıştığım için bir ceza olarak hareket kabiliyetimi daha da kaybediyorum.

Acele etmezse ölebilirim.

Sonunda, sert dilini meme ucumun üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra, topuklarının üzerinde bacaklarımın arasına oturmak için bedenimden uzaklaşıyor. Görüşünün ne kadar müstehcen olduğunu, gölgeler sayesinde amımın onun gözleri için nasıl ardına kadar açıldığını düşünmemeye çalışıyorum. Sanki düşüncelerimden cesaret almış gibi, karanlığın içinden başka bir dal beliriyor ve kaygan am dudaklarımın arasından kaymak için hareket ediyor. Biraz geriliyorum, yarı dehşete kapılıyorum yarı da içime girmesini umuyorum. Bana verdiği adrenalin patlaması bir eroin iğnesi gibi

Doğrudan beynime, tüm vücudum bastırılmış arzuyla titriyor.

Sularımın aramızdaki yatağa fışkırdığını hissedebiliyorum.

Kendini yumruklarken burun delikleri alevleniyor, gölgesinin benimle oynamasını izlerken sikini yavaşça okşuyor. Gölgenin zalim bir alaycılıkla ona her sürtünüşünde klitorisimin nabzının atmaya başladığını hissediyorum, sadece bir sürtünme fısıltısı, ama bana istediğimi verecek kadar yakın değil.

Boğazımın derinliklerinden gelen acınası bir sesle inliyorum ve sonunda öne doğru kayarak sikini de bu işkenceli alaya dahil ediyor. İrislerinin üzerinde ince siyah bir çizgi var, bunun onun bağı olduğunu biliyorum, ev sahibi horozunu klitorisimin üzerinde yavaşça sürüklerken beni izliyor, umutsuzca arzuladığım sıcak etle beni kızdırıyor. Yalvarmanın da üstesinden gelemeyeceğimi fark ediyorum.

Paylaşmak için ne muhteşem bir şey.

"Eğer beni yakında sikmezsen, bağlarım kopacak. Zaten tam sınırda."

Sırıtıyor ve kalçalarını pompalıyor, hala en hassas bölgelerimle alay ediyor. "Sanırım bağlarımız buluşmak istiyor, ama bizden önce bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Senin bağın sırasını almadan önce her bir bağını kendin becermeyi hak ediyorsun."

Uzanıyorum ve avucumun içinde kalın ve sıcak olan sikini tutuyorum, kalçalarımı yukarı itmeden önce sıkıyorum. Gölgeleri bileklerimi sarıyor ama beni çekmiyor, sadece ona dokunduğumu çünkü buna izin verdiğini hatırlatıyor. Bileklerimi tekrar değiştirip beni ayıracağı düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Beni bu yatağa yatırıp işkencesine yeniden başlayacak.

Kontrol sorunlarının bu yönünü seviyorum.

"Bana neyi hak ettiğimi söylemeyi bırak ve onun yerine bana ver. Sana küfretmeye ve beni boşaltacak başka birini bulmaya hazırım."

Bu alay karşısında kaşları havaya kalkıyor ama ben ona sırıtarak bakıp bundan büyük keyif aldığımda bileğimin üzerindeki gölge sonunda elimi ondan çekiyor. Surat asmaya fırsat bulamadan, kalçaları nihayet tamamen geri çekiliyor ve sonra bana çarpıyor; nazikçe hafifletmek yok.

Gerçekten nazik olmayı hiç istemedim.

Çaresiz ve çiğ istiyorum. Benim onlara ihtiyaç duyduğum kadar onların da beni arzuladıklarını bilmek istiyorum. Büyük meclis üyesi North Draven'ın amımın nasıl hissettireceğini hayal ettiğini ve şimdi ona sahip olmanın istediği her şey olduğunu bilmek istiyorum.

Onun dünyasının merkezi olmak istiyorum, onun için önemli olan tek şey.

İçimde daha büyük hissediyor, çevresi beni neredeyse acı noktasına kadar geriyor ama bunun yerine onu günlerce bacaklarımın arasında hissetmek üzere olduğumdan emin olana kadar çizgide ilerliyor. Bu bana doğru geliyor. Sanki aramızdaki şeylerin tam olarak böyle olması gerekiyormuş gibi geliyor.

Keşke onun da aynı şekilde hissetmesini sağlayabilseydim.

Vücudumun etrafındaki uzun duman dalları, kalçalarım North'un etrafına sarılıncaya, kolları üzerimde kenetleninceye ve kollarım genişçe açılıncaya kadar beni hareket ettiriyor. Gözleri yüzümdeki zevkle dudaklarım arasında gidip geliyor.

Isırılmış çiğliğim, kapüşonlu gözlerim ve göğüslerimin onun her hamlesiyle birlikte hareket etmesinin baştan çıkarıcılığı.

Gölgelerden biri kalçalarımı hareket ettirirken klitorisimin üzerinde kayıyor, beni ayarlıyor, böylece North'un vuruşları boğazımdan çıkmak üzereymiş gibi hissedene kadar daha da derine inebiliyor. Bu olmadan nasıl hayatta kaldım ben? Bu adam içimde değil de etrafımda dolanırken nasıl bu kadar uzun süre uyuyabildim?

Bundan nasıl korkmuş olabilirim ki?

Vuruşları düzgün ve derin, kalçaları hareketlerinden emin ve her dakika vücudumun daha da yükseldiğini hissedebiliyorum. Zevk iniltilerini, aşırı uyarılmanın verdiği neredeyse acı seslerini bastırmaya çalışamıyorum bile.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Bileğimi gölgeye doğru çekiyorum, elimi kurtarırken North'un kaşlarının düşmesine neden olacak kadar keskin. Durmak gibi çılgınca bir şey yapmaya fırsat bulamadan boynunun arkasını kavrayıp dudaklarını kendime doğru çekiyorum, bacaklarımı beline doğru uzatırken kalçalarımı daha fazla eğerek itişlerini karşılıyorum.

Ağzımın içine doğru inliyor, hareketleri daha çılgınca ve sertleşirken gözleri kapanıyor. Tırnaklarımı ensesine geçiriyorum ve duman dalları uyluklarımın etrafında sıkılaşıyor, ta ki onun izleriyle morarmış bir şekilde uyanacağımdan emin olana kadar.

Kalçaları son bir kez daha içime girip bizi birbirimize kenetlediğinde, ikimiz de nihayet ayrıldığımızda, rahatlama ve coşku beni sele boğuyor. Gözleri kayıyor ama kontrol onda olduğu için coşku yüzünde kalmaya devam ediyor.

Kendi bağım onunkine dokunmak için uzanıyor, ama Gryphon'la yaptığı gibi sert bir şekilde değil. Daha çok bir ruhun iki yarısının tekrar bir araya gelmesi gibi hissettiriyor.

Sanki bağım onu hep biliyormuş ve yeniden bütün hissetmek için bekliyormuş gibi. Sanki gölgeler beni beklerken vahşileşmiş ve şimdi tekrar bir araya geldiğimize göre belki Kuzey'in kalbindeki fırtına diner.

Umarım sonunda biraz huzur bulabilir.

Alnımızı birbirine bastırmak için eğiliyor ve sonra sesi kafamın içinde yankılanıyor. Seni sonsuza dek bekliyordum, küçük Bonded.

Amım onun etrafında sıkılaşıyor çünkü doğrudan bilincinize seksle sırılsıklam bir itiraf kadar tahrik edici bir şey yoktur.

Ben de seni bekledim. Hepinizi bekledim.

Gryphon'un şu anda ikimizi de dinliyor olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyorum. Onu tamamen dışarıda bırakmadan içsel düşüncelerimi ondan nasıl koruyacağımı henüz çözemedim ve sanırım şu anda bunu tekrar yaparsam anevrizma geçirir, ama bu anı yalnız bırakma konusunda iyi.

Kapının önüne gelen Tahvil izdihamı da yok, kimse bu anı bölmeye çalışmıyor, bu da bana belki de hepsinin bunun olmasını beklediğini düşündürüyor. İster bağımı yatıştırmak için olsun, ister North'un nedenlerimin ne olduğuna dair ifşası, eve döndüğümde kendini bana bağlamak için ne yapması gerekiyorsa yapacağını açıkça ortaya koydu.

Şimdi tek yapmam gereken her türlü güç dalgalanmasıyla başa çıkmak ve zavallı, masum insanları kızartmamaya çalışmak

hak etmeyenler.

North yanımdaki çarşaflara uzanmak için dönüyor, artık biraz iğrenç olmalarını hiç umursamıyor. "Yapmayacaksın. Bunu düşünmeyi bırak. Emin olduğum bir şey varsa o da senin kimseye zarar vermeyeceğin, Oleander. Sen bir canavar değilsin."

Ona katıldığımdan emin değilim. Kendimi sorgulamadan ona cevap vermem aramızda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir kanıtı. "Şu anda sahip olduğum gücü zar zor kontrol edebiliyorum. Eğer daha da güçlenirse... Başka bir şeyle başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

Bir eliyle alnımı okşuyor ve gümüş saç tellerini yüzümden uzaklaştırıyor. "Tekrar uyandığında ne olacağını göreceğiz ve her neyse onunla birlikte yüzleşeceğiz. Zaten şu an için buradan ayrılmıyorsun, tekrar güvenli olduğundan emin olana kadar değil. Bağımız dışındaki insanlarla iletişimini minimumda tutabiliriz. Bunu yapabiliriz, Oleander."

Bundan o kadar emin görünüyor ki, benden o kadar emin ki, ona inanmak istiyorum. İstiyorum ama henüz nasıl yapacağımdan emin değilim. Bebek adımları sanırım.

Diğerleri bağ kurmamız hakkında ne düşünecek? Özellikle de başka biriyle bağ kurmaktan hâlâ rahatsız olduğumu söylersem... en azından şu anda.

Bir kez daha kendimi kendi yarattığım bir karmaşanın içinde buldum.

Kendimden geçip önümüzdeki üç günü kaybedeceğimi bildiğim gibi kaybetmeliyim ama Bağlanma'dan sonra kendimi gergin hissediyorum. Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum ve odasının karanlık güvenliğinde bile gözleri her hareketimi takip ettiğinde sırıtıyorum. "Bundan sonra bir duşa daha ihtiyacım var gibi hissediyorum."

Bir elini başının arkasına doğru uzatıyor, göğsü özel bir baştan çıkarma gibi lezzetli bir şekilde esniyor. "Ne istersen, Bonded. Devam ettiği sürece emrinde olmamın tadını çıkarmalısın."

Gerçek dünyayı, buradan ayrıldığımızda uğraşmak zorunda kalacağımız tüm ölüm ve dehşeti düşünmek istemiyorum, bu yüzden hafif tutuyorum. "Gerçekten beni tekrar taşımak mı istiyorsun? Çünkü bacaklarım çalışmıyor ve iyileşme yüzünden değil."

Bana sırıtıyor ve başka bir şey söylemeden beni kucaklıyor.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Atlas

Günlerce aynı dört duvara bakıp durmak beni delirtmeye yetiyor, özellikle de buraya geldiğimde Draven'ların beni tıkıştırdığı sakin boş oda gibi çorak ve kötü tasarlanmış bir odada. Çok fazla mavi var, korkunç tonlarda ve yatak çok rahatsız. Oli'yle işleri düzeltmeyi başarırsam yeni bir yatak alacağım.

Tamir edemezsem ne yapacağımı düşünmek istemiyorum. o.

Burada duvarlara bakmaktan başka yapacak bir şey yok. Her halükarda tekrar edeceğim dersler için ev ödevi yapmak ya da kaçınmak için her şeyi denememe rağmen yabancılaştırmayı başardığım mükemmel Bond'u düşünerek mastürbasyon yapmak.

Yanlış olabilir ama ben mastürbasyon yapıyorum.

Buna iki şekilde bakabiliriz; ya muhtemelen ona en kötü şekilde ihanet ettiğimi düşünen bir kızı düşünürken bunu yaptığım için bir sürüngenim ya da bu noktada başkası için bile kalkamayan sadık bir Bond'um. Bunların ikisi de doğru. Bunu anlamaya çalışmaktan bıktım.

Aklıma geldiği anda onu hissediyorum.

Başınıza gelmediği halde beden dışı bir deneyimi nasıl hissedebilirsiniz? Kim bilir, ama bir an elimde aletimle tek başıma uzanıyorum, sonra Oli'nin nerede olduğu ve ne gördüğü konusundaki şaşkınlığını ve şokunu hissedebiliyorum. Sanki ona duyduğum özlemin gücüyle onu buraya çağırmışım gibi.

Ondan gelen şehvet dalgası büyük bir ego artışı, yardıma ihtiyacım olduğundan değil.

Buraya nasıl geldim ben?

Sırıtıyorum, göremese bile bunu yaptığımı hissedebileceğini umuyorum. Sanırım küçük bir güç darbesi aldın, tatlım. Ama nasıl olduysa oldu, burada olmana sevindim.

Göğsümde bir özlem zonklaması var, benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğinin bir işareti ve bu beni kızdırıyor.

Bana ihtiyacın olursa, bu kapıyı kırıp seni bulmaya gelirim. Bir tartışma başlatmak ve seni bunun ortasına atmak istemediğim için çizgiyi aşmadım ama bebeğim, bana ihtiyacın olursa, seni bulmaya geleceğim.

Göğsümün içinde parlıyor, onunla birlikte olma ihtiyacımla övünüyor ve geri gönderiyor, Sorun yok. Çoğunlukla uyuyordum. Tekrar düzgün bir şekilde uyandığımda seni bulmaya geleceğim... tabii kafandan çıkabilirsem.

Sırıtış sırıtışa dönüşür. Hazır sen buradayken, başladığım işi bitirsem iyi olacak, tatlım.

Beni deli gibi güldüren sahte bir öfke duygusu gönderiyor, ama sonra elimi hareket ettiriyor, benim için aletimi okşuyor ve bunun mekaniği hiçbir şey ifade etmiyor. Elim olması umurumda değil, onun da bunun bir parçası olduğunu bildiğim için neredeyse boşalacaktım.

Beni bu kadar hızlı boşaltmaya ve utandırmaya cüret etme, tatlım.

Cevap olarak verdiği kıkırdama mükemmeldi ve bu anıyı sonsuza dek s a k l a m a k istiyorum.

Bekletilmekten hoşlanmam, Bond. Bana ne kadar iyi olabileceğini göstermek istiyorsan, harekete geç.

Otuz bir çekmenin bu kadar erotik olabileceğini kim düşünebilirdi ki, ama yumruğum sikimde aşağı yukarı kayarken bana gönderdiği duygular ve küçük şehvet iplikleri sadece ateşi körüklüyor. Beni test ettiğini, ne yaptığımı ve nasıl hareket ettiğimi kontrol ettiğini hissedebiliyorum, sanki sonrası için not alıyormuş gibi. Siktir, umarım öyledir. Gelip beni bulmasına ve devralmasına ihtiyacım var çünkü bu hayatımın en iyi deneyimi olabilir, ama gerçek anlaşmanın burada olması?

Bunu milyon kere tercih ederim.

Dayanıklılığımdan şüphe duymayacağı kadar uzun süre dayandım ve bir saniye daha dayanmadım, Gabe'in duvara vurmasına neden olacak bir kükremeyi zapt etmeye çalışarak homurdanarak yumruğumun üzerine dökülmemi izledi.

Hayatımın en iyi orgazmı, Bond'uma sahip olursam yaşayacağımın küçük bir tadı.

Şehvet ortadan kalktığı anda, onun tereddütünü ve garipliğini hissedebiliyorum. O burada, olası hainin kafasının içinde ama evdeki başka kimse bunu bilmiyor.

Onu rahatlatmak için sıçradım.

Her şeyi burada görebilirsiniz. Bana inanmak için neye ihtiyacınız varsa, alın.

Tereddüt ediyor ve kalbim biraz kırılıyor. Onu suçlamıyorum. Onu hiçbir şey için suçlamıyorum, ama bana inanması için o kadar çaresizim ki, anılarıma bakmak istememesi ihtimali beni kırıyor.

Ses tonumdan çaresizliği uzak tutmaya çalışarak tekrar deniyorum. Hayatımda senden saklamak istediğim hiçbir şey yok. Çok çirkin, çok kötü ve utandığım şeyler var. Ama bunları senden asla saklamam.

Benim hakkımda daha az düşünebileceğini düşündüm. Aramızdaki bu şeyle yaşamaktansa, o yanlarımdan nefret etmeni ve söylediklerimden asla şüphe etmemeni tercih ederim. Sana ve güvenine sahip olmamak benim için bir seçenek değil Bond. Bu bir seçenek değil.

Göğsümde daha da sessizleşiyor ve onu yalnız bırakıyorum. Ne kadar istesem de onu zorlayamam, çünkü bu kararı kendisi vermeyecekse ne anlamı var ki?

Yatağın yanındaki yerden bir havlu alıp üzerimi siliyorum. Ayağa kalkıp banyoya giriyorum, aynalara bakmaktan kaçınıyorum çünkü şu anda babamın yüzüne bakmak istemiyorum. Bu karmaşanın içinde olmamın tek sebebi o ve onun biraz daha genç görünen ikizi olabileceğim gerçeği beni rahatsız ediyor.

Oli tüm duş boyunca sessiz kalıyor, ben temizlenirken aklı benimle birlikte oturuyor. Kuruduktan ve temiz bir boxer giydikten sonra, binlerce kez izlediğim akılsız bir film açıp yatağıma geri dönüyorum.

Yerleştiğimde, Oli'nin söylemek istediği bir şey olduğu açık, ama film boyunca sessiz kalıyor. Uykuya dalıp onun burada oluşunu kaçırmak istemiyorum ama varlığında o kadar rahatlatıcı bir şey var ki sayısız uykusuz gecenin yorgunluğu yavaş yavaş üzerime çöküyor.

Bayılmadan hemen önce, sonunda konuştu.

Bakmak istemiyorum. Bana kendin söylemeni istiyorum. Senden duymak istiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Oli

Yatak uyanmak istemeyecek kadar sıcak, ama bir kez daha kendi bedenime döndüğümü hemen anlıyorum. Gözlerimi açmak ya da bugün var olmak istemiyorum, vücudumdaki her kemik ağrıyor ama sırtımda garip bir şekilde sıcaklıktan arınmış bir ağırlık var. Brutus'ün tekrar benimle birlikte yatakta olduğunu fark etmem bir saniyemi alıyor.

Bu da North'un hem uyanık olduğu hem de artık burada benimle olmadığı anlamına geliyor çünkü dün gece ne kadar zorlasam da 'yatakta köpek yavrusu olmaz' kuralında çok kararlıydı.

Ne kadar derin uyuduğum için duyularım körelmiş durumda ama bazı Bağlarımın burada benimle olduğunu biliyorum. Hangileri olduğunu söyleyemiyorum, bu sinir bozucu, ama alabildiğimi alacağım.

Yanımdan bir hışırtı sesi geliyor ve ardından Gryphon kulağıma mırıldanıyor, "Kaşlarını çatmayı kes, Bonded. Senin için bir şey öldürmek istememe neden oluyor."

Tek gözümü kısarak ona doğru açıyorum. "Saat kaç ve yemeğiniz var mı?"

Sırıtıyor, gözleri sanki çok eğleniyormuşum gibi parlıyor. Odanın diğer tarafında daha fazla hareket duyuyorum ve sonra North mutfaktan yemek sipariş etmeye başlıyor. İstediği şeylerin listesi midemi guruldatıyor.

O lanet olası çırpılmış yumurtaları, ekstra domuz pastırmasını ve biraz mücveri istiyorum, evet. Ve kahve, bir sürahi dolusu, ekstra çırpıcı ve şekerle.

Kalkmak için hareket ediyorum ve North beni duşta becerdikten sonra çıplak uyuduğumu fark ediyorum. Gözlerimi kısarak odaya bakıyorum ve aynı anda iki Bonded'ımın önünde çıplak olmayı tamamen kaldırabilecekken, Gabe elinde telefonuyla süslü sandalyelerden birinde oturuyor ve Nox, ben baygınken aniden ortaya çıkan bir masada North ile bina şemaları üzerine tartışıyor.

Skandala uğramış bir bakire gibi yorgana sarılıyorum, ancak bir kez daha ipekli ince çizgili pijamalar giydiğimi fark ediyorum. North Draven, ben baygınken çok tuhaf şeyler yapan sinsi bir pislik.

Gryphon bir pislik gibi kıkırdamaya başlıyor ve ben de işemek için banyoya doğru yürürken yastığımı yüzüne çarpıyorum. Yürürken kimse telaşlanmıyor ama hepsi beni dikkatle izliyor, Nox bile, yüzünde her zamanki tatsız ifadesi olsa da.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynada kendime iyice bakıyorum, rengimi, cildimin ve saçlarımın genel görünümünü kontrol ediyorum. Gümüş rengi daha da açık. Yemin ederim oradaki renk akıntısı gittikçe kötüleşiyor. Bağımla çok nazik bir kontrol yapıyorum, sadece orada nasıl ilerlediğimizi görmek için ve Gabe ve Nox'u özlemekle ilgili çok fazla duygusu olmasına rağmen, lanet olsun, yeni garip numaralar veya güç dalgalanmaları almıyor gibi görünüyor.

Şimdilik küçük merhametler.

Kızlara özgü eşyalarla dolu bir tane bulana kadar çekmeceleri karıştırıyorum. Sakin kalıp ona hızlıca "Bu kimin eşyaları?" diye sorduğumda kendimle gurur duyuyorum.

Cevabı anında ve eğlenerek, "Senin". Eğer orada olmayan bir şey istiyorsan, söylemen yeterli.

Böyle basit bir nezaket karşısında bayılmayacağım, lanet olsun. Bu kadar yeter. Teşekkür ederim.

Saçlarımı tarıyorum, böylece artık North ve gölge dokunaçları hayatımı mahvetmiş gibi görünmüyorum ve sonra yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Bu kadar az hareket ettiğim için şimdiden nefesim kesilmiş gibi hissediyorum ve North'un odasına geri döndüğümde yatağa doğru ilerliyorum. Gryphon bana yardım ediyor, battaniyeleri üzerime örtüyor ve ben yerleşene kadar gölge köpeği benden uzaklaştırıyor. Buna izin vermesine biraz şaşırdım ama geri adım attığı anda Brutus tekrar üzerimi örtüyor.

Gryphon bana bir bardak su uzattı ve tersledi, "Eğer çok ağırsa onu hemen eve göndereceğim. Davenport daha sonra gelip bacağına bakacak ve iyileşme sürecini tamamlayacak; yaratığı şımarttığın için onu tekrar sakatlamayalım."

Ona omuz silkiyorum ve odanın diğer ucundaki Gabe'e bakıyorum. Üzerinde çalmak istediğim bir kazak var ve bana bakıp baktığımı fark ettiğinde sırıtarak bana karşılık veriyor.

Kapının çalınması hepimizi böldüğünde Gryphon elini yüzüme doğru salladı ve ben de patladım, "O gölgelerden ve dumandan yapılmış, hiçbir ağırlığı yok. Brutus da senin gibi benimle uğraşıyor. Onu rahat bırakın."

Kuzey kapıyı açarken bana kaşlarını çatıyor ve sonra dikkati o duruma çekiliyor.

Yemekler inanılmaz kokuyor ama yemekleri getiren mutfak personeli için kendimi kötü hissediyorum. Burada bulunan her bir tahvilim dönüp onun her hareketini izliyor. Yemeği hazırladığında

North için masanın üzerine koyduktan sonra kapıya yönelir, ancak Gryphon tarafından durdurulur.

Zavallı kadını savunmak için ağzımı açtığımda, "Siz ve şeften başka kimse bu yemeklere dokundu mu?" diye sordu.

Hemen cevap veriyor, "Hayır, efendim."

"Bu yemeğe bir şey yaptınız mı, bir şey eklediniz mi ya da içine bir şey kattınız mı?"

"Hayır, efendim. Kimse dokunmadı ya da kurcalamadı."

Aman Tanrım. Geldiğimiz nokta bu mu?
Her şeyi sorguluyorsun, lanet malikanede bile mi?

Kapı kadının arkasından kapanırken, Gryphon çok özel düşüncelerime cevap veriyor, "Evet, şu anda tam olarak buradayız. Önce benimle konuşmadan kimse girip çıkmayacak. Tahvillerin ve seçkin arkadaşların dışında hiç kimse seninle baş başa bir odaya giremez. Şef dışında kimse yemeğinize dokunmayacak."

"Kafamın içinden çık" demekten başka söyleyecek sözüm yok. "Bu kadar yüksek sesle düşünmeyi bırak."

"Nasıl yaptığımı bilseydim bırakırdım. Kulak tıkacı falan al!"

Ayağa kalkmaya ya da istediklerimi seçmeye zahmet etmiyorum. Kuzey oraya önce varıyor ve benim için her şeyi seçiyor. Hâlâ Gryphon'un sorgulamasının yeterli olduğundan emin değilmiş gibi her şeye ters ters bakıyor. Bu çılgınca ama yine de kalbim bunun üzerine çok garip bir çarpma hareketi yapıyor.

Yastıklara yaslanarak oturmak için kendimi yukarı çekiyorum ve bana tabağı uzattığında kahveyi dökmek için hareket ediyor. İki fincan var, biri benim için olmalı, değil mi? O

içtiğim o koca bardak sudan sonra benden esirgemezdi.

Lanet olası yıldızlara şükürler olsun, North bana bir kahve uzatıyor ve sonra Nox'un hâlâ kâğıtlara kaşlarını çatarak baktığı yere geri dönüyor. Daha önceki gibi güvenlik açıkları ve doluluğun hayatta kalmasının nasıl sağlanacağı hakkında aynı tartışmaya başladılar. Bana pek mantıklı gelmiyor, çünkü sanki bir bomba sığınağı için tartışıyorlarmış gibi geliyor ve bu şu anda hepimiz için doğru bir öncelik gibi görünmüyor.

Gryphon bir sandalye çekip kendi tabağıyla yanıma oturuyor ve ben de daha önemli sorulara geri dönüyorum. "Başka bir saldırı olacağından bu kadar eminsek neden burada kalıyoruz? Tahliye edebilir miyiz? Tanrım, bu neye benzer ki?"

North başını sallar ve Nox ile bakışır. "Bu araştırdığımız bir şey. Gerçi geride kalan aileleri toplanmak üzere bırakamayız ve bu kadar çok sayıda Üstün Yetenekliyi aynı anda başka bir yere yerleştirmek için çok şey gerekiyor ama bu daha önce de yapıldı. İşler kötüye gitmeye devam ederse tekrar yapabiliriz."

Daha önce yapıldı mı? Bunu bilmiyordum, ama bu topluluk hakkında bilmediğim çok şey var, bu yüzden başımı sallayıp tostumu biraz daha kemiriyorum, Gryphon'un huysuz bakışlarından kaçınıyorum çünkü bugün açıkça bir ruh hali içinde. Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir ruh hali çünkü ben uyuyalı... bekle.

"Bu sefer ne kadar uyudum?"

Kuzey başını evrak işlerinden kaldırmadan cevap veriyor: "On dört saat. Uyanmanı beklemiyorduk. Sen

güç kullanımını daha iyi idare ediyor gibi görünüyor."

Huh.

Hediyemi yakın zamanda tekrar kullanmam gerekmezse mutlu olacağım, ama sanırım üç günlük şekerlemelerin aşamalı olarak ortadan kalkabileceğini bilmek iyi bir şey. Gryphon tabağı temizlenir temizlenmez tabağımı alıp biraz daha meyve dolduruyor ve sonra eğilip beni dudaklarımdan öpüyor.

Spor salonunda Tac denen adamlarla antrenman yapıyor olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara.

Neden sadece benimle konuştuğunu bilmiyorum ama başımı sallıyorum ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkmadan önce beni son bir kez öpmesine izin veriyorum. Ona her ne halt oluyorsa, umarım alt kattaki adamlardan birini döver.

Meyveleri ayıkladıktan sonra boş tabağı komodinin üzerine koyuyorum ve son kahvemi içmek için yastıklara yaslanıp etrafımda bağlarımla keyif yapıyorum. Gabe kendi tabağını bitiriyor, sonra benimkini topluyor, onları yemek tepsisine geri koyuyor ve birinin alması için hepsini kapıya geri itiyor.

North telefonunu kontrol ediyor ve sonra bana doğru yürüyüp herkesin önünde beni dudaklarımdan öpüyor. Yani Gryphon da öptü ama yine de North'un bunu yapıyor olması son derece garip geliyor.

"Biz aşağıda olacağız. Sen burada ya da odanda kal. Bir şey istersen beni ara. Dolaşmaya çıkma."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o bana "benimle uğraşma" der gibi bakıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Peki. Ama beni sonsuza kadar burada kapalı tutamazsın. Tam sağlığıma kavuştuğumda sıkılacağım ve bir kâbusa dönüşeceğim."

Nox kapıya yönelirken alay ediyor. "Zaten oradasın, Poison."

North'un gözleri arkaya doğru kısılıyor ve çenesinden tutarak başını bana doğru eğiyorum. "Sen karışma. Onunla kendi savaşımı yapabilirim."

Bana bunu kesinlikle yapmayacağını söyleyen bir bakış attıktan sonra Nox'u aşağıya kadar takip etmek için doğruldu. Asansörde güzel bir yolculuk yapmak üzere olduklarından eminim ama bunu görmezden geliyorum.

Gabe bana kaldı.

Bana sırıtıyor ve "Tanrıya şükür, bir an için tam bir Draven savaşının içinde sıkışıp kalacağımızı düşünmüştüm. Bunun yerine spor salonuna gidip Gryph'in beni orada öldürmesini tercih ederdim."

Ona kıkırdıyorum. "Buraya gel ve benimle yat. Eğer burada kapana kısılacaksam, en azından sarılmalıyım."

Gabe bir an bana bakıyor ve sonra dikkatlice yatağa tırmanıyor, sanki altında kalmamı bekliyormuş gibi hareket ediyor ve kaşlarımı çatıp onu üstüme çektiğimde bana homurdanarak karşılık veriyor. Bacaklarım vücudunun her iki yanını sarmışken ve başı karnıma yaslanmışken, neredeyse üzerimde bile değil. Orada bulunan az miktardaki ağırlık boğucu olmaktan ziyade rahatlatıcı.

Uzun, derin bir nefes alıyorum ve kendimi yeniden bütün hissediyorum.

"Artık kaçmak yok," diyor Gabe, sesi neredeyse somurtkan, parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Bunu yapmak istemedim. Kyrie'nin nereye gittiğini biliyordum ve onu buna terk edemezdim. Hayatta kaldım. Ben iyiyim ve Keiran

iyileşecek. Onu da yanımda sürüklediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama hepimiz iyi olacağız çünkü ben de oraya gittim."

Gabe ofluyor ve eli uyluğumun yan tarafına uzanıyor, sanki Felix'in bakımı sayesinde silinmiş olan tüm hasarı hayal ediyormuş gibi yorganın üzerinden hafifçe fırçalıyor. Orada hala küçük bir sızı var, ama bu, bağlarımın kamplarda kana bulanmış intikamını almasına izin vererek yenik düştüğüm kör edici acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Gabe'in parmakları yorganın üzerinde nazikçe geziniyor. "Gryphon ve North'un onunla işi bittiğinde Black o sabah hiç uyanmamış olmayı dileyecek. İkisinin de onun için çok yaratıcı cezalandırma planları var."

Aman Tanrım.

Gabe üzerimde uyuyakalıyor ve öğleden sonranın çoğunu Brutus'un Gabe'i yavaşça benden uzaklaştırıp onun yerini almasından sonra aramızda uyuyarak geçiriyoruz. Biz günü boşa geçirirken ben de gölgelerin odadan geçişini izleyerek uyuklayıp duruyorum. Öğleden sonra geç saatlerde çok daha derin bir uykuya dalıyorum, ancak uyandığımda Gabe'in kayıp olduğunu görüyorum.

North masasında oturmuş, önünde bir bardak viski ile bitmek bilmeyen evrak işlerini okuyor.

"Komodinin üzerinde bir sandviç var. Daha doyurucu bir şeyler isterseniz şefi çağırırım."

Uzanıp doğrulmaya çalışıyorum, bir kez daha yastıkların içinde boğulana kadar itiyorum. Daha önce hiç bir erkekle tanışmamıştım.

kim keyif aldım Uyumak ile a yüz
Yastıklar gibi bir prenses, ama o zaman dışarıda
North gibi biri yok. "Sandviç iyi. Korkunç hissediyorum, uyuklamak
sadece daha da kötüleştiriyor."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Şimdi Felix'e ihtiyacın var mı? Daha önce seni kontrol etti ama uyuduğunu görünce seni kendi haline bıraktı. Şu anda uykunun daha önemli olduğunu söyledi."

Başımı salladım ve tabağı aldım. "Hayır, herkes bizi güvende tutmak için bir şeyler yapmakla meşgulken ben burada hiçbir şey yapmadan tembellik ediyormuşum gibi hissediyorum. Ben bir yükümlüyüm ve bundan nefret ediyorum."

Bana oflayıp pufluyor, bardaktaki son viskiyi de boşaltıyor ve kâğıtları karıştırıyor. "Kamplardan ortalama kaç kişiyi kurtardığımızı biliyor musun?"

Sandviçten bir ısırık daha alarak başımı sallıyorum. Peynir ve jambon, mükemmel miktarda mayonez ve bunun için şefle evlenmek istiyorum.

North yaşadığım sandviç orgazmını görmezden geliyor ve devam ediyor: "Eğer kamplara ilk yirmi dört saat içinde ulaşabilirsek, bu oran yüzde yirmi ikidir. Kırk sekiz saatten sonra bu oran on beşe düşüyor. Dört gün sonra, siz onların peşinden gittiğinizde olduğu gibi mi? Yüzde üç. Eve kaç kurtulan getirdiğinizi biliyor musunuz? Çünkü hepsi sizin suçunuzdu, biz de gelip hepinizi aldık."

Kapı açılıyor ve Gryphon kapıyı çalmaya zahmet etmeden içeri giriyor. Antrenman kıyafetlerini giymiş, benim için sakladığı minicik şortunu değil, takımının etrafında giydiği tam kapsamlı kıyafetlerini giymiş. North'un

monolog, sadece bana bakmak için yanıma geliyor ve yanıma oturuyor.

"Otuz üç kişi kaçırıldı. Otuz üç kişi eve döndü. Sadece bir kişi yaralandı ve raporlara göre Nox'un yaratığı Kyrie'yi koruduğu ve duşları kapattığı için bu süre içinde sadece bir kadın saldırıya uğradı. Bu daha önce hiç olmamıştı, Oleander. Sen bir sorumluluktan çok uzaksın."

Gryphon dönüp bana bakıyor ve ben de onunla bu konuda konuşmamak için sandviçin son parçasını ağzıma atıyorum. Ona söylemem gereken çok şey var ve şu anda hepsi için işe yaramaz olma konumumla savaşmak buna uygun değil.

Dönüp North ile benim için bela anlamına gelen bir bakış paylaşıyor.

Sonunda ilişkilerin nasıl yürütüleceğini bilmediğimi fark ettim. Bir Merkezi Bağ olarak nasıl işlev göreceğimi bile zar zor biliyorum ve Bağlanmış, çok alfa erkeklerimin ikisinin birlikte burada olması zavallı beynim için tam anlamıyla ezici. Bu sabah Nox ve Gabe de buradayken iyiydi çünkü onlar bu tür şeylerin olmasını engelleyen bir tampon görevi görüyorlardı.

Şimdi onların insafına kalmış durumdayım ve şimdiden ikisinin de bana karşı birlik olmaktan çok mutlu olduklarını biliyorum.

Ama en azından denemek zorundayım, çünkü gözlerimi kapatıp yeterince düşünürsem, Kieran'ın benim ve Tahvillerimin hayatını kurtarmak için kendi bileğini kırarken çıkardığı çatırtı sesini hâlâ duyabiliyorum.

Yutkunduktan sonra boğazımı temizliyorum ve Black'in hayatı için yalvarıyorum. "Lütfen... Olanların acısını Kieran'dan çıkarma. İçeri gireceğimizi düşünen aptal bendim.

Franklin orada olmadan. Daha iyi bilmeliydim."

Gryphon'un gözleri bana doğru çevrilmesine hiç alışık olmadığım bir şekilde kısılıyor. Biraz yutkunuyorum, çünkü ikincisinin alacağı cezanın aynısını bana da verecekmiş gibi görünüyor. Bacağımdaki sakatlığın beni en azından bir hafta boyunca şafak öncesi eğitimden alıkoyacağını umuyordum. İki hafta daha iyi olurdu. Sanırım berbat ruh hali hâlâ devam ediyor, ki bu harika bir haber.

North'a doğru bakmıyorum.

Bahse girerim bu konuda Gryphon'dan daha az mantıklıdır, bu yüzden onu ne kadar uzun süre bu işin dışında tutabilirsem o kadar iyi.

Gryphon tersler, "Yanlış. Kuzey senin hakkında sadece mantıksız davrandı. Artık Bağlandığına göre, muhtemelen yine iyi bir meclis üyesi olmaya geri dönecektir."

Yanaklarım ısınıyor ama öfkem de alevleniyor ve ağzımı açıyorum. "Kafamın içinden çık! Eğer bundan uzak durmazsan senden kaçmaya başlayacağım."

Sandalyesinde öne doğru eğilip alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Dene bakalım. Sırf ortadan kaybolmayacağından emin olmak için seni tekrar kırmak üzereyim."

Çok utanç verici bir öfke sesi çıkardım ve ona karşılık verdim, "Kız kardeşinin peşinden gittim. Kaçmadım. Sevdiğin birinin peşinden gittim, çünkü onu kaybetme düşüncesine dayanamadım. Bunu senin için yapıyorken orada durup bana yük oluyormuşum gibi davranma. O adam ya da yaptıkları umurumda değil-"

Sözümü kesmek için hırlıyor, "Onun adını bile söyleyemiyorsun! Şimdi görebiliyorum. Zihnindeki travma noktalarını görebiliyorum-"

"O zaman al. Al. Siktir. Çık. Of. Benim. Kafamdan. Seni orada istemiyorum. Biraz mahremiyeti hak ediyorum!"

Sırıtıyor ama ağzını açıp beni daha fazla mahvedemeden, yatakla koltuk arasında, oradaki küçük boşlukta katı bir vücut kayıyor ve North tersliyor, "Hâlâ iyileşiyor. Pişman olacağın bir şey söylemeden önce yürü git. Çık git buradan. Git buradan."

Gryphon başka bir şey söylemeden, kapıyı gereğinden biraz daha sert kapatarak çıkıyor ve ben bu sese gözlerimi deviriyorum. North hareket etmiyor. Sırtını bana dönmüş, bacaklarını yatağa dayamış öylece duruyor, sanki Gryphon'un ikinci raunt için geri gelmesini bekliyormuş gibi.

Bu beni tam bir pislik gibi hissettiriyor. "Mantıksız olacağını düşündüğüm için özür dilerim."

Umursamaz bir ses çıkarır. "Bunu hak ediyorum. Bağınıza güveninizi yeniden kazanacağımı söyledim ve şimdi bunu size de söylüyorum. Seninle bağ kurmanın sihirli bir tedavi olduğu yanılsamasına kapılmıyorum, kendimi sana kanıtlamam biraz zaman alacak. Gryphon kendini suçlu hissediyor. Bu onu öfkelendiriyor ve daha sonra bu konuda çok kızacak. Onun kendi mezarını kazmasını engellemeye çalışıyordum."

Kaşlarımı çatıyorum ve yatağa yaslanıyorum, çok az uyanık olmama rağmen yorgunluk hala vücudumda geziniyor. Belki de umduğumuz gibi sonsuza kadar uyuma aşamasını geçemedim. "Neden suçlu olsun ki? Tanrım, bir kurtarıcı kompleksi var, değil mi? Tipik."

North, kollarını dikkatlice sıvadıktan sonra üstteki birkaç düğmeyi gevşetmeye başlar.

bronzlaşmış ve pürüzsüz bir ten. Tam bir baş belası ve Tanrı'ya şükür Gryphon artık kafamdan geçen tüm kirli düşünceleri okumak için burada değil, çünkü onun için tekrar yatağa yayılmaya hazırım.

"Kendini suçlu hissediyor çünkü ilk kez ailesi ve Bağlısı arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı. Eğer ikinizi kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa... Bunu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmadı ve onun konumundaki çoğu erkek gibi, her zaman bir seçim olmasını engelleyebileceğini varsaydı. Kyrie'nin peşinden koşman, senin burada güvende olmanı tercih edeceğini anlamasını sağladı. Brutus'un onu duşta kurtardığını anlatana kadar bu o kadar da kötü bir şey değildi. Eğer sen orada olmasaydın, saldırıya uğrayacaktı."

Bu benim kirli düşüncelerimi biraz kesiyor. "Bu çok aptalca. Gerçekleşen tek bir durum varken neden 'ya olursa'lar ve uydurma senaryolar hakkında endişelenelim ki? Biz iyiyiz. Kyrie güvende ve ben sadece... Biraz daha dinlenmeye ihtiyacım var ama iyiyim."

Kaşlarını kaldırarak eliyle bacağıma vuruyor. "Çok kötü yaralanmıştın. Ölüme hepimizin düşünmek isteyeceğinden çok daha yakındın."

Gözlerimi deviriyorum. Erkekler. Bağlar. Kafaları kıçlarında olan bağlanmış adamlar. Liste uzayıp gidiyor. Dürüst olmak gerekirse, hayatım bir daha asla kaygısız olmayacak ve bunun peşimdeki Direniş'le hiçbir ilgisi yok, her şeyin kaderi hayatımız boyunca bana bağlı olmak olan beş sıcak kanlı adamla ilgisi var.

North yatağın etrafından dolaşarak evrakları bir dosyaya koyar ve odanın o tarafındaki lambayı kapatır.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Aç mısın, susadın mı? Eğer bir duş daha almak istersen beni ikna edebilirsin."

Şefkatli ve özenli North Draven ile başa çıkamam. Otoriter ve emredici North, tabii. Pislik North mu? En sevdiğim değil ama onu çözdüm.

Bu mu?

Hayır.

Kesinlikle onunla bir duş daha alabilir ve gölgeleriyle üçüncü kez oynayabilirdim ama kafamdaki bulanıklık hâlâ geçmedi. "Sanırım daha fazla dinlenmeye ihtiyacım var ama yatmaktan sıkıldım. Neden burada bir televizyonunuz yok, böylece orada aptalca bir şeyle dikkatimi dağıtabilirim?"

Dramatik bir şekilde yatağa uzandığım yere bakıyor ve sonra geri dönüp mermer kaplı, çok lüks görünen komodinin dudağının altındaki bir düğmeye basıyor.

Yatağın ucu açılır ve bir televizyon birdenbire yavaşça yükselir.

"Çok fazla paran var. Cidden, bu çok saçma! Neden diğer yatak odaları gibi duvara asmıyorsunuz?"

Omuz silkiyor ve takım elbisesini titizlikle çıkarmaya devam ediyor, beni öfkemden kesin bir şekilde uzaklaştırıyor. "Bu odayı mahveder. Ayrıca, basit şeyler için çıldırmanı izlemek eğlenceli."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Dünyanın en sıkıcı belgeselini izlerken uyuyakalıyorum çünkü North benimle değersiz reality TV'leri izlemeyi reddediyor. Bunu sadece onun nezaketini ne kadar zorlayabileceğimi test etmek için önermiştim. Ormansızlaşma hakkında gevezelik eden yaşlı bir adama verdiği misilleme acımasızcaydı.

Saatler sonra zifiri karanlıkta uyanıyorum ve ilk başta niyetim olmadan Bond'larımdan birinin zihnine atladığımı düşünüyorum. Rüya görmediğimi, sırtımda yatan sıcak bir beden olduğunu, ellerin vücudumda dolaştığını ve sert bir aletin kıçıma sürtündüğünü fark etmem bir dakika sürüyor.

Bonded'larımdan hangisinin olduğunu şimdiden söyleyebilmem garip mi? Çünkü kesinlikle Gryphon. Hareket etme şekli Kuzey için gece ve gündüz gibi. Beynimin olanları algılaması biraz daha uzun sürüyor ve bu yüzden ona buranın başka birinin yatağı olduğunu ve kesinlikle benimle böyle dalga geçemeyeceğini belirtmek yerine, ona karşı geri çekiliyorum ve kıçım aletini aşağı çekerken çıkardığı homurtunun tadını çıkarıyorum.

Sonra parmakları North'un bana giydirdiği ipeksi pijama şortunun önünden içeri girdi ve gerçekten ıslak olup olmadığımı kontrol etmeden doğrudan amıma daldı.

Damlatıyorum, bilgin olsun.

Bağım, sadece Bağlanmış'ımın etrafında olmanın bile yeterli bir afrodizyak olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Kendimi onlardan biri için sürekli hazır buluyorum.

bu benim için bir sorun olacak. Tüm hayatımı bu adamların peşinden koşarak geçiremem.

Yine biraz özerkliğe ihtiyacım var, lanet olsun.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyor ve ben ona çıkışıp bunun ne kadar imkânsız olduğunu söyleyemeden beni tekrar öpüyor, ta ki bağlarım kafamda evet, evet, evet sloganlarıyla dolana kadar. Eğer bir tür özür olarak beni North'un önünde boşaltmak istiyorsa, sanırım sorun değil. İkisi de benim geldiğimi görmemiş ya da çıkardığım sesleri duymamış değiller. İkisi de ne halde olduğumu göremeyecek kadar karanlık.

Bana söylemesi gereken her şeyi bedenime taparcasına söylemesine izin veriyorum.

Muhtemelen bu iyi bir şey değil ve gelecekte göz ardı etmemem gereken bir şey çünkü karşımda beş güçlü fikirli, alfa adam var. Onlara izin verirsem beni ezip geçerler ama bu gece hâlâ güç dalgalanmasının etkisinden kurtulmaya çalışıyorum ve sadece bir şeyler hissetmek istiyorum.

Sadece Bonded'ımın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissetmek istiyorum.

Bu yüzden nerede olduğumuzu ve burada başka kimlerin olduğunu unutana kadar beni öpmesine izin veriyorum. Kendi lanet adımı unutuyorum ve bağlarımızın tekrar birbirimizle birlikte olmak için yüzeye çıkmasına izin veriyorum.

Aklımın bir köşesinde, daha sonra düşünmek zorunda kalacağım, bunun North'unkiyle olan bağımdan farklı hissettirdiği aklıma geliyor.

Ama beni bu andan çıkarabilecek herhangi bir şey düşündüğüm anda, Gryphon bir şeyleri değiştiriyor, hızını, pozisyonunu ya da ellerinin vücudumun ne kadar aşağısında çalıştığını. Beni çevirip vücudumu öpmeye başladığında

Geri döndüğümde, şimdiki zamana ve aslında bu yatakta üçüncü bir kişi olduğu gerçeğine geri dönmek zorunda kalıyorum.

Gryphon'un yaptığı her şeyi izleyen North'un gözlerini vücudumda hissetmekten bu kadar keyif almamalıyım ama gözlerimiz çarpıştığında, orada bulduğum sıcaklık patlamasıyla dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Onun için yaptığımız gösterinin tadını çıkarıyor, içinde zerre kadar kıskançlık yok, bunun yerine bir ihtiyaç oluşuyor. Beni de altına alma ihtiyacı.

Gryphon ikimizi de yüzümdeki ifadeye bakabileceği kadar hareket ettiriyor ve sırıtırken gözleri parlıyor. "İzlenmek mi istiyorsun? Seni sikimin üzerine boşalırken, bacaklarımdan aşağı fışkırırken ve adımı haykırırken görmesini mi istiyorsun bebeğim? Burada sınırlarını zorladığımı sanıyordum ama buna ihtiyacın var... Değil mi, Bonded?"

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor ve dudakları kulak mememi sarıyor, dişleri keskin bir şekilde çekiştiriyor ve eğer bu şekilde öleceksem, seve seve gideceğim.

"Bu kadar dramatik olma, Bonded. Sanki bir daha bizi terk etmene izin verecekmişiz gibi. Şu andan itibaren her zaman birimiz yanında olacak."

Sikeyim.

Onu kafamdan nasıl uzak tutacağımı gerçekten bulmam gerekiyor ama parmakları tekrar ipeksi uyku şortumun ön kısmına girdiğinde, bu artık pek de öncelikli görünmüyor.

Odadaki karanlık yoğunlaşıyor, derinleşiyor ve canlı bir şeye dönüşüyor ve ben de başımı arkaya eğip Kuzey'in bağının odayı doldurmasıyla meydana gelen değişiklikleri izliyorum. Bağımlıyım

Şimdiden, şehvetinin ve ihtiyacının odayı gözle görülür bir şekilde gölgelemesinin bana hissettirdiklerine bağımlıyım.

Gryphon dikkatimin dağılmasından yararlanarak tekrar pozisyon değiştiriyor, ipeksi şortumu aşağı itiyor ve bacaklarımdan sıyırırken üzerimde geziniyor. Ben onun ağırlığı altında kıvranana kadar eğilip tişörtümün yukarı kalktığı göbeğimin yumuşak derisini ısırıyor.

Daha fazlasını istiyorum. Şanslıyım, çünkü onlar da istiyor.

İkisi de prezervatif ya da doğum kontrolü hakkında düşünmeyi bırakmıyor, bu gerçekten kendi başıma çözmem gereken bir şey yoksa uğraşacak yepyeni bir sorunumuz olacak ve Gryphon beni tam istediği yere getirmek için bacaklarımı biraz daha yukarı kaldırdığında ona gülümsüyorum. Bu benim en sevdiğim kısım, onun koca sikinin içimi doldurmasının verdiği gerginlik ve baskı. Cennet gibi hissettiriyor.

O içeri iterken ikimiz de inliyoruz.

Siyah dallardan biri kalçamı yakalıyor ve North'un daha iyi görebilmesi, Gryphon'un damlayan amıma her sokuşunu görebilmesi için bacaklarımı sonuna kadar açıyor ve gözleri siyaha dönüyor.

Gryphon'un kalçaları biraz titriyor ama North'un gözleri benimkilerle buluştuğunda, bağının ortaya çıkmasından endişe etmiyorum. Bana daha önce yaptığı açıklamadan sonra değil. Onu, içinde yaşadığı adamı istediğim kadar çok istiyorum. Bağ kızgın ya da kıskanç görünmüyor, bana sahip olmak için sırasını beklerken aç görünüyor.

Daha, daha, daha.

Parmakları dudaklarımın arasından kalkıp dilimin üzerinde geziniyor. Daha önce hiç kimseyi emmemiştim ama şimdi başlamak için harika bir zaman gibi geliyor.

"İyi kız. Bu güzel Bonded amcığınla iyi bir kızsın."

Bu beni uçurumun kenarına getiriyor ve onun kirli ağzıyla orgazmımı titreyerek dışarı atıyorum, bana saf pisliği fısıldarken dudakları kulağımın kıvrımını fırçalıyor.

Bu şekilde öleceğim.

Beşi birden bana bunu mu yapıyor? Hayatta kalamam.

Gryphon beni hareket ettirip ellerim ve dizlerim arasında durana kadar beni konumlandırırken inliyorum, içime geri iterken inliyorum.

North'un bağı saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, parmakları bir avuç tutup ona bakmam için başımı geri çekene kadar nazik. Gözlerinin siyah boşluklarına bakmak bağımlılık yapıyor, derinliklerinde kaybolmak çok kolay ve amım içgüdüsel olarak Gryphon'un etrafında kenetleniyor.

Tekrar boşalmak istiyorum. Onu boğazımdan aşağı almak ve tadına bakmak istiyorum; dölünün her son damlasını yutmak istiyorum ve-

"Eğer şimdi gırtlağını sikmezsen, sen düşünmeden boşalacak, o yüzden kaçırmadan önce acele et."

North'un bağı bana gülümsüyor, gözleri hala karanlık, doğal olmayan boşluklarla karanlık ve tehlikeli bir şey ve horozunu dudaklarımın arasına yönlendirmek için kendini yumrukluyor. Muhtemelen bunu ilk kez kontrolün kendisinde olmasından hoşlanan Bağlanmış'ımla yapıyor olmak en iyisi çünkü her hareketimi o yönlendiriyor. Sonunda kalçalarını ağzımın ıslak sıcaklığına doğru sallamak için aletini bıraktığında, çenemi sahiplenici bir şekilde kavrıyor. Onun bağı bile bana çaresiz bir sahiplenme duygusuyla davranıyor ve beni sikinin etrafında inletiyor.

Gryphon içime girerken beni sabit tuttuğu için elleri kalçalarımın etrafında sıkıca duruyor, bu yüzden tek yapmam gereken dişlerimi kullanmamaya ve tüm lanet geceyi mahvetmemeye odaklanmak. North'un sikini sığdırmak için ağzımın ne kadar geniş olması gerektiğinden çenem biraz ağrıyor, ancak çıkardığı sesler beni daha fazlasını yapmak, daha fazlası olmak, sadece onu memnun etmek istiyor.

Bunu onun da benim kadar istemesini istiyorum.

Ve bence öyle. Benden istediğini sorgusuz sualsiz alırken öyle davranıyor. Gittikçe daha da zorluyor, sınırlarımı test ediyor ve sonra onları benim için zorluyor, ta ki onu istediğim gibi derin boğazlarken nefesime konsantre olmak zorunda kalana kadar. Bu beceriyi edinmenin daha uzun süreceğini düşünmüştüm ama North'un bağı, ona istediğini vermem için beni nasıl yönlendireceğini çok iyi biliyor.

Son bir kez daha içime girmeden hemen önce parmakları çenemi sıkarak beni uyarıyor, boğazımdan aşağı öyle bir kükreyerek boşalıyor ki bana verdiği her şeyi yutmaktan başka çarem kalmıyor. Boğazım esnedikçe, siki daha da aşağı itiliyor ve burnum yumuşak bir şekilde kasık kemiğine çarpıyor. Onu tamamen aşağı indirmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama başardım.

Bağ koptuğu anda Gryphon'un kolu göğsüme dolanıyor ve beni yukarı çekiyor, önünde diz çöküyorum, siki hâlâ içimde gömülü. Omzumu ısırıyor ve boşalıyor, ben onunla son bir kez boşalırken kalçaları hâlâ içime pompalıyor. Neredeyse acıyor, amım çok hassas ve o çekildiğinde inliyorum.

Beni temizlemek için yatağın yanından gömleğini alıyor, bacaklarımdaki döllerini siliyor ve sonra beni nazikçe ikisinin arasına geri yatırıyor. North'un bağı ikimizi de dikkatle izliyor, hala çıplak ve yarı sert, ve ben ona yumuşakça gülümsüyorum. Daha fazla dayanabileceğimden emin değilim ama istediği buysa onu tekrar emmeye kesinlikle karşı değilim.

Gryphon'un onu dikkatli bir şekilde izlediğini görmezden gelerek üzerime eğiliyor ve parmakları beni öpmeden önce dikkatlice yüzümde geziniyor, derin ve emin, sanki kendi tadının peşindeymiş gibi. Çok sıcak ve ellerim saçlarına kayıyor, ben de ikisi tarafından hayatım sikildikten sonra toplayabildiğim kadar ateşle onu öpüyorum.

Bağın kopup Kuzey'i geride bıraktığı anı hissediyorum ama kendi sırası gelene kadar dudaklarımdan ayrılmıyor. Sonunda uzaklaştığında iç çekiyorum, yanıma uzanıyor ve bir kolunu başının arkasına kıvırıyor.

Üçümüz arasında mutlu bir an için sessizlik var, tamamen memnunum ve sonra North ve onun büyük, otoriter ağzı her şeyi mahvediyor.

"Kalk ve tuvalete git."

Ona oflayıp pufluyorum ve Gryphon'a dönerek ona kelimenin tam anlamıyla soğuk davranıyorum. "Çarşafların için endişelenmeyi bırak, zaten mahvoldular. Sadece uyumak istiyorum; beni yalnız bırak."

Avucunu kolumun altından geçiriyor ve sanki havadan yapılmışım gibi beni oturur pozisyona getiriyor, hiç dinlemiyor.

taleplerime. "İYE olduğunda pişman olacaksın. İşemeye git, sonra istediğin kadar yayılabilirsin."

Ona oflayıp pufluyorum ve yüzüm ısınırken kafasına bir yastık fırlatıyorum. "Bana bir daha asla 'çiş' deme Draven, yoksa gidip uyuyacak başka bir yer bulurum."

Gryphon kıkırdar ve eğilip boxer'ını tekrar giyer. "Seni izlemek için ısrar etmediğine sevinmelisin."

Hemen ikisini de becerdiğim için pişman oldum, hem ayrı ayrı hem de birlikte.

İşeyip yıkandıktan sonra, o kadar çok boşaldıktan ve Gryphon'un aletini çiğ çiğ yiyene kadar aldıktan sonra amımın ne kadar hırpalandığını düşünüp irkilmemeye çalışarak, karanlık yatak odasına geri dönmeden önce nefes almak için küçük bir an ayırıyorum. Yatakla burası arasındaki her mobilyaya çarpmamak için banyonun ışığını açık bırakmak istiyorum ama sonra North avucunu kaldırıyor ve August beliriyor, tüm Doberman cüssesiyle bana doğru tırıs tırıs geliyor.

Ona hak ettiği tüm sevgiyi vermek için dizlerimin üzerine çöktüğümde utanç verici bir gıcırdama sesi çıkarıyorum.

Gryphon, "Köpekler yatağa ait değildir, gölgeden yapılmış olsalar bile," diye homurdanıyor ve ben de onunla alay ediyorum.

"Ve bunun için August senin tarafında uyuyabilir ve sen de benim yerime ona sarılabilirsin. Sarılmayı seviyorsun, değil mi bebeğim? Evet, seviyorsun. Hadi kardeşini de dışarı çıkaralım, o da biraz sarılsın."

Brutus'ü saçlarımdan kaldırdığımda, August'la dikkatimi çekmek için kavga etmiyor ya da beni terslemiyor, ikisi de artık çok

Sevgimden eminler çünkü sevgimi ikisine de eşit şekilde vereceğimi biliyorlar.

Banyonun ışığını kapatıyorum ve yavruların beni yatağa kadar güvenle götürmelerine izin veriyorum, keskin kenarlara ve Gryphon'un botlarına çok yaklaştığımda kafaları bana çarpıyor. Ne North ne de Gryphon yaratıkların bacaklarıma sarılmasına itiraz ediyor, hatta August ikisi arasında gördüğüm en sevecen hareketle başını North'un kalçasına yaslıyor.

Belki North'un yaratıklarla olan sorununu çözebilirim.

Gryphon sırtıma yaslanmış, North'un eli yanağımın altında, başparmağı ritmik hareketlerle yüzümde gezinirken uykuya dalıyorum ve bu beni huzurlu ve rüyasız bir uykuya sürüklüyor.

En çılgın rüyalarımın üçlüsünden sonra nihayet kendim gibi hissederek uyandım.

Öyle ki yirmi dakikamı North'un uyuyan yüzüne bakarak ve bana zar zor tahammül ederken nasıl olup da Bonded cephesinde yer aldığını anlamaya çalışarak geçiriyorum. Yani, iyileşme sisinin son birkaç gününde olan en garip şey bu bile değil ama uzun, isli kirpiklerinin yüksek elmacık kemiklerine yaslanışına bakarken bunu şimdilik unutabilirim. Daha önce ona hiç bu kadar uzun süre ve bu kadar yakından bakmamıştım, bu yüzden 'ne oluyor lan' durumlarının geri kalanı kafamın içine süzülmeden önce bu görüntü üç saniye boyunca dikkatimi dağıtıyor.

Atlas'ın kafasında uyanma olayı gibi. Orada ne olduğunu gerçekten kimseye söylemeden çözmem gerekiyor çünkü çıldıracaklar-

"Bassinger'ın kafasında uyandım da ne demek?"

Sikeyim.

Uyandığı anda North'un kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor ve hem bunu yaptığı hem de yine kafama karıştığı için Gryphon'u kaburgalarından dirsekliyorum.

Homurdanıyor ve dirseğimi yakalayarak beni hafifçe çevirip yüzünü ona dönüyor. "Bu karışmak değil, düşüncelerinle neredeyse kulağıma bağırıyorsun. Bu beni uyandırdı. Bunu bilerek yapmıyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve Kuzey'in tekrar uyumasını umarak ona mırıldanıyorum: "O zaman bana sana bağırmayı nasıl bırakacağımı öğret. Biraz mahremiyete izin verilmeli, değil mi?"

O da bir kaşını kaldırıyor. "Evet derdim ama bir şekilde astral seyahat yapmayı başardığını ve bana söylemeyeceğini yeni öğrendim, bu yüzden belki de bana biraz daha güvenmeyi öğrenene kadar seni böyle tutmalıyız."

"Az önce 'astral seyahat' mi dedi? Bir kahveye ihtiyacım var," diyor North uykulu bir sesle ve bedenime bir şeyler yapıyor. Hiç denemeden bana bunları yapamamalı, bu hiç adil değil. Tek bir yumuşak hareketle yataktan kalkıp banyoya doğru yürümesini izliyorum, giydiği küçük boxer külotu öfkeli hormonlarımı sakinleştirmeye yardımcı olmuyor.

Bu bir bağlanma olayı olmalı, değil mi? Sonsuza kadar bu kadar azgın olmayacağım, değil mi?!

Gryphon'a bakıyorum ve onun bana sırıttığını görünce yüzüne bir yastık fırlatıyorum. "Kapa çeneni. Kapa çeneni ve seni kafamdan nasıl çıkaracağımı söyle. Son birkaç gündür beynim bok gibiydi ve... eğer Gabe'in ya da Nox'un kafasına girmiş olsaydım muhtemelen bunu size söylerdim ama hepiniz Atlas-Is-A-Spy takımındasınız, o yüzden önce bunu çözmemiz gerektiğini düşündüm."

Gryphon banyo kapısına doğru baktı ve sonra bana sessizce mırıldandı, "Eğer yeteneğin üzerinde herhangi bir kontrolün varsa, bunu Nox ile asla deneme. Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemeyeceksen, Bonded, sadece şunu dinle; Nox Draven'ın kafasından uzak dur."

Kullandığı sessiz ve nazik tona rağmen, ona başımı sallayıp sertçe yutkunurken içimi bir ürperti kaplıyor. "Atlas'ın kafasına girmek için hiçbir şey yapmadım. Sadece uyumaya gittim ve uyandığımda yatak odasının duvarına bakarken o kadar sıkılmıştım ki tüylerim diken diken oldu. Nerede olduğumu fark etmem tam bir dakika sürdü ve... Onunla sadece bir dakika konuştum. Hepsi bu."

Gryphon yavaşça başını sallıyor ve North banyodan tekrar çıkıyor, hala yorgun görünüyor ve bilincinin yerinde olmasından dolayı kaşlarını çatıyor. Onu böyle görmek çok tuhaf çünkü kampa gitmeden önce benim yatağımda uyuduğu zamanlarda bile o uyanmadan önce ben uyanır ve spor salonuna giderdim. Genelde kaçta uyandığını bile bilmiyorum.

Penelope'nin bir kez ortaya çıkması dışında-

Gryphon bu düşünce sarmalını tam tomurcukta kesiyor ve sözümü kesiyor. "Hayır, şu anda onu düşünmüyoruz ve sen de kesinlikle bundan kurtulamayacaksın.

aranızdaki bağı öldürücü hale getirecek ve ikinizi de öfkelendirecek şeyler düşünerek sohbet edin."

North duvardaki bir paneli hareket ettiriyor ve bir kahve makinesi beliriyor, Zengin Adam Sendromu en iyi haliyle ortaya çıkıyor ve ben de isteyip istemediğimi netleştirmek için elimi ona doğru uzatıyorum. İçinde iyi aromalar ya da kremalar olduğundan şüpheliyim ama bu noktada sade bir kahve alabilirim.

Güç sisinin kalktığını bu şekilde anlıyorum.

"Muhtemelen iyileşmenin ortasında Bağlanmış olman yardımcı olmadı, bu işleri yavaşlatırdı. Ne gibi ekstra güçlerin var? Henüz bir şey hissedebiliyor musun?"

August'u sırt üstü yattığı, patilerini havaya kaldırdığı ve uykusunda burnunu çektiği yerden rahatsız etmemeye dikkat ederek doğrulmaya çalışıyorum. Brutus onun yanına sokulmuş durumda ve uyanık olmasına rağmen hareket etmiyor ya da kardeşini rahatsız etmiyor. Bu çok tatlı ve telefonumu alıp ikisinin de fotoğrafını çekmeye çalışana kadar yastığımın altında dolaşıyorum.

Fotoğraf siyah çıkıyor.

Tamamen siyah, sanki parmağımı lensin üzerinde tutuyormuşum gibi. Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar deniyorum ama görüntüde yine hiçbir şey çıkmıyor. Bu da ne böyle?

"Oli, bu önemli."

Gryphon'a oflayıp pufluyorum ve Kuzey'in bana uzattığı kahve fincanını alıp telefonumla biraz oynuyorum. "Hiçbir şey. Atlas'ın kafasında uyanmak dışında hiçbir şey. Tamamen zihninin içinde. Düşündüğü her şeyi duyabiliyordum ve eğer isteseydim anılarından herhangi birini görebilirdim. Siz sormadan söyleyeyim, hiçbir şeye bakmadım. Bu büyük bir mahremiyet ihlali ve bana bakmamı söylemesine rağmen bakmadım. İnanıyorum ki

o bizim tarafımızda. Hikayesinin tamamını henüz bilmiyor olabilirim ama bunu ondan duyacağım, bir psikopat gibi zihnini karıştırarak değil."

North, Gryphon'la bakıştıktan sonra kendi kahvesinden uzun bir yudum alıyor ve fincan hâlâ elindeyken banyoya doğru ilerliyor. Duş başladığında, sıcak su ve kahve sesini duyunca iç geçiriyorum. Şu anda benim hayalimi yaşıyor.

"Sen de kendi hayalini yaşayabilirsin, biliyorsun. Muhtemelen onun da bir sürü hayalini gerçekleştiriyor olurdun," diye mırıldanıyor Gryphon ve yüzüne bir yastık daha itiyorum.

Sonra kahvemi aldım ve tam olarak onun önerdiği şeyi yaptım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gabe

Draven'ların malikanesinde yaşadığım süre uzadıkça bisikletimi ailemin evine çekmek daha da garipleşiyor.

Artık evim değil.

Bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyorum çünkü ailem bana mümkün olan en iyi çocukluğu yaşatmak için her şeyi yaptı. Şanslı olduğumu anlamak için Draven'daki sınıflarımda etrafımdaki çocukların yarısına bakmanız yeterli. Yarısı ayaklanmalarda yaşananlardan dolayı travma geçirmiş ebeveynler tarafından büyütüldü ve boğulma noktasına gelecek kadar aşırı korumacı oldular. Grey babasının izni olmadan zar zor nefes alabiliyor,

Yirmi yaşında bile onların kuralları altında yaşıyor.

Ailem korumacıydı ama normal bir çocukluk yaşamamı istiyorlardı. Beni futbol maçlarına götürdüler ve arkadaşlarımla dışarı çıkmama izin verdiler. İlk kez yer değiştirdiğimde kuralları daha da gevşettiler çünkü kendimi herkesten daha iyi savunabileceğimi biliyorlardı.

Harika ebeveynlerdi... ta ki öyle olmayana kadar.

Benim için ev, her zaman Oli'nin olduğu yer olacak.

Kuzey'e bir mesaj göndererek buraya kazasız belasız geldiğimi bildiriyor ve bu konuda kendimi çocuk gibi hissetmemeye çalışıyorum. Kendime şu anda hepimizin onu kontrol ettiğimizi hatırlatmak zorundayım. Malikanede kalıyor ve herkes ona cevap veriyor, böylece hepimiz hesaba katılmış oluyoruz, ama yine de bu durum tüylerimi diken diken ediyor.

Kendime bunun Oli için olduğunu hatırlatmak zorundayım, çünkü bu her şeye değiyor. Hepimizin yakın durmamızın, bağlantıda kalmamızın ve tetikte olmamızın

nedeni o, çünkü

Sadece ona zarar verebilecek insanlar değil, özellikle onu hedef alan insanlar da var, ki bu tamamen farklı bir canavar.

Onu kaybetmek bir seçenek değil.

Bu yüzden sorgusuz sualsiz tüm çizgileri takip edeceğim, mesajlaşacağım, kontrol edeceğim ve tüm ekstra güvenlik saçmalıklarını yapacağım, çünkü eğer bu onu güvende tutuyorsa, o zaman her saniyesine değer.

Evin ön bahçesi mükemmel bakımlı ve bakımlı; bahçıvan her zamanki örnek işini yapıyor. Dışarıda, son dört yıldır içeride bir şeylerin ters gittiğini düşündürecek hiçbir şey yok. Yüzleşmek üzere olduğum ve kendi başıma gelmiş gibi hissetmeden çıkmayı umduğum çöküşten hiçbir iz yok.

Kapının kilidini açana kadar anahtarlarımla uğraşıyorum, ayaklarımı paspasa siliyorum ve burada farklı bir şey olma ihtimali varmış gibi, belki burada yeniden bir hayat varmış gibi etrafa bakıyorum. Hiçbir şey yok. Tabii ki yok.

İç çekip "Anne? Evde misin?" diye seslendim.

Bu aptalca bir soru. Artık evden hiç çıkmıyor. Temizlikçi Nina artık temizlikten çok annemi beslemek ve hayatta tutmak için zaman harcıyor. Annem yatağına çekildiği için artık sadece toz almak gerekiyor.

Dramatik davranmıyorum. Kelimenin tam anlamıyla lanet yatağına götürüldü.

Nina'nın benim için bıraktığı sepetteki posta yığınını alıyorum. Bunun benim için tek gerçek mektup olduğunu kendime itiraf etmek zor.

Bugün buraya gelmemin sebebi. Eğer buradaki işlerin başında durmazsam, hiçbir şey yapılmayacak.

Fuayedeki aile portresinin önünde taze bir demet çiçek var, Nina'nın annem buraya gelirse kendini kaybetmesin diye sakladığı tapınak. Oli'nin kaybolmasından birkaç hafta önce çekilmiş, üçümüzün güzel bir fotoğrafı ve hepimiz gerçekten mutluyuz. Hay sikeyim.

Gözlerimi kaçırıyorum ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, tamamen alışkanlıktan dolayı gıcırtılardan kaçınıyorum çünkü buraya gizlice çıkmaya gerçekten gerek yok. Bunu aptal bir gençken, partilerden ve biraz fazla uzun süren futbol maçlarından gelirken yeterince yapmıştım. Bu boktan şeylerden önce.

Annemle babamın yatak odasının kapısını usulca çalıyorum, biraz iterek açıyorum çünkü annemi garip bir durumda yakalama şansım yok. Bunun olması için var olması gerekirdi. "Anne? Bugün nasıl hissediyorsun?"

Perdeler kapalı ve oda sadece yumuşak bir lambayla aydınlanıyor. Nina'nın bu sabah onu uyandırmak için lambayı açtığını tahmin ediyorum ama yanındaki yemek tepsisine bile neredeyse hiç dokunulmamış.

"Anne? Ben Gabriel. Nasıl olduğunu görmek için eve geldim."

Yataktaki yumrudan bir iç çekiş geliyor ve derimin altına girmesine izin vermemeye çalışıyorum. O küçücük ses utançtan derimin buruşmasına neden oluyor, sanki onu görmek için burada olduğum için ona yük oluyormuşum gibi. Sanki burada bir hiç olarak yok olup gitmek istiyor ve ben onu kalmaya zorluyorum.

Öyle miyim?

Muhtemelen.

"Gabe, annen yorgun. Biraz kestirdikten sonra gelip seninle oynayacağım."

Midem daha da kötüleşiyor, neredeyse cehennemde gibiyim. Bazen bunu yapıyor, nerede ve ne zaman olduğunu unutuyor. Sanki zihni, hayatının bir anlamı olduğu ve her ikisinin de bağlı olmadığı bu sonsuz cehennem olmadığı zamanlara geri dönüyor.

Ses tonumu eşit tutmak için mücadele ediyorum ama çok zor. "Benimle oynamana ihtiyacım yok anne. Sadece bugün bir şeyler yediğini bilmek istiyorum. Nina yine yemek yemeyi reddettiğini söylemek için beni aradı."

Öfkeyle elini uzatıyor ama eli o kadar zayıf ki yumuşak yorgana çarpınca zar zor ses çıkarıyor. "Yine işime karışıyor! Onu bırakmalı ve beni terk edecek birini bulmalıyım."

Yapmamalıyım, gerçekten yapmamalıyım, ama şu anda öfkem her zamankinden daha kısa. Düşünmem gereken gerçek şeyler var, onun terk etmeyi reddettiği bu sonsuz keder hali değil. "Ölmek için mi anne? Gerçekten ölene kadar seni harcayacak birini mi bulman gerekiyor? Çünkü çok uzakta değilsin. Nina'yı kovamazsın. Senin üzerinde vekâletim var, hatırladın mı? Onu ben işe aldım. Parasını ben veriyorum. Buradaki her şeyi ben hallediyorum, çünkü sen yapamazsın!"

Kendimi durduruyorum, kelimeler dilimde hapsolana kadar dudağımı ısırıyorum. Tekrar kapandığı anı hissediyorum, öfkem onu kederli zihninin boşluğuna geri gönderiyor.

Cevap vermeyince, hatta kıpırdamayınca odadan dışarı çıktım. Yaşıyordu, görmem gereken tek şey buydu ve aklıma gelmeden önce merdivenlerden aşağı inmeyi başarmıştım.

Ben. Çünkü babamın portresi hâlâ orada asılı duruyor, sanki beni görüyormuş ve ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyor.

Suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyebilir.

Çünkü eğer babam burada olsaydı ve annem ölseydi, onun yasını aynı şekilde tutardı ama en azından kendine dikkat ederdi.

Bazen keşke ölen o olsaydı diyorum.

Draven malikanesine döndüğümde, Bond'umu bulmak için doğruca Oli'nin odasına gidiyorum. Kendi kafamın içinden çıkıp gerçekliğe dönmem gerekiyor, hepimizin kendi lanet kafalarımızın içinde ondan kaçmak yerine işimizi yaptığımız ve bokumuz üzerinde çalıştığımız yere.

Kapıyı çalmadan önce bir nefes alıyorum.

Hemen bana seslendi ve kapının kolunu denediğimde kilidin açık olduğunu gördüm. Bu yeni bir şey. Bu da büyük bir his, çünkü kapıyı her zaman kilitli tutma konusunda her zaman ekstra ürkekti. Bağlanmadan önce North'la her ne olduysa, bu kesinlikle hepimize biraz daha fazla güvenmesini sağladı.

Hepimizin bu güveni hak ettiğinden emin değilim.

İçeri girdiğimde, her yerde okul ödevleri buluyorum ve Oli'nin üzerinde gördüğüm en küçük şort var. İki yaratık dışında yalnızdı ve yüzünde ne üzerinde çalıştığını tam olarak bildiğim anlamına gelen bir kaş çatma vardı.

North ne olursa olsun onu geçecekken, neden Üstün Yetenekliler 101 saçmalığı için kendini düğümlediğini anlamıyorum.

ve Nox da aynı sapkın sebepten dolayı onu asla geçemeyecektir.

İkisi de onun yüzünden boku yemiş durumda ama North'un damgasını Nox'unkine her gün tercih ederim. Draven'ların evinde her ne olduysa North'u çok özel bir şekilde etkilediğini bilmek için bunun nedenlerini tam olarak bilmeme gerek yok.

Gözlerine kadar ulaşan yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben onu görünce kendi ayaklarıma takılmamaya çalışıyorum. O muhteşem, sadece benim için mükemmel bir şekilde yaratılmış ve o açıldıkça ben onun mükemmelliğini daha fazla buluyorum.

Çenesini bir elinin üzerine koyuyor ve bana bakarken bir tarafa doğru eğiyor. "Annen nasıldı? İhtiyacın olanı aldın mı?"

Başımı sallıyorum ve kendi çantamı kapının yanına bırakıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp yanına oturuyorum. Kesinlikle annemden ya da oraya yaptığım yolculuktan bahsetmek istemiyorum, bu yüzden onun yerine iyi şeylere odaklanıyorum. Mesela bugün ne kadar muhteşem göründüğüne.

Bir elimi kıçının kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum ve o da dokunuştan mutlu bir şekilde nefesinin altında mırıldanıyor. Bond'u beklemek hepimizin kafasını karıştırabilir ama bu bekleyişte beni çok eğlendiren bir şey var.

Benim onun için umutsuz olduğum kadar onun da benim için umutsuz olduğunu bilmek ihtiyacım olan her şeydi.

Homurdanarak kendini yerden kaldırıyor ama yanıma sokulduğunda bir kolumu omuzlarına dolayarak onu kendime çekiyorum ve o da mutlu bir şekilde mırıldanıyor. Burnumu saçlarının yumuşak, gümüşi buklelerine sokuyorum.

ve ailemin evinde sıkıca sarılmış olan göğsümde bir şeyler gevşiyor. Kendi başıma çözmem haftalarımı alacak bir şeyi, o hiç denemeden çözüyor.

Bu kızı şimdiden sevdim.

Gözlerini gölgelerden ayırmadan bana sessizce mırıldanıyor: "August surat asıyor. Ona bu gece Gryphon'la yatacağımı söyledim ama yaratıkların yatağa girmesine izin vermiyor."

İçimden kıkırdıyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Her zaman benim odama gelebilirsin. Onları senin kadar sevmiyor olabilirim ama her zaman hoş karşılanırlar."

Bana attığı sırıtış doğrudan güneşe bakmak gibi, parlak ve ışıltılı ve August dönüp dürüst olup olmadığımı kontrol eder gibi beni kokluyor. Kuzey'in en acımasız ve gaddar yaratığına bu kadar yakın olmak hâlâ biraz sarsıcı ama yeterince iyi alışıyorum.

Sonra sırıtışı biraz duraksıyor ve iç geçiriyor. "Eğer ondan güç almaya ihtiyacım olmasaydı, seni bu konuda ikna edebilirdim. Ben... mücadele ediyorum. Yavruların olmaması bunu daha da zorlaştırıyor."

Kaşlarımı çatıyorum ve ona doğru eğilerek alnımızı onun sevdiği şekilde birbirine bastırıyorum. Burunlarımızın birbirine bastırılmasıyla ilgili bir şey onun bir çocuk gibi sırıtmasına neden oluyor, bu yüzden bunu elimden geldiğince sık yapıyorum.

"Sorun ne Bond? Ne yapabilirim?"

Tekrar iç çeker ve mırıldanır: "Hepiniz yardım etmeye çalışıyorsunuz ama... çok şey oldu ve ben her şeyi anlamaya çalışıyorum. Hepiniz tehlikedesiniz diye kendimi tamamen kaybetmeden bu sonraki aşamayı nasıl atlatacağımı. Ben atlattım

çünkü bu hepinizin güvende olduğu anlamına geliyordu. Ama şimdi değilsiniz. Ve bunun için kendimi sorumlu hissetmemek çok zor çünkü eğer uzak dursaydım-"

"Hayır. Hayır, hepimizin tehlikede olduğunu bildiğimiz bu hayat, sensiz bir hayattan milyonlarca kez daha iyi."

Dudağı titriyor. "Ben de aynı şeyi düşündüğüm için kendimi bencil hissediyorum."

Başımı sallıyorum, birbirimize ne kadar yakın olduğumuz için burunlarımız neredeyse çarpışıyor ve ona mırıldanıyorum, "Asla. Senin bize ihtiyacın olduğu kadar bizim de sana ihtiyacımız var. Hepimizin sana ihtiyacı var Bond."

Yutkunuyor ve başını sallıyor, yarım saniyeliğine ağırbaşlı görünüyor, sonra küstahlığı devreye giriyor ve gözlerini bana çeviriyor. "Bunun için Gryphon'u suçluyorum. O bana suçluluk duygusuyla yaklaşmaya başlayana kadar umurumda değildi, şimdi de bunun içinde debelenip duruyorum."

Onu göğsüme çekiyorum, kucağıma gelip bana sarıldığında ve başını kalbimin üzerine koyduğunda neredeyse sevinecektim. Orada çok küçük, ağırlığını zar zor hissedebiliyorum ama burnumu saçlarına gömdüğümde, içimdeki bağı sakinleştiren kokusunu ciğerlerime çekiyorum.

Onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Oli

GABE'i, ödevlerini benimle birlikte yapması için kendi ödevini almaya zorladım. Yakın zamanda Draven'a geri dönmeyeceğimizi iddia etmeye çalıştı ama etrafımızda olup biten her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var ve Nox tarafından tembellik ederken yakalanmak istemiyorum, bu yüzden ona ayak uydurmanın gerçek bir dezavantajı yok.

Gabe çantasını kapının yanında bıraktığı yerden almak için ayağa kalkarken sırtını çatırdatıyor ve o çocuksu tavrıyla ayakkabılarını tekmeleyerek yolundan çekiliyor. Kolları kitaplarla dolu olarak bana doğru yürüdüğünde, bana bir öpücük vermek için eğiliyor. Brutus ona ofluyor ama August aramıza oturup Gabe'i benden uzaklaştırıyor ve sonra ona sırtını dönerek onu tamamen görmezden geliyor.

Çok şirin.

Gabe bana bir bakış fırlatıyor ve ben de kıkırdayarak yüzümü August'un boynuna gömüp nefes alıyorum. Çok uzun, kafa karıştırıcı ve sürekli değişen bir hafta oldu.

"Şimdi iyi olduğuna emin misin? Bir şeye ihtiyacın yok mu?" Gabe mırıldanıyor ve ben başımı sallayarak August'tan uzaklaşıp boğazımı temizliyorum.

"Sadece sen ve yavrular... Ayrıca Sage'i bulup nasıl olduğuna bakmam gerekiyor. Ayrıca Atlas'la konuşmam gerekiyor ama onunla yalnız konuşmak istediğimi söylediğimde North'un nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yok."

Sırıtıyor ve başını sallıyor. "Bassinger'ın kafasının içine girmekten daha yalnız mı demek istiyorsun? Bunun mümkün olduğundan emin değilim Bond."

Ah. Demek ki bu olay duyulmuş. Yanaklarım biraz ısınırken umutsuzca o anı tekrar düşünmemeye çalışıyorum. "Onun önünde durmak ve söyleyeceklerini duymak istiyorum. Bunun için onun kafasının içinde olmak istemiyorum."

Başını sallıyor ve kayarak yerde bana katılıyor. "Sen benden daha iyisin. Casus olmadığından emin olmak için hayatının her saniyesini didik didik ederdim."

Omuz silkiyor ve August'a kaşlarını çatıyor. "Bond'umu rahatlatmaya geri dönebilmem için onu biraz kenara çekebilir misin? Döndüğünden beri seni zar zor görebildim ve şimdi de bu huysuz gardiyanlar tarafından korunuyorsun."

August'a son bir öpücük veriyorum ve sonra parmaklarımı şıklatarak taraf değiştirmesini sağlıyorum, bu hareketten dolayı oflayıp puflamasını izliyorum. Benimle odadaki diğer herkes arasında olmayı seviyor, North bile. Önümde bir duvar olmayı tercih ediyor. Çok sevimli ve bu yüzden ona bayılıyorum.

August yoldan çekildiği anda Gabe kolunu omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor. Yüzümü omzuna yaslayıp kokusunu ciğerlerime çekiyorum; temiz ve erkeksi. Onu özlemiştim. Atlas'ı da özledim; Kuzey'in aramıza koyduğu mesafenin göğsümde açtığı sızı bir yara gibi.

"Her şey yoluna girecek. Tekrar ayağa kalktığında, yapabileceğin bir şeyler bulacağız. Gryph zaten bazı ajanlarla birlikte büyük bir şey üzerinde çalışıyor. İşler uzun süre bu şekilde kalmayacak."

Boğazımı temizliyorum. "Atlas'ı görmeye gittin mi? O iyi mi?"

Gabe yanağıma doğru başını sallıyor. "O iyi. Sana zarar vermek için burada olmadığını kanıtlamak için yapması gereken her şeyi yapacağını açıkça belirtti. Ben ona inanıyorum. Yalan dedektörü sayesinde Gryph'in de inandığından eminim ama Draven'ların bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Her zaman vardı. Yine de North'a ona iyilik kazandıracak bir şey verdi, bu yüzden kısa sürede onunla birlikte olacaksın."

"O da ne?"

"Bir liste. Atlas'ın Direniş'te tanıdığı herkesin ve yetenekleri hakkında bildiklerinin bir listesi. Listede bir sürü isim var. North'a seni hastaneden nasıl çıkardıklarını anlatarak bunun gerçek olduğunu kanıtladı. Görünmez adam mı? Direniş için bir gözcü olduğu ortaya çıktı ve artık Kuzey onu nasıl arayacağını bildiğinden, onu birçok toplantıda ve istihbarat noktasında buldular. Atlas ibreyi lehimize çevirmiş olabilir."

Başımı sallıyorum ve bir avucumu göğsümde gezdiriyorum. "Yardım ettiğini anlıyorum ve bundan memnunum ama-"

Orada kesiyorum ama Gabe başını sallıyor. "Ama ailesine ihanet ediyor ve sen onun için üzülüyorsun, öyle mi? Bu konuda onunla konuşmalısın. Ben konuştum ve... gerekçesini anlıyorum. Buraya geldiğinden beri seninle bu konuda konuşmak istiyordu ama ağzını açtığı anda ondan nefret edeceğinden korkuyordu."

Ona sulu bir kıkırdama veriyorum. "Yapmadığına şaşırdım! Buraya geldiğinden beri onunla kavga ediyorsun."

Omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. Bond olsun ya da olmasın, hiçbir erkek hiçbir şey olmamış gibi kaçmayı kabul etmez. Ona zerre kadar güvenmedim. Bildiğini fark ettiğimde, Direniş istihbaratındaki kod adınızı biliyordu ve

Hediyenin ne olduğunu anlayınca onu fena dövdüm. Pek bir işe yaradığından değil, o yok edilemez, ama tüm bu olanlarla ilgili öfkemin bir kısmını dışarı atmama yardımcı oldu. Sonra Gryph'in onu sorguya çektiğini duyduğumda, bunun dürüst bir gerçek olduğunu onaylattım... O bu Bond Grubu'nda. O da en az benim kadar size ait. Sırf kendi hislerim yüzünden ortalığı karıştırmak benim için çok boktan bir şey olurdu. Bunu sana yapmayacağım."

Gözyaşlarına boğulmak istiyorum.

Onu ya da hiçbirini hak etmiyorum. Bu kadar ilgiyi ve özeni hak etmiyorum. Beni vücuduna daha sıkı çekiyor ve yüzünü omzuma gömüyor.

"Kuzey gibi kokuyorsun." Ugh.

Yanaklarım kızarıyor çünkü ilk defa biri bundan bahsediyor. "Onun yatağında uyumak ve onun duşunu kullanmak bunu yapacaktır."

Gabe bana sırıtıyor ve kulağıma mırıldanıyor, sesi alaycı, "Onunla bağ kurmak da öyle. Bu konudaki fikrini değiştirdin mi yoksa North seni ikna etme konusunda o kadar iyi mi?"

Sesi zorluyormuş gibi gelmiyor, sadece merak ediyor ve havayı yumuşatmaya çalışıyor, bu yüzden ona cevap vermekten mutluluk duyuyorum. "Bazı iyi noktaları vardı. Benim bağım da oldukça güçlü bir şekilde destekliyordu ve onun bağı da öyleydi. Ben... burada kalmanın ne anlama geldiği konusunda daha az endişeliyim. Sadece güç artışları hala bir sorun."

Başını sallıyor ve yanağımı tekrar öpüyor, bu konuda hiç endişeli ya da kaygılı değil. Elleri üzerimde olmasa, beni bedenine çekmese kendimi güvensiz hissederdim.

daha yakın, sanki beni gerçekten istemediğini düşünmemem için derimin altına girmeye çalışıyor. Sanırım bir yolunu bulacağımızdan o kadar emin ki beklemeye razı.

Cebinde bir vızıltı var ve onu çıkarmak için beni biraz hareket ettiriyor, ekrana gözlerini deviriyor ve nefesinin altında küfrediyor. Midem biraz bulanıyor ama şöyle diyor: "Sadece Sawyer, Grey'in eşyalarını taşımakta daha fazla yardım alabilmek için benim eşyalarımı şişiriyor. Ona önce seni görmeye geleceğimi söyledim ve o da bu konuda hıyarlık yapıyor."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Evet, Kuzey hepsini bizimle birlikte buraya taşıyor. Güvendiğimiz herkes buraya getiriliyor ki ayrı ayrı hedef alınmayalım. Tek bir çatı altında daha fazla güç şu anda iyi bir şey ve Grey'in ailesi de bu taşınmaya sıcak bakıyor."

Rahatladım. "Onlar da geldi mi?"

Biraz kaşlarını çatarak başını sallıyor. "Briony'yi İsviçre'ye götürdüler. Grey'i de götürüyorlardı ama North araya girdi. Orada sadece üç kişinin yerini bildiği güvenli bir ev var. Gecenin köründe gidiyorlar, yani güvende olacaklar. Sawyer bu konuda kendini kaybetti ve kan testleri yeniden yapıldığında Grey'in babası sonunda dayanamadı ve kalmasına izin verdi."

Çenem düştü. "Onlar tahvil mi?!"

Gabe heyecanlı çığlığıma sırıtıyor ve başını sallıyor. "Hayır, ama aynı Bağlanmış gruptalar. Merkezlerini henüz bulamadılar ama yeni testler hâlâ eski örnekleri inceliyor. Sawyer bu konuda yardımcı olmak için çok motive oldu."

Kıkırdıyorum. "Eminim öyledir. Seni çalıştırmak için oyunda küçük bir deri gibisi yoktur. Tanrım, keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Bunun yerine, kuledeki bir prenses gibi burada kapana kısıldım. Aptalca."

Gabe'in telefonu elinde tekrar çalıyor ve onu öpüyorum. "Git ona yardım et. Ben Sage'i bulup onu göreceğim, sonra da yarın gece gelip senin yatağında uyuyacağım. Tüm bunların sonunda sabır ustası olacağız."

SAGE, ben mesaj attıktan üç dakika sonra Felix'in peşinden kapıma geliyor.

Burayı nasıl bu kadar sorunsuz bir şekilde idare edebildiği beni aşıyor, ama görünüşe göre bununla mücadele eden bir tek ben varım.

Gözlerinde yıpranmış bir ifadeyle bana bir kez baktı ve kollarını omuzlarıma atarak beni sıkıca kavradı ve şöyle mırıldandı: "Bir daha asla böyle bir şey yapma Oli. Ne kaçmak, ne tam bir terminatör gibi davranmak, ne de eve gelip günlerce saklanıp senin hayatta olduğunu görememek. Onu kımıldatabilmek için Kuzey'in etrafındaki her yeri yakmam gerekecek sandım. Buna izin vermedi."

Sesinin düzensiz tonu yüzünden garip bir şekilde ağlamaklı hissederek kıkırdıyorum ve birbirimizden uzaklaştığımızda Felix de bana çok sakin bir şekilde yandan sarılmak için eğiliyor. Bağlı'sını ya da bu evdeki birçok aşırı korumacı Bağlı'mı üzmekten endişe edip etmediğinden emin değilim ama buna saygı duyabilirim.

İkisini de odama götürüyorum ve Sage dikkatlice yavruların etrafından dolaşarak benimle birlikte yere otururken, Felix de bugün çalışmalarım için kullandığım kitapların yanı sıra Gabe'in eşyalarıyla kaplı, hiç kullanılmamış küçük masaya oturuyor. Atlas'ın kitaplarından oluşan küçük yığın bana küçük bir işaret gibi davranıyor ve Bond'umu bulup ondan haber almaya ne kadar çok ihtiyacım olduğunu gösteriyor.

Boğazımı temizleyip Sage'e dönüyorum ve "Bildiğimiz dünya sona erdiğinden beri neler olduğunu anlat bakalım. Neler oluyor?"

Herkesin resmen malikâneye taşındığını duymayı bekliyordum ama pek de öyle olmadı.

Sage bana bir bakış fırlattı. "Ah, pek bir şey yok. Kesinlikle bir Merkezi Bond olmam dışında. Kieran benim Bond'larımdan biri ve babamın çok güvenli, çok gizli yeniden testinde işaretlenmiş dört tane var. Yani, bilirsiniz. Burada işler her zamanki gibi."

Dört.

Vay anasını.

Birdenbire onun tahvillerini öğrenmekten başka bir şey umurumda olmamaya başladı. Kendi saçmalıklarım beynimden buhar olup uçuyor. "Yani, Kieran, Felix, Riley ve... başka bir adam mı? Onu tanıyor musun?"

Oflayıp pufluyor ve kendini yatağa yaslıyor, başını dramatik bir şekilde arkaya eğiyor, ki bunu tamamen anlayabiliyorum ve şöyle diyor: "Evet, onu tanıyorum. Draven'dan bir yıl önce mezun oldu ve iş için eyaletler arası taşındı. Alt ailelerden birinden geliyor ama Draven'a burslu olarak geldi çünkü yeteneği çok güçlüydü. Gryphon onu

onu bir TacTeam'e katılmaya ikna ettim ama o daha fazla para veren bir şey istedi."

Anlaşılabilir. Sıfırdan geldiğinizde, en iyi seçeneğinize yönelirsiniz. "Peki... onunla şimdi mi yoksa sonra mı irtibata geçeceksin?"

İnliyor ve dirseklerinin üzerinde doğrulup bana bakıyor. "Babam ve North bunu tartışıyorlar, sanki ben bu konularda kendi kararlarını veremeyen bir çocukmuşum gibi. Ayrıca Riley ve Giovanna'nın durumunu da onu oradan çıkarmak güvenli olana kadar uzaktan izliyorlar, gerçi şu anda ona neler olduğunu düşünmekten içim içimi yiyor ama bu konudaki görüşüm de öncelikler listesinde çok alt sıralarda yer alıyor."

Göz ucuyla Felix'in yüzünü buruşturduğunu, söze karışmamak için dudaklarını çiğnediğini görüyorum ve onu işaret ediyorum. "Şu anda bu konuda mantıklı konuşmayı aklından bile geçirme Davenport. Hayatımızdaki kontrolcü erkeklerden nefret etmek için buradayız, onların çok sağlam ve iyi gerekçelerinden değil."

Sage yine inlerken o sırıtıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Bunun bir güvenlik riski olduğunu ve beni nasıl gördükleriyle bir ilgisi olmadığını biliyorum, ama neden hep böyle olmak zorunda? Neden bir şey, herhangi bir şey benim için kolay ya da normal olamıyor?"

Yere yayılabilmemiz için daha fazla yer açmak amacıyla ödevlerimi üst üste yığıyorum ve August da bu fırsatı kullanarak Sage ile benim aramda daha fazla yer açıyor. Ona bir kaşıntı veriyorum ve o da karnının üzerine yerleşiyor, odayı dikkatle izlerken yüzünü bacaklarıma gömüyor.

Brutus sırtüstü yatmış, hiç umursamadan ayaklarımın dibinde uyuyor.

Sage evrakları karıştırarak, "Ölüme yakın bir deneyimin bizi görevlerden kurtaracağını düşünüyorsun, değil mi? Yine de Bond'unuzun buna izin vereceğinden şüpheliyim. En azından onun için bir şeyler teslim etmek zorunda kalacağız."

Nox'u düşündükçe göğsümde bir sızı hissediyorum, ona duyduğum özlem yarın gece Gabe ile yatma planlarımı bozacak. North'un, bağım öldürme çılgınlığına başladıktan sonra hepsinin benimle 'ilgilendiğini' söylediğini biliyorum ama Nox aslında o listede yer almıyorsa şaşırmam.

Ya da mümkün olan en az şeyi yaptıysa.

Felix tekrar bana bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum, ta ki o "Burada seninle birlikte iki yaratık olduğunu fark etmeden edemiyorum" diyene kadar.

Sage ona bakıyor ve omuz silkiyor. "Bu August, Kuzey'in yaratıklarından biri. Oli beni Büyük Yangın Olayı'ndan almaya geldiğinde tanışmıştık. Oli yakalanıp yaralandıktan sonra kendi küçük casusunu da işin içine katmayacağını mı sanıyorsun? Sana sadece bir tane vermesine şaşırdım."

August adını duyunca başını kaldırıyor ve ben de onu sakinleştirmek için bir tırmık atıyorum. Brutus uyanıyor ve hemen biraz sevgi istiyor, o da kıymetli bir bebek gibi sevgimi alıyor. "Ben de yılanı isteyebilirim. Bağım onu çok sevdi."

Sage telefonunu biraz karıştırıyor, bana başını sallarken yutkunuyor. Belli ki bir fobisi var ama umutlarıma karşı çıkmıyor çünkü o en iyisi.

Felix'in var ama. "Hem burada sıkışıp kalmaktan şikâyet edip hem de peşinde lanet bir yılanın dolaşmasını istediğini söyleyemezsin. Tanrım, Oli, bu çok zorlama. Senin için bile."

Sesindeki gerginliğe kıkırdıyorum. "Küçük bir yılandan mı korktun? Bu senin hakkında düşündüğüm her şeyi değiştirdi, Felix. Ciddiyim. Çok tatlı ve benim için bazı adamların kollarını kopardı. Eğer bu gördüğüm en değerli şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Anılar beni ansızın sarıyor ve o anın vahşeti karşısında ellerim biraz titrese de, tüm o ölümler ve acılar için kendimi suçlu hissetmiyorum. Masum insanlar için gelmişlerdi. Onun yerine bir canavarı tuzağa düşürdüler ve bu onların kendi aptal hatası. Onları uyarmaya çalıştım.

Neredesin? Seni üzen ne? Ne oldu?

Gryphon ve North kafamın içinde birbirleriyle konuşuyorlar ve ben ikisinin de yaygara koparmasına gözlerimi devirmemeye çalışıyorum. Kuzey'in bu kadar... tatlı olması bir yana, onların bu şekilde orada olması hala garip hissettiriyor.

Oleander, eğer cevap vermezsen, bu toplantıyı terk edip senin peşinden oraya geleceğim.

Bu daha çok Kuzey'e benziyor.

Bağımın kampta ne yaptığını hatırladım, önemli bir şey değil. Benim için endişelenmeyi bırakır mısınız, özellikle de malikanede güvendeyken?

Ses tonuma dikkat ediyorum, kavga çıkarmamak için içimdeki şirreti bastırmaya çalışıyorum ama onlarla aramda bazı sınırlar koymam gerekiyor, hem de hızlı bir şekilde, yoksa kısa sürede beni ezip geçecekler.

Amcam yatağında öldürüldü. Senin güvenliğin için hiçbir aileye güvenmeyeceğim. Aşağı gel de iyi olduğunu göreyim.

Çok saçma.

Tamam, William'ın ölümü konusunda haklı ama ben ders çalışmakla meşgulüm. Onun yerine öyle bir konsantre oluyorum ki neredeyse beynim patlayacak ama ona Brutus'un bacaklarımın üzerine uzandığı ve August'un da ona yaslandığım yerde oturup ben ders çalışıyormuşum gibi yaparken beni izlediği görüntüsünü göndermeyi başarıyorum.

Bu ikisiyle güvendeyim. Ayrıca, Sage'in kışkırtıldığında milyarlarca yıllık binaları ateşe verdiği biliniyor, bu yüzden bir kavgada ona para yatırırdım.

Tüm bunları duyabilen Gryphon da ekliyor: İkimiz de biliyoruz ki bu şansı elde edemeyecek çünkü senin bağın tehlikeyle başa çıkacak. North sadece toplantıdan çıkmaya çalışıyor. Çalışmaya geri dön, Bağlanmış.

"Şu anda Bağlınla flört mü ediyorsun? Halıda böyle sırıtmamalısın, ilginç ya da komik değil," diye homurdanıyor Sage ve ben de ona alaycı bir bakış fırlatıyorum.

"Anamı ağlatıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, Bond'ların kötü olduğunu düşündüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Bağlanmış erkekler çok daha kötü."

Felix bana bir bakış fırlatıyor. "Bağlımızın her zaman güvende, emniyette ve mutlu olmasını istediğimizi mi söylüyorsun? Korkunç. En kötüsü. Canavarlar."

Sage ona bir kalem fırlatır. "M" kelimesini söyleme. Brutus seni yiyecek."

"Şimdi kim flört ediyor? İğrenç, bunu odamdan uzak tut," diyorum abartılı bir ses tonuyla ve Sage sırıtarak gözlerini deviriyor bana.

Felix kalemi bana doğru salladı ve şöyle dedi: "Hepimiz sen ve tahvillerinle akşam yemeğine oturmak zorunda kalacağız, bu yüzden burada daha yüksek bir yere çıkmaya çalışma, Fallows. Birinin fırsatını bulduğu anda seni patateslerin üzerinde becermeye çalışmasını bekliyorum."

Korkmuş gibi yaparak elimi göğsüme götürüyorum ve Sage bana kıkırdıyor. Bu aptalca ve gülünçtü ve şu anda hayatımdaki onca tuhaflıktan sonra ihtiyacım olan her şeydi.

Sage bana sinsi bir bakış atıyor ve mırıldanıyor, "Hangisi olduğu konusunda bahse girmeliyiz. Benim bahsim Kuzey'den yana, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu biraz... garip."

Felix muhtemelen kendi bahsini oynamak ve bir espriyle beni utandırmak için ağzını açıyor ama telefonunun çalmasıyla kurtuluyorum. Bugün çok fazla oluyor.

Sage'e bir bakış fırlatarak zar zor baktı ve bana şöyle dedi: "Annemler beş dakika içinde görüntülü arayacaklar, o yüzden gitmemiz gerekiyor. Eve gelmeyi reddettiğimden beri iyice korktular ve North onları buraya almıyor. Onu suçladığımdan değil."

Nedenini sormama bile gerek yok, çünkü Gracie ile ilgili olacağı benim için çok açık. Parfüm dublörünün tahvilimin ortaya çıkmasına ve Gryphon ile Bond olmasına neden olmasından sonra, ikisi de kızdan kurtulmak için harekete geçmekte hızlı davrandılar. Bu konuda biraz kötü hissediyorum, çünkü o Felix'in kız kardeşi, ama aynı zamanda bana oldukça hayvani ve acımasız bir şekilde v-kartımı kaybettirdi.

O yüzden onu ve aptal oyunlarını sikeyim.

Ona bir bakış attım ve o da omuz silkerek son malzemelerini topladı. "Bu konuda kızgın değilim. O bir yetişkin ve seçimler yaptı; onlarla yaşayabilir. Benim ailem de öyle. Sage güvende olduğu ve biz birlikte olduğumuz sürece, beni nereye koyarsa koysun mutluyum."

ON ALTINCI BÖLÜM

Oli

SAGE ve Felix gittiği anda, büyük kız külotumu giymeye ve sonunda Atlas'ı görmeye karar veriyorum. Nox için göğsümde hissettiğim acıyla başa çıkamam ama hapsedilmiş Bond'um yüzünden kafamda oluşan karmaşa konusunda kesinlikle bir şeyler yapabilirim.

Korkakların yolunu seçiyorum ve Kuzey'le doğrudan zihinlerimiz aracılığıyla konuşuyorum, böylece onunla yüz yüze tartışmak zorunda kalmıyorum. Atlas odasında mı? Onu görmek istiyorum. Muhafız falan olmadan Bond'umu görmek istiyorum.

Çok gergin bir sessizlikle karşılaşıyorum, bu fikirden nefret ettiğini bildiğim ama neden kendi Bond'umu görmeye gidemeyeceğime dair iyi bir tartışma yapmak istediği bir sessizlik. Bir dakika sessiz kalıyorum ama tereddüt ettiğini hissedince biraz daha zorluyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum ve ona ihtiyacım var.

Gerçek bu, ama yine de bunu söylerken manipülatif davranıyormuşum gibi geliyor çünkü Kuzey hemen yumuşuyor ve benim iyiliğim için, eğer kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaksa Atlas'ın güdüleriyle ilgili endişelerini ve korkularını aşmayı kabul ediyor.

Yaratıkları yanına al. Yardım istemediğiniz sürece Nox'a onunkinden uzak durmasını söyleyeceğim. Şunu bil ki, biz emin olmasak bile Gryphon ondan emin olduğu için bunu kabul ediyorum. Şimdiye kadar herhangi bir aldatma gösterseydi, bunu yapıyor olmazdım, Bağlanmış.

Kelimeler kontrolcü geliyor, ama şimdi onu daha net görüyorum. Bana güven vermeye ve onun için ne kadar önemli olduğumu söylemeye çalışıyor, sadece bunu ifade etmekte pek iyi değil.

Bana yanlış gelen bir şey olursa, sana söylerim. Gryphon da yakın mı? Bağım, Tahvillerin öldürülmesine tamamen karşı değil.

Tehlikedeyim, bu konuda da endişelenme, diye geri gönderiyorum, kendi kişisel güvence markamı hedefliyorum, ama o da bundan pek hoşlanmıyor.

Pantolonumu değiştiriyorum ve Nox'un kazaklarından birini giyiyorum ki oradaki özlemi biraz daha bastırabileyim. Elimden geldiğince Atlas'ın etrafında Nox'un eşyalarından uzak durmaya çalışıyorum ama bugün tenim kemiklerimi daha da sıkıyor.

İçimi çekiyorum ve Atlas'ın odasına giderken Gryphon'la konuşuyorum, yavru köpekler de yanımda kibarca yürüyorlar. Sanırım bu gece senin odanda değil de Atlas'ın odasında uyumam gerekiyor. Bu... uygun mu? Ayrıca mümkünse yarın yine Nox'la birlikte uyumam gerekiyor. Mümkün mü yoksa buna kızar mı?

Asansörden inip yanlış bir yöne sapmaya çalıştığımda, August beni doğru yola döndürmek için kalçama vuruyor, bu saçma evde mükemmel bir rehber.

Ben hallederim. Onun için endişelenme, Bonded. Şimdilik Bassinger'a odaklan. Sana ne dediğini bilmek istiyorum, sonra beni görmeye gel.

Atlas'ın kapısına geldiğimde kendimi toparlamak için bir saniye duruyorum. Bu çok aptalca. Dün onun lanet kafasının içindeydim ama yine de aramızda bir şey varmış gibi hissediyorum. Onu en yakın olduğum, sorgusuz sualsiz güvenebileceğim Bond'dan, şimdi sırları ve çok şüpheli bir geçmişi olan birine dönüştüren bir şey.

Bu da onu benim için daha gerçek kılıyor.

Gabe haksız değildi, Atlas'ta beni her zaman biraz tedirgin eden bir şeyler vardı. Her şeyi içine atması biraz rahatsız ediciydi. Bana pek bir şey katmıyordu.

ama şimdi her şeyin bir nedeni olduğuna göre, mantıklı olduğunu hissediyorum. Hâlâ bir sorun ama bunu birlikte aşma konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

Şu kapıyı çalar çalmaz.

Tam kapı açılırken elimi kaldırıyorum ve Atlas, "Bir dakikaya daha ihtiyacın var mı Bond, yoksa içeri gelmek ister misin?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve Bond'uma kemik kıran bir sarılma verirken yavru köpekleri etrafından dolaştırarak ona doğru adım atıyorum. Kemiklerim kırılmış gibi hissediyorum ama onun süper güçlü ve yıkılmaz benliğinin gayet iyi nefes aldığından eminim.

O bir adım geri çekilip beni de odasına çekerken ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatırken yüzümü göğsüne gömüyorum. Yavru köpeklerin ikisi de etrafı kokluyor, ancak August her zaman bana dokunma mesafesinde kalıyor. North'un ikimizi de gözetlemeyeceğine söz verdiğini biliyorum ama onun yaratığı da en az Bonded kadar huysuz ve aşırı korumacı ve bunun bana ne kadar sevimli geldiğini itiraf etmeyi reddediyorum.

"Seni çok özledim. Eskiden beş gecenin dördünde ayrı yatmanın kötü olduğunu düşünürdüm ama lanet olsun, tatlım. Bir daha sensiz o kadar uzun kalamam."

Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve burnumu gömleğinin yumuşak kumaşına sürtüyorum. En sevdiğim kombinasyon olan temiz, sıcak ve benim kokumu alıyor ve birlikte oturmamız için ikimizi de yatağa doğru çektiğinde ona karşı koymuyorum.

Sonunda birbirimizden uzaklaştığımızda, biraz odaya bakıyorum ve kızarıyorum, ki bu aptalca, ama yatağını en son gördüğümde, onunla birlikte kafasının içindeydim, o muhteşem aletini yumruğunun üzerine boşalana kadar

mastürbasyon yapıyordum.

"Tekrar gitmek ister misin, küçük Bond?" diye soruyor ve ben başımı eğiyorum.

"Beni kışkırtma. Çok şey oldu. Bütün bunlar. İşlenmesi ve atlatılması gereken çok şey var. Ayrıca daha da güçlenmek istemiyorum ve her şey biraz dağınık."

Tam olarak ne için burada olduğumu hatırlatan bir yüz ifadesi takınıyor ve ben de iç çekerek başımı sallıyorum. "Buraya her şeyi duymaya geldim. Senden ailen hakkında ve... onlarla birlikte Direniş'in bir parçası olmamaya nasıl karar verdiğini duymak için."

Yutkunuyor ve gergin bir şekilde boğazını temizleyerek başını sallıyor. "Aylardır bunu nasıl yapacağımı planlıyordum ve şimdi yapma zamanı geldi, her şeyi berbat etmek üzereymişim gibi hissediyorum. Lütfen sadece... beni dinleyin. Her şey harika ve erdemli değil. Büyük bir kısmı için boktan bir insanım ama eve, sana geldim. Önemli olan bu, değil mi?"

Başımı sallamayı reddediyorum, çünkü detayları öğrenmeden bunu kabul edemem.

"Direniş propagandası içinde büyüdüm. Ailem oldukça yüksek rütbeli. Hatta babam Silas Davies ile yakın arkadaştır."

Başımı salladım. "Biliyorum. Kieran'la kampa gittiğimde onu gördüm."

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Her zaman farklı kampları kontrol etmek ve kaçırılan Üstün Yeteneklileri gözden geçirmek için ayrılıyordu. Silas seni almadan önce yıllardır senin peşinde olduklarını biliyordu. Yeteneğinle ilgili söylentiler vardı ama ailen seni saklamak için çok fazla yer değiştirdi. Zekiydiler ama Silas'ın cephaneliği karşısında yenik düştüler."

Bu benim için yeni bir şey değil.

Silas bana her şeyi anlatmıştı, ailemin ölümünden her şekilde nasıl sorumlu olduğumu. Sürekli taşındığımızı çünkü

Yeteneğimi kullanmayı ya da en kötü zamanlarda boş gözlerimi göstermeyi bırak. Biliyorum ama onun da bunu bilmesi hâlâ canımı yakıyor.

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum ki devam etsin, bu hikâyeyi daha hızlı anlatsın, sanki ruhumdan bir yara bandı koparıyormuş gibi.

"Dravens'lerle aynı Bond Grubunda kanımın işaretlenmesi konusunda arandığımızda, tüm aile bir toplantı yaptık. Babam bu konuda çok ketum davrandı ve Aurelia'nın Bond'larının hepsinin karışıma katacak fikirleri vardı, ama annem sadece sarhoş oldu. Onu daha önce hiç böyle içerken görmemiştim ama sanki su içiyormuş gibi bardak bardak şarap içti."

Bir nefes daha alıyor, yatakta kayıyor ve rahatsız olmuş gibi ensesini kaşıyor, sonra devam ediyor: "Sana anlatmaya utandığım ve diğerlerine anlatmadığım kısım bu, çünkü onları ilgilendirmez. Kaybolduğunu hemen sonra öğrendim. Babam bu konuda yaygara kopardı ama aslında buraya gelmeyeceğim ve Draven'ların etrafında olmayacağım için mutluydu. Ben de diğer Bond'lar gibi bizi istemediğini düşündüm ve tam bir aptal gibi davrandım. Arkadaşlarımla çok fazla dışarı çıktım, içtim, parti yaptım ve... çok fazla yattım. Daha benimle tanışmadan beni arkada bıraktığın için senden intikam aldığımı sanıyordum. Aptal, bencil bir sik kafalıydım."

Yani, tüm bağlarımın beni beklemediğini biliyordum. Benim yaşıma en yakın olan ikisi bile benimle tanışmadan önce açıkça yatmayı seçmişti, ama bunu gerçekten duymak istemiyorum ve benim hiç yapmadığım bir şey için misilleme olarak bunu artırdığını bilmek... evet, bu paylaşmamız için en sevdiğim an değil.

Bana dikkatle bakıyor ve ben bir şey söylemeyince, o kısmı atlattığı için sesi biraz daha güçlenerek devam ediyor: "Bu birkaç yıl sürdü. North ve Gryphon'un sen kaçarken seni bulmasından yaklaşık altı ay öncesine kadar. Ailem bir Direniş etkinliği için şehir dışındaydı. Evet, Direniş'teki üst düzey aileler amaçları için para toplamak amacıyla galalar falan düzenlerler. Doğu Yakası'nda buradakinden tamamen farklı bir dünya var. Aslında buradakinden çok daha farklı. Neyse, onlar şehir dışındaydı ve annem uşağın mahzeninin şifresini değiştirdi. Şifreyle ilgili bir şeydi ve onlar yokken içki içemeyeyim diye yapmıştı, ben de kodlama ve bilgisayar korsanlığı konusunda işe yarayacak kadar bilgisi olan bir arkadaşımla birlikte onun eşyalarını karıştırmaya gittim... Bilgisayarında videolar buldum. Gerçekten bir şey görmeden önce arkadaşımı dışarı çıkardım, ama sonra ailem yokken iki gün boyunca oturdum ve Silas Davies'in sana işkence ettiği kayıtları izledim. On dört yaşındaki Bond'um sanki bir kasap için et parçasından başka bir şey değilmişsin gibi oyuluyordu."

Kalbim göğsümde duracak gibi oluyor.

Kayıtlar olduğunu hiç bilmiyordum. Kameralar olduğunu biliyordum, bu yüzden elbette kasetler olma ihtimali vardı ama lanet olsun, o kadarını bile düşünmemiştim.

Sertçe yutkunuyorum ve elimi dikkatlice tutuyor, böylece istersem ondan uzaklaşabiliyorum. Ama istemiyorum. Bana sarılmasını istiyorum çünkü... Bağım sayesinde bana yapılanların yarısını bile hatırlamıyorum. Onun hepsini gördüğünü düşünmek, hayır.

Ne oluyor? Oleander, yukarı geliyorum.

Gözlerimdeki işe yaramaz yaşları geri kırpıyorum ve hemen Kuzey'e cevap veriyorum. Yapma. Sadece konuşuyorduk ve bana kasetlerden bahsetti. Sanırım sana çoktan söylemiştir?

Daha yavaş cevap veriyor ama ses tonunda aciliyet yok. Onları gördüm. Bir ara ver ve beni görmeye gel. Bunu sonraya bırak.

Ama yapamam. Bond'umu geri alabilmek ve benim bilmediğim başka neler bildiğini öğrenmek için her şeyi bilmem gerekiyor. Siktir, North kasetleri de mi gördü?

"Onlar burada, yanınızda mı? Hepsi onları gördü mü?" Sesim daha çok mırıltıya benziyor ve gözlerimden birkaç damla yaş döküldüğünde aceleyle onları siliyorum.

Elimi ondan çektiğimde yıkılmış görünüyor ama başını sallıyor. "Hayır. Sadece North ve Gryphon. Görüntülerin onlarda kalmasına izin vermedim çünkü Nox'un onları görmesini istemedim. En azından onunla hâlâ kararsız olduğunu biliyorum ve seni o şekilde görmesine izin veremezdim. Diğer ikisinin de neden ailemin tarafını tutmadığımı anlaması için onları görmesi gerekiyordu. Asla, Oli. Sana bunu yapan insanların yanında asla yer almam."

Gryphon'un yalan tespit yeteneği olmasa bile buna inanabilirim, çünkü ruhunu bana doğru akıttığına inanmam için bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissedebiliyorum. Belli ki bana karşı kullandığını düşünmemem için bağını benimkinden uzak tutmaya çok dikkat ediyor ama yine de şu anda onu bir kitap gibi okuyabiliyorum.

Her kelimesinde ciddi.

Ayrıca bana birileriyle yattığından da bahsetti, eminim bu konuda konuşmak istemezdi ama

tamamen şeffaf.

Tekrar başımı salladım ve mırıldandım, "Sonra ne oldu?"

Derin bir nefes alıyor ve başını arkaya eğerek tavana bakıyor. "Bu konuda annemle yüzleştim. Bana hiçbir şey söylemek istemedi ama seni aramaya yardım etmek için Draven'lara gideceğimi söylediğimde dayanamadı ve seni götürdüklerini bildiğini itiraf etti. Seni aramaya gitmemem için bana yalan söyledi ve Silas'ın senden istediği şey yüzünden seni bulmamı 'yasakladı'. Planındaki sorun, o noktada zaten on dokuz yaşında olmam ve güven fonuma erişimimin olmasıydı. Babama ya da diğerlerine ne yaptığımı söylemeden beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden seni nasıl bulacağımı ve kaçarken seninle nasıl birlikte olacağımı planladım ve her şeyi planladım derken, her şeyi kastediyorum, Tatlım. Babam paranın izini süremesin diye güven fonumu offshore bir hesaba taşımaktan tutun da tüm Direniş kamplarının tam olarak nerede olduğunu bilmeye ve onlardan uzak durabilmemiz için haritalarını çıkarmaya kadar."

Çenem düşüyor ama o bana acıyarak gülümsüyor. "Silas'a çaktırmadan sana pasaport almak zor oldu ama başardım. Benimle Singapur'a gelmen için seni ikna etmeye çalışacaktım. Orada Direniş karşıtı çok güçlü önlemler var, çok fazla güvenlik ve gözetim var. Sürekli izlenme fikrini sevmesem de, seni o lanet kamplardan uzak tutmaya çalışıyorum."

Gözlerimden yine yaşlar akmaya başlıyor, ama bu sefer kalbim sanki bana sonsuz aşkını ilan etmiş gibi göğsümde çarpıyor. Şey, sanırım bir çeşit

var. Birlikte kaçmak mı? Sırf ikimizi de güvende tutmak için bambaşka bir ülkeye, ki bu da diğer Bond'ları da güvende tutacaktı?

Her ne kadar hepsine ihtiyacım olsa da, keşke bu şekilde olsaydı diyorum.

"Ama sonra Shore ve ekibi seni buldu. Silas yapamazken bunu nasıl başardıklarına dair hiçbir fikrim yok ama başardılar. Tüm planlarım boşa gitti. Burada seninle olmak ve benimle kaçmak isteyeceğini ummak zorunda kaldım. GPS çipi engel oluyordu ve North'un senin üzerinde sahip olduğu güvenlik miktarı bunu gerçekten zorlaştırıyordu, ama bunu başarabilirdim... ama sonra koklamaya ve yuvalanmaya başladın. Davenport sürtüğü sayesinde Shore ile bağ kurdun. Herkesi almadan kaçamayacağımızı biliyordum. Bu imkansız olurdu, bu yüzden şimdi Draven'lara sizi güvende tutmak için elimden geldiğince çok bilgi vermeye çalışıyorum. Babam ve Silas bunları size benim verdiğimi henüz anlamadı, bu yüzden şimdilik işe yarıyor."

Ona bir bakış attım çünkü tüm bunlar bana hiçbir zaman mantıklı gelmeyen hikâyenin bir parçasıydı.

Onun Bond'u olduğumu nasıl bilmiyorlardı? Tüm parçalar ve bilgiler ellerindeydi ama yine de bilmiyorlar mıydı? Bu, hikayeyi tamamen gerçek değil de bir hikaye gibi gösteren tek kısım.

Atlas ben bir şey söylemeden yavaşça başını sallıyor ve sorulmamış soruyu tereddüt etmeden yanıtlıyor: "Annem. İşte böyle. Silas ve babamın amaçları uğruna beni hiç düşünmeden feda edeceklerini biliyordu. Annem Direniş'in bir parçası olabilir ama o önce benim annem. O

Senden nefret ediyor, Draven'lardan nefret ediyor, bu durumun her parçasından nefret ediyor ama beni nefret ettiğinden daha çok seviyor. Kaçtığın gün Silas'ın kampı terk etmesinin sebebi neydi? Annem. Yol boyunca onlardan bir adım önde kalmanın sebebi? Annem. Ne zaman yolunda gitmemesi gereken bir şey olsa, arkasında annem vardı. Güvenlik kayıtlarını manipüle etti, içinden geçebileceğin delikler açtı ve sana göz kulak olmak için daha düşük Direniş üyelerini saf dışı bırakmak için kendi yeteneğini kullandı. Sonra, Dravenler tarafından yakalandığında, GPS çipinin koordinatlarını da ona gönderdi, böylece seni daha kolay izleyebilecekti. Sen sormadan söyleyeyim, Sawyer söyleyene kadar haberim yoktu. O olması gerektiğini biliyordum ve onu bu konuda sıkıştırmak için aradım. Vazgeçmeyecek."

Bir nefes verip başımla onu selamlıyorum ve bunu düşünürken başka tarafa bakıyorum.

Hikayemdeki tüm boşlukları düzgün bir şekilde düzeltiyor. Çok mu düzgün? Bunu zaman gösterecek ama düşündüğümde, onlardan kaçarken gerçekten de çok fazla kıl payı kurtulduğum ve şanslı olduğum anlar oldu. Vay anasını. İsteksiz ve nefret dolu bir koruyucu melek. Sadece benim şansım.

Düşünürken içimden mırıldanıyorum ve o da yataktan kalkıp sırtını gererek dolaba doğru ilerliyor ve ikimiz için de su şişeleri getiriyor. Soğuk şişeyi alırken ona bir bakış fırlatıyorum ve o da sırıtıyor. "Eğer burada sıkışıp kalacaksam, burayı daha konforlu hale getirmeye karar verdim. Mini bar ve başka şeyler aldım, böylece mutfağı aramaktan ve şefin tavırlarıyla uğraşmaktan kurtuldum."

Suyun bir kısmını içiyorum ve şişeyi komodinin üzerine koyduktan sonra aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Eminim konuşacak daha çok şey vardır. İleride aramızda daha çok şey olacağından eminim, ama şimdilik tatmin oldum. Şimdilik sadece lanet Bond'umu istiyorum.

Yüzümü tekrar göğsüne bastırmak için öne doğru eğiliyorum ve beni kollarının arasına çekerken yüzündeki o anlık rahatlamayı hissedebiliyorum. Derimin altındaki uğultu hissi biraz yatışıyor. Bağlarımın her birinden ayrı kalmayı farklı şekillerde protesto etmesi çok tuhaf. Gryphon ve North artık bağlandığımız için farklılar ama Nox'a olan ihtiyacım yavaş bir kaşıntı, Gabe göğsümde bir sızı ve Atlas da beni terk etmeyen, onu bulmam ve ona sarılmam için beni kışkırtan bir enerji.

Sanki zihnimi de okuyabiliyormuş gibi ellerimi tutuyor ve başparmaklarını kanımın aşırı enerjiyle titrediği nabız noktalarıma sürtüyor. "Kuzey ile bağ kurdun."

Tıpkı Gabe gibi, bunu bir suçlama olarak söylemiyor. Sadece havaya atıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Yaptım. Bu sefer benim seçimimdi ve… pişman değilim."

O da başını sallar. "Pişman olmanı istemiyorum. Seni zorladıkları için onlardan herhangi birini öldürebilirim. Ama bu senin gücüne ne yaptı? Bir dalgalanma ya da yeni bir şey ortaya çıktı mı?"

Bunu düşünürken başımı yana eğiyorum. Bunu düşündüm, elbette düşündüm, ama aklıma gelen tek cevap sahte ve hüsnükuruntu gibi görünüyor.

"Kendimi daha güçlü hissediyorum. Daha güçlü falan değil, sadece kendimden ve yapabileceklerimden daha emin hissediyorum."

Başını sallıyor ve ellerimi sıkıyor. "Bunu sadece seni istediğim için söylemiyorum. Seni gerçekten istiyorum, bunu hiçbir şey değiştiremez ama sen ve Gryphon bağlandıktan sonra, hiç gerçekleşmeyen büyük bir değişim bekliyordum. Oli, belki de bağın zaten tam kapasitede olduğu için gücünün artmayacağını hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çatıyorum ve yatakta geriye doğru kayıyor, kalçalarına sarılana kadar beni çekiştiriyor. Onun tekrar bana bu kadar yakın olması göğsümdeki bağı mırıldatıyor. Yaşadığımız tüm değişimlerin en zor kısmı aramızdaki mesafe oldu. Ellerimi bırakıyor ama avuçlarını kalçalarımın üzerine yayarak beni biraz daha içine çekiyor. Altımda sertleşiyor, aleti ona bu kadar yakın olmama tepki veriyor, ama sanki bu onun için her zamanki işmiş gibi devam ediyor.

"Sen tarihteki en güçlü Ruh İşleyicisin. Biliyorum, bunu araştırmak için uzun zaman harcadım. Ya bizimle bağ kurmak senin bağını daha yerleşik ve güvenli hale getirecekse? İşkence gördün. Silas seni ele geçirdiğinde çok gençtin, bağın seni korumak için ortaya çıktı. Sanırım bu olayların oluş şeklini değiştirdi. Bu ve... gözlerinin rengi. Bu Soul Render'a özgü değil. Draven'lar siyah bağ gözlerine sahip bulduğum tek aile. Orada bizim de kaçırdığımız bir şey var. Umarım artık hepimiz aynı fikirde olduğumuza göre, belki bunu çözebiliriz. Birlikte."

Beni usulca, yavaşça öpüyor ama daha fazlası için zorlamıyor. "Sadece düşün, tatlım. Sadece düşün, sonra daha fazla konuşabiliriz. Seni zorlamıyorum ama yanıldığımı gösteren bir şey aklına gelirse bilmek isterim.

Bu konuda. Şu anda tek umursadığım şey bu, seni hediyene ve bağına yerleştirmek ve güvende tutmak. Artık korkup kaçmamalısın. Buna izin vermeyeceğim, tatlım. Bunu ne kadar zamandır tek başına yaptığını düşünmeye dayanamıyorum."

Başımı sallıyorum ve öne eğilip yüzümü omzuna bastırıyorum, artık hepsine doyduğum için içime bir şeyler yerleşiyor. Birlikte hiç vakit geçirmediğim tek kişi Nox, ama Brutus sayesinde onunla olan sürekli bağlantım, söz konusu o olduğunda arzularımın beni vurmasının daha uzun sürdüğü anlamına geliyor.

"Her şey yoluna girecek."

Alay ediyorum. "Neden herkes bana bunu söyleyip duruyor?"

Bana kıkırdıyor ve bir elini omurgamın üzerinde gezdiriyor. "Çünkü bunun her küçük parçası hakkında endişeleneceksin. Hepimizi önemsiyorsun, özgürlüğünü özlüyorsun, her şey berbat görünüyor. Tabii ki hepimiz seni rahatlatmaya çalışacağız, çünkü her şey daha iyi olacak."

Sessizleşiyorum ve bir süre daha onun kollarının güvenliğinin tadını çıkarıyorum, kalp atışlarımız senkronize oluyor çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Belki, belki bir gün onunla bağ kurabilirim. Belki de haklıdır ve sonsuza dek bu güvenliğe, emniyete ve sevgiye sahip oluruz.

Sonunda beni düzgün bir şekilde kendi yatağına taşıdı. Üzerimdeki kazağı ve yoga pantolonumu çıkarmama yardım ediyor çünkü iç çamaşırlarımla ya da şortla uyumayı tercih ediyorum ve sonra yatağın kendi tarafına geçiyor, giderken kıyafetlerini çıkarıyor. Hâlâ sert, aleti 'Bağlanmak yok' notunu hiç almamış, ama bir sabah geçirdikten sonra

mastürbasyon yaparken kafasına vurması, artık bana büyük bir mesele gibi gelmiyor.

Artık erkeklerle ve onların arzularıyla başa çıkma konusunda daha fazla deneyimim var, o kadar kısa sürede o kadar çok şey yaşadım ki başım hala dönüyor.

Kollarına kıvrılıyorum ve yatış şeklimizden memnun olana kadar pozisyonumuzla oynamasına izin veriyorum. August yatağın yanında yerde duruyor, Atlas'ın uyuduğu belli olana kadar beni dikkatle izliyor ve sonra orada uyumak için uzanıyor. North'un huzuru için burada olduğunu biliyorum ama yine de yanımızda olmasının rahatlatıcı bir yanı var ve kendimi uykuya bırakıyorum.

Tanrı bilir ne kadar sonra, kapının sesiyle uyanıyorum ama August yatağın benim tarafımda, yerde kıvrıldığı yerden kıpırdamıyor. Tabii ki hayır, North bizi kontrol etmeye geliyor. Başımı kaldırdığımda bana doğru yaklaşıp yumuşak bir öpücük veriyor, saçlarımı okşuyor ve oturmak için başka bir sandalye çekiyor.

"Bizi uyurken mi izleyeceksin?" Mırıldanıyorum.

Kollarının düğmelerini açıyor ve kıvırıyor. "Sen. Sana göz kulak olacağım."

Atlas'a olan yakınlığımdan dolayı göğsümde çok daha fazla memnuniyet hissederek uyandım. Dev ev sinemasında bir şeyler izleyebilmek için North'u gün boyunca odasından çıkmasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum. Kımıldamayınca yatağa uzanıp normal boyutlardaki televizyonu izliyoruz. Daha az gösterişli ama Atlas mutfağı arıyor ve bizim için bir ziyafet sipariş ediyor, onlara benim için olduğunu söylüyor ki

Kimse onu bu konuda sorgulamaya cesaret edemiyor ve en iyi dinsizler gibi yatakta balık tacos ve tavuk quesadillas yiyoruz.

Biraz büyülü.

Gabe öğle yemeğinden bir süre sonra beni aramaya geliyor ve Atlas kapıda beni anlamsızca öperek büyük bir gösteri yapıyor. Gabe bu gösteriye gözünü bile kırpmıyor, sadece ben ondan uzaklaşana kadar bekliyor, yüzü kıpkırmızı ve biraz fazla zor nefes alıyor, sonra bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni koridordan aşağıya, kendi odama doğru yönlendiriyor.

Sage'e bir mesaj gönderiyorum ve akşam yemeğinde buluşmak üzere anlaşıyoruz, sonra kendimi biraz toparlamak için duşa giriyorum.

Bir zaman döngüsünde sıkışmış gibi hissediyorum.

Sanki günler uzayıp gidiyor ve ben sadece... Davies gibi insanlar dışarıda masum insanları incitirken, işkence ederken ve öldürürken, bütün gün lanet olası bir yatakta Bond'larımdan biriyle yatıp hiçbir işe yaramıyormuşum gibi.

Ben bir canavarım.

Banyodan çıkıp Gabe'e "Yakında dışarı çıkmama izin verilmezse bu evde çıldıracağım" dediğimde sesimin tiz ve biraz da psikopatça çıkmamasına çalışıyorum. Baş belası olmaya çalışmıyorum ama cidden Gabe, burada sonsuza kadar böyle kalamam."

Gerçekten de biraz çıldırdığım kısmı atlıyorum.

Başını sallıyor ve elimi tutuyor, beni kapıya doğru çekerken parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Bunun için bir plan var. North neredeyse hiç durmadan çalışıyor, ama ben

Size söylemeyi ona bırakın. Onun şimşeklerini üzerime çekmeyeceğim. Sen sadece daha iyi olmaya odaklan-"

Sözünü kestim. "Ben daha iyiyim! Tamamen iyileştim ve yeteneğimi ve korkunç bağımı ihtiyacım olan herkes üzerinde kullanmaya hazırım. Bu gece buradan gidelim. Gidip bir şeyler avlayalım."

Kaşları alnına doğru fırlıyor ve bana göz kırpıyor. "Git... bir şey avla? Yeteneğini kullanmak istemediğini sanıyordum. Ayak uyduramayacağım kadar çok fikir değiştiriyorsun Bond."

Oflayıp omuzlarımı geriye atıyorum, heyecandan çıldırmış gibi hissediyorum. "Etrafta dolaşıp insanları öldürmek istemiyorum ama... Sanırım birçok insanı o kamptan çıkarmak iyi hissettirdi. Her şeyden kaçmış ve unutmaya çalışmıştım ama oraya geri dönmek ve orada insanlara neler olduğunu görmek... Kafamı kuma gömemem gerekiyor. Şımarık kıçımı kaldırıp yardıma gitmeliyim."

Beni göğsüne çekiyor ve bir eliyle aşağı uzanıp kıçımı sıkıyor. "Bana şımarıklık gibi gelmiyor. Mükemmel hissettiriyor ve belki de biraz yavaşlamalısın. Gerçek bir Tac eğitimin yok, sadece hediyesiz olduğun birkaç ders var, çoğunlukla zaten ve Gryph bunu gündeme getirmeye çalıştığın anda seni geri çekecek. Kaçmayı aklından bile geçirme. Kuzey'in üzerinizde ekstra güvenliği var ve Black'in sizi tekrar bir yere götürme şansı yok. Denerse öldürülür ve bu abartı değil. North seni bir daha onlardan biri olmadan naklederse gölge yaratıklarla yüzleşeceğini açıkça belirtti."

Huh.

Bu biraz aşırı görünüyor ve Gabe bana tekrar sırıtarak "Hadi yemeğe inelim" diyene kadar dramatik bir şekilde inliyorum. Bu senin aklını avlanmaktan ve Direniş'i yok etmekten uzak tutar."

Haksız değil.

Masanın etrafında bu kadar insan otururken yemek çok daha gürültülü oluyor. Sawyer ve Grey yaratıklara biftek parçaları yedirerek onlara yağ çekmeye çalışıyor ve işe yaradığında şok oluyorum. Brutus bir sonraki parçayı beklerken büyük, yuvarlak gözlerle ayaklarının dibinde oturuyor. August yanımda kalıyor ama Sawyer'ın ona attığı parçaları mutlulukla alıyor.

"Onların ne tat alma duyuları ne de mideleri var. Yiyecekleri ziyan ediyorsunuz," diye söyleniyor North, kendi bifteğini bir aristokrat gibi keserken.

Gözlerimi deviriyorum ve "Odanızda yoktan var olan sihirli bir televizyonunuz var. Yemek faturası konusunda endişelenmeden bebekleri biftekle besleyebiliriz."

Gabe bir kahkahayı bastırıyor, biraz da boğuluyor ve Gryphon masanın öbür ucundan bana sırıtıyor. August başını kalçama yaslıyor ve parmaklarımı yalıyor, ıstakoz suyunun tadını çıkarıyor, onun için gerçekten besleyici bir şey yapmasa bile.

Hepsi yemeklerinden yeterince memnun görünene kadar bekleyip dikkatlice "Peki uzun vadede buradaki planlar nedir? Daha uzun süre burada kalırsam duvarları yıkmaya başlamaya hazırım."

Gryphon bana bir kaşını kaldırdı. "Antrenman yarın sabah beşte yeniden başlıyor. Hâlâ gelip seni almamı istiyor musun yoksa spor salonuna kendi başına gidebilir misin?"

Peşinde olduğum şey kesinlikle bu değildi.

Ben bundan kurtulmak için iyi bir neden bulmaya çalışırken Gabe yüzümdeki dehşet dolu ifadeye kahkahalarla gülüyor.

Eğer Kuzey'i ve beni aynı anda becerebilecek kadar iyileştiysen, eğitim alabilirsin, diyor Gryphon. Her ne kadar bunu söylediği için o pisliği öldürmek istesem de, en azından bunu herkese duyurmadığını kabul edebilirim.

Ona çok az miktarda brownie puanı.

Bacaklarını zorlayacak bir şey olmasın. Üzerine fazla gitme.

Yanaklarım ısınıyor, çünkü tabii ki ikisi de ben lanet olası deniz ürünlerimi yemeye çalışırken kafamın içinde serbestçe dolaşmaktan mutlular.

"Neden şu anda domates çorbasının tam tonundasın Bond?" Gabe mırıldanıyor ve ben irkilerek kendime geliyorum, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir suçlu gibi masanın etrafına bakıyorum.

"Gryphon'un sofra adabı yok, başka bir şey demiyorum. Beni eğitime sürüklüyor. Sen de geleceksin, değil mi? Beni onun sadist yöntemlerinden kurtar."

Atlas'ın eli masanın altında uyluğumun üzerinde nazikçe duruyor ve oradaki mükemmel şekilde iyileşmiş deriyi saygıyla okşuyor. Hepsi onunla uğraşıp duruyor. Kuzey'in benden yumuşak davranmamı istemesi hiç mantıklı değil. Tamamen iyileştim, o kadar iyi ki yara izi kalmadı ama bu konuda da tartışmayacağım. Squat ve burpee yapmak istemiyorum.

Koşmak ağırdan almaktır, değil mi?

Kesinlikle.

Kieran masanın üzerinden bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bir psikiyatriste görünmesi gerekiyor. Ertelemelisin

eğitimini tamamlayana kadar."

Ona doğru bir çatal salladım. "Kapa çeneni, Narc. Ben iyiyim. İyileştim ve konuşmam gereken bir şey yok."

Piç kurusu bana kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "O adam tahvilini çıkarmak için seni tam olarak nereden keseceğini biliyordu. Daha alet kutusunu açmadan başına gelecekleri biliyordun. Bunların hiçbiri çok fazla seans olmadan olmaz. Eğer tahvillerin seni umursuyorsa, seni terapiye alırlar."

Kuzey bana bakıyor ve herkesin gözlerini tenimde hissediyorum ama doğrudan onunla konuşuyorum çünkü beni buna zorlayanın o olacağını zaten biliyorum. "Bu bokla ilgilenen kişi benim bağım. Eğer beni terapiye gönderirsen, konuşacak olan o olacak. Bunu gerçekten zavallı bir kadına yapmak istiyor musun?"

Kahretsin.

Kadın olduğunu düşünme, bir daha o düşünce sarmalına girme, Oli.

Ne düşünce sarmalı?

Gryphon'a gözlerimi deviriyorum. Hiç kafamdan çıkmayacak mısın? Neden soruyorum ki? Tabii ki çıkmayacaksın. Hepinizin kaç kişiyi siktiğini düşünmekle ilgili spiral.

Bana kaşını kaldırdı. Neden bir psikiyatristi düşünmek sana bunu yapsın ki? Neden North'un karşısına çıkan her kadını siktiğine bu kadar inanıyorsun? Ve neden geri kalanımız için aynı şekilde hissetmiyorsun?

Aptal tahviller.

Ondan uzaklaşıp Kieran'a dönüyorum. "Terapiye ihtiyacım yok. Biraz kestirmeye ve herkesin bağımı bırakmasına ihtiyacım var.

Böylece tekrar ruh yeme alemine girmez. Bu kadar. O yüzden bırak gitsin."

Sage masanın karşısında göz göze geliyoruz ve suçlu bir ifadeyle alt dudağını hafifçe ısırıyor.

"Bunu bana yapma, Sage. Beni böyle kurtların önüne atma. Burada birbirimizin arkasını kollamamız gerekiyor!"

Gülümseyerek burnunu kıvırıyor ve "Psikiyatrımı seviyorum. Belki onu görebilirsin?"

En iyi arkadaşımın ihaneti hakkında sızlanamadan Kuzey araya giriyor. "Kimi görüyorsun? Güvenlik önlemlerinden geçtikten sonra buraya gelmesini ayarlayacağım."

Sage ağzını açıyor ama ben onun sözünü keserek North'a çıkışıyorum: "Hayatımda kafamı kurcalayan başka bir adama kesinlikle ihtiyacım yok. Burada yeterince bu saçmalığı yaşıyorum!"

Masadaki diğer tüm konuşmalar benim patlamamla durdu ve fazladan tabak koyan mutfak personelinden biri, bu kadar kaba olduğum için bana ne olacağından endişeleniyormuş gibi mutfaklara geri koştu.

Ben değilim.

Sayılır. Tamam, eminim Kuzey'in planlarına memnuniyetle uymadığım için ceza olarak bana yapmak isteyeceği pek çok şey vardır ama ben burada sınırı çiziyorum. Biriyle konuşmak istemiyorum. Kalbimi bir yabancıya dökmek istemiyorum. Henüz böyle bir şeye hazır değilim.

Beni sevmesi ve ne olursa olsun kabul etmesi gereken Bağlarımla bu konu hakkında konuşmak bile istemiyorum.

Sawyer kız kardeşinin yanına eğiliyor ve alaycı bir şekilde fısıldıyor, "Patatesleri nasıl siktiklerini mi göreceğiz? Çünkü menüde böyle bir şey istememiş olsam da en ön sırada oturmak istiyorum."

North'un ona bakışı, onun adına ölmek istememe neden oluyor. Ağzıma bir kaşık dolusu sebze atıyorum, böylece sanki tüm bu konuşma karmaşasını görmezden gelebilirmişim ve ortadan kaybolabilirmişim gibi, dahil olamayacak kadar meşgul görünüyorum. Grey sadece homurdanıyor ve Sawyer'ın başına açtığı bok fırtınasına kendini hazırlıyormuş gibi elleriyle gözlerini kapatıyor.

Sawyer kısa bir süre sonra masadan kalkıyor, görünüşe göre North'u kızdırdığı için onunla uğraşamayacak kadar korkak. Grey de onunla birlikte gidiyor ve kısa bir süre sonra Sage de tahvillerini alıp çıkarken bana özür dileyen bir gülümseme takınıyor. Onunla gerçekten konuşmayı umuyordum ama odadaki gerilim çok yüksekti ve Dodge'dan defolup gitmek istediği için onu suçlamıyorum.

Bir dakika sessizlik olur ve sonra Nox o koca ağzını açar.

Onun bu tavrını bir mil öteden görmeliydim çünkü son zamanlarda burası çok huzurluydu, tabii ki bunu hepimiz için mahvetmek istiyor.

"Yani Bassinger sizi onunla da Bağ kurmaya ikna edemedi mi? Yoksa sadece gruptaki daha güçlü Bağlarla mı Bağ kurmakla ilgileniyorsun? Beklediğimden çok daha hesaplısın, Poison."

Gözlerimi deviriyorum ve kardeşine ölümüne bakarken Kuzey'e başımı sallıyorum.

Masa. Bu savaşta benim için savaşmasına ihtiyacım yok. Eğer hepsinin benim için savaşmasına izin verirsem, bu asla bitmez.

Onun yerine iç çekip Nox'a dönüyorum. İlk kez içmiyor, ama haftalardır olmayan bir odaklanma da var, sanki dengesini bozan her neyse geçmiş ve tekrar istikrarlı profesör olmaya geri dönmüş gibi.

Ben de aynı şekilde karşılık veriyorum. "Oturup hakkımda kötü konuşmana ya da Kuzey'le bağ kurduğum için kendimi kötü hissettirmeye çalışmana izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de hiçbir zaman Draven. O yüzden bundan vazgeçebilirsin. Kendi lanet bedenimle ne yapmayı seçtiğim kimseyi ilgilendirmez ama yeteneğimin şimdi ne yaptığına bakacağım. Eğer güçlenirse, o zaman kararlarımızı veririz. Ama tekrar söylüyorum, bu ne seni ne de başkasını ilgilendirir. Bağlarımdan biri olman sana bir şey borçlu olduğum anlamına gelmiyor Nox."

Gabe'in eli uyluğuma kayıyor ve sessiz bir destek gösterisi olarak hafifçe sıkıyor, ama doğal olarak Nox yine de bunu anlıyor ve ikimize de dudak büküyor. "Favori mi seçiyorsun? Görünüşe göre aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onun peşinden nefes nefese koşmak sana bir fayda sağlamıyor, Gabe. Onu bu kadar çok istiyorsan gerçekten taktik değiştirmelisin."

Gabe yanımda taşa dönüyor ve gözlerim Nox'a doğru daralıyor. Bana doğru hamle yapmasını çoğunlukla sorun etmiyorum ama beni diğer Tahvillerimden birine hamle yapmasından daha hızlı sinirlendiren bir şey olmadığını öğreniyorum.

Özellikle de beni ve işleri biraz daha ağırdan almak isteme nedenlerimi kabul eden kişi.

"Burada bir şeyleri değiştirmesi gereken tek kişi sensin. Aramızda ne oldu da benim hakkımda bu kadar sapıttın bilmiyorum ama sana hiçbir şey borçlu değilim. Gabe'in sana hiçbir borcu yok."

"Yani istediğini elde etmek için tüm Tahvillerine yalan söyleyip manipüle mi ediyordun? Kardeşimi böyle olacağı konusunda uyarmaya çalıştım-"

Olayların çarpık versiyonunu daha fazla duymak zorunda kalmadan sözünü kestim. "Öyle mi? Ya hepinizle bağ kurarsam ve aniden gücüm daha da artarsa? Peki ya hapşırırsam ve kasabamızdaki herkesi öldürürsem? Siktir git, Nox. Senin de inanılmaz ayrıcalıklı hayatının da canı cehenneme. En azından gölgelerin sen söylediğinde topukluyor. İstediğin zaman durabilirsin. Benim böyle bir seçeneğim yok."

Dudakları bana doğru kıvrılıyor ama North belli ki birbirimize girmemizi dinlemekten bıkmış ve soğuk bir ses tonuyla, "Nox, çek git. Şu anda kendine hiç iyilik yapmıyorsun."

Kuzey'e bir dakika bakıyor ve sonra keten peçetelerden birini alıp ellerini siliyor, tabağını kendinden uzaklaştırıyor ve başka bir şey söylemeden sandalyesini geri itiyor.

Önümde duran çikolatalı cheesecake'e uzanıyorum, çünkü gerçek yemek yemeyi bitirdim ve şimdi şeker komasına girme zamanı. Ses tonuma tüm şımarıklığımı katıyorum, sırf onu biraz daha kısmak için, "Ne kadar iyi bir çocuksun, sana söyleneni yapıyorsun."

Tepki anında ve şiddetli olur.

Nox'un yüzünde inanamadığım bir duygu, bağları devreye girmeden ve gözleri parıldamadan hemen önce yanıp sönüyor.

boşlukları ele geçiriyor. Gölgeler yavaş ve uğursuz bir akışla vücudundan dışarı akmaya başlar.

Dur.

North'un sesi kafamın içinde yankılanıyor ama Nox'un bağını tetiklemek için ne yaptığımı bilmiyorum. Siyah bukleler bileklerini sarıyor ve göğsünden çıkıp bana bakan yaratığın çenesi ardına kadar açık, dişleri parlıyor ve bana doğru sessizce hırlıyor.

Ne yaptım ben?

Kuzey hemen, kararlı bir şekilde ve göğsümdeki paniğin biraz hafiflemesine yardımcı olan saçmalamayan bir havayla cevap veriyor. Hiçbir şey yok. Bu onun için sadece bir sorun ve onu rahat bırakmalısın. Bu tür şeylere karşı tepkilerini kontrol edemiyor.

Masanın karşısından göz göze gelmeye çalışıyorum ama tamamen Nox'a odaklanmış durumda, kendi gözleri de siyaha kayıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Gabe. Beni tamamen örtmeye hazırlanıyormuş gibi bir elini karşımdaki masaya dayıyor. Bunun sadece aşırı korumacı Bond saçmalığı olduğunu düşünmek istiyorum ama Gryphon masanın diğer tarafında yavaşça hareket ediyor, belli ki kardeşlerden birini kışkırtmamaya çalışıyor ama o da bana doğru ilerliyor.

Ne yaptım ben?

Bileğime ıslak bir burnun soğuk baskısı geliyor ve Brutus'a bakıyorum. Perişan görünüyor, üzüntüsü yüzünden akıyor ama Üstün Yetenekli yemek masasında erkek versiyonu bir sinir krizi geçirirken o hala iyi olup olmadığımı kontrol ediyor.

Tanrıya şükür Sage ve diğerleri de burada değiller.

Gryphon bana cevap veriyor. Bunu bilerek yapmadın ama onunla böyle konuşma Oli. Bunun adil olmadığını biliyorum.

Çünkü o zaten çizgiyi aşıyordu, ama siz onun içindeki bir çizgiye çarptınız ve o bu tür bir tepkiden kendini alıkoyamıyor.

Ne söylediğimi bile zar zor hatırlıyorum.

Gryphon sonunda yanıma geldiğinde, beni sandalyeden kaldırıp vücuduna çekerken yavaşça hareket etmeye devam ediyor ve beni tamamen kaplayana kadar yer değiştiriyor. Sorun şu ki, North'un banyoda bana söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyor. Onun benimle gölgeler arasında olmasını istemiyorum, onlar hırlarken bile.

Ama etrafından dolaşmaya çalıştığımda Gryphon'un kolu beni sıkıca sarıyor ve Gabe de beni kapıya doğru çekmeye başlıyor. İkisinden de ayrılmak istemiyorum, hele ki bunlar benim suçumken. Bu konuda kendimi hırpalamayacağım ama yardım etmeliyim, değil mi?

İşleri daha da kötüleştireceksin. Sen onun Bond'usun. Bu, elinde kalan kontrol kırıntısını da kırmaya yeter.

İkisi de beni yemek odasından kovuyor ama ben koridorda kalmakta kararlıyım ve Kuzey'in kardeşini burada neden olduğum lanet şeyden vazgeçirmeye çalışırken çıkardığı mırıltıları dinliyorum.

Gryphon beni son bir kez daha harekete geçirmeye çalıştığında, yerimde duruyorum. "Orada işleri bitene kadar burada kalacağım. Zaten bu gece Nox'un yatağında uyuyacağım. Onları beklemek zorundayım."

Gryphon bana bakıyor ama başını sallıyor, iri cüssesiyle duvardan aşağı kayarak yanıma oturuyor ve Gabe de diğer yanımda bir yığın haline geliyor. Hissetmiyorum

Yorgunum ama dakikalar bir saati bulduğunda başımı Gryphon'un omzuna bırakıyorum ve gözlerim kapanıyor.

Uyandığımda North sessizce mırıldanıyordu, "O iyi. Spor salonuna gitti. Belki de gidip ona göz kulak olmalısın."

Gözlerimdeki uykuyu temizlemek için gözlerimi kırpıştırıyorum ama North kalkmama yardım etmekte ve beni fazla çaba harcamadan asansöre geri götürmekte çok iyi. Nazik bir el hareketiyle beni yol boyunca yönlendiriyor, Nox'un yatak odasının kapısını benim için açıyor ve sonra elimden tutarak merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Ben yatağa tırmanırken o da kanepeye tünüyor.

"Sen uyuyana kadar burada kalacağım, Bağlanmış. Sen sadece dinlen, Gryphon sabah seni bekliyor olacak."

Bu kadar kolay olmamalıydı ama bağım ona çok güveniyor, bu yüzden dakikalar içinde uykuya dalıyorum. Birkaç saat sonra uyandığımda Nox, North'un yerine kanepede yatıyordu; masada bana hırlayan ve bir çırpıda gırtlağımı parçalayacakmış gibi görünen yaratık hariç, yaratıkları etrafımı sarmıştı. Hayır, o Nox'un göğsünde vahşi görünümlü bir duman formunda uyuyor ve hala her şeyden çok dişleri var. Efendisine yaklaşmadığımdan emin olmak için orada olduğu hissine kapılıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kuzey

İkisini de yalnız bırakmalıyım.

Bunu zaten biliyorum. Kendileri için çözmeleri gereken kendi Bağları olduğunu biliyorum, ama Nox'un odasından kendi odama geçtiğimde beynimi sıkıcı bir korku sisi kaplıyor. Kendi yatağıma uzanıp gözlerimi kapattığım an, tek görebildiğim kardeşimin gözlerindeki o perili bakış oluyor.

Bu şekilde uyuyamam.

Denemek yerine kalkıp Bonded'ımın odamda bıraktığı, onun gibi kokan sweatshirtlerden birini giyiyorum. Kokuların bağları sakinleştirdiği konusunda iyi bir noktaya değindi. Sonra Nox'un odasına doğru ilerliyorum. Kapı kilitli değil, her zaman olduğu gibi ve kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Yaratıkları ona yukarı geldiğimi söyleyecek ve eminim ki merdivenlerin başına geldiğimde kanepeden bana göz kırpıyor.

Oleander yatakta uyuyor, yalnız ve yeterince güvende görünüyor.

"Bana gerçekten güvenmiyorsun, değil mi?"

Ona bakıyorum ve sahanlıkta uyuyan gölge yığınının üzerinden geçip kanepede ona katılıyorum. Gölgelerinin en büyüğü, Oleander Brutus'u evcilleştirdiğinden beri en acımasızı, başını Nox'un göğsünden kaldırıp bana doğru hırlıyor. Her zaman korumacıydı ama yemekte olanlar eski yaraları deşti.

"İkiniz için de buradayım. Buradayım çünkü siz hiç istemeseniz de ben size yardım etmek istiyorum. Ne olursa olsun

ihtiyacın var. Bunu sana söyledim ve ciddiydim."

Oflayıp pufluyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor, sanki gerçekten kafasından koparmaya çalışıyormuş gibi saç uçlarını çekiştiriyor. Taklit ettiği profesör gibi davranmak konusunda genellikle daha iyidir ve Bond'umuz ona bu kadar yakınken biraz çatlamasına izin vermesini bir ilerleme işareti olarak kabul etmeye çalışıyorum.

Uyurken bile, hâlâ ona dokunma mesafesinde, bu da başlı başına bir tetikleyici.

"Onun için buradasın, bana yalan söyleme. Sorun yok. Gryph onu buraya getirdiğinde onun için her şeyi yapacağını biliyordum. Senin her türlü yardımına ihtiyacı olan böyle küçük bir şey mi? O seni kırmak için yaratılmış, Baba."

Bana böyle seslenmeyeli yıllar oldu ve bunu duyunca göğsüm sıkışıyor. Baba Yaga, öcü, çocukken ona verdiğim ve yıllarca tutunduğu eski korunma masalı.

Oleander hakkında yanılmıyor, ama kendisi hakkında yanılıyor. Ona yanında duracağıma, onu koruyacağıma, kendisi için yapamazsa ona bakacağıma dair söz verdim. Onu düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

Artık yapamayacağımı biliyorum ama onu asla geride bırakmayacağım.

"O da senin için yaratıldı. Henüz o noktada değilsin ve bu sorun değil ama belki de yapmadığı şeyler için ondan nefret etmeyi bırakmalısın. Belki de onunla düz bir zemin bulmayı düşünmelisin."

Beni küçümsüyor. "O her hafta benim yatağımdayken bunu nasıl yapabilirim? Çarşaflarım Bond kokarken onu beş dakikalığına unutamam."

Derin bir nefes alıyorum, eşofman üstündeki kokusunu içime çekiyorum ve gözleri kumaşa kayıyor çünkü beni açık bir kitap gibi okuyabiliyor. Her zaman okuyabildi. Biz aynı madalyonun iki yüzüyüz ve hep öyle olduk.

Ona olan zayıflığımla ilgili yeni bir söylenmeye başlamadan önce sözünü kestim. Bu yeni bir şey değil ve bundan utanmıyorum. O benim Bağlım ve buna fazlasıyla layık olduğunu kanıtladı. Burada kendini kanıtlaması gereken kişi benim, o değil. "Bırak gitsin. Eğer burada uyuması işe yaramıyorsa, o zaman değişiklik yapabiliriz. Her zaman başka bir çözüm vardır. Senin için en az invaziv olacağını düşündüğüm için bunu seçtim. Başka bir fikrin varsa bana söyle."

Homurdanıyor ve göğsündeki yaratığı sevip kulağının arkasını kaşıyor. Benim yanımda genellikle onlara karşı sevecen davranmaz. Yaratıklarıyla daha iyi, daha güçlü bir bağı olduğunu biliyordum ama bu sevgiyi daha önce iş başında hiç görmemiştim.

Oleander'ın etkisinden daha fazlası.

August onunla birlikte olmak istiyor ama Nox'un tüm cephaneliği etrafımızdayken burası onun için uygun bir yer değil. Brutus ona tahammül edebilir ama diğerleri etmeyecektir. Kuduz bir gölgeyi gördüklerinde tanırlar ve o biraz evcilleşmiş olsa da August'a tam olarak güvenmiyorum. Tasmasını hâlâ çok sıkı tutuyorum, özellikle de Oleander uyanık değilken.

Bağlarım ona ne derse desin, bu riski göze alamam. Onunlayken olmaz.

"Yatağına git kardeşim. Bok gibi görünüyorsun ve şimdi küçük zehirli Bonded'inin hayatta ve iyi olduğunu gördün, sen

biraz dinlenmelisin."

Ona yaptığı iğnelemelere gözlerimi deviriyorum, bana hiçbir şey yapmayan ama tam da onun istediği şekilde derisinin altına işleyen küçük iğnelemeler.

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve beni ele geçirmekle tehdit eden esnemeyi bastırmaya çalışıyorum. "Bir daha asla iyi uyuyamayacağım. Karşı karşıya olduğumuz bu kadar çok tehdit varken olmaz. Sığınak zamanında hazır olmayacak."

Çünkü ikimiz de biliyoruz ki benim en büyük endişem hepimizi Direniş'in yolundan çıkarmak, onların topluluğumuza girip bizi teker teker avlamalarını engellemek. Yıllardır bir çözüm üzerinde çalışıyor olsam da, şimdi harekete geçme zamanı.

Bana bakıyor ve bir eliyle yaratığın sırtını okşuyor. "Bunu halledeceksin. Asıl sorun insanları buraya taşınmaya ikna etmek olacak."

Herkesin sandığı gibi bir canavar olabilirim, çünkü işin özüne indiğimizde, En Üst Seviye aileleri dışarı çıkarıp çıkarmayacağımız umurumda değil. Ben savunmasız ve yoksul olanları, kendilerini Direniş'in yolundan alamayanları önemsiyorum.

Kardeşimi ve Bağlı Grup'un geri kalanını önemsiyorum.

Ve her şeyden çok Silas Davies'in sadist amcık gözlerini bir daha Bonded'ıma dikmemesini sağlamayı önemsiyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oli

Draven malikanesinde mahsur kaldığım için ÇOK YAVAŞ DEĞİL AMA kesinlikle aklımı kaybediyorum.

Bunun olacağını biliyordum ama kendimi daha iyi hissettiğim ve daha az uykuya ihtiyaç duyduğum her gün, gidip bir şeyler yapma isteğim daha da artıyor. Gryphon beni spor salonunda iyice mahvederek bunu bastırmaya çalışıyor ama bu beni sadece sinirlendiriyor. North'un girişimleri daha çok yalnız geçirdiğim beş yıl hakkında daha fazla bilgi edinmek için, ilk elden hesaplar, çünkü hayati bazı bilgileri gözden kaçırmış olma ihtimalimize karşı her şeyi bilmek istiyor.

Bu da düşmanı tahvillerime götürme konusunda kendimi işe yaramaz ve moralsiz hissetmeme neden oluyor.

Dikkatimi dağıtma konusunda en iyi işi Gabe yapıyor ama bunun tek nedeni Atlas ve benim takılmamız için refakatçi olmayı teklif etmesi ve üçümüzün buradan nasıl çıkacağımızı bulmak için saatler harcamamız. Atlas bu oyunda çok iyi, çünkü iyi bağlantıları olan insanlardan kaçma konusunda çok fazla deneyimi var ve bazı önerileri Gabe ve beni hayrete düşürüyor.

Nox tekrar kaybolur.

Şaşırmadım ama serbestçe girip çıkmasına izin verildiği için biraz kıskandım. Kelimenin tam anlamıyla insanların ruhlarını söküp atma yeteneğine sahibim ve yine de bu noktada lanet olası gezegendeki en korunaklı kişi olduğuma eminim.

Eve döndükten inanılmaz derecede yavaş ve sıkıcı bir hafta sonra, Direniş nihayet bize karşı bir sonraki hamlesini yaptı.

Spor salonundaki antrenmanın ortasında, şafak sökmeden biraz önce, koşu bandında kıçımı terletirken öğreniyorum. Gabe ve Grey ağırlık makinelerinde, Gryphon ise Sawyer, Felix ve Sage ile antrenman yapıyor. Sage çoğunlukla antrenmandan kaçmaya çalışıyor ama bana her yaklaştığında Gryphon ona öyle bir bakış atıyor ki, sadist kötülük devresine katılması için onu korkutuyor.

Yine de kendisinden iki kat büyük adamları alt etmekte oldukça etkileyici olmaya başladı, bu yüzden onun tedavisi için onunla kavga etmeyeceğim.

Gryphon'un telefonu patlamaya başladığı sırada North, tam teçhizatlı Kieran ve diğer üç TacTeam ajanıyla birlikte kapıya geliyor. Koşu bandının durdurma düğmesine basıp aşağı iniyorum ve yüzümü silmek için bir havlu kaparak kalabalığa doğru ilerliyorum. Sage bana bakıp yanıma geliyor ve Kieran'ı süzüyor. Şu anda ne yapacaklarını düşünürken onların yanında olmak hâlâ çok garip ama kampta geçirdiğimiz zamandan sonra ondan çok hoşlanıyorum. Bu boku birlikte çözmeleri için her şeyi yaparım.

Riley'nin manipüle edildiğini bilsem bile onun için asla olamayacağım kadar iyiyim. Affedip unutamam, böyle bir şey bana göre değil.

North, "Draven'da ve civar kasabalarda bir saldırı olmuş," diyor. Gryphon kıyafetlerini giymek için soyunma odalarına doğru yürürken nefesinin altında acımasızca küfrediyor.

Sawyer, North'la bakışıyor ve tek kelime etmeden çıkıp gidiyor, bu bana tuhaf geliyor ama şu anda bunu soramayacak kadar olacaklardan endişeliyim. "Sawyer

Hâlâ devam ediyor mu yoksa bu bir temizlik mi? Bir gömlek alayım. Ben de gidiyorum."

Gryphon soyunma odasından çıkıp, kılıflarının kayışlarını sadece hissederek ayarladığı için rekor bir sürede tamamen giyinmiş olarak geri dönerken, North bir bakışla yoluma çıkıyor. İkisi de şu anda bana asi bir çocukmuşum gibi bakıyor ama değilim. Tamamen makul davranıyorum.

"Bu bir temizlik ve sadece tam eğitimli, aktif TacTeam ajanları gidiyor, bu da Bond Grubumuzdan sadece Gryphon'un gideceği anlamına geliyor. Ayrıca şu anda iyi bir neden olmadıkça çok sayıda hareket etmek istemiyoruz, bu yüzden burada benimle ve diğer herkesle kalacaksınız."

Gabe havlumu elimden alıyor ve kuru tarafıyla kendi yüzünü siliyor, sessiz bir dayanışma gösterisiyle koluma vuruyor ama bugün sadece tenimi kaşındırıyor.

Bağım da şu anda aç, bu da rahatsızlığı milyonlarca kat daha kötü hale getiriyor. "Dışarıda bu aptal evde olduğumdan daha çok yardıma ihtiyacım var!"

North başını sallar ve Gryphon topuğunun üzerinde dönerek Kieran'ın yanına gider, ikisi bir anda gözden kaybolur.

Çığlık atmak istiyorum.

"Şimdilik hepimiz burada kalıyoruz, Oleander, ancak hepiniz ofisime gelebilir ve eylem planının ne olacağına karar verene kadar gelen raporları izleyebilirsiniz."

Sage ile bakışıyoruz ve ikimiz de başımızı sallayarak başka bir şey söylemeden onu takip ediyoruz. Herkes gelmeyi tercih ediyor ve oraya vardığımızda Sawyer çoktan

North'un masasında bir dizüstü bilgisayar var, öfkeyle tıklıyor. North beni oturtmak için boş sandalyelerinden birini kapıyor ve elini omzuma atıp sıkarken telefonunu çıkarıp biriyle mesajlaşmaya başlıyor.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun?" Bu lanet olası evde geride bırakıldığım için meraklı ve huysuz bir şekilde mırıldanıyorum, ama o bu konuda iyi.

"Bassinger'ı bizimle birlikte izlemesi için çağırıyorum. Bize bilgi verme konusunda çok iyi davrandı ve burada onunla birlikte işaretlenen bir şey olabilir. Sizi güvende tutacaksa elimizdeki her kaynağı kullanacağım."

Yanaklarım ısınıyor ve Sage sandalyesine tüneyerek rahatlamam için bana elini uzatıyor. Parmaklarını hafifçe sıkarak elini tutuyorum. North kendisi için fazladan bir sandalye bulduğunda onu diğer tarafıma çekiyor. Grey Sawyer'ın arkasında durup onu çalışırken izliyor, Gabe ve Felix de yemek odasından sandalyeleri kapıp birlikte duvarın dibine oturuyor ve tüm bunların bizim için ne anlama geldiği konusunda sessizce mırıldanıyorlar. Çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Atlas birkaç dakika sonra geliyor, herkesi görmezden geliyor ve bana doğru yöneliyor. Ofis sandalyeleri ikimizin paylaşabileceği kadar büyük değil ama ona sarılmak için ayağa kalktığımda beni kucağına oturtana kadar manevra yapıyor.

Kuzey ona hiç de etkilenmemiş bir bakış atıyor. Atlas omuz silkerek, "Onu incitmeden benden olabildiğince uzak tuttun, şimdilik bunu aşabilirsin," diyor.

Sage sırıtmamak için dudağını ısırıyor ve sonra Sawyer boğazını temizliyor. "Ben hallederim. Akışları alacağım

büyük ekran. Shore, Black ve Rockelle'in hepsi kamera takıyor, böylece ne gördüklerini görebiliyoruz. Hepsinin telsizi de var, yani bir konuda geri adım atmalarını isterseniz bana söylemeniz yeterli."

Atlas başını sallıyor ve North telefonunu bir kenara iterek duvardaki büyük ekranın aydınlanmasını ve yukarıdaki üç kameranın görüntülerini izlememizi sağlıyor.

Bölge sadece yağmalanmadı... Bu

bir katliam.

Üç ajan bölgede dolaşırken hepimiz sessizce oturuyoruz ve katliamı görüyoruz. Her yerde cesetler var. Üst Seviye Üstün Yetenekliler ve alt aileler, herkesin görebilmesi için sokakları dolduran cesetler var. Kieran bariyerleri aşmaya çalışan ve durum hakkında bir sürü saçmalık anlatan Üstün Yetenekli olmayan bir muhabirin yanından geçiyor, şaşırtıcı değil ama oradaki Tac adamları geçmesine izin vermiyor.

Birkaç dakika izledikten sonra Kuzey, Atlas'a alçak sesle, "Bir şey görüyor musun?" diye sorar.

Atlas'ın omuz silktiğini hissediyorum. "Çoğunu sadece tahmin edebiliyorum... yanık izleri hariç. Bu kesinlikle Peter, kız kardeşimin bağlılarından biri. Desenler? Yeteneğini ele veriyor. Bekle! Şuradaki. Sawyer, onu geri çekebilir misin? Üç saniye. Evet, duraklat. Bu yaralanma mı? Bu oldukça spesifik. Babam da kesinlikle bunun bir parçasıydı. Hay sikeyim. Tamam, bu yardımcı olur. Onsuz çalışmayacağı insanlardan oluşan bir ekibi var, bu da insanları nereye götürecekleri konusunda listeyi oldukça daraltıyor. Babam sadece üç kampla çalışıyor. Oli bunlardan birini devre dışı bıraktı, diğer ikisinden hangisini seçeceğini tahmin edebiliyorum."

Ona doğru eğildim. "Annen onlara söyledi mi? Bu Bond Grubu'nda olduğunu?"

Bana bakıyor ve omuz silkiyor. "Telefonumu bırakmadan önce ondan en son haber aldığımda, bırakmamıştı. İşler değişmiş olabilir. Eğer benimle iletişime geçmeye çalışsaydı North daha fazlasını öğrenirdi."

İkimiz de ona bakıyoruz ve o başını sallıyor. "Hiçbir şey göndermedi. Eğer hepimiz temizlik için kampa gidersek, bunu bilmelerine hazırlıklı olmalısın."

"Atlas'ı burada tutamaz mıyız? Şimdi gidersek işleri değiştirmezler mi?"

North başını sallıyor. "Zaten her şeyi değiştirmek üzereyiz, bu baskın sadece süreci birkaç hafta hızlandırdı. Bassinger bize ihtiyacımız olan tüm bilgileri verdiğinden emin olduğu sürece, bu aldığımız bir risk."

Atlas başını sallar. "Önemli diye sakladığım her şey ve istediğin diğer her şey burada. Aklıma başka bir şey gelirse ya da bir şey çıkarsa, sana vereceğimi söyledim zaten. Oli'yi güvende tutan her şey senindir."

Kalbim göğsümde kasılıyor, sanki onun sözleri yüzünden bir tür nöbet geçiriyormuşum gibi. Benimle tanışmadan önce bile bana çok sadıktı ve ben kendimi çok değersiz hissediyorum.

Kuzey bana bakıyor ve başını sallıyor. "İki yıl boyunca hiçbirimizden vazgeçmeden işkenceye dayandın. Sadakatimizi daha fazla hak eden kimse yok, Bonded."

Yüzüm kızarıyor ve sonra nefesimin altında inliyorum, "Artık kafamın içini de görebildiğini söyleme bana. Buna daha fazla dayanamayacağım."

Cebine koymadan önce telefonundan son bir mesaj gönderir ve kravatını gevşeterek kendini hazırlar

Tac vitesine geçmek üzereyim. "Hayır. Sadece yüz ifadelerinizi okumada daha iyi olmaya başladım. Kendini bizim seni gördüğümüz gibi görmüyorsun, hem de hiç. Bunu değiştirmemiz gerekecek."

Buna karşılık söyleyecek hiçbir şeyim yok, bu yüzden ekrana dönüp kan banyosunu izlemeye devam ediyorum. Gryphon çimenlik alana döndüğünde ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor.

Katliamın bir kısmını örten beyaz bir örtü var, ancak dışarı çıkan küçük bacak sırası açıkça küçük, ilkokul ve altı. Direniş, geride kalmayı tercih eden yetişkin erkek ve kadınları öldürdükleri gibi onları da kolayca yok etmiş.

"Hasta olacağım," diye mırıldanıyor Sage ve Felix sıçrayıp çöp sepetini kapıyor ve burnunun dibine sokuyor. Biraz öğürüyor ve benim de mideme kramplar girip çalkalanırken, boğazıma dolan safrayı boğarak yutuyorum.

Bu tür bir misillemenin geleceğini zaten biliyordum, hepimiz biliyorduk, ama bunu görmek başka bir şey. Bundan bir şekilde sorumlu olduğumu bilmek gerçekten dehşet verici.

Çocuklar.

Tabii ki çocukların peşinden gitti. Bu Davies'in bana şahsen haber verme şekli.

"Nasıl? Bu sana nasıl haber veriyor?" Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim.

Başımı kaldırıp baktığımda sadece hepsinin gözlerinin üzerimde olmadığını, ben ekrandaki dehşete kapılmışken Nox'un da odaya girdiğini görüyorum.

Beni ne kadar rahatsız ettiği için hiçbirine saldırmamaya çalışıyorum. "Sonlara doğru... benim

Davies bana ulaşmanın en iyi yolunun çocuklar olduğunu anladı. Onlara yapacaklarını kaldıramazdım. Bond'um genelde çektiği acıyı çekmeden kontrolü ele geçirdi çünkü sırf izlemek zorunda kalmamak için buna izin veriyordum."

Nox'un yüzündeki tiksintiden kıvrılıp ölmek istiyorum. Tamamen anlıyorum. Yaşananların acısından ve dehşetinden saklandım ve çocuklara hiçbir faydam olmadı-

North tersler, "Kes şunu. Sen hiçbir şey yapmadın-" "Evet, farkındayım, lütfen bunu yüzüme vurma."

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor ve bunu yaparken neredeyse beni Atlas'ın kucağından çekip çıkarıyor. "Beni dinle Bonded. Sen de bir çocuktun. Seni kaçırdığında on dört, çıktığında on altı yaşındaydın, buradaki hiç kimse o adamın yaptıklarından senin sorumlu olduğunu düşünmüyor. Hiç kimse."

Gözlerim Nox'a kayıyor çünkü benim kendimi yargıladığım kadar sert bir şekilde beni yargılayan kişi o. Burada benim sorumluluğum hakkında dürüstçe gerçeği söyleyecek biri varsa, o da odur.

Bakışlarıma karşılık verme zahmetine bile girmiyor.

"Black, Taşıyıcılarının izini buldu, değil mi? Gidip şu sadistleri öldürelim ve bu işi bitirelim. Hepsinin çığlık atarak ölmesi gerekiyor ve sanırım bu konuda bir şeyler yapabiliriz," diyor Nox ve hepimize arkasını dönüp ofisten çıkıyor.

Kuzey ayağa kalkıyor ve sıcak elini omurgamın dibine koyarak ayağa kalkmama yardım ediyor ve bana sessizce mırıldanıyor: "Burada kalmanı tercih ederdim ama gelip üzerine düşeni yapmak istiyorsan hemen harekete geçmeliyiz."

Ona baktım ama cevabımın ne olduğunu zaten biliyordum.

öyle.

Bağlantımın onlardan öldürebildiğimiz kadarını öldürmesine izin vereceğim.

Bul.

Gryphon'un sesi aniden aklıma geliyor.

İşte benim kızım.

Üzerimdekileri giymek istiyorum ama Bonded'larım buna izin vermiyor. North tarafından tartaklandım, zorlandım, terslendim ve yüksek sesle şikayet ettiğim tam bir Tac kıyafeti giymeye zorlandım çünkü babasının gardırobunda yürümeye başlayan bir çocuk gibi göründüğümden eminim.

Soyunma odasından çıkıp herkesin beklediği fuayeye girdiğimde Gabe'in beni görünce kıkırdaması ve yavaşça göbek atarak kahkahalara boğulması da yardımcı olmuyor.

North'a vahşi bir bakış fırlatıyorum ama o beni görmezden geliyor. Hepimizi içeri taşımak için Kieran'la birlikte geri dönen Gryphon, Gabe'in kafasının arkasına bir şaplak atıyor ve "Kapa çeneni aptal, yoksa yine sızlanmaya başlayacak," diye çıkışıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? O hiç durmadı," diye söyleniyor North ve ayağına bastığımda ağır tabanlı botların avantajlarını keşfediyorum ve asık suratlı Bonded gerçekten de irkiliyor.

Ben kazanıyorum.

Atlas, üzerinde daha az koruyucu panel olduğu için modifiye edilmiş bir Tac kıyafetiyle dışarı çıkıyor ve onun yok edilemez olduğunu ve bunlara gerek olmadığını fark edene kadar kalbim bir anlığına çarpıyor.

"Vurulduğunda kurşun sekip gidiyor mu yoksa daha hızlı mı iyileşiyorsun? Senin için ne kadar endişelenmem gerekecek?"

Bana sırıtıyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Geri tepiyor, bugün gelmeme izin verilmesinin bir başka nedeni de bu. Yolculuk boyunca senin insan kalkanınım, her hareketini takip eden Üstün Yetenekli gölgenim."

Bir an için ona göz kırpıyorum, mermilerin teninden sekişini hayal etmeye çalışıyorum ve sonra sırıtarak elini tutup bedenini kendime yaklaştırıyorum. "Mükemmel. Bağımla tanışmaya hazır ol. Etrafımızdaki herkese işkence etmeye başladığında beni çok sert yargılamamaya çalış."

Bana sırıtıyor ve başını eğerek mırıldanıyor: "Sana daha önce de söyledim, bağın hakkında her şeyi zaten biliyorum. Beni korkutup kaçıracak hiçbir şey olamaz. Sen ve ben, aramıza hiçbir şey giremez."

Eğer bu dar alanda etrafımızı saran milyonlarca TacTeam ajanı olmasaydı onu öperdim ama hepsinin yanında onunla öpüşmeye başlamak yanlış geliyor, bu yüzden bir adım geri çekilip derin bir nefes alıyorum.

Gabe ikimizin arasına bakıyor ve sonra diğer tarafıma geçerek beni ikisinin arasında küçücük hissettiriyor. Gryphon, Kieran'la planlama seansını bitirmiş, her bir ekibe emirler yağdırıyor ve North da köşede Nox'la sessiz bir tartışma yürütüyor. İkisi de gitmek için can atıyor gibi görünüyor ve North'un bileğinin etrafında karanlık bir duman halkası var, gücünün sınırına yakın olduğuna dair sahip olduğu birkaç işaretten biri. Saldırıdan o da benim kadar sorumlu hissediyor ama diğer taraftan.

Her fırsatta engellenen meclis üyesi, bu durumdan olabildiğince çok insanı canlı çıkarmaya çalışıyor, ancak diğer Üst Seviye aileler paralarının içinde saklanmak ve hiçbir şey yapmamak istiyor. Hediyelerini ve Bağlanmış güçlerini boşa harcamak istiyorlar çünkü o hepsine ne derse desin kendilerini bu tür işlerin üstünde hissediyorlar.

Yine de yeterince şey yapmadığını düşünüyor.

Kafanı oyuna ver, Bonded, yoksa seni geride bırakırım.

Dikkatimi tekrar Gryphon'a veriyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. Ben de öyle. Bağımı hiçbir şey Direniş pisliğinin Bağlarımı ve Bağlarımı üzmesinden daha fazla kızdıramaz. Bize ait olan şeyler konusunda çok hassasız.

Bunun üzerine ağzı hafifçe yukarı kalkıyor ve ardından daha fazla emir yağdırıyor, herkesin etrafımızda hazırlanmasını sağlayacak atlayış zamanlarını sıralıyor. Doğal olarak Kieran'la birlikte gidiyoruz ve üçüncü dalga olarak atlıyoruz. Bana daha önce hiç öğretilmeyen ve anında öğrendiğim tüm bu terimler eğlenceli ve Draven'ların ikisi de grubumuza geri döndüğünde, böylece hepimiz birlikte gidiyoruz, kanımda küçük bir adrenalin patlaması hissediyorum.

Bana bak, iyilik için canavar olmaya çalışıyorum.

Gryphon, canavar konuşması da yok diyor. Ona yüksek sesle cevap veriyorum. "Canavarı iyilik için kullanıyorum. Bağımın neler yapabileceği konusunda başkalarının ne düşündüğü umurumda bile değil."

Kieran önce bana, sonra gruba baktı ve mırıldandı: "İşte ruh bu! Ne kadar çok öldürürseniz, dışarıda masum küçük çocukları öldürenlerin sayısı o kadar azalır. Hepsini öldür Fallows."

Olabilir.

Sonra hepimiz onun yeteneği tarafından uzaya fırlatılıyoruz, bir kampın kenarlarında yeniden var oluyoruz, dünyanın bu kısmında güneş çoktan batmış ve görünürlük boktan.

Gryphon yanıma geliyor ve hem Atlas'a hem de bana mırıldanıyor, "Sizi her zaman görebileceğim bir yerde kalın. İkinizden biri çizgiyi aştığı anda Black sizi eve götürecek."

Atlas ona sadece başını sallarken ben elimden geldiğince itaatkâr ve ciddi görünmeye çalışarak başımı sallıyorum.

Harrison alaycı bir tavırla, "Son kampta neler yaptığını hepimiz gördük, Shore. Elimizdeki en iyi savunma o. Onu biraz rahat bırakmalısın."

Gryphon ona taşaklarını pörsüttüğünden emin olduğum bir bakış attı ve North yanıma yaklaşıp kendi isyan kaskını mükemmel saçlarının üzerine çekerek, "Üzerine kâbus gibi çökmeden önce gözlerini ve fikirlerini Bonded'ımdan çek, Rockelle," diye çıkıştı.

August Kuzey'den fırlayıp hemen ayaklarımın dibine döndüğünde, çenesi açılarak dilini dışarı çıkarıyor ve bana sessizce evcil hayvan ricasında bulunuyor.

Brutus'ü aynı anda kulağımın arkasından aşağı indirirken, ikisini de okşayarak ve bu gece burada birlikte yapacağımız tüm kan dökme ve dehşet hakkında mırıldanarak bunları ona vermek için eğildim.

Etrafımda bir anlık ölüm sessizliği oldu ve sonra Rockelle mırıldandı, "Bu çok korkunç-"

Kieran onun sözünü keser. "Sana söylemiştim! Sana ondan uzak durmanı söylemiştim. Burnunu ait olmadığı yere sokan bir aptal olmalısın. Shore sana ulaşacak

Eğer ona bir daha bakarsanız, boğazınızı sıkar ve çıplak elleriyle dalağınızı söker, sadece yolundan çekilin. Aslında, hepiniz Fallows'a bir gölge yaratıkmış gibi davranmalısınız, çünkü bağı partiye katılmaya karar verirse, o da kuduz, kana susamış bir gölge olabilir, çünkü sizi onlar kadar kolay öldürecektir. Sende kalsın. Lanet olsun. Temizle."

Grup itaatlerini mırıldanıyor ve sonra itaatkâr bir şekilde dağılıyor, hepsi Bağlı'm tarafından eğitildikleri düzene geçiyorlar. Gitmelerini izliyorum ve sonra doğrulup parmaklarımı şıklatarak yavruların beni takip etmelerini sağlıyorum, onlar da mükemmel çocuklar gibi bunu yapıyorlar.

Atlas'a, "Tanıdığın biri varsa söyle," diye mırıldanıyorum ve o da bana bakıp biraz bocalıyor. Ondan şüphe ettiğimi düşünüyor ve ben de bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum.

Onu rahatlatmak için acele ediyorum. "Demek istediğim, North ya da Gryphon'un sorgulaması için hayatta tutmaya değer biri varsa. Bu insanların çoğunun ölüsü bizim için daha değerli ama... neyin planlandığını bilebilecek biri varsa, Gryphon onlarla konuşmalı."

Başını sallıyor ve kaskını çıkarıp yere atıyor. "O şey takılıyken iyi göremiyorum. Gidip bu cehennem çukurunu yerle bir edelim. Tercihen babam hâlâ içindeyken."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Bu kampa daha önce HİÇ GELMEDİM ki bu hem bir nimet hem de biraz can sıkıcı. Bir nimet çünkü ortaya çıkıp beni felç edecek gizli anılar yok ve sinir bozucu çünkü Direniş'in etrafta sakladığı bu aptal şeylerden kaç tane var? Kaç tane masum Üstün Yetenekliyi kaçırdılar, beyinlerini yıkadılar, işkence ettiler ve öldürdüler?

Burada kaç küçük kız yaralandı ve saldırıya uğradı?

"Bunu düşünmeyin; şu anda bağınızın tetiklenmesini istemiyorum. Gizliliğe önem veriyoruz. Henüz burada düpedüz bir katliama ihtiyacımız yok," diye mırıldanıyor Gryphon ve ben de yavaşça başımı sallayarak ona bakıyorum. Haklı ama bu duygulardan kurtulmak zor. Burada bizimle birlikte dolaşan hayaletler havada yoğun bir şekilde dolaşıyor ve bu uğursuzluk hissi bağımı yüksek alarm durumuna geçiriyor.

Kampta ya Üstün Yeteneklileri ayıran insanlar yok ya da yeni gelenlerle ilgili o kadar büyük bir kaos yaşanıyor ki kimse bizim geldiğimizi haber vermiyor. Gryphon ekiplerini buradaki az miktardaki bataklık çalı örtüsünde hareket ettirmek için çoğunlukla el işaretleri kullanıyor ve ben de doğrudan Bond bağlantımız aracılığıyla bana verdiği talimatları takip ediyorum.

Bırakın ekipler eğitimini aldıkları şeyi yapsın. Biz destek olarak buradayız, ağır işleri yapmak için değil.

North'a bakıp başımı sallıyorum, Atlas'ın yanına biraz daha sokuluyorum, böylece hepsine kurallara göre oynadığımı gözle görülür bir şekilde gösteriyorum.

Kurallar. Omurgamı kaybettiğim için falan değil, sadece benim sebepsiz yere kaçmamdan dolayı dikkatlerinin dağılmasını ve zarar görmelerini istemiyorum.

Gryphon ve ekibine güveniyorum. Kieran'a güveniyorum çünkü o zaten bana kendini kanıtladı ve diğerlerine de güveniyorum çünkü Gryphon tarafından eğitilen ve incelenen herkes benim için yeterince iyidir.

Sert bir adamdır ve kimse onun gözetimi altında kayarak geçemez.

Çalılıklar arasında hep birlikte ilerlerken sadece kamptan gelen seslerin duyulduğu birkaç dakikalık bir sessizlik var ve sonra kampın diğer tarafında çadırlardan biri dev bir alev topuyla havaya uçarken bir patlama oluyor.

Bağım hemen dümene geçiyor, beklenmedik yangın gösterisi karşısındaki paniğim koruyucu önlemlerini harekete geçiriyor. Hâlâ neler olup bittiğini bilecek ve gerekirse bağımla tartışabilecek kadar içerideyim ama kontrol kesinlikle bağımda. Gölgelerin ikisi de ayağımın dibine geliyor ve beni yoluma çıkabilecek her şeyden korumaya hazırlar.

Sonsuz Olan hemen fark ediyor ama bana yakın duruyor, başını saygıyla eğiyor. Beni uzun zamandır tanıyor, benim gibi bir bağa kur yapmanın tüm yollarını öğrenmiş ve ben de ona gülümsediğimde dişlerini gösteriyor.

"Hepsini şimdi öldürmeliyiz. Tek iyi Direniş askeri ölü olandır."

Ajanlar kampa doğru ilerlerken etrafımızda bir hareketlilik oluyor, silah sesleri ve bağırışlar havada çınlıyor ama Sonsuz Olan tüm bunları görmezden geliyor. Aynı fikirdeymiş gibi başını bana doğru eğiyor ama şöyle diyor: "Çoğunlukla evet, ama bilgi

Şu anda anahtar. Buradaki biri Davies'in nerede olduğunu ya da bir sonraki planlarını biliyor olabilir ve biz de sana dokunmaya cüret eden adamın gitmesini istiyoruz."

Sopa üzerinde bir havuç, doğru olduğu için etkili.

O adamın ölmesini istiyorum. Tamamen bağlanmak ve onu yavaşça parçalara ayırmak istiyorum. Onu ayaklarımın dibindeki gölgelere parça parça yem etmek istiyorum.

Küçük bir makineden kulağıma bir ses geliyor. "Bassinger, onu kızdırmayı bırak ve biz bölgeyi emniyete alana kadar bizden uzak dur."

Onları kulağımda bu şekilde duymaktan hoşlanmıyorum ama kulaklığı çıkarmak için hamle yaptığımda, Sonsuz Olan beni durdurmak için elimi tutuyor ve beni nazikçe operatörlerin çalışmasını izleyebileceğimiz bir yere götürüyor.

Etkilidirler.

Sayıca bire on üstünler, kaçakları ve taşıyıcılardan alabildiklerini alıyorlar. Onlar çalışırken izliyorum ve Sonsuz Olan kendi silahını çıkarıyor, yanında tutarken emniyetini kontrol ediyor. Bana da bir tane teklif ediyor ama başımı sallıyorum. Ben bir tanrıyım, silah benim için bir şey ifade etmez.

Bu 'tanrı' meselesi hakkında yakın zamanda bir konuşma yapmamız gerekiyor Bond.

Bağlılığımı görmezden geliyorum ve daha fazla düşman askerini temizlemek için adamlarını kamplara yönlendirmesini izliyorum. Her yerde başıboş askerler var, birkaçı ajanlar onları indirmeden önce çalılıklara ulaşmayı başarıyor. Bundan fazla bir şey beklediğimizi sanmıyorum ama Sonsuz Olan acımasızca küfrettiğinde, başımı kaldırıp ona bakan sarışın bir kadın görüyorum, şok olmuş.

Yüzü sonunda bir hırıltıya dönüştüğünde, içimdeki kız onun kız kardeşi olduğunu fısıldıyor.

Ona doğru bir adım atıyor ve ben onun önüne geçip kendi kolumu kaldırıyorum, ancak o sırtıma yaklaşıp bana mırıldanıyor, "Onu öldürme Bond. Onu içeri alıp North nasıl karar verirse öyle davranabiliriz, ama sadece-"

Kız kardeşi topuklarının üzerinde dönüp koşmaya başlar, kurşunlar vücuduna isabet eder ve üzerinden seker çünkü onun yeteneği de kardeşininkiyle aynıdır.

Kız kontrolü tekrar ele geçirmeye, beni boyun eğmeye zorlamaya çalışıyor ama ben dümeni tutuyorum. "Anlaştık. Gölgeler bu işi bizim için halledecek."

Sonsuz Olan bana bakıyor ama gölge yavrusu yanıma gelene kadar parmaklarımı şıklatıyorum. "Ona canlı ve kendine zarar vermeden idare edebileceğin kadar dokunulmamış olarak ihtiyacım var. Onu benim için getir."

Gölge bana göz kırpıyor ve Karanlık Olan'ın onun gözlerinden gördüğünü biliyorum, bu yüzden duraklıyor.

Ben kendim ilgilenmeden önce içerideki kız doğrudan onunla konuşuyor. Atlas onu saklamaya ya da konuşarak çıkarmaya çalışmadı. Sadece şimdilik onu öldürmek yerine yanına almak istedi. Sanırım bunu ona verebiliriz, değil mi?

Bir duraklama oluyor ve sonra gölge uzaklaşıyor, düşman kızı kovalarken gözlerimin düzgün bir şekilde takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyor. Sonsuz Olan derin bir nefes alıyor ve izliyor ama müdahale etmeye kalkışmıyor. Ailesini bir kez daha yok etmek, hepsini avlamak ve ayaklarımızın altında kül ve topraktan başka bir şey kalmayana kadar ruhlarıyla ziyafet çekmek için derin bir ihtiyaç hissediyorum.

Karanlık Olan yine doğrudan bizimle konuşuyor. Acil bir sıçrama için August'a onu Kieran'a götürmesini söyleyeceğim. Atlas'la konuşmasını ve onu manipüle etmeye çalışmasını istemiyorum. Şimdilik elimizden geldiğince temiz tutalım, Bağlı.

Etrafımızdaki katliama bakıyorum ve diyorum ki, "Karanlık Olan şimdi onu dışarı çıkarıyor, gözaltına almak için geri götürüyor. O yaşıyor ve öyle kalacak."

Sonsuz Olan başını sertçe sallar. "Onu görmek istemiyorum. Hiçbirini görmek istemiyorum. Şu işi bitirelim ve bu bok çukurundan siktir olup gidelim."

Bir ateş patlaması daha oldu ve kollarını tekrar bana doladı, kızı ısıdan ve hasardan korumak için vücudumu kendi vücuduyla örtmeye hazırdı. Orada ateşi kontrol eden bir Alev var, kendi kampımızı yakmadan sadece düşmanı ve kamplarını yaktığından emin oluyor. Şekil Değiştiren'im tam kurt formunda ve kampı parçalıyor, güçlü çenesinden başka bir şey kullanmadan adamları parçalıyor ve parçalıyor. Onun muhteşem görüntüsü karşısında içimde gurur kabarıyor.

Ben de dahil olmak istiyorum ama aynı zamanda onları çalışırken izlemek, Bond'larımın neler yapabileceğini bilmek ve içinde bulundukları Bond Grubu'na layık olduklarını bilmek istiyorum. Öyle olduklarını görmek güzel.

O zaman hissediyorum.

Tahvillerimden biri yaralandı.

Gözlerim kayıyor ve bütün gece, görev, bu adamlar ve kadınlar için oyun bitiyor. Hangisinin yaralandığını ve hangi cehennemde olduklarını bulmak için ağımı atarken, bağım tüm kampı onlardan temizliyor. Ruhlarını söküp atmak nefes almaktan daha kolay.

Hepsi birden toprağa düşerken burunlarından gelen ortak gümbürtüden memnuniyet duyuyorlar.

Etrafımda TacTeam'lerden gelen bağırışlar ve kaos var ama onları görmezden geliyorum, tek başıma karmaşanın içinde ilerliyorum.

Gabe, diye fısıldıyor kız ve kalbim küt küt atıyor. Mantıken bunun Şekil Değiştiren ya da hasarlı Karanlık Olan olması gerektiğini biliyorum. Bağlılarımdan biri olsaydı, tam olarak kim olduğunu ve nasıl incindiğini bilirdim ve Sonsuz Olan kurşun geçirmezdir.

Nerede o? Ne oldu? İki Bağlıma da haber gönderiyorum ama ikisinin de bana verecek bir cevabı yok. Dışarıda bir yerlerde tek başına.

Ağım sonunda onu büyük bekleme çadırlarından birinde buluyor ve o yöne doğru koşmaya başlıyorum. Burada cesetler yoğun, çoğu benim öldürdüklerim ama birkaç tanesinde kurşun delikleri ve görünür Yetenekli yaraları var. Burada ciddi hasar veren bir Alev var ve Bond'uma doğru ilerlerken bile yaptığı işi sessizce takdir ediyorum.

Bu insanların kaçınılmaz ölümlerinden önce biraz acı hissetmelerini takdir edebilirim.

Kız böyle düşünmemden hoşlanmıyor, bunun onun ahlakı için ne anlama geldiğini sevmiyor, ama bu tür küçüklükler bana ait. Bir Ölüm Tanrısı için ahlak ne işe yarar ki? Hiçbir işe yaramaz. Benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar.

Çadıra girdiğimde, bitkin ve korkmuş görünen mahkumlarla dolu kafesler ve Şekil Değiştiren'in önünde büyük bir ölü adam yığını vardı. Vurulmuş, kolunda acı verici görünen bir yara var.

Ama hayati tehlikesi yok. Yine de onu kanlar içinde görmek beni öfkelendiriyor ve kaşlarımı çatarak yanına yaklaşıyorum.

Beni görünce çok telaşlanmış görünüyor, kaşları alnına doğru kalkıyor ve beni durdurmak istercesine sağlam kolunu uzatıyor. "İki seçeneğim vardı. Ben hepimizin hayatta kalmasını sağlayacak olanı seçtim. Ben gayet iyi iyileşeceğim Bond. Sakin ol-"

Sözünü keserken hediyem içimden çıkıp ona doğru patlarken gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Artık incinmek yok. Kimse için değil, anlıyor musun? Buna müsamaha göstermeyeceğim."

Yavaşça başını sallamadan önce gözlerimin derinliklerine bakarak bana bakıyor, yeni iyileşmiş kolunun ucundaki parmaklarını telsiz kulaklığına bastırıyor ve mırıldanıyor, "Oli tam bağ modunda, hepiniz bunun farkında mısınız?"

Bunu kendi kulaklığımdan duyuyorum ve sonra hasarlı Karanlık Olan kısık sesle şöyle diyor: "Her yerdeki ceset yığınları bunu ele verdi, evet."

Kara Bağlı'm şöyle diyor: "Onu yanınızda tutun ve kaçırılan Üstün Yeteneklilerin yanına yaklaşmasına izin vermeyin. Onlardan ne okuyacağından emin değilim ve yararlı olabilecek kimseyi öldürmesini istemiyorum."

Şekil Değiştiren beni izliyor ve başımı ona doğru eğdiğimde mırıldanıyor, "Bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Şu anda bizi dinliyor."

Hasarlı Karanlık Olan "Bir yolunu bul." diyor.

Sonra Sonsuz Olan şöyle der: "İkinize de geliyorum. Onu oradan çıkarmaya yardım edeceğim."

Şekil Değiştiren cesetlerden birine takılır ve mırıldanır, "Kaç tanesini indirdin? Tanrım."

Sonsuz Olan ona kaşlarını çatıyor ve Şekil Değiştiren'e

vuracakmış gibi hareket ediyor, sonra bana bakıyor ve

fikrini değiştirir. "Böyle konuşma. Onun bağı dümende olabilir ama Oli hâlâ orada ve senin lanet olası yorumlarını duymaya ihtiyacı yok."

İkisini de görmezden geliyorum ama kız bu konuşma hakkında çok şey hissediyor. Duyguların benim için hiçbir anlamı yok.

Açıklığa vardığımızda siyah giysili, yelekli ve çok sayıda silah taşıyan kadın ve erkeklerin etrafta durup hasarı değerlendirdiklerini görüyoruz.

Çoğunlukla benim işim.

Şekil Değiştiren ve Sonsuz Olan beni bir grubun yanına yönlendiriyor ve bazı adamlarla konuşmaya başlıyorlar, hepsi de gözlerinin ucuyla beni izliyor, sanki bir sonraki hamlenin onları haklayacağımı düşünüyorlar.

Ne eğlenceli olurdu ama şimdi değil.

Bağım nihayet bu son küçük keyifli düşünceyle beni terk edip zihnimin iç girintilerine geri kayarken, kendimi yeniden kendim gibi hissedene kadar uzuvlarımı silkeliyorum. Bacaklarımda biraz ağrı var, daha sonra esnetmem gerekecek ama onun dışında iyiyim.

O deneyimi iyi atlattık.

"Eğer uzanıp biraz kestirmek üzereysen bana haber ver. Seni tekrar taşıması için Shore'u ararım," diye tersliyor Kieran ve ben de gözlerimi devirerek ona bir bakış atıyorum.

"Endişeniz için teşekkür ederim, ama ben iyiyim. Şu halimize bakın, kıçımıza tekmeyi yemeden kampı temizliyoruz! Görünürde kırık bir kemik bile yok. Seninle gurur duyuyorum, Siyah!"

Etrafındakilerin hepsi kıs kıs gülüyor ama adam dönüp hepsine ölüm işareti yapınca hemen susuyorlar.

Parıltı. Ona Bonded'ım gibi saygı duymuyor olabilirler ama yine de saygı duyulduğu açık.

Nedenini anlayabiliyorum.

Herkesin çıkmasını beklerken Atlas bana biraz daha yakın durmak için hareket ediyor. Tahvillerimin her birini görebiliyorum, Kuzey hariç. Endişelenmiyorum, çünkü onda bir sorun olsaydı bilirdim, ama yine de derimi biraz kaşındırıyor.

Neredesin?

Hemen cevap verdi. Bekleme çadırlarında. Şimdi döndün mü, yoksa bu sadece küçük bir aydınlanma anı mı?

Omuzlarımı geriye atıyorum ve etrafa bakıyorum. Bekleme çadırları yakın ve Atlas'a nereye gittiğimi söylüyorum. Beni izlemek için dönüyor ama bana güvenerek kolayca geride kalıyor.

Alana giriyorum ve kafesler açılmış olsa da, iyileşme ve değerlendirmenin çoğunun hala içlerinde gerçekleştiğini görüyorum. Uzun süredir burada olan Üstün Yeteneklilerden bazıları o kadar zayıf ki dışarı taşınmaları gerekecek ve bazıları da taşınamayacak kadar hasta görünüyor. Onları görünce göğsüm sıkışıyor. North'un onları izlediği yere doğru yürüyorum, yüzü bundan sorumlu olan kadın ve erkeklere karşı duyduğu tiksinti ve nefreti ele veriyor.

Boğazımı temizliyorum ve mırıldanıyorum, "Geri döndüm. Düzgün bir şekilde yani. Senaryo dışına çıktığım için özür dilerim."

Başını salladı. "En iyisi buydu. Başlangıçta hesapladığımızdan çok daha fazlası onların tarafındaydı. Ne kadar fazladan koyarsak koyalım hep öyle yaparlar."

Direniş'in avantajlarından biri de bu gibi görünüyor. Vicdansız yöntemlerinden dolayı

Bize ulaşmak için feda etmeye hazır oldukları yepyeni bir asker grubunu kaçırıp beyinlerini yıkamaları yeterli.

Kafesteki kadınlardan birinin çöküşünü ve ona yaklaşan görevlilere bağırmaya başlamasını izlerken aramıza sessizlik çöküyor. Dehşet içinde, göremediğimiz bir şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi kendi derisini tırmalıyor. Operatörler ona yaklaşan bir kadın olacak şekilde yer değiştirdiğinde, kadın kontrolsüz bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlayarak yıkılıyor.

Onunla birlikte ağlamak istiyorum.

Sesimi duyurmak için iki deneme yapmam gerekti. "Onlara ne oluyor?"

Kuzey yüzünü buruşturur. "Bunun cevabını gerçekten bilmek istemezsin, Oleander. Eve götürülebilecek olanlar götürülür. Alternatif yerine buna tutun. Benim işim bu."

Kalabalığa bakınca... Hiçbirinin gerçekten eve gidebileceğinden emin değilim.

"Bunu kim yapıyor? Kurtarılamayacaklarsa onları kim öldürmek zorunda?"

Gözlerini bana dikti. "Hayır. Sorma ve böyle düşünme. Hediyen bunun için kullanılmayacak."

"Ben zaten bir canavarım, North. Zaten binlercesini almışken birkaç ruhun ne önemi var? Evet, işte burada. Bu kamplardan birinde geçirdiğim zaman sayesinde binlerle ifade ediliyor. Ne fark eder ki?"

Miğferini yırtıp çıkarıyor ve boyunluğunu boynundan aşağı itiyor, böylece tüm yüzünde yazılı olan kör edici öfkeyi açıkça görebiliyorum, ama çadırın içinde daha fazla kimsenin bizi duymaması için sessizce konuşuyor. "Önemli çünkü sesin titriyor, Oleander. Yapma.

Duydun mu? Önemli çünkü her şey yüzünden suçluluk duygusuyla kıvranıyorsun."

Başımı sallıyorum ama çenemi tutmak için elini kaldırıyor ve beni durduruyor, yaklaşıyor ve hırlıyor, "Önemli çünkü sen benimsin ve bunu yapmana asla izin vermem. Kendini korumak için öldürmek mi? Olur. Sana zarar veren düşmanı yok etmek için öldürmek mi? Harika, yap. Onları mı? Asla. Sen değil, asla."

Ona bağırmak, onunla tartışmak istiyorum, çünkü neden ben olmayayım? Sırf Bağlarım onlar olduğu için neden tüm bu çirkinliklerden etkilenmeden yaşayayım, ama o kolumdan tutup beni çadırdan dışarı, herkesin eve dönmemizi beklediği açıklığa sürüklüyor.

KIERAN bir saniye bekliyor ve gözlerim her zamanki renginde kaldığında, hepimizin tutması için kolunu uzatıyor.

Tekrar var olduğumuzda midem isyankâr bir şekilde çalkalanıyor ve bir elimi ağzıma kapatıyorum. Gryphon, Atlas'ı muhtemelen yapması gerekenden biraz daha güçlü bir şekilde yolumdan itiyor ve bir elini boynuma götürmek için uzanıyor, sinir sistemimi manipüle ederken ve her yere kusmamı engellerken sıcaklık beni yakıyor.

Terlemeler ve titremeler hemen kesiliyor ve neredeyse tüm arkadaşlarının ve astlarının önünde ona olan sonsuz aşkımı yüksek sesle itiraf ediyorum.

Sanki duysalar umurumda olur da, Bonded.

Yanaklarım ısınıyor ve başımı eğerken elini tenimden uzaklaştırıyorum. Bana kıkırdamasını dinliyorum ve o

İnsanlara emir yağdırmaya başlamadan önce beni göğsüne doğru çekip hızlıca sarılıyor.

Atlas, North'u odadan çıkarken takip etmeden önce elimi sıkmak için uzanıyor. Hücre hapsine geri döneceğini varsayıyorum çünkü bunu sorgusuz sualsiz yapıyor.

Bundan nefret ediyorum ama şu anda tüm bu insanların önünde North'u bu konuda suçlamayacağım.

Bir nefes alıyorum ve omuzlarımın biraz çökmesine izin veriyorum, bağımı ve bedenimi kontrol ediyorum, ama her zamanki üç günlük uykunun yaklaştığını hissetmiyorum. Yorgunum ama sadece Gryphon'un beni spor salonunda yere serdiği kadar, yani iyi bir gece uykusu beni idare eder. Gözlerimi açtığımda, çevrem nihayet içime süzülüyor ve kaşlarım düşüyor. "Neredeyiz biz? Burası malikane değil. Kuzey bizi eve götürmemizi söyledi."

Kieran bana orantısız bir sırıtış atıyor ve kollarını uzatıyor. "Burası artık evimiz Fallows. Baskın bizi buraya planlanandan daha çabuk getirdi ama Sığınak artık evimiz."

Gabe'e bakıyorum ve kolunu omuzlarıma dolayarak beni büyük kapılara yönlendiriyor, kapıları açıyor ve beni dışarıya, Sığınak'a bakmam için yönlendiriyor.

Koca bir şehir.

Tamam, daha çok bir kasaba ya da köy aslında, ama burada düzinelerce ev ve bina var ve her yerde insanlar var. Güneş yeni batıyor, bu yüzden Amerika'ya döndüğümüzü tahmin ediyorum, ama açıklığın her tarafında dağlar var ve havada hafif bir rahatsızlık var

Shields'ın burayı haritalardan uzak tutmak için fazla mesai yaptığını söylüyor.

Etrafıma şaşkınlıkla bakıyorum. "Burası da ne böyle?"

Gabe başımın yanını öpüyor ve mırıldanıyor: "William ve Nolan Draven kırk yıl önce inşa etmeye başladılar. North Konsey'deki koltuğa oturacak yaşa geldiğinde o da yardım etmeye başladı. Bu Draven ailesinin ömür boyu süren bir görevi oldu. Bir on yıl kadar daha hazır olması beklenmiyordu, ancak North sizi öğrendiğinde son teslim tarihini öne çekti. İnşaatı devraldığından beri kelimenin tam anlamıyla yüz milyonlarca dolar akıttı. En iyi ve en güçlü Yeteneklileri buraya getirmek için işe alımlar yapıyor, hepsi Gryphon tarafından incelendi, böylece burada güvende olacağınızı biliyoruz. Ancak North, kendi başlarına dışarı çıkamayan Üstün Yetenekli toplulukları geride bırakmayı reddetti, bu yüzden bu kadar büyük. Gelebilecek ve testi geçebilecek herkesi buraya getirdi. Direniş bizi burada asla bulamayacak. Kuzey bundan emin oldu."

Etrafımızdaki insanlara, çocuklara şaşkınlıkla bakıyorum. Hepsi biraz şok olmuş görünüyor ama kişisel eşyalarını evlere taşıyor ve birbirlerine yeterince mutlu bir şekilde gülümsüyorlar.

"Bu kadar çok insanı iz bırakmadan aynı anda nasıl taşıyabiliyorsunuz?"

Arkamızda bir Bond'un yürüdüğünü hissediyorum ve sonra Atlas şöyle diyor: "Taşıyıcılar. Bir sürü lanet Taşıyıcı. Bu şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şey."

Dönüp onunla yüzleşiyorum. "Çok rahat ve insancıl hapishane hücrene geri döneceğini sanıyordum?"

Bana gülümsüyor ama bu her zamanki sıcak ve açık sırıtışı değil, belli ki gün onu yormuş. "North'la birlikte buradaki gerçek hücreleri görmeye ve kız kardeşimi tutabileceklerinden emin olmaya gittim. Özgür olmaya geri döndüm. North seni, aile işini hiç umursamadığım kadar çok istediğime inanıyor."

Son birkaç kelimeyi dilindeki zehir gibi tükürüyor ve ben de ona gitmek için Gabe'den tamamen uzaklaşıyorum. Onu böyle görmek zor, ailesinin sadece düşman değil, aynı zamanda onun da düşmanı olduğu gerçeğiyle yüzleşirken yaşadığı her şeyi düşünmek zor.

Kampanyalarını ilerletmek için bizi gözlerini kırpmadan öldürebilirler, annesi hariç herkes.

Atlas tamamen ortadan kaybolduğuna göre şimdi ne yapacağını Tanrı bilir.

Atlas yüzünü boynuma yaslayıp biraz titreyerek bana nefes veriyor ve ben de onun için güçlü olmaya çalışıyorum. Buraya ilk geldiğimde ve kime güvenebileceğimi bilmediğimde benim için olduğu her şey olmaya çalışıyorum. Yetersiz kaldığımı biliyorum ama deniyorum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gryphon

Güvenlik önlemlerini test etmek, evlerin inşasına ve tesislerin kurulmasına yardım etmek, mağazaları doldurmak ve dünyanın en büyük ordularından herhangi birinin saldırısını bertaraf edecek kadar büyük bir cephanelik inşa etmek için Sığınak'a yıllarca geldikten sonra, nihayet burada olmak ve buranın ev olduğunu bilmek başka bir şey.

Oli buradayken, gerçekten öyle hissettiriyor.

North'un Bond Grubumuz için inşa ettiği ev henüz hazır değil, bu yüzden diğer konsey üyelerinin aileleri için ayrılan daha küçük evlerden birinde kalıyoruz, ancak sadece üç kişi bize katılmayı seçti. Sadece dört yatak odası var, bu yüzden Gabe ve Bassinger paylaşmaya gönüllü oluyor. Oli'nin kendine ait bir odası yok, bunu sorun etmediğini söylüyor ama daha ilk günden kendine ait bir yeri olmamasına sinirlenmeye başladığını biliyorum.

Yine de bu konuda tek kelime etmiyor ve ben de onun kafasından geçenler konusunda ağzımı kapalı tutuyorum. Zaten mahremiyeti yok, kafasından geçenleri açıklayarak durumu daha da kötüleştirmeye gerek yok.

Buraya geldikten iki huzurlu ama yoğun gün sonra, kollarımda çırılçıplak bir Bonded ile uyandım, hala uyuyordu ve sıcaklık ve rahatlıktan başka bir şey hayal etmiyordu. Hepimizin duvarları paylaştığı bu evde seks yapmak konusunda isteksizdi ve onu ikna etmeyi ancak tüm yüzüm dölleriyle dolana kadar onu yiyerek başarabildim. Omuzlarım pençelenmişti ve sessiz kalmak için ısırdığı eli kanıyordu.

Ona dün gece tüm bağlarının onu hissettiğini söyleyecek yüreğim yok. Bu kadar yakın bir yerde orgazm olması mı? Her biri bunun için kıvranıyordu ve sonunda kendinden geçtiğinde Gabe bir saat süren soğuk bir duş almıştı.

Nox hariç, o da külotunu sıyırdığım anda evi terk etti ve North'un ofisinde kafayı buldu, sanırım hâlâ uyuyordur.

"Neden bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun?" diye mırıldanıyor, sesi hala uykudan pürüzlü ve anında bir tur daha atmak istiyorum, aletim çoktan sertleşmiş ve onun dolgun kıçına sürtünüyor.

"Bir erkek, Bonded'ını diliyle sekiz kez boşalttığında bunu engelleyemez. Bunu tekrar yapmayı düşünüyorum."

Çok güzel kızarıyor ama sırıtırken gözleri ağzıma kayıyor. "Bu sabah gitmen gereken bir toplantı yok mu? North'a saat yedide buradan ayrılacağını söylemiştin, saat çeyrek oldu bile. Beni bu kadar çabuk getirip yine de zamanında kapıdan çıkabileceğinizi sanmıyorum."

Çenesinden tutup yüzünü dudaklarımla buluşacak şekilde yukarı kaldırıyorum, diğer elim amına doğru kayarken onu derinden öpüyorum ve hala dün geceki kadar ıslak buluyorum. "Duş alacağımı sanıyorsun ama bütün gün senin gibi kokacağım Bonded. O aptal toplantıda yüzümün her yerinde senin amın varken oturacağım ve bu beni gün boyunca ayakta tutan tek şey olacak."

Tekrar kızarıyor, nefesi göğsünde kekelerken kalçaları elime sürtünmek için hareket ediyor. O kadar duyarlı, o kadar

Benden istediği zevki almaya hazırdı ve eğer bu mükemmel değilse.

O benim için yaratılmış.

Bir dakikadan kısa bir sürede onu parmaklarımın üzerinde titreterek serbest bıraktım, kıvranana kadar kulağına bir dahaki sefere ona yapacağım her şey hakkında pis şeyler fısıldadım.

Sonunda kafası güzelleştiğinde tekrar çenesini tutuyorum, ağzını açıyorum ve parmaklarımı ağzına sokuyorum, ta ki tekrar yalayıp temizleyene kadar. Parmaklarımı geri çektiğimde onu öpüyorum ve dilinde daha da güzel olan tadın peşine düşüyorum.

Kapıya iki dakika kala varıyorum, botlarımın bağcıklarını bağlamışım ve aletim onu çarşaflarımın üzerine serilmiş görünce hâlâ çivi gibi sertleşiyor. Saçları dağınık ve gözlerinin altında olmaması gereken koyu halkalar var.

Ayrılmadan önce eğilip onu son bir kez öptüm ve mırıldandım, "Uyumaya devam et. Öğle yemeğine kadar yapman gereken bir şey yok, o yüzden biraz daha uyu."

Başını sallıyor ve göz kapaklarının kapanmasına izin veriyor, ama zihni zaten bugün yapması gereken şeylerle meşgul ve bunu gerçekten yapabileceğinden şüpheliyim. Gabe'e bir mesaj atıyorum, o çıkana kadar onu rahat bırakmasını istiyorum ve cevap olarak bana küfrediyor.

Yardım edemem ama bu konuda daha da kendini beğenmiş hissediyorum.

North beni ön kapıda karşılıyor, burun delikleri alevlenirken bana bakıyor. Evden çıkıp yan binadaki ofisine doğru ilerleyene kadar hiçbir şey söylemiyor.

"Onun gibi kokuyorsun."

Gözlerinin içine bakıp sırıtıyorum. "Güzel."

Kıllarını kıpırdatıyor ve bunun temizlikle, edeple ya da küçük Bonded'ımızla geçirdiğim geceyi kıskanmasıyla ilgisi olmadığını biliyorum. Başka kimsenin Bonded'ımızın en mahrem kokularını almasını istemiyor çünkü onun hakkında sahiplenici bir piç kurusu. Her zaman öyleydi ve onu diğer Tahvilleriyle paylaşmakta bir sakınca görmezken, başka birinin onu benim üzerimde koklaması fikri?

Kabul edilemez.

Bunu zaten biliyordum. Herkesin onun kokusunu alacak kadar bana yaklaşmasına izin vereceğimi varsayıyor. Programımın neye benzediğini zaten biliyorum ve yüzüme yeterince vahşi bir kaş çatarsam herkes benden uzak duracaktır. Bütün gün onun içinde yuvarlanacağım ve bu, o yatağıma geri dönene, çarşaflarımı ıslatana ve benim için iyi bir kız gibi gelene kadar beni idare edebilir.

Ofislere vardığımızda ve ofis çalışanlarından biri yaklaştığında, Kuzey bir tampon gibi önüme geçiyor. Ona homurdanıyorum, bu olay yüzünden küçük bir sinir krizi geçirmesini izlemekten büyük keyif alıyorum. Oli'nin onun bu yönünü çoğu zaman göremediği gerçeği gözümden kaçmıyor ve ona bunun görüntüsünü göndermeyi ciddi ciddi düşünüyorum, ancak onu kontrol ettiğimde aslında uykuya geri döndüğünü görüyorum. Bunun için onu uyandırmayacağım.

Bunu sonraya saklayacağım.

İşçi nihayet uzaklaştığında North bana ters ters baktı, "Bundan keyif almana sevindim."

Omuz silkiyorum. "Buralar çok sessiz. Beni eğlendirecek bir şeylere ihtiyacım var."

"Git Gabe ile bir şeyler inşa et. Biraz halı döşeyin. Oleander'ın banyosunda sökülmesi gereken bir fayans var, bu seni meşgul eder."

Fayanslar. Fayansların renkleri konusunda yaygara koparıyor. Bu hepimizi delirtecek. O işini bitirdikten sonra kartımı okutup ikimizi de asansöre bindiriyorum ve ofisine gidiyoruz. Buradaki güvenlik, paranın ödeyebileceği en iyi güvenlik. North'un ofislerini barındırmanın yanı sıra, bodrum katında her tarafı altı fit kalınlığında beton duvarlara sahip bir bomba sığınağı panik odası da var. Unser'ın patlamasına dayanabilir.

Biliyoruz. Test ettik.

North her zamanki bilgilendirmesine başlamadan önce asansörün arkamızdan kapanmasını bekliyor ve Bağlanmış Grup'tan başlıyor. "Bassinger buraya geliyor. Bu sabah koşuya çıktı ve üçüncü çeyrekte Gabe'e konut konusunda yardım etmek için gönüllü oldu bile. Tabii ki Oleander da orada olacak ama bu iyiye işaret."

Başımı sallıyorum ve sonra en sevmediğim konuyu açıyorum. "Nox hâlâ burada mı? Benim devreye girmemi ister misin, yoksa onun sarmalına izin vermeye devam mı edeceğiz?"

North'un gözleri bana kayıyor. Konu kardeşi ve tüm sorunları olduğunda onun en büyük ve tek müttefiki benim. Arkadaşlığımız North'un Nox'u eve getirdiği gün başladı ve bu yüzden kardeşler hakkında bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyorum. Her çarpık, berbat şeyi.

Ve Bağlıma zarar vermediği sürece, durumu yönetmeye yardımcı olmaya devam edeceğim.

"İçmeye ve antrenman yapmaya geri döndü. Kamp temizliği onun için iyi oldu. Onu biraz daha göndermemiz gerekecek.

Onu dengede tutmak için seninle birlikte görevler. Dün gece evi terk etmesini iyiye işaret olarak görüyorum. Tetikleyicilerini tespit etme ve bir sorun haline gelmeden ayrılma konusunda daha iyi hale geliyor. Sadece... şimdilik onu bana bırakın."

"Eğer onun peşinden tekrar giderse-"

Sözümü kesti, muhtemelen o da bunu düşünmek istemediği için. "Yapmayacak. Onunla konuştum."

Kapılar tekrar önümüzde açıldığında ve Nox'u North'un ofisinin köşesindeki küçük kanepede sızmış bulduğumuzda başımı yavaşça sallıyorum. Gölgelerinden biri göğsünün üzerinde duruyor ve iki tanesi de önünde yerde yatıyor ama biz North'un masasına doğru yürürken oldukları yerde kalıyorlar. Yine de bizi izliyorlar, saplantılı bir şekilde. Uyuyan efendilerine doğru adım atmaya cesaret edeceğimiz anı bekliyorlar.

Biri cesaret ettiği an.

"Yanımızda bir psikolog da getirdik mi? Sage'in görüştüğü adamı buldunuz mu?"

North irkilerek bilgisayarını çalıştırıyor, dizüstü bilgisayarını fişe takıyor ve masadaki dört ekranı da kuruyor. "Onu buldum ve çoktan ülkeyi terk etmiş. Ailesi Singapur'da uzun süre kalmaya karar verdi, onları suçladığımdan değil."

Asansör tekrar çalıyor ve Bassinger dışarı çıkıyor, yanakları koşmaktan hâlâ pembeleşmiş ve ellerini ceplerine sokmuş bir halde yanımdaki koltuğa çöküyor.

North bir saniyeliğine e-postaları için ikimizi de görmezden geliyor, kaşlarını çatıyor ve öfkeli bir ses tonuyla nefesinin altında mırıldanıyor ve ben de Bassinger'a bakmak için o anı değerlendiriyorum. Bacağı

Masanın altında zıplıyor, saklamaya çalıştığı bir tedirginlik belirtisi.

Ses tonumu yeterince arkadaşça ayarlıyorum, ki bu her zaman hoş karşılamayacağı bir şey ve soruyorum, "Nasılsın? Koşu pek yardımcı olmamış gibi görünüyor."

Bir süre bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Sizinle bu konuda konuşmak benim için hâlâ zor. Bu tür Bond Grubu dinamiklerine alışık değilim. Bazen kafamı karıştırıyor."

Kuzey masanın arkasından başını sallıyor ama bir şey söylemiyor, ben de onun yerine deniyorum. "Oli'yi bu şekilde güvende tutuyoruz. Hoşumuza gitmese bile her şeyi konuşuyoruz ve dürüst davranıyoruz. Birbirimize öküz gibi davrandığımız için ona bir şey olursa, bunun tek suçlusu kendimiz oluruz."

Çenesi biraz esniyor ama başını sallıyor. "Ben hala... babamın çocukların öldürülmesine karışmasına şaşırıyorum ama bu muhtemelen benim saflığımdan kaynaklanıyor. Kafamı kurcalıyor ama bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Bu bir sorun olmayacak."

Gerçek.

Sağlam bir gerçek ve bu tür bir dürüstlüğe haftanın her günü saygı duyacağım.

North'un kaşları bu itiraf karşısında hafifçe yukarı kalktı ama tekrar başını salladı ve bir saniye sonra mırıldandı: "İnsanların, özellikle de çok iyi tanıdığımızı düşündüğümüz birinin, asla düşünemeyeceğini varsaydığımız çizgileri aştığını görmek zor. Kendine bu kadar yüklenme."

Bu ilerleme gibi hissettiriyor. Öyle olmalı, değil mi?

BİR SAAT SONRA, Bassinger ve ben birlikte asansöre bindik, Direniş kampına yaptığımız baskın ve söküm işlemlerini tamamlamak üzere konsey ofislerine geri götürülmeye hazırdık. Baskın sonrasındaki konuşmalar sayesinde şimdiden bir istihbarat akışı sağladık ve Bassinger bu istihbaratın toparlanmasında çok önemli bir rol oynadı. Oli'ye ulaşmak ve hepimizi ortadan kaldırmak için kendi ailesini feda etmek üzere bize gönderilmiş bir derin hücre casusu olma ihtimali her zaman var ama ben çocuğa gerçekten inanmaya başlıyorum.

Hayatındaki diğer her şeyi bir kenara bırakıp kendini ona adamasında Nox hariç herkese çok inandırıcı gelen bir şeyler var ama Nox da Bond'la ilgili her konuda mantıklı davranmasıyla tanınmıyor.

Bassinger asansörün kapıları kapanırken bir an sessiz kalıyor ama asansör hareket etmeye başladığında boğazını temizliyor ve sesi yeterince düzgün çıkıyor. "Kız kardeşimi görmek istemiyorum. Muhtemelen beni ikna etmeye çalışacağınızı biliyorum ve anlıyorum, onu konuşturmak ve düşündürmek için beni orada tutmak mantıklı ama... bu benim çizgim. Eğer Oli'nin güvenliği söz konusu değilse, bunu yapmam."

Ona bakıyorum ve omuz silkiyorum. "İş oraya gelebilir. Onunla konuşup ne alabileceğime bakacağım, ama yardıma ihtiyacım olursa
-"

Sözümü kesti. "İhtiyacın olursa yaparım. Oli'nin ihtiyacı olursa her zaman yaparım ama iş o noktaya gelene kadar

değil."

Buna saygı duyabilirim.

Aslında söylediklerinin çoğuna saygı duyabilirim. Eğer soyadı, ailesi ve yetiştirilme tarzı olmasaydı, güvendiğim insanlar arasında kesinlikle üst sıralara tırmanırdı.

Yine de bunu yapamam, şu anda olmaz ve bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz.

Kapılar açılıp da Black ve Rockelle'in tam teçhizatla bizi bekledikleri ortaya çıkınca ona başımla selam veriyorum. Sığınak'tan çıkmak için grup başına en az üç tam eğitimli ajana ihtiyaç var ve bu ikisinden daha fazla güvendiğim kimse yok.

Takımımdaki en geveze pislikler olsalar bile.

"Yani bu sefer ölümün habercisini almayacak mıyız?"

Rockelle'in Oli hakkında ortalığı karıştırmaya çalıştığını zaten biliyorum ama buna izin vermeyeceğim. "North bugünlerde konsey saçmalıklarıyla mümkün olduğunca uzaktan ilgileniyor, o yüzden burada olacak. Yoksa Nox'u mu kastettiniz? Akşamdan kalmalığını atlatmaya çalışıyor."

Bana sırıtıyor ve her zamanki gibi rahat ve dostça omuz silkiyor. "Elbette, bahsettiğim o iki Ölüm Taciri'ydi. Zaten uyarılmıştım."

Bassinger ona bakar. "Belli ki kafama dank etmemiş."

Black ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. Bassinger, Oli yanında değilken herkese gösterdiği sert ve acımasız tavırla asla arkadaş edinemeyecek ama onun da pek umurunda olmadığını anlamaya başlıyorum. Arkadaş istemiyor. Gabe'le içinde bulunduğu tuhaf arkadaşlık, Oli'nin tek arkadaşı gibi görünüyor.

Bu ve Kuzey ile ilan ettiği ateşkes.

Bond Grubumuz dışındaki herkes onun asitli diline karşı adil bir oyundur.

Bu işi bitirebilmemiz için diğer ikisine yaklaşmasını işaret ediyorum. Rockelle ona sırıtıyor ve sanki kavga etmek için can atıyormuş gibi bir hali var. Birbirleri kadar kötüler ve gelecekte onları ayrı tutmayı unutmamam gerekecek.

Birbirimize dokunma mesafesine geldiğimizde, Black başını bana doğru eğiyor, sonra sallıyor ve elini omzuma vurarak beni her zamankinden biraz daha güçlü bir şekilde taşıyor. "Yeni parfüm mü?"

Gözlerim kısıldı. "Tek kelime bile etme. Seni gömmeye yetecek kadar pisliğim var."

Bana sırıtıyor ve dudaklarını kapatıyormuş gibi hareket ediyor, ki bu en büyük yalan çünkü pislik herif söyleyeceği her şeyi düşünüyor, ki bu da aynı derecede etkili.

Bana nasıl bilgi göndereceğini biliyor, yıllardır biliyor ve işimizde faydalı oldu, bu yüzden onu benim yönümde düşünürken buluyorum. Sana yozlaşmış derdim ama... Sanırım sen Bağlanmışsın ve bu beklenen bir şey.

Yüksek sesle cevap veriyorum, "Amiriniz olarak bana hiçbir şey dememelisiniz ve kesinlikle Meclis Üyesi Draven'ın huzurunda değil."

North'la neredeyse benim kadar uzun süredir arkadaş ve ne dediğimi net bir şekilde anlaması için başka bir şey söylememe gerek yok. Homurdanıyor ve elini sallıyor.

Tekrar başını. "İkisi de en az birbirleri kadar kıskanç ama henüz ikisi de bunu anlayabilmiş değil. Çok komik."

Bassinger bu konuşmadan hiç hoşlanmıyor ve Black'e attığı sırıtış zehirli. "Bond Grubunuz size nasıl davranıyor?"

Black onlarca yıldır Nox'la başa baş mücadele ediyor; Bassinger'ın boktan tavrı onun için bir şey ifade etmiyor. "Benimkinde Direniş yılanı yok, bu yüzden diğerlerinden daha iyi olduğu kesin."

Bassinger ona kaşlarını kaldırır ve "Bundan o kadar emin misin?" diye tersler.

Burada kimse Sage için hâlâ çözmeye çalıştığımız Riley ve Giovanna karmaşasını ya da bunun bize neye mal olacağını düşünmek istemiyor.

Black yüzünü buruşturuyor ve başka bir şey söylemeden bizi taşıyor, ayaklarımız tekrar yere bastığında çıkan ses kulak zarımda çınlıyor ve kafamı bir anlığına karıştırıyor. Bizi ofislerin yeraltı park alanına, bodrum kata inen asansörün hemen önüne getirdi. Etrafımızda başka kimse yok, burada endişelenmemizi gerektirecek bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yok ve içimde bir tedirginlik başlıyor.

İşler yolunda gittiğinde hep öyle olur.

Bu saçmalığa hiç güvenmiyorum.

Protokol gereği, ben etrafımızdaki diğer Üstün Yeteneklileri kontrol etmek için yeteneğimi dışarı atana kadar kimse konuşmuyor ya da hareket etmiyor. Otoparkta ya da binanın ilk üç üst katında kimse yok. Baskın bunu sağladı ve yeteneğimin sınırlarını zorladığımda, sadece hücrelerde tuttuğumuz mahkumları ve diğer Üstün Yeteneklileri buluyorum.

"Biz temiziz. Hadi şu işi bitirelim."

Black başıyla onaylıyor ve Rockelle'in arkamıza geçip bizi korumasına izin vererek önden gidiyor. Bassigner onların hareketlerini keskin gözlerle izliyor ama çenesini kapalı tutarak bugün kendisine söylenen kurallara ve yönergelere uyuyor.

Nox, casus olduğundan hâlâ çok emin olduğu için onun burada olmasına çok kızmıştı ama North ve ben anlaşmıştık. Direniş'e karşı üstünlük sağlamak için ne yapmamız gerekiyorsa, masumları feda etmediğimiz sürece, onu yapacağız.

Oli'yi Silas Davies'ten uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Alt katlara inip asansörün kapıları açıldığında, Black ve ben Bassinger'ın dışarı çıkıp hücrelere iyice bakmasını izliyoruz. Biraz deja vu gibi geliyor, sanki birkaç hafta önce Oli'nin buraya ilk kez geldiği ve Carlin Meadows'un onunla göz göze geldiği günlere dönmüş gibiyim.

Render.

Lanet olsun, o kelimeyi Bonded'ıma söylediğini duyduğumda inanmamıştım. Ta ki Oli hemen çıldırıp şeytan tarafından kovalanıyormuş gibi kaçana kadar. Varlığının her zerresi dehşete düşmüştü.

Benden.

Benim duymam, benim onu reddetmem, benim diğerlerine söylemem ve hepsinin ona sırt çevirmesi. Bağlandığım kişiden gelen çığlıklar yüzünden başım çatlayacakmış gibi hissetmiştim ve içimdeki tüm koruyucu içgüdüler harekete geçmişti. Onu buradan milyonlarca kilometre uzakta, kollarımda güvende ve emniyette istiyordum ve sorguları izlemeyi onu dışarı sürüklemeden zar zor başarmıştım.

Bassigner, Oli'nin bana saldırdığı anılardan habersiz, koridorda yavaşça yürüyor. Hücrelerdeki Üstün Yeteneklilerin hepsi zayıf, bitkin görünümlü, boş gözlü kadın ve erkeklerden oluşuyor. Hepsinin karnı doyuruluyor ve bakımları yapılıyor ama çoğu açlık grevine girerek kendilerini öldürmeye çalışıyor.

Genellikle burada onları hediyemle yemek yemeye zorluyorum.

Kafamı tekrar oyuna verdim. "Tanıdığın biri var mı?"

Bassinger onları yavaşça kontrol ederken yavaş ve metodik davranıyor. Bu işi ciddiye alıyor ve bunun için de ona hak veriyorum.

İki hücrenin arasını işaret ediyor. "Onu. Ve şu kadın. İkisi de tanıdık geliyor ama hepsi bu. Tam olarak saptamak için görüntülere bakmam gerekecek. Onları ve Carlin'i tanıyorum ama sen bunu zaten biliyorsun. Oli'ye yaptıkları için onu öldürmelisin."

Bunu hak ediyor, şu ana kadar ona yaptıklarımızdan çok daha fazlasını hak ediyor, ancak şu an için hala işlem görüyor.

Bir gün North'un kâbuslarıyla yüzleşecek ve ben onun yok oluşunu izlemekten daha fazla zevk almayacağım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Öğleye doğru nihayet Gryphon'un yatağından çıktığımda, kıçımı sürükleyerek duşa girdim ve iyi uyumuşum ve dün gece beynim onun tarafından yenmemiş gibi görünmeye çalıştım. Erkeklerin kızlara sadece siklerini yalatmak için asıldıkları izlenimine kapılmıştım ama Gryphon bu teoriyi suya düşürdü.

Şu anda etrafta dolaştığını, benim gibi koktuğunu ve dürüstçe bu konuda kendini beğenmiş olduğunu düşündüğümde pancar gibi kızarıyorum. Gerçekten de saçlarımı tararken cildim parlıyor ve ısınıyor ve rengi daha da ağarmış, gümüşten çok beyaz görünüyor.

Beni tam bir sarmala sokmadan ve Bonded'ım kafamın içinde bulunduğu karmaşadan dolayı çıldırmadan önce bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor.

Brutus benimle birlikte kapının yanında oturuyor ama August ortalıkta görünmüyor. Gryphon onların yatağında uyumasına izin vermiyor ve Brutus benimle kalmak için itirazlara rağmen yerde uyurken, August ben uyurken üzerimde olmasına izin verilmediğinde çoğunlukla Kuzey'e geri dönüyor. Onu özlüyorum ve daha sonra onu Kuzey'den kurtarmam gerekiyor.

Gryphon'un odasından çıktığımda bağlarımdan birinin oturma odasında olduğunu hissediyorum ve Gabe'i televizyon kapalı, elinde telefonu amaçsızca gezinirken buluyorum. İçeri girdiğim anda bana bakıp sırıtıyor ve beni kendine çekerken tutmam için elini uzatıyor.

"Kuzey, açsanız sizin için kahvaltı ve öğle yemeği gönderdi. Herkes çalışıyor. Ben beşinci bölgeye gidiyorum.

Eğer benimle gelmek istersen oradaki evler üzerinde çalışmak için."

Başımı sallayıp ona hızlıca bir öpücük veriyorum ve küçük mutfağa geçip buzdolabını karıştırıyorum, ta ki benim için paketlenmiş biftekli sandviçi bulana kadar. Şef ve mutfak personeli, gıda tedarik zinciri çalışmaya başlayana ve insanlar kendi evlerinde yemek yemeye geri dönene kadar şimdilik büyük ortak yemek salonunda çalışıyor. North'un günün ve gecenin her saatinde üzerinde çalıştığı pek çok şeyden biri. North'un tam on yıldır, amcasının da ondan önceki on yıllar boyunca hepimizi güvende tutmak için üzerinde çalıştığı bir şey olduğuna hâlâ inanamıyorum.

Onun Bond'u olmak beni hem gururlandırıyor hem de onun için mükemmel Bond olamadığım için biraz suçlu hissettiriyor. İyi meclis üyesi için çok fazla çalışıyorum, çok zorlanıyorum ve çok fazla duygusalım. Ama ona yardımcı olmaya ve en azından ona yük olmamaya çalışabilirim.

Tanrı'ya şükür Gryphon bu sabah çalışıyor ve düşüncelerime takılmıyor, sonunu asla duyamazdım.

Sandviçi alıp kanepeye doğru yürürken bir ısırık alıyorum ve tanrılar tarafından kutsandığı belli olan şef için tüm şanslı yıldızlarıma tekrar teşekkür ediyorum çünkü bu sandviç orgazmik. Gabe yüzümdeki ifadeye bakıp sırıtıyor, kanepede ona katılabilmem için biraz kımıldıyor ve tabağımı koymam için sehpayı yaklaştırıyor.

Boğazımı temizliyorum ve yemeğimi yerken medeni görünmeye çalışıyorum, ağzımdaki lokmanın etrafında mırıldanıyorum, "Aşağıdaki evler nasıl gidiyor? Yaklaştılar mı? Dolulukla mücadele ettiğimizi biliyorum."

Omuz silkiyor ve telefonunu bir kenara itiyor. "O kadar da kötü değil. Aileler çoğunlukla çift kişilik ranzalarda kalıyor ama herkesin idare edecek kadar odası var. Burası idare etmek ve herkesi güvende tutmakla ilgili, bu yüzden çoğunlukla alt aileler burada oldukları için minnettarlar. Üst Katmandakiler North'a bok atıyor ama o Nox'u şikâyetlerden sorumlu tuttuğu için şimdilik hepsi çenesini kapatmış durumda. Onun bu tavrı bazı durumlarda işe yarıyor."

Nox'un o şımarık pisliklerle uğraştığını düşününce kahkahalarla gülüyorum. "Eminim o da bu işi seviyordur. İnsanlara ne kadar zavallı ve işe yaramaz olduklarını söylemek onun süper gücü sayılır."

Gabe suratını asıyor ve sandviçi ona uzattığımda diğer yarısını alıyor. İçinde o kadar çok farklı dolgu var ki sadece yarısını alabiliyorum ve bu ne kadar güzel bir şey.

"Kuzey için endişeleniyordu, bu yüzden bildiği en iyi şekilde yardım etmeyi teklif etti. Hepimiz yardım ediyoruz. Atlas ve Gryphon Direniş işleriyle uğraşıyor, ben binalara yardım ediyorum, sen de..."

Sözünü kestim. "Uyuyorum ve yapacak daha iyi işleri olan adamlar tarafından elden yemek teslim ediliyorum. Burada çıldırabilirim, Gabe. Bağlarım beni her zaman güvenli bir yerde tutmayı tercih ediyor diye hiçbir şey yapmadan kıçımın üstüne oturamam. İşe yaramaz olamam."

Bana kaşlarını çatarak bakıyor. "Başka bir kampı yok ettin ve sonra iyileşmek için buraya geldin. Şimdi de gidip bir şeyler inşa edeceğiz. Bu yardım etmektir, Bond. Bunun yerine yapmak istediğin başka bir şey varsa bana söyle, gidip Kuzey'i bulalım."

Sorun şu ki, yapabileceğim başka bir şey yok çünkü ben lise terk ve sadece garson olarak çalışmış biriyim. Sanırım gidip mutfakta çalışabilir ve insanları doyurmaya yardım edebilirim, bu önemli bir iş. Ama o zaman da Kuzey, yanımda bir TacTeam ajanı olması için güvenliği başka yerlere kaydırır ve sırf bana bakıcılık yapsınlar diye insanları başka alanlardan uzaklaştırmak istemem.

O zaman Gabe'le birlikte inşa edelim.

Tabağımı yıkıyorum ve şantiyeye götürmek üzere buzdolabından bir kola alıyorum. Bir kahve içmek isterdim ama Gabe'in sabahını çoktan işgal etmişim gibi hissediyorum, o yüzden kola yeterli olacak. Gabe bir çift iş botu giyiyor ve benim için de yepyeni bir çift bot çıkarıyor, ben teşekkür edince de sırıtıyor. Bağlarımın bana bir şeyler, hatta sadece temel ihtiyaçlar bile almaları beni her zaman hazırlıksız yakalar ve onları düzgün bir şekilde bağlamam bir dakikamı alır. Üzerimde palyaço ayakkabısı gibi duruyorlar, büyük ve hantallar, ama korunmayı tercih ederim çünkü kırık bir ayak parmağının acısı gibisi yoktur.

Üzerimde kot pantolon ve atlet üzerine Gabe'in ekose iş tişörtlerinden biri var, sanki İnşaatçı Barbie'nin giydirilmiş bir bebeği gibiyim. Çok komik, Gabe kıyafetimin tamamına doğru düzgün bakınca bana kıkırdıyor ve benim de çuvalladığım bir fotoğraf çekiyor.

Evden yürüyerek çıktığımızda elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor, onunkini dayanılmaz derecede havalı gösteren bir çift aviator giyiyor. Gülünç derecede de sıcak, neredeyse bakılamayacak kadar sıcak.

Birden fazla erkek için nasıl böyle hissedebilirim? Hissediyorum ve bu konuda kendimi suçlu da hissetmiyorum. Sadece belki de

Bir dakikalığına eve dönmemiz gerekiyor.

Sikeyim.

Tamam, dikkat dağıtma. Bir tanesine ihtiyacım var ve çabuk. "Saçımı tekrar boyuyorum. Sıcak pembe düşünüyorum. Ya da belki biraz limon yeşili çizgiler. Hangisini daha çok seversin?"

Gabe yüzünü bana çevirdi. "Artık North'la aranın iyi olduğunu sanıyordum; bu seçimle kimi kızdırmaya çalışıyorsun?"

Ona gözlerimi deviriyorum ve Brutus arkamda yürümeye başlayana kadar ona öpücük sesleri çıkarıyorum, yaptığı küçük rahatlatıcı dürtmelerle kalçalarımın arkasına vuruyor. Sabahları her zaman ekstra sevecen oluyor, sanki benim uyumam ve onu sevmek için uyanık olmamam geceleri çekilmez kılıyormuş gibi. "Hiç kimse. Gümüşten nefret ediyorum, şimdi de neredeyse bembeyaz oldu. Siyah kalmıyor, daha önce denedim. Mor çabuk soldu ama en azından birkaç gün kaldı. Sadece... birkaç gün beyaza bakmak istemiyorum. Belki de tıraş etmeliyim."

İnanılmaz derecede telaşlanmış görünüyor ve destek çağırmak için çok açık bir şekilde telefonunu ceplerinde karıştırmaya başlıyor. Neredeyse komikti ve büyük bir çabayla, kelimeleri bulmaya çalışmasını izlerken yüzümü dik tutmaya çalışıyordum.

"Bence bunu yapmana gerek yok - yani, ne istersen yapabilirsin, tabii ki bu senin saçın ama - pembe iyidir."

Bana titrek bir gülümseme veriyor, ekrana bile bakmadan telefonuna dokunuyor ve ben de saymaya başlıyorum, çünkü suratına bir şaplak kadar bariz. Dürüst olmak gerekirse, eğer bu kadar komik olmasaydı, onu bunun için azarlardım.

Sakın kafanı kazıtmaya kalkma. Saçının ne renk olduğu umurumda değil ama sakın kazıtma.

North'un sert ses tonuna kıkırdıyorum ve masum görünmeye bile çalışmayan Gabe'e başımı sallıyorum.

"Seksi olduğun için şanslısın, Ardern, çünkü aynı zamanda tam bir narkotiksin."

Omuz silkiyor. "Elimdekilerle çalışıyorum ve seni bir şey yapmaya ikna edecek en iyi kişinin North olduğunu inkâr edemezsin. Eğer pislik olmak Nox'un süper gücüyse, bu da kardeşinin süper gücü."

Bu doğru ve Gryphon devreye girdiğinde çok farklı ve etkili bir taktik uyguluyor, Gabe'e bundan bahsetmeyeceğim çünkü Gryphon'u daha düzenli olarak üzerime salmasına ihtiyacım yok.

Seni arkadan becerirken yumruğumun etrafına ne saracağım, eğer kırparsan? Pembe sana yakışırdı, mor da çok güzeldi. Sadece uzunluğuna dokunma.

Pekala.

Bu kulağa çok mantıklı geliyor.

Gabe'in inşaata yardım edişini izlemek öğleden sonrayı geçirmek için harika bir yol ve neden en faydalı olduğu yerin burası olduğunu anlayabiliyorum. Güçlü, çok zeki ve inşaatçılar yeni yapının iskeletini kurmaya başladıklarında tam olarak neye ihtiyaç duyacaklarını biliyor. Bu sokakta şu anda çeşitli aşamalarda inşa edilmekte olan altı ev daha var ve ben de kilitleme aşamasında olana yardım ediyor, malzemeleri taşıyorum

ve orada çalışan çocuklar için dev alçıpan levhaları tutuyordum.

İlk başta hepsi bana sanki yollarına çıkan biriymişim gibi bakıyor ama birkaç saatlik iyi ve dürüst bir çalışmanın ardından beni de hikayelerine dahil edip şakalaşmaya başlıyorlar. Zor ama gerçekten yardım ediyor olmak beynimi temizliyor. Gabe beni aramaya geldiğinde, merdivene çıkmış çivi tabancalarından biriyle uğraşıyor ve ellerimde ya da parmaklarımda yeni delikler açmadan tavanın bir parçasını yerine sabitlediğimde sevinçten havalara uçuyorum.

Bana güneşmişim gibi sırıtıyor, onu iliklerine kadar ısıtıyorum.

Ben de ona aynı şekilde bakıyorum, ikimiz de aşık aptallar gibi görünüyoruz. Bundan eminim çünkü ustabaşı Elliot, eski, çakıllı ses tonuyla bana bunu söylüyor.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama o benim Bond'um. Eğer onun için üzülmeseydim büyük bir sorun olurdu. Ayrıca, üzerindeki o kir ve kocaman sırıtışıyla ona bir baksana. Beni suçlayamazsın," diyor Gabe. Elliot ikimizi de gece için uğurluyor ve yarın sabah vaktinde gelmemizi istiyor.

"Söz vermiyorum. Uykum konusunda hassas bir prensesimdir," diye karşılık veriyor Gabe, kolunu omuzlarıma atarak. O da en az benim kadar kirli ve terli, bu yüzden ne kadar kötü kokuyor olabileceğimin bilincinde değilim.

Neredeyse boş sokaklarda birlikte yürüyoruz, kasabanın bu tarafında çoğunlukla toprak ve gevşek çakıl var çünkü evler henüz taşınmaya hazır değil. Eninde sonunda burada arabalar ve her türden araç olacak, ama biz

henüz o noktada değilim. Yepyeni bir kasaba ve topluluk kurmanın lojistiği başımı ağrıtıyor. North'un yerine kusmak istemeden çok fazla düşünemiyorum.

Para burada nasıl işleyecek?

İş dağılımı, eğitim, suç ve mahalle anlaşmazlıkları konusunda ne yapacağız? Hâlâ Amerika'da olduğumuzdan oldukça eminim ama hükümet burayı biliyor mu? Vergiler?

Şu an benim için çok fazla.

Ben de bunun yerine küçük şeylere, sorabileceğim ve basit cevaplar alabileceğim sorulara odaklanıyorum. "Ev inşa etmeyi nasıl öğrendin? Yoksa bu işte doğuştan mı yeteneklisin?"

Benimle alay ediyor. "Çerçevecilikte doğuştan yetenekli olmak diye bir şey olduğundan emin değilim ama babam aile inşaat şirketinin ortağıydı. Şirketi büyük büyükbabam kurmuş ve yazları tüm ailenin orada çalışması bir tür gelenek haline gelmiş. Babam işin iş kısmını devraldı ama amcalarımdan biri hâlâ aletlerle uğraşıyor. Nevada'da bir işi bitirip buraya gelecek ama ailesi burada. Geriye kalanlar yani."

Yüzümü buruşturuyorum, bu Sığınak'taki herkes için tekrarlanan bir tema gibi görünüyor. Aile kaybı, bağ kaybı, hepimiz için en önemli olan insanların kaybı.

Bir an tereddüt ediyor ve sonra soruyor: "Ailen ne iş yapıyordu? Kazadan önce?"

Bir an şaşırdım ama tabii ki ailemi soracaktı. Elbette ilgilenecekti. Biz Bond'uz ve ona Direniş beni almadan önceki hayatım hakkında neredeyse hiçbir şey anlatmadım. Çok, çok az.

"Çoğunlukla çok taşınırdık. Nedenini anlamıyordum ama şimdi Davies'in beni bildiğinden oldukça eminim. Sanırım ailem onu benden uzak tutmak için kaçıyordu. Ama babam, biyolojik babam, borsada bir şeyler yapıyordu. Andrew bir mühendisti; uzaktan bir iş yürütüyordu ve danışmanlık yaparken bilgisayarı hep yanındaydı. Vincenzo bir zamanlar aşçıydı ama annem ve benimle evde kalmak için aşçılığı bıraktı. O bir Neuro'ydu ve duygularımı ve bağlarımı nasıl yöneteceğim konusunda beni eğitmek için çok zaman harcadı. Annem... Aslında bir zamanlar ne iş yaptığını bilmiyorum. Hiç sormadım."

Bunu söylerken sesim biraz kırılıyor ve kolu etrafımda sıkılaşarak beni sıcaklığına biraz daha yaklaştırıyor. "Sen daha çocuktun. Büyüyüp ona istediğin her şeyi soracak zamanın olmadı. Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok Bond."

Başımı sallıyorum, ama yine de orada. Her zaman da öyle olacak.

Eve döndüğümüzde, banyosunu kullanmak için North'un odasına giriyorum. Henüz evde kimse yok ve Gabe ikimiz için de yemek getirmeyi teklif ettiğinde başımı sallıyorum.

"Kuzey'i bulmak istiyorum. Bu gece Nox'un gecesi ve her şeyin yolunda gideceğinden emin olmam gerekiyor. Hep öyle yaparım."

Gabe kaşlarını çatıyor ama başıyla onaylıyor ve başka bir şey söylemeden beni North'un ofisine götürüyor. Beni asansöre kadar uğurluyor, sonra da mışıl mışıl öperek veda ediyor. Onun yatağında uyuyalı sadece iki gün oldu, ama Bonded olmadan, hala bir yaş gibi geliyor.

Bu acının gerçekten geçeceğinden emin değilim. Sonsuza dek eksik hissetmeye mahkumum.

North'un katına çıkmak için kartımı okutuyorum ve asansörün kapıları açılıp North'un ofisine girdiğimde telefonla konuşuyor, kaşlarını çatıyor ve çok sinirli bir şekilde kâğıtları hışırdatıyor. Bana baktı ve kaşları biraz gevşedi. August arkasından çıkıyor ve sevinçle bana doğru geliyor.

Onu kaşımak için eğildim, telefon konuşmasını bölmemek için kısık bir ses tonuyla ona mırıldandım, ancak North'un sesi ilerledikçe daha da sertleşiyor, belli ki benimle konuşabilmek için bu işi bitirmeye çalışıyor.

Rahatsız ettiğim için kötü hissediyorum ama gidecek kadar da değil. Buraya geldiğimizden beri onu neredeyse hiç görmedim ve şimdiden Bağlanma sonrası sersemliğiyle onun yatağına hapsolduğum o uzun günleri özlüyorum.

"Meclis Üyesi Rockelle, bu akşamlık işim bitti. Buna yarın devam edebiliriz. Başka bir gece daha geçirmeyeceğim. Benim bile sınırlarım var."

Masasının diğer tarafına oturduğumda, August ayaklarımın üzerine otururken başını kucağıma sokuyor, hala cehennem gibi rahatlatıcı olan ağırlıksız bir duman demeti. North bana tekrar bakıyor ve aramızdaki mesafeye kaşlarını çatıyor, koltuğunu biraz geriye itiyor ve sonra kucağını işaret ediyor, sanki gerçekten kalkıp üzerine tırmanmamı bekliyormuş gibi, telefonda önemli meclis üyesi işleri yapıyor olsa da.

Pekala.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Kıçım kucağına yerleştiğinde, eli beni sağa çekmek için kalçamın etrafına dolandığında kaşları çatıldı.

onun vücuduna. Onunla tekrar birlikte olduğum için neredeyse utanç verici derecede mutlu sesler çıkarıyorum.

Meclis Üyesi Rockelle'in bundan hoşlanacağından emin değilim.

Burnumu boynuna gömmek için öne doğru eğiliyorum ve North telefonu meclis üyesinin yüzüne kapatıyor, telefonunu masaya fırlatıyor ve sandalyesinde daha da geriye yaslanıp kollarını zar zor nefes alabileceğim kadar sıkıca bana doluyor.

"Konseyden ayrılıyorum. Uysal rolü oynamaya ve sizden uzak tutulmaya devam edemem."

Boynuna doğru gülüyorum, sesten çok nefes alıyorum, kulağının arkasındaki deriyi öperken mırıldanıyorum, "İkimiz de biliyoruz ki bir dakika içinde sıkılırsın... ya da ben kaçarım. Tüm patronluğuna katlanamam."

Oflayıp pufluyor ve sonra homurdanıyor. "Konsey toplum için doğru olanı yapmalı, bir şeylere ne isim verileceğini ve her aileye her hafta kaç ıstakoz kuyruğu tahsis edilmesi gerektiğini tartışmamalı."

Yüzümü buruşturmak için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Ciddi misin? Meclis üyesinin seninle konuştuğu şey bu mu? Gelip Gabe, Elliot ve benimle ev inşa etmesini söyle. Aptalca şeylerle uğraşamayacak kadar meşgul ederiz onu. Çivi tabancası alabilir miyim? Bütçede bunun için yer var mı?"

Bana bir kaşını kaldırıyor ve sonra elini gözlerine götürüyor. "Tabii ki sana oynaman için yüksek güçlü bir silah verdiler, çünkü bu kendimi meşgul etmem gereken son kabus."

Gerçekten de insanlara bağırmaya başlayacakmış gibi görünüyor, ben de dikkatini dağıtmaya ve Elliot'ı kurtarmaya çalışıyorum. "Yani ıstakoz kuyrukları ve isimler üzerinde fazla mesai mi yapıyorsun?

Seni daha fazla yalnız bırakmalı mıyım? Dikkatinin dağılmaması için başka bir yerde mi uyuyorsun?"

"Benim gecelerimde nereye kaçarsan kaç, seni almaya geleceğim. Eğer seni Atlas'ın çarşafları üzerinde sikmemi istiyorsan, o da seni izleyip neler kaçırdığını görecek, o zaman durma, Bonded."

Benim yanaklar ısı ve o bilir o yönetilen Beni biraz utandırmak için, onun rahat ve pis flörtünü anlamak Gryphon'unkini anlamaktan biraz daha zor. Neden bilmiyorum ama o "sik" dediğinde dizlerimin bağı çözülüyor.

Burun delikleri alevleniyor ve bana bakıyor, gözbebeklerinin dış kenarını çevreleyen koyu bir halka sanki umutsuzca kontrolünü elinde tutuyormuş gibi. "Onun yerine seni burada becermemi ister misin? Seks gibi kokuyorsun."

Derin bir nefes alıyorum, ama tek kokladığım onun çok pahalı kolonyası; sikinin tadını öğrendiğimden beri misk gibi alt tonları bana afrodizyak gibi geliyor. "Gryphon gibi aklımı okuyamaman iyi bir şey diyelim. Şu anda hakkımda çok fazla utanç verici şey biliyor olurdun."

Gözleri dudaklarıma düşüyor ve mırıldanıyor: "Bu gece başkasının gecesi olsaydı, seni bu masanın üzerine yayar ve düz yürüyemeyinceye kadar becerirdim."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Nox'un gecelerinde bunun iyi bir fikir olmadığını ikimiz de biliyoruz. Nedenini tam olarak bildiğimden değil ama kardeşiyle arasındaki dikkatli çizgiyi aşmayacağını anlayacak kadar biliyorum. Bunun benim güvenliğim için mi yoksa Nox'un güvenliği için mi olduğundan emin değilim ama ben de aynı şekilde davranacağım.

Bu işte çok iyi olmaya başladım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Nox

İçeri girdiğimde yatak odası sessizdi, her yerimi kanatmamaya çalışıyordum. Gece geç saatlere kadar süren içki seanslarımın yerini alan gece antrenmanları vücudum için hiç de kolay değil ve Black'in şanslı vuruşundan dolayı burnumdan hala kan akıyor.

Karşılığında yediği dayak yüzünden parmak eklemlerim kan içinde kaldı.

Bizim neslimizin en iyi Şifacısına erişimi olan odalarına geri dönüyor, bu yüzden zerre kadar suçluluk hissetmiyorum. Azrael başını yatağımdan kaldırıyor ve benim varlığımla rahatladığını hissediyorum. North'un yaratığı da orada ve ona kaşlarımı çatıp kapıyı işaret ettiğimde kardeşimin hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Lanet olası bir bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Eğer kızın burada uyumasına izin vermemi istiyorsa, o zaman kızın sağ çıkacağına güvenmek zorunda.

Yaratık, en vahşi yaratığım olan Rahab tarafından bacaklarına vurularak oradan ayrılıyor. Çocukça atışmalarıyla kızı uyandırmadıklarından emin olmak için aralarına girmem gerekiyor.

Yavaşça boşluğa doğru ilerliyorum, gözlerim net görebilmek için yer değiştiriyor. Yerinde olmayan hiçbir şey yok. O buraya geldiğinde asla olmaz. Sadece yatağa giriyor ve yastığımın üzerinde uyuyor, sanki kalbinin atmasını sağlayan tek şeymiş gibi kokularıma gömülüyor.

Garip bir şekilde saygılı ve karşılığında ona teklif ettiğimden daha fazlasını.

Kardeşimi kendisinden daha iyi tanımasaydım, ona söylediğini tahmin edebilirdim. Küçük bir şey bile olsa, kardeş dediği o mutlak karmaşayla ilgili küçücük bir ayrıntı, ama anlatmazdı.

Babamız öldürüldükten sonra en yakın akrabası olan William'a bile söylemedi. Hayır, ataklarımdan birinde ona gerçeği söyleyen bendim. O an için kendimden biraz daha fazla nefret ederdim ama dokuz yaşındaydım ve şimdiye kadar ruhuma yeterince terapi uygulandı, hayatımın o evresini geride bıraktım.

Şimdi her şeyi unutmaya çalışıyorum, içiyorum ya da acı anıların yerini alana kadar savaşıyorum.

Eğitime giderken giydiğim Tac kıyafetlerini, bir gömlek ve bir pantolonu çıkardıktan sonra, üzerimdeki kanı silmek için eski bir havlu buluyorum. Kaslarımı gevşetip derin nefesler alırken, yaratıklarım yavaşça içimden dökülüyor. Mephis ayaklarımın dibinde duruyor ve diğerleri dışarı çıkıp odaya yayılırken bile benimle kalıyor. Daha fazlasının yavru köpek ve diğer tatlı yaratıkların şeklini almasına şaşırmamalıyım.

Hepsi onun kendilerini sevmesini istiyor. Bu mide bulandırıcı.

Kelimenin tam anlamıyla, ona yakın olmak için yatağa girmeye çalıştıklarını görünce midem bulanıyor. O kadar şiddetliler ki iç çekip uykusunda yuvarlanıyor, saçları bağladığı kravattan kurtulup baştan çıkarıcı bir şekilde yastıklarımın üzerine dökülüyor.

Gözlerimi kaçırıyorum ve üzerime bir çift eşofman geçiriyorum, yumuşak tişörtlerden birini bulana kadar yanımda getirdiğim küçük koleksiyonu karıştırıyorum. Onlar

içinde uyumayı sevdiğim tek şey ve tabii ki kızların da benden çalmayı en sevdikleri şey haline geldiler.

Bir elimi Mephis'in başının üzerinde gezdiriyorum, kulaklarını biraz çınlatıyorum ve ilgim karşısında tüylerinin diken diken olmasının keyfini çıkarıyorum. Hem Mephis hem de Rahab hareket etmeden önce nerede uyuyacağıma karar vermemi bekliyorlar, her zaman yanımda kalıyorlar. Her ne kadar kızı isteseler de, onun için beni asla terk etmezler.

Ondan güvenli bir mesafede kanepede uyumalıyım. Yeterince rahat. Yatmalıyım ama yatak çok cazip ve daha önce onunla yatmamış değilim.

Her zaman baygın olduğundan emin olduğumda ve sadece nadir durumlarda.

Bağıyla konuştuğum için bunu yapmak artık daha kolay. Artık benden tam olarak ne istediğini bildiğime ve ona neye sahip olamayacağını söylediğime göre, ikimiz arasında bir anlaşmaya vardık ve çarşafların arasına girdiğimde kızın gözlerinin açık olduğundan eminim.

Ama bağ, bana bakan kişidir.

Ona bakıyorum, gerçekten konuşma havasında değilim ve o bana doğru hareket etmiyor. O daha iyi biliyor.

Mephis sürünerek aramıza girdiğinde, bağ nihayet konuşuyor. "Uyumak için acıya ihtiyacın var mı? Bundan hoşlanmıyorum."

Parmağımı burnuma bastırmak için uzanıyorum ve zonklayan acının tadını çıkarıyorum. "Buna ihtiyacım yok. Kafam çoktan rahatladı. Şimdi iyiyim."

Yeteneği bir anda içime doluyor ve acım bir anda yok oluyor. Yarın Gryph ve Black'in yaraların nereye gittiğine ve kıza dair soruları olacak.

Hatırlamadığım için onlardan kaçmak daha zor olacak, bu yüzden birkaç günlüğüne onlardan uzakta bir iş bulmam gerekecek.

Hepsinden kaçınmak benim için büyük bir beceri haline geldi, keskin bir şekilde bilenmiş.

Sırt üstü dönüp artık ağrıyan noktalarıma bakmadığım için rahatlamaya çalışırken, bağ tekrar konuşuyor. "Geliyorlar. Bizi yalnız bırakmayacaklar."

Tavana doğru başımı sallıyorum. "Tabii ki. Senin gibi birini düşman hattının gerisinde bırakmaları aptallık olurdu."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ya sen? Seni öğrendiklerinde, senin gibi karanlık bir tanrıyı ele geçirmek için ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Karanlık Tanrı.

Bu düşünce tarzına kafayı takmış durumda ama uzun zamandır derimi paylaşan diğer varlıktan kaçınmaya çalışıyorum. Kuzey yaratıklar için endişeleniyor olabilir ama ben asıl korkulması gerekenin ses, yani diğer ruh olduğunu hep bildim.

Bağlarımızın diğerleri gibi olmadığını biliyorum. "Onunla konuşmama izin ver.

Onu özledim."

Bağa yan gözle bakıyorum ama hareket etmedi, çok dikkatli bir şekilde oluşturduğum sınırlarımın hiçbirini aşmadı.

Asla olmaz.

Bir şeyleri kıran benim, en derin, en karanlık fantezilerimden çıkarılmış ve yastıklarımın üzerine serilmiş gibi görünen kıza hapsolmuş bağ değil. İkisine de güvenmiyorum. "Eğer o uyurken siz ikiniz bağ kurarsanız beni öldürürler, biliyorsun. Asla inanmazlar. yapmadım."

Bağ yavaşça sırıtıyor ve her nasılsa on dokuz yaşındaki yüzünden daha yaşlı görünüyor. "En iyi şekilde davranacağım. Onu bir süreliğine bana bırak. Sadece uyu ve bizi yalnız bırak."

Yapmamalıyım, ama kendi bağım zihnimin en karanlık köşelerinden uyanarak konuşmak istediğini bana bildiriyor.

Hiç de bile. Kuzey ikimizi de öldürecek.

Bağım karardan rahatsız oldu ama cevap verdi: Bağlanma Yok. Bir geceliğine Bond'umu istiyorum.

Pervasızca ama kontrolümü bırakıyorum ve onları yeniden bir araya gelmeleriyle baş başa bırakıyorum. En azından ne yaptıklarını bilecek kadar etrafta kalmaya çalışıyorum, ancak bağım beni engelliyor, böylece yalnız kalabiliyorlar.

Saatler sonra ve şafak sökmeden hemen önce uyandığımda, kız göğsümün üzerine yayılmış ve burnu boynuma bastırılmıştı, kendime geldiğim anda kalbim güm güm atıyor ve onu orada hissediyordum.

Onu üzerimden atmak için odanın öbür ucuna fırlatmamamın tek nedeni, hiçbirine neden yatakta olduğumu açıklamak zorunda kalmak istememem.

Onu yastıklarına geri yatırmayı ve yatağı düzeltmeyi başardıktan sonra banyoya girip öğürme seslerimi bastırmak için duşu çalıştırıyorum. Bu kısım bittiğinde, hala kıyafetlerimle sıcak spreyin altına tırmanıyorum. Şu anda kendimi görmeye dayanamıyorum, ne yara izlerime ne de onun üstümde uyanmasına verdiğim kusma tepkisine.

Rahab duşun dibinde oturuyor, su sanki bir hayaletmiş gibi vücudunda geziniyor ve Mephis kapıda nöbet tutuyor. Başı kapıdan içeri giriyor.

Arada sırada masif ahşabın içinde neler olduğunu görmek için.

Ben saçımı fırçalarken Gryph kızı almaya geliyor. Kız tuvalete gitmesi gerektiğinden bahsedince banyo kapısına ve Mephis'e kaşlarını çatıyor ama antrenman yapmadan önce kendi banyosunu kullanması için onu dışarı çıkarıyor. Kendimi kötü hissetmeliyim. Boktan beynimin her şeyi nasıl mahvettiğine dair bir miktar empati duymalıyım ama yapamıyorum.

Aklımı tamamen yitirmeden önce onu üzerimden temizlemeye çalışmakla meşgulüm.

"SANA NE OLDU? Oleander'ın dün gece seninle birlikte olması gerekmiyor muydu? Bok gibi görünüyorsun."

Kahve cezvesine giderken onunla konuşmak için durmuyorum, koleksiyondaki en büyük fincanı alıyorum ve siyah sıvıyı ağzına kadar boşaltıyorum. Belli ki bağlar bütün geceyi birbirleriyle konuşarak geçirdi ve zihnim 'uyurken' bedenim uyumadı.

North'un yeni ofisi yerleşim açısından tıpkı eskisine benziyor, ancak her zamanki çökmekte olan lüksünden eser yok. Eminim burada yeterince uzun kalırsak, buraya mermer döşetmenin bir yolunu bulacaktır.

"Nox? Bonded'ımı bulup iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor mu?"

Ona karanlık bir bakış gönderiyorum. "Bağlı'n ihtiyacı olanı alabilsin diye kanepede uyumak pek dinlendirici değil. Eğer onun peşinden koşacak kadar çaresizsen, seni durdurmayacağım. Git başka yerde zavallı ol."

Gözleri bir anlığına kararıyor, kontrolünü kaybediyor ve ben de ona sırıtıyorum. Zehirden yapılmış küçük bir kız için parçalanmasını izlemekten asla zevk almayacağım.

Güçlüler nasıl da düşüyor. Gerçekten acınası bir durum.

"Kötü ruh halini benden çıkarmayı bırak. Eğer kitaplarınla baş başa kalmak için bir gün izin istiyorsan, söyle gitsin. Kimse seni burada olmaya zorlamıyor."

Ama bu konuda yanılıyor. Odamı havalandırmak ve onun güzel kokusunu dışarı atmak için odamdaki üç pencereyi de açmak zorunda kalmıştım. Bağım çarşafları değiştirmeme izin vermedi, dürüst olmak gerekirse bunun için bir orospu krizi geçirdi, bu yüzden mümkün olduğunca geri kalanından kurtulmak zorunda kaldım.

Bu gece içmem gerekecek. Orada uyumayı başarabilmemin tek yolu sarhoş olmam ve bu sefer bağlarım da benimle aynı fikirde.

"Su kaynağı tehlikeye girdi."

Gözlerim kahve fincanımdan fırlayıp North'un kaşlarını çatmasıyla buluşuyor. Bana başını sallayarak devam ediyor: "Hattın güvenlik kapsamında olmayan sadece iki noktası var, olay orada gerçekleşmiş olmalı. Filtreleme sistemi oradaki yabancı bakterileri algıladı ve otomatik olarak kapandı. Sawyer alarmlar yüzünden uyanmış ve saat yedide beni aradı. Elimizdeki görüntüleri inceledi ama görünüşe göre burada bitki olan biri yaşıyor."

Nefesimin altında küfrediyorum. Yanımızda bir sempatizan getirmemizin sadece mümkün değil, muhtemel olduğunu her zaman biliyorduk.

"Kim olduğuna dair bir tahmininiz var mı?"

Kuzey masanın etrafında dönüyor ve üzerinde bir isim listesi olan bir tableti bana doğru kaydırıyor. "Bunlar o sırada yataklarında olmayan insanlar. Sawyer yavaş yavaş onların hareketlerinin izini sürüyor ama bu tek bir adam için, yetenekli bir Teknokinetik için bile büyük bir iş. Ona sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Bir başkasını daha işe almamız gerekiyor."

Söylemesi yapmaktan daha kolay. Teknisyenler nadirdir. Render'lar ve Ölüm Tacirleri'nden sonra ikinci sırada gelen bu küçük topluluğa bir şekilde çok özel becerilerle başlamayı başardık. Her şekle girebilen bir Şekil Değiştiren ve yalanların kokusunu alma yeteneğine sahip delicesine güçlü bir Nöro da çok yardımcı oluyor.

Yıkılmaz Çocuk hâlâ ortadan kaybolabilir, umurumda değil.

North sandalyesine oturuyor ve dizüstü bilgisayarını açıyor, sanki az önce saçmalıkların saldırısına uğramış gibi kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. Konseyin geri kalan üyeleri ve daha düşük ailelerle buraya gelmeyi reddetmelerine rağmen sorunlarıyla ilgilenmesini isteyen diğer Üst Seviye aileler tarafından taciz edildiğinden hiç şüphem yok.

Pislik herifler.

İsim listesini ezberliyorum ve diyorum ki, "Bununla ilgileneceğim. Kör noktalara kameralar yerleştirene kadar yaratıklar yerleştirebilirim."

Kuzey başını sallıyor ve bana bakmadan klavyede bir şeyler tıklıyor. "Bizim de erzak almaya gitmemiz gerekiyor. Temizlik yapılana kadar bizi idare edecek şişe suyu almalıyız."

Başımı sallıyorum, kahvemi tekrar yudumluyorum.

Kapı açılır ve Gryph içeri girer, hareketleri sarsaktır, sanki sinirlenmiş gibidir. Ben olsam bir

Sabah kızla birlikte minderde olmak bunu düzeltebilirdi ama görünüşe göre düzeltmemiş.

Bana şöyle bir baktı ve "Oli seni iyileştirdi." dedi.

Bu bir soru değil ve cevabım konusunda dikkatli davranıyorum. "Olay olduğunda uyuyordu ama evet, beni iyileştirdi."

Gryph başını sallıyor, söylemeyi seçtiğim şeydeki gerçeği duyuyor ve sadece kahve cezvesine döndüğünde North bana bir bakış atıyor. Söylemediklerimi duyması için Neuro olmasına gerek yok. Yine de Gryph'i bu işin dışında tutma konusunda iyi, her zamanki sadık kardeş.

Yine de umurumda değil.

"Onun bağı benimle konuştu. Gerekirse beni iyileştirebileceğini söyledim. Hepsi bu kardeşim. Olan buydu. Bağın bunu hatırlamayacak ve ben ikisine de asla dokunmaya çalışmadım."

Gryph'e bakmaz ama yalanını söylemek için araya girmeyince North başını sallar ve bilgisayarda ne yapıyorsa ona geri döner.

"Kim tedarik turuna çıkıyor? Eğer bir fabrika varsa, hepimiz gidemeyiz."

Kuzey omuz silkiyor. "Sen ve Gabe kalabilirsiniz. Sen bitkiyi aramaya devam edebilirsin, Gabe de binayla ilgilenmeye devam edebilir. O bu işte hepimizden daha iyi ve senin için iyi bir yedek."

Gryph başıyla onaylıyor ve listeyi benden alıp inceliyor. "Bu isimlerin yarısı sabahları benimle antrenman yapan alt ailelerden. Sawyer'a onları elemek için nereye bakması gerektiği konusunda bazı fikirler verebilirim."

Kuzey başını sallıyor ve sonra yavaş bir nefes vererek duraklıyor. "Onları Atlas'a göster. Listeyi ve sonra da insanları işaret et.

ona. Bakalım bir şey çağrıştıracak mı?"

Cesedimi çiğnemeden. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Direniş'in bir parçası olduğunu bildiğimiz birine elimizdeki azıcık bilgiyi de vermeyeceğim."

Gryph ve North birbirlerine bakıyorlar ama ben ikisine de başımı sallıyorum. Ne dedikleri umurumda değil, Bond Grubu'nun bir parçası olup olmadığı da umurumda değil, o lanet olası bir Bassinger.

O, kızın zehirli olduğunun ilk işaretiydi.

"Bu işi kendim halledeceğim, o yüzden onu bu işe karıştırmayın. Hafta sonuna kadar sempatizanı bulmuş olurum."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Oli

Her ne kadar ev inşa etmek eğlenceli ve ödüllendirici olsa da, üç tahvilimle birlikte erzak almaya gitmek tam da şu anda ihtiyacım olan şey.

Nox'un odasında uyumuştum ve sekiz saat uyumuş olmama rağmen, çürüyen cesedimin üzerinden kamyon geçmiş gibi hissederek uyandım, bu yüzden bunu rahatsız edici bir atmosfere bağladım ve Gryphon benim için geldiğinde onunla antrenman yapmaya başladım.

Bir saat sonra North geldi, henüz takım elbisesini giymemişti ve bize su kirliliği sorununu anlattı. Bu biraz endişe verici çünkü duş almıştım ve o suyla demlenmiş bir kahve içmiştim ama Sawyer'ın söyleyebildiği kadarıyla kirlilik sabah altı ile yedi arasında olmuş, yani güvende olmalıyım.

North ve Gryphon yine de emin olmak için beni Felix'e kontrole götürüyorlar. Kahveyi Gryphon'un da içtiğini belirtiyorum ama ikisi de bunu umursamıyor. Bond Grubu, Sawyer ve Grey ile paylaştığı eve geldiğimizde uyumakta olan Felix, beni iyi ilan etmeden önce yarım saniyeliğine çok nazik ama yorgun bir eli benimkinin üzerine vuruyor ve hala üzerinde gelişigüzel itilmiş bir çift boxer şorttan başka bir şey yokken yatağına geri dönüyor.

Sage kafasını odadan dışarı uzatıyor ama ona iyi olduğumu söylediğimde, tek kelime etmeden yatağına geri dönüyor, hala yarı uykulu ve henüz kelimeleri oluşturacak kadar tutarlı değil.

Ayrılırken zihin bağlantımızı kullanarak North ve Gryphon'u azarlıyorum ama ikisi de umursamıyor gibi görünüyor.

"Sabah rutinlerimizi bilen biri yapmış. Senin erken kalkan biri olduğunu biliyorlar," diyor North ve kazağını çıkarıp başıma geçiriyor. Atlet ve şorttan oluşan spor kıyafetimle bile hava hâlâ yeterince sıcak ama Gryphon dizlerime kadar örtülene kadar kazağı üzerimde düzeltmesine yardım ediyor.

Neden beni örtmeye çalıştığını anlamıyorum, ta ki ters yönde yürüyen ve şu anda üzerinde eşofmandan başka bir şey olmadığı için kesinlikle heyecanlandığından emin olduğum North'a el sallayan ya da saygıyla başlarını eğen işçi ordularını görene kadar.

Gryphon yavaşça başını sallıyor ve gevşek çakılların üzerinde dengemi biraz kaybettiğimde elimi tutuyor. "Bu bir testti. Direniş aslında Oli'nin ölmesini istemiyor. Buranın ne kadar güvenli olduğunu ve elimizde ne gibi güvenlik önlemleri olduğunu bilmek istiyorlar. Olaylara verdiğimiz tepkileri ve saldırdıklarında nasıl döndüğümüzü izleyecekler, bunun gibi küçük ölçeklerde bile."

Onlarla alay ediyorum. "İkinizin de paniklediğinizi ve bana bir Şifacı bulduğunuzu öğrendiler ve beni canlı istiyorlarsa, bundan ekstra memnun olacaklar."

Gryphon yine omuz silkiyor, beni evimize giden yola yönlendirirken elimi bırakmayı reddediyor ve şöyle diyor: "Bu, o pisliklerin tam olarak istediği şeyi yapmaktan memnun olduğum tek an. Güvenlik her zaman egonun üstündedir."

Başımı sallayıp North'un kapıyı açmasını bekliyorum, ayaklarımın üzerinde tökezleyerek eve giriyorum ve Gabe'in ayakkabılarını kapıda bırakmasına sinirlenmemeye çalışıyorum. North aynı nezaketi göstermiyor ve elinin altından küfürler savuruyor.

Nefes alıp, onu terslemek ve zavallı Bond'umu uyandırmak için yola koyuldum.

Bu kadar yakın yerlerde yaşamak hepimizin düşündüğünden daha zor ve burada bir noktada çok sayıda alfa erkeği var.

"Bu konuda endişelenmeyi bırak. Bu senin sorunun değil ve senin üzerinde hiçbir sorumluluğun olmayan bir arkadaşlığı çözmek için yıllarca uğraştılar," diye mırıldandı Gryphon ve beni mutfaktaki kahvaltı barına yönlendirip tabureye çıkmama yardım etti.

Başımı sallayıp kollarımı kendime doluyorum, North'un kazağımdaki kokusundan derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum ve Gryphon'un mutfakta dolaşmasını izlerken çenemi yumruğuma dayıyorum. Hâlâ spor kıyafetlerini giyiyor ve sertçe kesilmiş atletinin içinde kollarının ve omuzlarının esnemesinin tadını çıkarıyorum. Kızartma tavalarını, çırpılmış yumurta ve domuz pastırması için gerekli tüm malzemeleri çıkardığını fark etmiyorum bile. Ancak tabağı bana doğru kaydırdığında ikimize de kahvaltı hazırladığını fark ediyorum.

Bir an yere bakıyorum ve sonra başını sallayarak bana baktığı yere dönüyorum. "Şef değilim ama yumurta yapabilirim. Üniversitede birkaç yıl Kyrie ile kafede çalıştım, en azından yenilebilirler."

Biraz kızarıyorum ve tezgahın üzerinden bana uzattığı çatal ve bıçağı alıyorum. "Eminim çok lezzetlidirler. Ben daha çok yiyeceğimizin olmasına şaşırdım. Henüz karne aşamasına gelmediğimizi sanıyordum?"

Omuz silkiyor ve kendi tabağına yumuluyor. "Biz değiliz. Konsey ofislerine gitmem gerektiğinde onları aldım.

Buraya geri getirdiğimiz Direnişçi pisliklerle uğraşmanın zaman zaman avantajları oluyor."

Başımı sallıyorum ve onunla birlikte yiyorum, sadece mükemmel kıvamda pişirmekle kalmayıp aynı zamanda iyi baharatlandırdığı için çok etkilendim. Harika yumurtalar.

"Hiç esir almadığımızı sanıyordum? Bağlantımın tüm kampı yok ettiğini sanıyordum."

Başını salladı, ağzı doluydu ve cevap vermeden önce yutkunana kadar bekledi, "Öyle oldu. Bunlar siz savaşa katılmadan önce yakalayıp naklettiklerimizdi. Bir avuç dolusu, birkaç yüksek rütbeli Üstün Yetenekli aldık, bu da yardımcı oldu."

Başımı sallıyorum ve North mutfağa doğru yürüyor, saçları hâlâ uykudan dolayı dağınık, düzeltmekle pek uğraşmamış ama takım elbisesi onu çok daha kendisi gibi gösteriyor. Gryphon'a başıyla selam verdikten sonra bana bir öpücük vermek için eğiliyor ve itaatkâr bir şekilde yanımda beliren August'a parmaklarını şıklatıyor. Bağıyla konuştuğumdan beri ilişkilerindeki değişim dramatik oldu. August ona döndüğünde bile North'un çoğunlukla onu dışarıda bırakıp bulunduğu alanı koruduğunu fark ettim.

Her gördüğümde ona biraz daha aşık olmamı sağlıyor.

"Bu durum kontrol altına alınana kadar bugün her zaman Tahvillerden birinin yanında kalın."

Başımı sallıyorum, çünkü zaten bunu planlıyordum ve eli başımın arkasını sahiplenici bir şekilde kavrarken beni tekrar öpmesine izin veriyorum. Doğrulduğunda Gryphon'a son bir kez bakıyor ve sonra kapıdan çıkıp buradaki en yeni krizle ilgilenmeye başlıyor.

Lezzetli yumurta tabağıma ve Gryphon'la yaptığım sohbete geri dönüyorum. Direniş'te olup bitenler hakkında bilmek istediğim çok şey var. "Geri götürdüğünüz insanlardan işe yarar bir şey alabildiniz mi? Atlas birini tanıyor muydu?"

Başını sallıyor ve son yumurtasını çatalına sıyırıyor, hala mutfakta oturmaya bile vakit bulamıyormuş gibi duruyor. North'un antrenmanımızı yarıda kesmesi sayesinde her zamankinden bir saat daha erken geldik ama o çoktan kapıdan çıkmış gibi hareket ediyor.

Sorularıma cevap vermeden önce, gözleri parlarken başını eğiyor ve yeteneği Atlas'ın nerede olduğunu kontrol etmek için uzanıyor. Onu uzakta uyurken bulduğunda bana mırıldanıyor: "Bassinger'ın kız kardeşi tam bir karmaşa. İki gündür onun anılarını gözden geçiriyorum ama kafasının içi bir panayırdaki aynalara bakmak gibi. Dünya onun gözünden çarpık ve şekilsiz görünüyor. Direniş propagandası içinde büyümek ve sonra aynı fikirlere sahip dört Bond'a sahip olmak? O... bir karmaşa. Ayrıca Bağlarının çoğu tarafından istismar ediliyor, fiziksel ve zihinsel istismar. Doğu Yakası Üstün Yetenekliler topluluğuna mensup ailelerde bu nadir görülen bir durum değil ama anne ve babasının bunu bilip onun için hiçbir şey yapmaması iğrenç bir durum."

Kalbim Atlas için biraz daha fazla kırılıyor, bana söylemek istemediği ama ona inanmamı sağlayacaksa söylemeye razı olduğu şeyler. Bu konuyu Gryphon'la konuşmak biraz yanlış geliyor ama o da benim Bağlı'm ve bunun onun üzerinde de bir yük olduğunu biliyorum. Bir TacTeam lideri olarak yaptığı işte görmesi ve deneyimlemesi gereken her şey, taşıması ağır bir yük.

Yükü hafifletmek tam olarak benim işim değil mi?

"Senden bunu istemezdim, Bonded. Sana asla bu kadar yük yüklemem, kendi yüklerin yeterince ağır. Su meselesi hakkında ne yapacağımızı çözmek için North'un ofisine gidiyorum. Sen gününe normalde nasıl devam ediyorsan öyle devam et. Bassinger ve Gabe'i her zaman yanında tut, tamam mı?"

Başımı sallayıp tabağını alıyorum, tabağı ve diğer bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken kalçamla ona çarparak yoldan çekiliyorum. Beni mışıl mışıl öpüyor ve o gün için giyinmeye başlıyor, ben de yol boyunca o şortun içindeki kıçının görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

NEREDEYSE UNUTUYORUM ve Gryphon çıkınca duşa giriyorum ama bunun yerine Sage'e mesaj atıp sabah erkenden uyandırdığım için özür diliyorum. Hemen bana geri dönüyor, beni arayıp bu konuda tamamen iyi olduğunu söylüyor çünkü o en iyisi ve telefonda iyi bir saat geçiriyoruz.

Çoğunlukla Bonds hakkında dedikodu yapıyorlar ki bu da sinir bozucu derecede eğlenceli.

Eğlenceli şeylere geldiğimizde, Sage'in zavallı beynini kendi küçük güncellemelerimle kırıyorum ve bu en komik şey. "İkisi aynı anda mı?! Oleander Fallows! Bu... skandal gibi geliyor. Ve onlar da bunu sorun etmedi mi?"

Homurdanıyorum ve telefonu omzuma koyuyorum. "Bunu ben önermedim ki! Ben daha çok... iyi bir fikir olduğuna ikna olmuştum. Dinle, Bağlanmış olanlar yaratıcı fikirlere sahip olmaya başladığında, kimsenin seni uyarmadığı çılgın şeylerin içine sürükleneceksin. Başka arkadaşlara ihtiyacımız olabilir.

Bağlanmış Gruplarda, sadece bu bok için bir uyarı gibi. Ailene sorabileceğimiz gibi değil-"

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve bir ciyaklamayla sözümü kesiyor. "Kapa çeneni hemen! Ailemi bir seks partisinde düşünmek istemiyorum. Kahretsin, kusabilirim. Bunu neden söyledin ki? Sadece iki kez yaptılar, sadece ben ve Sawyer için. Bu kadar! İğrenç."

Arka planda Sawyer'ın dramatik konuşmalarını duyuyorum, bu kadar iğrenç bir şeyden bahsettiği için onu azarlıyor ve ikisine de kıkırdıyorum. Onlar gerçekten normal bir aile dinamiğine sahip tipik kardeşler, şimdi ailesi onun kontrolü dışındaki şeyler hakkında ona iğrenç davranmıyor ve bunu bir dakikalığına ikisi aracılığıyla deneyimlemek güzel.

Sage boğazını temizliyor. "Tamam, şimdi tüm beynimi çamaşır suyuna batırmam gerektiğine göre, bugünkü olay için plan nedir? Bu konuda ne yaparlarsa yapsınlar yardım edecek misin?"

Gryphon'un yatağına uzanıyorum, günüme devam etmeden önce son bir kez kokusunu alabilmek için burnumu yastığının içine sokuyorum. "Henüz bir haber yok. Şu anda bununla ilgili bir toplantı yapılıyor ama bana bugün Gabe ve Atlas'la kalmam söylendi."

Sage hattı mırıldanıyor. "Kieran da bana aynısını söyledi. Bu evde her zaman biriyle olmamı istiyor."

Sahiplenici, aşırı korumacı Bağlar hakkında bir şaka yapabilirdim ama kapı çalınıyor ve Atlas'ın kafası içeri giriyor. "Shore aradı, Sığınak'tan kaçmaya gidiyoruz. Sen de geliyorsun... ne kadar istersen."

Tabii ki istiyorum. "Gitmeliyim, Sage. Eve gittiğimde seni ararım."

Yataktan fırlayıp doğruca Atlas'ın kollarına atılıyorum. Yorgun görünüyor, kamptan döndüğümüzden beri kız kardeşi bizim gözetimimizdeydi ama bana sırıtıyor.

"Bağınıza bugün pek ihtiyaç duyulacağını sanmıyorum. Umarım besleneceğini düşündüğün için etrafta dolanmıyorsundur."

Alay etmesine homurdanıyorum, çünkü aslında ciddi olmadığını zaten biliyorum ve omuz silkiyorum. "Asla bilemezsin, Tac personelinden biri beni kızdırabilir ve öğle yemeği olabilir."

Birlikte ön kapıya gidip ayakkabılarımızı giyip ceketlerimizi alırken bana bakıp kıkırdıyor. "Ben kime oy vereceğimi biliyorum. Rockelle sik kafalının teki ve ruhunu yalayıp yutmayı hak ediyor."

Sırıtarak omuz silkiyorum, ama onun Gryphon'un en yakın arkadaşlarından ve güvenilir personelinden biri olduğunu zaten biliyorum, bu yüzden ukalalığı ve saygısız şakalarına rağmen şimdilik güvende.

Zaten çevremizde yeterince güvenilir insan yok. Elimizdeki birkaç kişiyi de çıkaramam.

North'un ofisine gidiyoruz ama Tac ajanlarından oluşan kalabalık dışarıda bekliyor, çoktan giyinmişler ve tamamen silahlanmışlar. Şu anda giydiğim kot pantolon ve kazakla dışarı çıkmama izin verilmesinin imkanı yok, ama sanırım giymedikçe teçhizata alışmanın bir yolu yok.

İçindeyken kendimi bir tür sahtekar gibi hissediyorum, süper kahraman gibi davranan bir sivil gibi.

Kieran ikimizin de geldiğini fark ediyor ve biz binaya girene kadar yolumuzdan çekilmeleri için gruptan ayrılanları tersliyor. Fuayede bekleyen sadece bir avuç insan var, hepsi de üst düzey ajanlar ve dışarı çıkabilmemiz için benim Bonded'ımı bekledikleri hissine kapılıyorum.

Kieran'ın yanına geldiğimizde duruyoruz, şimdilik onunla beklemekten mutluyuz. İyi görünüyor, kamplardan kurtarıldığımız zamankinden milyonlarca kat daha iyi ve yüzümdeki sırıtmayı engellemek için mücadele etmem gerekiyor.

Bu konuda yorum yapmadan edemiyorum, onunla biraz dalga geçiyorum çünkü beni dünyanın en korkunç adamı tarafından doğranırken izlediği için artık aileden sayılırmışız gibi hissediyorum. "Bağlılık hayatı sana iyi davranıyor mu?"

"Gryphon'un yeni parfümü ne kadar işine yarıyorsa o kadar, evet." derken kaşlarını kaldırıp yüzünü tamamen düzleştiriyor.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürüyor ve sonra biraz ölmek istiyorum. Boş ver, çok fazla ölmek istiyorum.

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, sanki artık kimse benimle göz teması kuramazsa ortadan kaybolabilirmişim gibi. "Onu öldüreceğim, içinde ölebileceğim güzel bir delik bulduktan hemen sonra."

Kieran bana omuz silkiyor ve Atlas'ın beni utandıran bir şeyden bahsettiği için ona attığı öldürücü bakışa bakıyor ama neden öldüğüm hakkında hiçbir fikri yok. Tanrıya şükür, çünkü Kieran'ın bilmesi yeterince kötü.

Lanet olası bağlanmış.

Asansör çaldığında ve Kuzey ile Gryphon'u görmek için açıldığında, pisliğe sırtımı dönüyorum ve kollarımı kavuşturuyorum, tam utanç verici surat asma modundayım ve bu konuda hiçbir sikim vermiyorum. August yanıma gelip ayaklarımın dibine oturuyor ve sanki birini bıçaklamaya hazır olduğumu anlamış gibi o mükemmel boş gözleriyle bana bakıyor.

Kieran "Başın büyük belada," diye söylenirken Gryphon kaşlarını çatarak ona karşılık veriyor ve sanki bunu düzeltebilecekmiş gibi yanıma geliyor ama ben zaten o kadar utanıyorum ki artık bunu tartışmak istemiyorum. O zamanlar çok ateşliydi ama şimdi burada durup bunu düşünmek mi? Hayır, teşekkürler.

Öldür beni.

"Kolonyayla ilgili bir şey," diye homurdanan Atlas elimi tutarak beni ikisinden de uzaklaştırdı, "Haydi, tatlım. Gidip üstümüzü değiştirelim ki buradan çıkabilelim."

Kuzey, Gryphon'a hiç de Kuzgun olmayan bir şekilde hırlarken onlara sırtımızı dönüyoruz. Hayır, sadece bağının lanet olası fuayenin ortasında patlayıp patlamadığını kontrol etmek için arkama bakıyorum, ama her iki Bonded'ımı da etrafımda meydan okurken buluyorum.

Atlas beni teçhizat odalarından birine sürüklüyor, kendi eşyalarını aldıktan sonra kadınlar bölümünde bana katılıyor ve kimsenin bizi basmaması için kilidi açıyor. Birlikte üstümü değiştirmeyi umursamayacak kadar kendi kafamın içindeyim ve kazağımı ve gömleğimi çıkardığımda gözünü bile kırpmıyor, o da üstünü değiştirmeye başlıyor.

Gryphon gününe devam ederken benim kokum onun her yerindeydi. Gözlerimi kırpıştırıp kendime geldim, çıplak göğüsle yüz yüze geldim.

Atlas ve adamım, bu iyi bir görüş. Onun yeteneğinin

ya da benim haberim olmadan acımasız bir antrenman rejimi uyguluyorsa, ama kesilmiş. Profesyonel vücut geliştirmeci seviyesinde bir kesim ve gözlerimi kot pantolonunun üst kısmına çeken lezzetli görünümlü V inanılmaz derecede davetkâr görünüyor.

Çoğunlukla sesimi bulmaya çalışmak için boğazımı temizliyorum ama bu onun dikkatini çekiyor. Atlas gergin hareketlerimi Gryphon yüzünden stresli olduğuma yoruyor ve başını bana doğru sallıyor. "Bu konuda bir tahminde bulunacak kadar bilgim var, tatlım. Açıklamaya çalışma. Zaten istediğim her şeye sahip olduğu için kollarını koparıp kıçına sokmak istiyorum. Daha fazla detaya ihtiyacım yok."

Tekrar kızarıyorum ve başımı eğerek selam veriyorum. "Sanmıyorum, kendimi daha güçlü hissetmiyorum. Belki de sen haklıydın."

Kaşları havaya kalkıyor ve dudağımı ısırıyorum, kot pantolonumun düğmelerini açıp yutkunmasını izliyorum, gözleri aşağıya inip bacaklarımdaki yolu takip ediyor. Basit siyah bir tanga giyiyorum, gösterişli bir şey değil ama beni gördüğünde verdiği tepkiye bakılırsa kasıksız, dantelli bir iç çamaşırı da olabilir. Bacakları biraz bükülüyor ve öne doğru bir adım atıyor, derin bir nefes alıyor ve yaralanmış gibi yumuşak bir şekilde inliyor.

Onu burada becerebilirdim. Onunla bağ kurar ve onu kendime alırdım. Kahretsin, bunu gerçekten ben mi düşünüyorum?! Benim azgın bağım değil mi? Hayır, çok uygunsuz bir anda onun için neredeyse damlayan benim.

Gözleri bir an için parlıyor ve beyazlaşıyor, kendini dizginlerken bir anda berrak yeşile dönüyor. "Dalga geçme, tatlım. Dışarıda bir sürü Tac ajanı seni dinlerken olmaz, çünkü sana bir

Shore'un yaptığından çok daha kötü. Kahretsin, hepsinin dışarıda seninle Bond olmamı dinlediklerini düşünmek çok cazip."

"Özür dilerim." diye cevap verirken sesim bir törpüden öteye geçmiyor. Düzgün düşünemiyorum. Sanırım North yine de kapıyı kırıp içeri girer ve seni öldürürdü."

Başını sallıyor ve tekrar geri adım atıyor, hareketleri daha sarsıntılı, sanki bu hararetli anın geçmesi için gerçekten mücadele ediyor. Ben de öyleyim, nerede olursak olalım ya da kaç kişi hazırlanmamızı bekliyor olursa olsun.

Benim için ayrılmış olan dolabın içinde elimi kolumu sallayarak dolaşıyorum, güvenlikten geçip lanet olası şeyi açmak için kartımı okutuyorum. Tac teçhizatımı alıp üzerime geçirmeye başlıyorum. Eğitime geri döndüğüm ve North'un yatağında kıçımın üzerinde kremalı deniz ürünleri sosları yiyerek daha az zaman geçirdiğim için pantolon üzerimde biraz daha bol duruyor.

Giyinip hazır olduktan sonra kapıya doğru ilerliyorum ama Atlas beni durduruyor ve üst kolumdan tutarak beni tekrar bedenine çekiyor. Kolayca yanına gidiyorum, dudaklarıma eğildiğinde onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum.

Beni, bizi bekleyen şeylerin bir yemini gibi öpüyor, yerine getirmek için sabırsızlandığım markalaşan bir söz.

Soyunma odalarından birlikte çıktığımızda, odanın diğer ucunda North'la göz göze geliyoruz ve o da oradaki tüm takım liderleriyle konuşup bugün ne yapacağımız konusunda onları bilgilendirmeden önce bana başıyla selam veriyor.

"Çoğunlukla suyun peşindeyiz ve ilgileneceğimizi söylediğimiz başka talepler de oldu. Çoğunlukla konfor öğeleri, ancak doldurmamız gereken bazı 'senaryolar' da var. Felix

basit bir 'senaryo'nun üstünden alabileceği teşhis ve temel iyileştirme işleriyle meşguldü."

Protokolü anlatmaya devam ediyor ve ben de başımı sallayarak eşlik ediyorum, hepsi de geçen sefer izlediğimiz standart şeyler. Felix'e yardım etmek için bir şeylerin peşinden gitmemize şaşırmadım. Şifacıyı ne zaman görsem, bu sabahki erken uyanış dışında, ayakları yerden kesilmiş ve bitkin görünüyordu. Sage de ne kadar çalıştığı konusunda çok endişeli, ancak diğer Şifacılar ücretsiz olarak barındırılmalarına ve beslenmelerine rağmen ücret almadan çalışmayı reddettiler, bu yüzden şu anda her şey onun omuzlarına yükleniyor.

North sonunda birilerini öldürecek ve onlara ibret olacak. Aslında o öldürmeyecek ama ben kesinlikle öldüreceğim çünkü ortada gerçek bir kriz varken zengin adamların önemsiz şeyler hakkında ahkam kesmesi kadar güzel bir şey yok.

Tipik Top Tier saçmalığı.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Oli

Taktik araçlarla dolu bir toplama alanına nakliediliyoruz. Gryphon, Kieran ve Rockelle ile birlikte oluşturduğumuz dar çemberi kapatarak Atlas ve Kuzey'in arasına sıkıştım. Gryphon bölgeyi kontrol ederken gözleri parlıyor ve daha da emin olmak için kendi yeteneğimi ortaya çıkarıyorum. North'un kaşları beni izlerken biraz aşağı iniyor, kötü bir şekilde değil, sadece onu şaşırtmışım gibi.

Gryphon mırıldanıyor, "Kimseyi algılamıyorum. Oli?"

Başımı salladım. "En yakını yarım mil ötede, ters yönde giden bir arabanın içinde, yani sanırım iyiyiz. Ben de 'yanlış' bir şey hissetmedim. Burada olmaması gereken bir şey gibi."

Kieran bana bir bakış attı. "Bu nasıl çalışıyor? Bir şeyin kötü olup olmadığını mı anlıyorsun?"

Tahvillerimin arasından sıyrılıyorum, etrafı yeteneğimle değil gözlerimle görene kadar adım atıyorum. Omuzlarımı geriye atıyorum ve diğer ekipler içeri girmeye başladığında depoyu biraz karıştırıyorum. "Nasıl çalıştığını bilmiyorum, gerçekten, sadece bağlarım bir şeylerin bana zarar vermek için orada olup olmadığını anlayabiliyor."

Atlas kollarını uzatıyor, sanki ışınlanmış olmak kaslarını çalıştırmış ve arkasında bir ağrı bırakmış gibi. "Rending yaparken kimi çıkaracağını böyle biliyor. Size zarar vermek için sadece oradaki insanların ruhlarını alıyor."

Rockelle başıyla onaylıyor ve sonra sırıtıyor. "Yani size zarar gelmesini istemediğimiz sürece güvendeyiz, öyle mi? Not edildi. Bir şey olmadan önce Shore sürünse iyi olur."

Ona gözlerimi deviriyorum ve Atlas'ı araçların yanına kadar takip ediyorum. Hepimiz birlikte seyahat edeceğiz ve konvoydaki üçüncü araç biz olacağız. En tehlikeli nokta olan lider araçtaki kişi için üzülüyorum çünkü eğer birileri su kaynağımızı kirletiyorsa, o zaman tüm bu yolculuğun Direniş'in kaprisi üzerine gerçekleşme ihtimali var demektir. Her an her yerde olabilirler ve benim tetikte olmam gerekiyor.

Gryphon bana yaklaşmanın en iyi yolunun kimsenin bunun olduğunu bilmeyeceği ve sadece zihin bağlantımız aracılığıyla benimle konuşacağı bir yol olduğunu açıkça öğrendi. Yaltaklanmıyorum. Black hıyarlık ediyordu ama ben Bağlı'mdan ya da birlikte yaptıklarımızdan utanmıyorum, sen de utanmamalısın.

North'un bana işaret ettiği kamyonun altına bakmak için eğildim ve altında bir şey olmadığından emin olmak için hediyemi ittim. O zaman North neden bu konuda bu kadar kızgındı? Eğer bu sadece gururlu bir Bonded anıysa, o zaman bu hiç de utanç verici değil.

Eğer ona kalsa, Kuzey Draven seni şu anda bir kuleye kapatmış olurdu, Bond Grubumuzdan olmayan hiç kimse sana ulaşamazdı ve o zaman bile geri kalanımızın sana ulaşmasına izin verirdi çünkü bunu yapmamak seni incitirdi. O kıskanç, sahiplenici bir sik kafalı ama ben değilim. Herkesin benim olanı görmesini ve asla benim Bonded'ım kadar mükemmel bir şeye sahip olamayacaklarını bilmelerini istiyorum. Kendini beğenmiş bir pisliğim ama yine de bir pisliğim.

Lanet olsun.

Bu çok iyi bir açıklama, ona gerçekten kızgın kalmak istesem bile yapamam. Yapamam çünkü onun

Bana sahip olduğu için kendini beğenmiş ve gururluydu. Koşullar ne olursa olsun benimle ilk bağ kuran kişi olmayı ne kadar sevdiğini biliyordum ve bu bana her zaman buna sahip olabileceğimi hissettirdi.

Belki hepsini tutabilirim ve akılsız bir ölüm makinesine dönüşmem.

Hâlâ kızgın mısın? Black'in boğazını kesip kanını akıtacağım.

Doğruldum ve ona çok küstah bir bakış attım. Hayır, yapmayacaksın! O artık sadece arkadaşın ve meslektaşın değil, Sage'in Bond'u. Ama olsun, ruhun bir sonraki öldürme raundundan kaçabilir. Daha sonra telafi etmen için yaşamana izin vereceğim.

Gözleri bana bakarken alev alev yanıyor, herkes için takındığı sakin yüzün altında ateşli derinlikler var. Bu derinlikleri ve içine eğildiğinde kirli ağzından çıkan pislik akışını seviyorum.

Eğer ikinizin işi bittiyse, burada yapmamız gereken şeye geri dönebilir miyiz?

North'un kibirli ses tonuyla irkiliyorum ve başımı eğerek başka bir şey söylemeden kamyonetin arka koltuğuna tırmanıyorum.

"Sana yine mi bok atıyorlar? Biz çalışırken seni birkaç saatliğine rahat bırakabilirler mi?" Atlas yanıma geçip emniyet kemerini taktıktan sonra benimkini takmama yardım ederken homurdanıyor.

"Gryphon sadece özür diliyordu. Bu konuda pek iyi değil ama iş görür," diye takılıyorum, Rockelle'in arka bölüme tırmanırken duyduklarını ve kıkırdamasını görmezden geliyorum. Elinde bir silah var ve kendini yere bıraktığında

ve kamyonun arkasından ateş edecekmiş gibi hazırlanıyor, North'a bir bakış atıyorum.

"Neden savaş alanına giriyormuşuz gibi hissediyorum? Walmart'a su almaya gidiyoruz," diye şımarıyorum, yerleşmek için kıçımı biraz oynatıyorum.

Kuzey arabaya tırmanıyor ve arka koltukta kalan tüm yeri kaplıyor, böylece yine Atlas'la onun arasında eziliyormuşum gibi hissediyorum. Garip bir şekilde, bu sorunlu olmaktan çok rahatlatıcı.

Bond'lar bu konuda çok garipler.

Kendi emniyet kemeriyle uğraşmıyor, sadece kapı çerçevesinin üstünden geçen çubuğu tutuyor ve Kieran bizi yola çıkarırken tutunuyor. Gryphon ön koltukta, etrafımızdaki her şeyi izlerken gözleri hâlâ bembeyaz.

North'un yüksek sesle konuşması gerekiyor ki tüm pencereler kurşun geçirmez camla kapatılmış olsa bile onu kamyonun motorundan duyabileyim. "Her gün ikmal seferlerimiz ve gelen sakinleri bırakma işlemlerimiz var ve bunların en az yüzde altmışı bir şekilde saldırıya uğradı ya da baskına uğradı. Bu yolculuk Direniş tarafından zorlandığına göre, bahse girerim sorunsuz bir yolculuk olmayacak. Hepimizin gelmesinin bir sebebi var. Su ertelenemeyecek kadar önemli, ancak yeteneklerimiz sayesinde serpintiyi en aza indirebiliriz."

İlginç.

"Tedarik işlerine ve girişlere dahil olmama izin verme şansınız var mı? Burada gerçekten faydalı olabilirim, ev inşa etmeyi öğrenmekten daha faydalı olabilirim."

Üç tahvilim de aynı fikirde olduklarını birbirlerine söylüyorlar.

"Hayır."

"Kesinlikle hayır."

"Bugün gelmeni istemedim, bu ikisi ısrar etti."

Cevabına şaşırarak Atlas'a bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Senin Sığınak'ta olman beni çok daha mutlu ediyor. Yalan söyleyip bunun benim için sorun olmadığını söylemeyeceğim ama seni getirip beni geride bırakmalarının da bir yolu yoktu."

Sözlerimi geveleyerek, "İşler ters giderse bağlarım bu işin üstesinden gelebilir!" dedim.

"Evet, ama yine de Silas Davies tarafından iki yıl boyunca işkence gördün. Senden şüphe etmiyorum ama onun beynini ve bağlarını kapatma yeteneğine sahip, tamamen Bağlı bir Nöro olduğundan da şüphe etmiyorum."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Güçlü ama menzili bok gibi. Gryphon'un hediyesi daha iyi."

Atlas başını sallıyor ve tekrar omuz silkiyor. "Yine de Silas hâlâ en büyük tehdidimiz. Belki, ama gerçekten belki diyorum, Draven kâbusları onunla başa çıkabilir. Eğer North ya da Nox'un menzilleri göründükleri kadar iyiyse, onu alt etmek için birini kullanabiliriz."

Menzillerinin olağanüstü olduğunu zaten biliyorum, Brutus benimle kampa geldi ve Nox nerede olduğumuzu söyleyemese de yaratıklarının gözlerinden görebiliyordu. Gryphon bana bunu söylemişti ve onu Kyrie'ye verdiğimde hepsinin ne kadar endişelendiğini anlatmıştı.

Hala o aptal kampta verdiğim en iyi karardı.

North'a bakıyorum ama o hâlâ bela bekliyormuş gibi kaşlarını çatmış yola bakıyor, ben de küçük bir nefes alıp bağımı çağırıyorum.

Çıkarın beni.

İçimden gözlerimi deviriyorum. Sadece tehlike olup olmadığını bilmek istiyorum. Bu görevde ölüm tanrısı gibi davranmana ihtiyacım yok.

Hayal kırıklığının dalgalanmasını hissedebiliyorum ve sonra tekrar konuşuyor: Bırakın beni, onları güvende tutacağım. Hepsini, mayın olmayanları bile.

Bağlarımın bu kadar sahiplenilmesini kıskanmam garip mi? Muhtemelen. Belki de terapiye ihtiyacım vardır.

Gözlerim boşluğa bakıyor ve Sonsuz Olan oturduğu yerde kaskatı kesiliyor, kalçamdaki eli geriliyor ama hareket etmiyor. Korkmuyor, sadece gerektiğinde hareket etmeye hazır.

Karanlık Olan tepki vermiyor, sadece benimle konuşmak için dönüyor. "Tehlike var mı? O güvende mi?"

Hala kıza çok bağlı. Bu

hoşuma gitti.

"Henüz değil. Ne pahasına olursa olsun iyi olacak."

Başını salladı ve Bonded'ıma bir el hareketi yaptı. İlk Bağlandığım, sonunda tadına baktığım. Ben daha fazlasına erişip onu güvende ve hayatta tutana kadar gücümün, kızın içinde yaşayan potansiyelin daha fazlasını açığa çıkaran kişi.

Daha fazlasını istiyorum.

"Artık böyle düşünmek yok. Onu bu şekilde güvende tutamazsın," diyor sert bir sesle ve ben de ona gülümsüyorum, tüm dişlerim ve keskin kenarlarımla.

"Hiç eğlenceli değilsin. Onun yerine bana Bond'umu ver."

Kız benimle aynı fikirde değil. Şoför alttan alta küfrederken kız kontrolün bir kısmını geri almaya çalışıyor.

Nefes alıyorum, gaza basıyorum ve araç altımızda daha hızlı hareket ediyor. Dışarı bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Etrafımızda kilometrelerce uzanan çiftlik arazileri ve hayvanlardan başka bir şey yok. Getirildiğimiz bu yer haritada bile zor bulunacak kadar uzak bir yer.

"Ne kadar uzaktayız?" diyor Sonsuz Olan.

Şoför tersler, "Orada bunu yapmakla çok ileri gitti. Oli'yi şimdi geri getirebilir misin?"

Karanlık Olan araya girer. "Hayır. Eğer bağı ortaya çıktıysa, o zaman bunu ciddiye alıyor demektir. Sadece bizi oraya götür ve onun için endişelenme. Sen zaten onun güvenli listesindesin. Terlemesi gereken tek kişi Rockelle."

Kabinde bir an sessizlik oluyor, sadece motorun gürültüsü duyuluyor ve sonra arkadaki Üstün Yetenekli, "O güvenli listeye nasıl gireceğim? Bir başvuru süreci var mı, yoksa kendi bacağımı mı kırmam gerekiyor? Buna karşı falan değilim, sadece ilk tercihim değil."

Dönüp ona bakıyorum ve kendini kontrol altına alıp silahı sıkıca kavramadan önce yüzünde beliren dehşet ifadesine gülümsüyorum.

Ön tarafa döndüğümde mırıldandı, "Siktir. Sana baktığında çok daha kötü oluyor."

Sonsuz Olan dönüp, "Bond'uma it demeyi kes. O Oli ve senin değersiz postunu hayatta tutmaya çalışıyor, o yüzden çeneni kapalı tut."

Sevgi gösterme ya da herhangi bir Bond'uma olan bağlılığımı kanıtlama ihtiyacı hissetmiyorum ama bir tür övgü olarak onun elini kendi elimle bacağımın üzerine koyuyorum. Bana ve Bond'umuza olan sadakati hiçbir zaman söz konusu olmadı. Yılanlarla dolu bir çukurda doğmuş olması onun suçu değil. Eve döndüğü an

onu çağırdı. Kız için geldi ve ihtiyacı olduğunda ona teselli sundu.

Sonsuz Olan eğilip yanağımı öpüyor ve bana mırıldanıyor: "Parlıyorsun. Çok şirin ama Black önden terliyor, o yüzden üzerinde çalışmak isteyebilirsin."

Başımı salladım. "Bunu aşmak için çalışabilir. Ben olduğum gibi mükemmelim."

Girdiğimiz WALMART otoparkı hiçbir yerin ortasında. Kelimenin tam anlamıyla, her yanımız ineklerle dolu tarlalarla çevrili ve sonra birdenbire devasa bir süper mağaza beliriyor.

Park ettiğimizde ilk önce Gryphon iniyor ve ilk taramayı yapıyor. Bu sefer çok daha uzun sürüyor, çünkü burada alışveriş yapan insan kalabalığını inceliyor ve bu kadar çok beyni onun yaptığı şekilde filtrelemek, önümüzde boş bir depo ya da bir yol aramaktan daha uzun sürüyor.

Göz göze gelip ona katılmam için başını salladığında, Karanlık Olan kapımı açmak için dışarı çıkıyor ve ben çalışırken vücudu beni koruyor. Burada Direniş'ten kimse yok. Burada hiçbir tehlike yok, ki bu da rahatlamaktan çok bir uyarı gibi geliyor bana.

Nerede saklanıyorlar, bizi mi bekliyorlar?

Neden ortaya çıkıp benimle oynamıyorlar?

Bonded'ım bana bakıyor ve ben başımla onaylayınca Yeteneklilere emirler yağdırmaya başlıyor

bizi çevreliyor. Direktiflerini aldıkları anda hareket ediyorlar ama bana geldiğinde başımı sallıyorum.

"Oli gidecek-"

"Hayır."

Her iki Bağlım da bana bakmak için dönüyor, ama benim gözlerim binanın arka tarafına giden bir araba yolunun olduğu tarafta kalıyor. Orada zaten boşaltılmakta olan büyük bir kamyon var ve şu ana kadar orada hiçbir şey olmasa da, bu benim için bir uyarı. Bundan hoşlanmadım.

Hiç hoşuma gitmedi.

"Tamam. Oleander, Draven ve Bassinger burada kalıp biz malzemeleri getirirken çevre devriyesine yardım edecekler. Kimse Bağ'ımın yoluna çıkmasın ya da ona yaklaşmasın, özellikle de o çalışırken. Bağının ilgisini çekmek istemezsiniz, inanın bana."

Bir anlaşma mırıltısı var ve sonra hepsi dışarı çıkıyor. Ne onlar ne de aslında ne için burada olduğumuz umurumda değil.

O kamyonu istiyorum.

Bunu yüksek sesle söylemeye ya da bir planı tartışmaya gerek yok, benimkilerin beni takip edeceğinden emin bir şekilde oraya doğru ilerliyorum. Elbette takip edecekler, ben onların yanındayken başka nerede olmaları gerekebilir ki?

Beni takip ediyorlar ve birlikte kamyonun dikkatimi çektiği devasa binanın arka tarafındaki yükleme alanına doğru yürüyoruz. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, ki söylenmesi gereken tek şey de bu çünkü ben bir tanrıyım.

Ben asla yanılmam.

Kulağımdaki iletişim cihazı bir ses çıkarıyor ve ardından Bonded'ımın sesi bana net bir şekilde geliyor. "Sakın ayrılma

onun tarafında. Her ne pusu planlıyorlarsa, o bunu hissediyor. Onu bırakmayın."

Karanlık Olan şöyle cevap verir: "Bunu zaten çözmüştük. Kimse onu terk etmiyor. Hisseleri alın ve oradan çıkın. Kafanızı görevde tutun."

Yolun ortasında, kamyondan yaklaşık on metre uzakta duruyorum. Her iki tahvilim de beni hareket ettirmeye çalışıyor, ama yer burası. Şu anda bulunabileceğim başka bir yer yok ve eğer herhangi bir araç yaklaşırsa, bu onların başa çıkması gereken bir sorun.

Hareket edemem.

Orada duruyoruz ve Tahvillerimden herhangi biri benimle konuşmaya çalıştığında, onları görmezden geliyorum, o anı bekliyorum. Geldiğini biliyorum. Kızı korumam gerektiğini bildiğim kadar kesin olarak biliyorum. O an gelene kadar bu noktadan ayrılmayacağım. Her ne ise, bizim için gelen her ne ise, onunla burada başa çıkacağım.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Etrafımda bir hareketlilik olduğunu, birçok Tac personelinin bize yaklaştığını ve bölgede devriye gezerken yeniden yönlendirildiklerini biliyorum. Gerginliklerini, yabancılığımın ve ötekiliğimin onları nasıl tedirgin ettiğini hissedebiliyorum. Çok iyi eğitimli olmalarına ve tepki vermemelerine rağmen bunu hissedebiliyorum.

Havada tadını alabiliyorum.

Bonded'ımın sesi telsizden tekrar geliyor. "Yüklendik ve gitmeye hazırız. Diğer iki grubu göndereceğim, bizimkiler Oli'nin işi bitene kadar kalabilir."

Şoför tekrar konuşur, "Toplandım ve hareket etmeye hazırım, sadece söyleyin."

Karanlık Olan cevap verir, "Kamyona kafayı takmış durumda. O hazır olana kadar hareket etmeyeceğiz. Her şeyden önce bağımıza güveniyoruz."

Buna neredeyse sevinecektim, neredeyse, ama sonra beş metre önümüzde bir patlama sesi duyuldu ve üç adam yoktan var oldu. Hiçbirini tanımıyorum ama kim olduklarını ve ne için burada olduklarını biliyorum.

Ben.

Kız ve içindeki varlık.

Benim tahvillerim de, eğer başarabilirlerse.

"Küçük Render, tam bir baş belası olduğunu kanıtlıyorsun, değil mi?" diyor ortadaki yaşlı adam, çukurlu derisi dişlek sırıtışının üzerine biraz fazla gergin bir şekilde gerilerek.

Bir el sallıyorum ve diğer iki adamın ruhları gerçek bir çaba sarf etmeden dışarı fırlıyor, bedenleri ikiz gümbürtülerle yere düşüyor.

Karanlık Olan bedenime biraz daha yaklaşıyor, gölgeleri en berrak gecede bir gölün üzerindeki kara duman gibi bedeninden düşüyor. Ezeli ölüme benziyor ve onun muhteşem görüntüsü karşısında göğsümde gurur kabarıyor.

Sonsuz Olan kendini tutmak için mücadele ediyor, kendini üzerime atmamak için mücadele ediyor çünkü en sevdiği Bağ'ı koruma dürtüsü çok güçlü. Ona ulaşmak, onu rahatlatmak ve tüm bunların benim için anlamsız olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Sadece Taşıyıcı'nın başka ne söyleyeceğini bilmek istiyorum çünkü başka neden bize üç adam göndersinler ki? Hâlâ nefes alanın güçlü olduğunu kabul ediyorum. Çok güçlü, iyi bir ruhu harcayıp onu parçalamayacağım kadar güçlü.

Hayır.

O bir lezzet, yavaş yavaş, parça parça, lezzetli bir şekilde alınmaya ve tüketilmeye değer bir şey.

"Vay, vay, benim için yeterince güçlü değil misin? Senin için Franklin'den daha üst düzey birini göndereceğimize güvenmeliydin. Elimizdekilerin en düşüğü oydu. Kaçtığına pişman olacaksın. Oh, Silas'ın yapacağı şeyler-"

"Bununla işim bitti," diye araya giriyorum ve ruhu bedenime çağırmak için bir elimi uzatıyorum. Ruhları parçaladığımda, bunu sadece insanları öldürmek için yaptığımda bunu yapmama gerek yok. Hayır, hak ettikleri gibi yok olmalarına izin veriyorum.

Ama bu nefis görünüyor.

"Ne halt ediyor bu?" diye mırıldanıyor Sonsuz Olan ama Karanlık Olan cevap vermiyor. Ruhu bedenden ayırıp daha sonra kullanmak üzere varlığımın içine sokmamı izlemekle meşgul.

Son adamın cesedi yere düştüğünde, Tahvillerimin ikisi de bir saniye orada duruyor ve sonra etrafımızda başka kimse belirmeyince, Karanlık Olan ayağını kullanarak cesedi çevirmek için adım atıyor. Gölgesi de onunla birlikte cesedin etrafında dolaşıyor ve sanki bu şekilde daha fazla bilgi edinebilecekmiş gibi cesedi kokluyor.

"Bu Giles Andrews. Silas'ın favorilerinden biri, daha önce hiç yakalanmamış bir Taşıyıcı. Sizi hareket ettirmek için size dokunması gerekmiyor ve menzili... eşsizdi," diyor Sonsuz Olan ve Karanlık Olan başını sallıyor.

"Yıllardır listemizdeydi. Yetmişli yıllardaki ayaklanmalarda çok önemli bir rol oynamıştı. İşler istedikleri gibi gitmediğinde Direniş'in yarısını ortadan kaldırdı."

Sonsuz Olan'ın etrafından dolanıyorum. "Kızı ve beni test ediyor. Ne kadar güçlendiğimizi görmek için test ediyor. Franklin'i öldürmek ona Bağlandığımızı ve güçlendiğimizi kanıtladı, ama hala daha güçlü olduğundan emin olmadan kendisi gelmeyecek, bu yüzden diğerlerini gönderiyor. Onları bilgi için feda ediyor ve onlar da beyinleri yıkanmış küçük iyi koyunlar gibi onun emirlerini yerine getiriyorlar."

Karanlık Olan durup bana bakıyor, gölgeleri hâlâ ilerliyor. "Bunun hakkında konuşmamız gerek."

Bunun cevabı basit, özellikle de zihnimi paylaşan sesin de katılmasıyla. "Kız hayır diyor, o yüzden yapmayacağım. Şu anda olmaz diyor ve sen de bunu kabul edeceksin."

Bana bir kez göz kırpıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor ve Sonsuz Olan bu etkileşim karşısında şaşkınlıkla aramıza bakıyor.

Ruhun karnımda kıpırdadığını hissedebiliyorum, onu düzgün bir şekilde tüketmek için zaman ayırmamı bekliyor, ama kız hala burada açıktayken bu riski almayacağım.

"Bizi hemen güvenli yere geri götür. Ben acıktım."

Aramızda tek bir kelime bile geçmeden dediğimi yapıyorlar ve çoktan yola çıkmaya hazır olan kamyona doğru yürürken yanımda duruyorlar. Bonded'ım kaputun üzerinden bana bakıyor, sanki aklımdan her şeyi çıkarmaya çalışıyormuş gibi, ama yemek yiyebilmem için kızın güvende olması gerekiyor.

Başını salladı ve arabaya bindi, sonra yola koyulduk, son sürat geri döndük, cesetleri

Direnişçiler değersiz çöpler gibi geride kaldılar. Dönüş yolunda kimse konuşmuyor, ne benim tahvillerim ne de diğer ikisi, geveze olan bile.

Şoför kamyonu park edene kadar ödülüme odaklandım. Hep birlikte iniyoruz ve bizi güvenli bir yere taşıyor. Sonunda bu işin geri kalanını kıza bırakabilirim.

Akşam yemeği vakti.

Bağım bir balonun sönmesi gibi aceleyle beni terk ediyor ve öğürürken iki büklüm oluyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, sanki o Taşıyıcı'nın ruhunu parçalamanın ve... onu tüketmenin gücü midemi alt üst etti.

Güçlü ellerin saçlarımı toplayıp yüzümden uzak tuttuğunu hissediyorum. Aslında hiçbir şey çıkmasa da, North'un bu konuda yardım etmeye çalışması çok tatlı.

Tekrar ayağa kalktığımda beni kollarına alıyor, eli saçlarımdan enseme doğru ilerleyerek beni kendine yakın tutuyor. "Hareket hastalığı mı? Yoksa bağ mı?"

"Bağ. Sanırım haftanın en korkunç cümlesi olan ruhu işliyorum. İçimde. Bağım onu atıştırırken ben onu orada hissedebiliyorum. İğrenç. Ben resmen bir mon-"

"Yapma. O kelimeyi yanımda mırıldanma bile, Oleander. Az önce Direniş'in cephaneliğindeki bir başka kilit oyuncuyu, senin ve bağın sayesinde artık planlarımıza dahil etmek zorunda olmadığımız bir Üstün Yetenekliyi daha ortadan kaldırdın. Bunu yaşadığın için senden nefret ediyorum ama bu seni asla bir canavar yapmayacak."

Ona inanmak istiyorum ve bağlarım da onunla tamamen aynı fikirde ama içimdeki kıpırdanmayı hissediyorum,

Bu pek kolay değil. Orada yaşayan bir ruh var.

Birinin özü, yaşam gücü, onu insan yapan şey ve benim bağım, büyük bir dilim çikolatalı pasta yiyen bir çocuk gibi onu kemiriyor.

Artık bunu düşünmek istemiyorum.

Hiçbir şey düşünmek istemiyorum.

KUZEY beni eve geri götürüyor ve getirdiğimiz su şişelerinden birini elime tutuşturuyor, avucumun içine bastırıyor ve sonra hepsini içene kadar başımda dikiliyor. Beni burada yalnız bırakıp ofisine dönmesi için onu tehdit etmek zorunda kalıyorum, çünkü gerçekten hasta olacaksam başımda dikilmesini istemiyorum.

O gittikten sonra Gabe'in yatağına tırmanıyorum ve battaniyeleri başımın üzerine çekiyorum, içimin derinliklerinde meydana gelen mutlu çiğnemeyi görmezden gelmeye çalışırken, aşık bir velet gibi onun kokuları içinde yuvarlanıyorum.

Bu gerçekten iğrenç.

Atlas bir saat sonra beni orada, oflayıp puflarken ve bir aptal gibi yuvarlanırken buluyor. İçinde bulunduğum durumdan biraz utanarak ona baktığımda, kapının çerçevesine yaslanarak bana gülümsüyor.

"Nasıl hissediyorsun? Destansı bir uykuya dalmak üzere miyiz?"

İçimi çekiyorum ve başımı sallayarak kendimi oturur pozisyona getiriyorum. "Hayır, bu yeni ve geliştirilmiş parti numarası yüzünden sinir krizi geçirmemeye çalışıyorum.

çekildi. Normal ve iyiymiş gibi davranamazsın Atlas. Orada hâlâ farkındaydım. Yüzünü gördüm."

Biraz yüzünü buruşturduktan sonra yanıma oturuyor, bir kolunu omzuma atıyor ve saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Sadece şok oldum. Bu... daha önce duyduğum bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığını düşündüğümü bilmiyorum. Ne yapabilirim, tatlım? Bunu senin için daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

İçimi çekiyorum ve ona doğru düzgün bakabilmek için başımı arkaya yaslıyorum. "Yorgunum. North olanları anlattığında herkesle yüzleşmek istemiyorum ve hepsi bu konuda konuşmak isteyecek. Ayrıca üst üste yaşamaktan da bıktım. Sinirliyim ve bunların hiçbirinin önemi olmadığını biliyorum çünkü burada daha güvendeyiz ve savunmasız insanları koruyoruz ama bu saçmalıktan çok sıkıldım."

Yavaşça başını sallıyor ve saçlarımı yüzümden nazikçe uzaklaştırıyor, gözlerimin içine o kadar derin bakıyor ki bu yakınlıktan neredeyse utanıyorum. "Zihin bağlantısını kullan ve North'a ATV'lerle gezintiye çıkacağımızı söyle. Ona güvende olduğunu ve tüm süre boyunca kameraların görüş alanında kalacağımızı söyle. Nerede olduklarını biliyorum; yollarından gidebiliriz. Sanırım hepimiz bana bir şey olsa bile kefaletinin seni koruduğunu biliyoruz."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama başka bir şey söylemeyince dediğini yapıyorum. Kuzey bu konuda iyi davranıyor, sadece "Geri döndüğünde bana haber ver ki güvende olduğunu bileyim" diye cevap veriyor. Aptalca bir şey yapma, Bonded.

Atlas beni odadan kovuyor ve ikimiz için de bir şeyler hazırlayacağını ve gidip ATV'yi almamı söylüyor. Ona meraklı bir bakış attım ama o beni evden tamamen kovdu.

İhtiyacım olan anahtarları aramak için garaja giriyorum ve Gryphon'u zaten benim için bir kaskla orada buluyorum. Ona gözlerimi devirdiğimde, kaskı benim için kafama geçiriyor ve şöyle diyor: "Sanki veda etmeden sıvışmana izin verecekmişim gibi. Bassinger muhtemelen bir ay boyunca saklanacak bir mağara bulacak ve ben de aramaya gelmek zorunda kalacağım."

Hmm.

Muhtemelen benim için sorun olmazdı. "Kaçtığım için bana kızmayacaksın değil mi?" demeden önce kayışı bağlamasına izin verdim.

Omuz silkiyor ve kask yerine tam oturana kadar kayışları ayarlıyor. "Hayır. Olay olduğunda kafanın içinde olup biten her şeyi duydum. Bunu anlamak için bir dakikaya ihtiyacın var ve o dakikayı alacaksın, North'un ikinizden sonra oraya gelmesini engellemek için kitaptaki her numarayı kullanmam gerekse bile."

Lanet olsun. Şimdi onun düşünceliliği karşısında yıkılıp ağlamak istiyorum. "Sadece bir molaya ihtiyacım var. Hepinizi seviyorum ama gerçekten nefes almaya ihtiyacım var. Ve bütün bir gün sadece birinizle uğraşmaya ihtiyacım var, karne ve Tac saçmalıkları hakkında tartışan bir grupla değil."

Neredeyse ayaklarımı yerden kesecek bir güç gösterisiyle beni öpmek için eğildiğinde gözleri ateş saçıyor. Buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama belki de Gryphon'un da bu gezintiye katılmasını istiyorumdur.

Sonunda dudaklarımdan ayrıldığında, kulağıma mırıldanana kadar omzumdan boynuma, kayışın hemen altına kadar öpücükler bırakıyor, "Ben de seni seviyorum Bonded, ama belki de bunu bana söylemeyi benim için saklamalıydın.

Çünkü şimdi seni çalmayı ve Bassinger'ı kendi haline bırakmayı düşünüyorum."

Ne söylediğimi şimdi fark ettiğim için kızarıyorum ama yine de tersliyorum: "Kulübede uyumak istemiyorum, bütün mesele bu. Kendimi... yirmi dört-yedi gösteri yapıyormuşum gibi hissediyorum ve bu çok rahatsız edici. Bir molaya ihtiyacım var."

Başını sallıyor ve kulağımın altındaki deriyi emiyor. "Başka bir şeyler düşünürüz. Zaten büyük evi bir an önce bitirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Herkesle bağ kurduktan sonra kendini daha az... açıkta hissedeceksin."

Onunla alay ederek, "Böyle bir şey asla olmayacak çünkü Nox, Bond'u bırak, benimle aynı yatakta yatmaktansa kendi aletini kesmeyi tercih eder. Lanet olsun. Bunu söylediğimi unut ve sakın beni ispiyonlamaya kalkma. Ciddiyim, Dravens yok."

Konuşmamak için kendini zor tutar gibi yanağının içini ısırıyor ama ben biraz daha ters ters bakınca başını sallıyor. "Sırların benimle güvende. Kafanın içindekiler bile."

Sanki ikimizi gözetlemek için gelen biri var mı diye kapıyı kontrol ediyormuş gibi yukarı bakıyor, sonra eğilip bana en derin, en karanlık fantezilerimi fısıldıyor. "Hayalini kurduğun seks partisini ne kadar çok istediğin gibi."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Sığınak'ın bulunduğu kasabadan uzaklaştıkça Bond'umun vücudundaki gerginliğin daha da arttığını İZLİYORUM.

Hâlâ Amerika'da olduğumuz gerçeği dışında nerede olduğumuza dair gerçek bir fikrim yok ama kasabanın kenarlarında kumlu bir çöl manzarası ve kız kardeşimi bulduktan sonra birkaç gün boyunca yürüdüğüm mağaralar var. Oli kadar ben de yakın çevreyle mücadele ediyorum, özellikle de Ardern'in bizden bir adım ötede kendi yatağında uyuması sayesinde onunla yalnız kalamamakla.

Onunla ilgili bir şey için zorladığımdan değil.

Asla, özellikle de içinde yaşayan ve benimkine hiç benzemeyen bağla savaşırken. Ailemdeki erkekler gibi değilim ve kesinlikle Draven değilim.

Kuzey o kadar da kötü değil, ama kardeşi? Oli bana emir verse onu gözümü kırpmadan öldürürdüm. Zayıf noktalarını bilecek kadar yakından izliyorum onu ve o kâbusları yok mu? Beni dizginleyebilirler elbette ama asla gerçekten zarar veremezler.

Onun boynunu bir saniyede kırardım.

"Neyin var? Birini öldürmemeye çalışıyormuş gibi nefes alıyorsun," diye mırıldanıyor Oli, sesi alçak ve tatlı.

Ağzını açtığı anda sakinleşiyorum. Sesi beni öldürme isteğimden vazgeçirmeye yetiyor da artıyor bile.

düşünce sarmalı.

"Senin için ekstra düşünceli bir şey yapıyormuşum gibi görünebilir ama bu aynı zamanda oldukça bencilce. Buna en az senin kadar benim de ihtiyacım vardı."

Başını sallıyor ve bizi çevreleyen dağlara bakıyor, zirveleri tüm vadiye gölge düşürüyor. "Bunu anlıyorum. Diğerlerinin hepsi birlikte büyüdü ve birbirlerinin ceplerinde yaşamaya alışmak için koca bir ömürleri oldu. İkimiz de bu konuda biraz dışlanmış durumdayız."

Elini tutup ağzıma götürüyorum ve arkasından öpüyorum. "Buna değer. Her şeye. Burada güvende olman her şeye değer. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Draven bu yerle kendini aştı. Sanki senin için buna ihtiyacımız olacağını biliyordu ve öylece yaptı. Draven'ın tüm servetini Bond'umuzu güvende tutmak için harcadı... Bunun arkasında durabilirim. Ayrıca seni güvende tutmak için yeni bir dil öğrenmek zorunda kalmadım, ki bu çok kullanışlı çünkü okulda İspanyolcayı zar zor geçtim. Telaffuz konusunda gerçekten berbatım."

Bana şaka yapıyormuşum gibi kıkırdıyor ama aslında yapmıyorum.

Küçük sırtların sonuncusunu da aşıp ilk büyük mağaranın girişine ulaşıyoruz, bu gece kamp yapacağımız mağaranın girişini kameralar kapatıyor. Temiz, kuru ve güvenli, vahşi doğada bir gece geçirmek için ihtiyacımız olan her şey var.

Aynı zamanda her zaman tamamen güvende olurken.

"Bunu nasıl buldun? Ve birinin gelip bizi bulmasının ne kadar süreceğine dair bahse giriyor muyuz, çünkü bütün gece dayanabileceğimizden emin değilim." Kendi şakasına k ı k ı r d ı y o r , ki bu çok tatlı, gözleri

Baş başa geçireceğimiz zaman için şimdiden sersemlemiş gibi parlıyor.

Bu ikimizi de yapar.

ATV'yi park edip motoru durduruyorum, koltukta biraz geriye yaslanıp serin öğleden sonra havasının ikimizi de yıkamasına izin veriyorum. "Aurelia'yı kamptan geri getirdiğimizde bunlardan birini almıştım. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı ve sonra burayı buldum. Bulduğumdan beri seni buraya getirmeyi planlıyordum, sadece bu kadar ihtiyacın olacağını beklemiyordum."

Bana bakıp sırıtıyor, kaskını çıkarıyor ve kayaların etrafında yürümek için ATV'den iniyor. Ona kameraları gösteriyorum, böylece izlendiğimizi ve burada yeterince güvende olduğumuzu biliyor ve Sawyer'a el sallıyor.

Eminim North da bizi doğrudan ofisine canlı olarak aktarıyordur ama en azından mağaranın içinde tam bir mahremiyetimiz var.

Arkadan topladığım çantaları alıyorum ve onu açıklığa kadar takip ediyorum. Orada, kasabanın ışıklarını ve Kuzey'in burayı rastlayabilecek herkesten gizli tutmak için vadinin iki ucuna diktiği devasa, kale benzeri beton duvarı mükemmel bir şekilde gören küçük bir manzara var.

Oli'nin yüzüne yerleşen hayranlığı izliyorum ve bu çok güzel bir manzara. Gözleri parlıyor ve manzaradan gözlerini kaçırmamak için patikada geri geri ilerliyor. Güneş çoktan alaca karanlığa gömülmeye başlamış, ağaçların üzerinden alçalıyor ve gökyüzündeki parlak turuncu renk patlaması Oli'nin tenini muhteşem bir parıltıyla ısıtıyor.

Fotoğrafını çektim.

Sonra tam bir ahmak gibi telefonumun arka planına koyuyorum, çünkü lanet bir model gibi görünüyor, kesinlikle nefes kesici ve benim.

Bana bakıyor ve burada ne yaptığımızı unutmuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Akşam yemeği getirdin mi? Bağımın tuhaflığı sırasında yemek yemeyi unutmuştum ama şimdi kestiriyor ve açlıktan ölüyorum. Bunu düşünmeliydim."

Ona sırıtıyorum ve çantaları mağaranın biraz ilerisine, kameranın göremeyeceğinden emin olduğum bir yere koymak için yanından geçiyorum. Onlar benim yaratıcım, yatağımızı açıklığa çok yakın kurup kurmadığımı ve Sawyer'ın Bond'umun uyurken bedava bir gösteri yapıp yapmadığını anlamamın yolu.

Ya da en azından öpüştüğümüzü, ki bu da adamı öldürmeme neden olurdu. Yanaklarının nasıl pembeleştiğini ya da oksijen yerine dudaklarımın tadını tercih ettiği için nefes almakta zorlanırken göğsünün nasıl düştüğünü asla bilmemeli.

Hazırlanırken ikimiz için hazırladığım sandviçleri çıkarıp bir tanesini ona götürüyorum, uzatıyorum ve yüzünün yeniden aydınlanmasını izliyorum. Herkese attığı tüm o şımarıklığın ardında çok tatlı biri var. Bunu bu kadar sık görebildiğim için kendimi beğenmiş hissediyorum, diğerleri onun hakkında hala kendi kıçlarının derdindeyken onun güvenli yeri olmanın bir avantajı.

Sandviçlerin aşırı yüklü hallerine kıkırdıyor, onları yemenin tek yolu bu ve hemen kendi sandviçini açıyor, bir ısırık alırken sanki çok önemliymiş gibi davranıyor. "Bağım şu anda bayram ediyor. Bağlarımdan ikisi

Aynı gün içinde bana yemek pişirmek mi? Bu neredeyse bir rüya."

Ah.

North'un ondan nefret ediyormuş gibi davrandığı zamanlarda kendi yararına kullandığı eski bir numara. Hala kötü hislerinin gerçek olduğuna ikna olmuş değilim çünkü North'un ona davranış biçimi gerçekten değişmedi, sadece söylemi ve nasıl karşılandığı değişti.

Artık bağlandıklarına göre onun dediklerini yapmak konusunda çok daha iyi.

"Ne düşünüyorsun? Yine kaşlarını çatıyorsun," diye mırıldanıyor ağzı hâlâ doluyken.

"Sen. Burada senin için işleri nasıl daha iyi hale getirebileceğimi düşünüyorum."

Küçük çıkıntıya doğru yürüyor ve oturuyor, bacaklarını kenardan sarkıtıyor ve tekmeliyor. Küçük bir düşüş var, sadece birkaç metre, ama düşme ihtimaline karşı kıçımı hemen yanına park ediyorum.

Muhtemelen aşağı inerken kendini zar zor çizerdi, ama bu riski almayacağım.

Ağzındaki lokmayı yutuyor ve şöyle diyor: "Her şey yolunda. Gerçekten iyiler. Artık o kadar korkmuyorum. Ben iyiyim. Şu anda çoğunlukla suçlu hissediyorum ama kendime sürekli North'un harekete geçmesi sayesinde herkesin burada güvende olduğunu söylüyorum. Tehlikede olmasaydım bunu yapacağını sanmıyorum, yani o yeni okulun etrafında koşuşturan çocuklar? Onun beni koruma ihtiyacı sayesinde güvendeler."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden kendini suçlu hissedesin ki?"

Homurdanıyor ve sorudan kaçmak ister gibi sandviçin son yarısını ağzına tıkıyor. Onu bekliyorum

O bir ihtiyarın hızıyla çiğnerken kendi sandviçimin kalanını bitirecek kadar sabırlıyım.

"Ben aptal değilim. Davies'in bir yerlerde Bond'larımın isimlerinin yazılı olduğu bir listesi olduğunu biliyorum. Ya seninkiler? Ailen sayesinde o kadar değil, ama diğerleri? Yaşayan herhangi bir hayvana dönüşebilen bir Şekil Değiştiren mi? Menzili onunkinden daha iyi olan Gryphon gibi bir Neuro mu? Halkı dehşete düşürmek için isimlerinden başka bir şeye ihtiyaç duymayan Dravenler? Evet, hepsini biliyor ama daha önce hiç avlamamıştı. Artık Bond Grubumda olduklarını bildiğine göre öyle olmayacak. Andrews ilk ve en kolay testti. Hızla gelecekler ve bunu hepinizin başına ben getirdim. Burada gerçek bir yardımcım yok çünkü iyi yapabileceğim tüm işleri North yapmama izin vermiyor çünkü bana karşı... aşırı korumacı. Ben ruhları yiyen bir bağa sahip bir yükümlüyüm."

Yavaşça başımı sallıyorum, kendi sandviçimden son bir ısırık alıyorum ve kâğıt ambalajları toparlayıp kasabada geri dönüşüme göndermek üzere paketliyorum. "O zaman bana da mı kızgınsın? Çünkü ben de burada güvendeyim. Annem burada olduğumu sonsuza kadar saklayamazdı. Eminim Aurelia gittiğine göre, babam ve Peter da burada olduğumu anlamışlardır. Burada olmasaydım beni bulur ve öldürürlerdi. Ev inşa etmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bir Takıma katıldığım için güvenlik riski taşıyorum, bu yüzden sadece senin koruyucun olursam gitmeme izin veriliyor. Direniş hakkındaki bilgim dışında buraya sunacak hiçbir şeyim yok ve bilgim bile t ü k e n m e y e başladı. North ve Gryphon'a anlatacak çok fazla bilgi kalmadı. Önemli olan her şeyi çoktan öğrendim."

Kaşlarını çatıyor ve omzuma vuruyor. "Burada yapabileceğin milyonlarca şey var. Benim yapabileceğim en iyi şey yemekhanede bulaşık yıkamak, ki bu da iyi! Bu yapılması gereken bir iş ama aynı zamanda herkesi hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissettiriyor. Gabe kelimenin tam anlamıyla ev inşa ediyor. Biz yokken bir banyoyu döşüyordu. Yakında insanlar için daha fazla yerimiz olacak."

Başımı sallıyorum. Ben de onun yaptıklarından çok etkilendim. Muhtemelen önümüzdeki birkaç gün içinde ben de yardım etmek için oraya gideceğim ama inşaat bilgim sıfır. Aptal olduğumu düşünen asık suratlı, pislik adamlardan talimat alma konusunda pek iyi değilim, bu yüzden harika şeyler beklemiyorum.

Bunu söylediğimde Oli kıkırdıyor ve son sandviçini bana uzatıyor. "Elliot oldukça harika biri. Çivi tabancası kullanmama izin verdi ve bu kesinlikle şu ana kadarki inşaat kariyerimin en önemli olayı. Tek yaptığım şeyin bu olduğu bir iş var mı? Sadece çivi çakmak mı?"

Çok klişe ama elimde değil. "Evet, çivile beni. Burada gerçekten yapman gereken tek iş bu, tatlım."

Homurdanıyor ve gözlerini deviriyor, yanaklarının kenarındaki minik gamzeler güzelce derinleşiyor ve bunları ondan bu şekilde çıkardığım için kendimi bir kahraman gibi hissediyorum.

"Kartlarını doğru oynuyorsun. Eğer çantanda rahat bir yatak varsa, ikinci aşamaya bile geçebilirim."

Bir saniye, onu soyup altımda yalvartacağım. Kahretsin, sonra onu soyup üstümde yalvartmak istiyorum. Bond'umun beni becermesinin her çeşidini istiyorum.

Gözleri parlıyor ve düşüncelerimi yüzümden uzak tutmak için boktan bir iş yaptığımı biliyorum, ama o benim ve onu istememek imkansız. Onun her bir parçası daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde benim için yaratılmış.

Ailemden hiç kimse böyle davranmaz.

Babam annemin varlığına zar zor tahammül ediyor. Thomas da aynı şekilde. Aurelia'ya bağlı dört kişiden üçü ona bir güç kaynağı ve bir çift meme gibi davranıyor. Bu yüzden hepsinden bu kadar nefret ediyordum, hatta Direniş olayını kendim çözmeden ve ailemin tüm süper kahraman filmlerindeki kötü adamlar olduğunu anlamadan önce bile.

Hiçbiri Bond'uma baktığımda hissettiğim tapınma duygusuyla hareket etmiyor.

Elini tutup çıkıntıdan inmesine ve mağaraya geri dönmesine yardım ediyorum. Onu bir şişe suyla birlikte küçük kayalardan birine oturtuyorum ve getirdiğim yatak örtülerini ve yastıkları açmaya başlıyorum. Orada güneş lambaları da var ve bizim için alanı aydınlatmak üzere birkaç tanesini kurdum. En son buraya geldiğimden beri herhangi bir hayvanın veya ürpertici sürüngenlerin kamp kurmadığından emin olmak için etrafı hızlıca tarıyorum çünkü Oli'nin tüylü bir arkadaşın bize sürünerek yaklaşmasına nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Küçük bir gülümsemeyle beni izliyor, arada bir omzunun üzerinden manzaraya ve kameralara bakıyor. "Sawyer'a bedava şov yapmayacağımıza emin misin? Bond'umun aletleriyle biraz fazla ilgileniyor ve ben de onun gözlerini almasını istemiyorum."

Ona omzumun üzerinden bir sırıtış atıyorum ve başımı sallıyorum. "Eminim. Buranın haritasını çıkarmak için ona tüm kameraları incelettim. Hâlâ bizim hakkımızda böyle mi konuşuyor? Senin için onu öldüreceğim."

Alay ediyor ve kayadan kayıyor. "Hayır, aylardır yapmadı ama bu tür şeyleri asla unutamazsınız. Ayrıca en güvendiğimiz dostlarımızdan birini küçük bir röntgencilik yüzünden öldüremeyiz."

Yapabilirim.

Yapardım, ama bıraktım.

"Kampçılık hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun? Bassinger'ların Bahamalar'daki kayak merkezleri ve su üzerindeki otellerle gelen pis zenginler olduğunu sanıyordum."

"Öyleler ama Aurelia'nın tek iyi Bond'u Jericho bir çiftlikte büyüdü. Bağlandıktan sonra beni sık sık kampa götürdü, çoğunlukla ailemden uzaklaşmak için bir bahane olarak. Muhtemelen içlerinde onu gerçekten özleyen tek kişi o. Onun için pek üzülmüyorum. Kamplardaydı ve orada yapması gereken sadece birkaç şey vardı, ama ailemizin ona söylediği her şeyi yaptı. Sonra tahvillerinin söylediği her şeyi yaptı. Sanırım... seninle tanışmak, yaptığın her şeyi bilmek, onu çok daha sert bir şekilde yargılamama neden oldu. Hiçbirimizin seni Direniş'e katılmaya ikna etmesine izin vermezdin. Doğru şeyi yapmak için kendi kalbini kırardın. Bunu biliyorum. Hepimiz biliyoruz."

Ağlamamak için başını eğiyor ve ben de ona bir dakika vermek için eğilip yastıklarla oynuyorum. Normalde onun yerinde olur, onu göğsüme çeker ve onun için her şeyi düzeltmeye çalışırdım ama buradayız

çünkü kendini mikroskop altındaymış gibi hissediyor, o yüzden bir günlüğüne sakinleşeceğim.

Bir gün idare edebilirim.

"Çok fazla yastık var," diyor kayanın üzerinden kayarak yanına gelirken.

Başımı salladım. "Yatağım ATV'ye sığmaz, ölçtüm bile."

Bana doğru adım atarken alay ediyor, kamerayı kontrol ediyor, ben de onu göremeyeceğinden emin olmak için bir adım daha yaklaştırıyorum. Beklentilerimi düşük tutmaya çalışıyorum ama alt dudağını ısırıyor ve onu sikmek için iyi bir mağara duvarı bulmak için neredeyse onu kollarıma çekiyorum.

Sakin ol, Bassinger. Şimdi mahvetme.

Ama bu moral konuşmasına devam etmeme gerek kalmıyor çünkü dudaklarıyla buluşmak için eğilene kadar elimi çekiyor, ellerim onu göğsüme geri çekmek için kıçına gidiyor. Bana karşı çok küçük, çok kırılgan hissediyor ve yeteneğimin kontrolünü kaybedip birini ezmekten endişelenmeyeli yıllar oldu, ama bağının ortaya çıkıp bana da sürtündüğünü ve benimkine seslendiğini hissettiğimde, neredeyse kendimi kaybedip onu kaybedeceğim.

Çok mükemmel hissediyor.

Konuşmak için ondan zar zor ayrılıyorum ve çıkardığı inilti benim yeni bağımlılığım oluyor. "Bana seni şimdi soyabileceğimi söyle, tatlım. Bunu benim kadar istediğini söyle, çünkü aksi takdirde yürüyüşe çıkmak zorunda kalacağım."

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum. Seninle bağ kurmak ve seni sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum. Bencilce olsa bile-"

Onu bir öpücükle daha kesiyorum, bu saçmalığa bir son veriyorum ve ellerim gömleğini başından çıkarmak için hareket ediyor. Birbirimize umutsuzca sarılırken onun elleri de kıyafetlerime dolanıyor. Bizde pratik ya da nazik bir şey yok, sadece birbirlerine havaya ihtiyaç duyduklarından daha fazla ihtiyaç duyan iki aptalız.

Onu zaten çoğunlukla çıplak gördüm. Kendine gelmek için benden güç alırken onu kollarımın arasına almıştım ve göğüslerimizi birbirimize bastırmıştık ama o an tamamen onu tekrar iyileştirmekle ilgiliydi. a Bilinci yerinde olmayan ve çoğunlukla cansız olan Bond'um için sertleşmemek için aletimi tehdit etmek zorunda kalmıştım.

Onu rızası ve katılımıyla çıplak görmek milyarlarca kez daha iyi, özellikle de kot pantolonunu ve iç çamaşırını tek seferde çıkarıp tekmelemek için geri adım atarken bana sırıttığında.

Mağaranın girişine biraz fazla yaklaştıklarında yüzünü buruşturuyor ama ben onun dikkatini tekrar bize çekmeye, kameraları, gizliliği ve Sawyer'ın gözetimini unutturmaya çalışırken saçlarının gümüşi buklelerini düzeltiyorum çünkü bunların hiçbirinin önemi yok.

O pisliğin onu bu konuda rahatsız etmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

Elimi saygıyla göğsünden aşağıya, göğüslerinin kabarıklığı arasında gezdiriyorum ve titreyişini, meme uçlarının bir davet gibi sıkılaşmasını izliyorum. Onunla ilgili her şey davetkâr aslında, her santimi açık ve burada ve istiyor.

Beni ve ona vermeye hazır olduğum şeyi istiyor.

Kotumu ve kemerimi çözmeyi bitiriyorum, onları çıkarıyorum ve her ihtimale karşı onunkilerden biraz daha yakına yerleştiriyorum. Her ihtimale karşı lanet olası bir salak buraya gelir ve Bond'uma yaklaşmayı düşünürse diye.

Dudağını tekrar ısırıyor ve ben de başparmağımla dudağının üzerinde gezinerek onu durduruyorum. O dolgun, pembe eti ısıran biri varsa, o da ben olacağım.

Şimdiden taş gibi sertleşmiştim ve onu gördüğümde taşaklarımda ağırlaşan yükü tutmak için tabanımı sıkmak üzere uzandım.

Gözleri hareketlere kayıyor ve bana sırıtıyor. "Nasıl sevdiğini zaten biliyorum."

Ona sırıtarak karşılık veriyorum, parmaklarını diplerime doladığında elimi çekmek için uzandığında inliyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor ve tam istediğim gibi kıvrılıyor. Eli benimkinden daha küçük ve yumuşak ve tüm doğru hareketleri yapıyor. Nasıl sevdiğimi gördü ama Bond'um bunu gerçekten yapıyor mu? Burada kendimi utandırmadığım için şanslıyım.

"Arkanı dön, tatlım," diyorum, bileğinden tutup onu istediğim yere getiriyorum, iki elini arkamızdaki kaya duvara dayamış ve sırtını mükemmel bir şekilde kavislendirmiş olarak.

Kahretsin, pürüzsüz bacaklarını ve dolgun poposunu görmek göğsümden bir inilti çıkarıyor ve sonunda onun tadına bakmak için beni arkasında dizlerimin üzerine çöktürüyor. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor ve ağzımdan uzaklaşacakmış gibi hareket ediyor, ama kayganlığı dilimi kaplayana kadar ona ziyafet çekerken onu orada tutmak için kalçalarını sıkıca tutuyorum.

O kamptayken etrafta dolandığım için kendimden nefret edebilirim ama bacaklarını bu şekilde nasıl titreteceğimi bilmek kesin bir avantaj.

Onu arkadan yerken, yüzü mağara duvarlarının pürüzsüz kayasına bastırılana kadar kolları çöküyor, yüzüme sürerken kalçaları dilime doğru geri itiyor. Bir dahaki sefere, arkama yaslanıp yüzüme oturmasını sağlayacağım, böylece yüz ifadelerini izleyebileceğim ve dilimin üzerinde tam istediği gibi sallanıp öğütürken memeleriyle oynayabileceğim.

Bir elimle kıçını tokatlarken, diğer elimle açık kalmasını sağlıyorum, inliyor ve geri sallanıyor, vücudu daha fazlası için yalvarıyor. Yalvarmasına gerek yok, ona ne isterse vereceğim.

Dilimle klitorisini yuvarlamak için hareket ettiğimde, kalçaları beni daha yakına çekmeye çalışıyormuş gibi omuzlarımın etrafında kenetleniyor, yalvarmaya başlıyor, kelimeleri tutarlı bir şeyden çok inliyor. "Atlas, lanet olsun, yapamam, seninle gelmem gerek. Seninle bağlanmam lazım, lütfen, lütfen, siktir, lütfen-"

Şu anda tam bir erkek olarak doğruca cehenneme gidebilirim. Ayağa kalktığımda sözleri kulaklarımda çınlıyor, ellerim kalçalarında kalıyor, onu battaniye ve yastıkların üzerine taşımadan önce, onu tekrar öpmek için üzerine eğildiğimde bile sırtı göğsüme yaslanıyor. Dudaklarıma ve çeneme bulaşan ıslaklığı onu endişelendirmiyor. Hatta sanırım bundan hoşlanıyor. Kollarımın arasında dönmeye çalıştığında, ikimizi de yastıkların ve battaniyelerin arasında yatağın üzerinde diz çöktürene kadar göğsüne elimi koyarak onu durduruyorum.

Bir elim göğsünde onu orada tutarken diğer elimle sikimi damlayan amcığına hizalıyorum, kolaylıkla içeri itiyorum çünkü zaten Bond'a olan ihtiyacından titriyor. Benimle birlikte gelme, sikime boşalma ve bizi sonsuza dek birbirimize mühürleme ihtiyacı.

Son bir öpücük ve sonra onu dört ayak üzerine düşene kadar aşağı itiyorum, kalçalarım ona vurana kadar hızlanıyor, ıslak seslerimiz mağaranın etrafında yankılanıyor. Neyse ki kameralarda mikrofon yok çünkü ikimiz de kendimizi tutmaya çalışmıyoruz bile, onun inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Elimi omurgasında gezdiriyorum, elime doğru esnemesinin tadını çıkarıyorum ve başına geldiğimde saçlarından bir tutam tutuyorum, başını geriye doğru çekip dudaklarıma doğru eğiyorum, onu öperken dilim ağzını sikiyor, aynı şekilde sikim de amını dövüyor.

En iyi sesleri çıkarıyor, sanki ona verdiğim her şeyi aldığına şaşırmış ama aynı zamanda boşalmadan önce duracağından korkuyormuş gibi.

Bağları içinde patlamaya hazır.

Onun içinde büyüdüğünü ve şiştiğini hissedebiliyorum, ondan çıkmak ve bir araya gelip bağlandığımız anda beni ele geçirmek için yarışıyor. Kendi bağım tenimi zorluyor, onunkine uzanıyor ve ona sonsuza dek bağlanmaya hazır. Her şeyin bu kadar çabuk olmasına, ikisinin de birbirleriyle birlikte olmak için bu kadar çaresiz olmalarına ve ikimizi de sınırlarımıza kadar zorlamalarına neredeyse kızıyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Oli'nin kolları biraz sallanıyor ve sonra dirseklerinin üzerinde dinlenmek için eğiliyor, kıçındaki pembe lekeyi tekrar tokatladığımda yastığı ısırıyor. Elimi tekrar üzerine sürdüğümde oradaki deri sıcak, ama amının sikimin üzerindeki ritmik sıkılışı bana Bond'umun zevkiyle birlikte biraz acıdan hoşlanıp hoşlanmadığı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Aynı zamanda beni uçurumun kenarına itiyor, elim kalçalarının etrafında kayarak klitorisini okşuyor ve onu da benimle birlikte hayatımın en büyük orgazmına sürüklüyor. Sadece onunla, tatlımla olduğu için değil, aynı zamanda diğer yarımızla nihayet bağlantı kurduğum için bağlarımdaki coşku yıldızları görmemi sağlıyor.

Neredeyse bayılıyordum.

Bu utanç verici ama Oli altımdaki battaniyeye yığılıyor, bedenim onunkini lanet olası bir güneş gibi takip ediyor. Nefesleri hıçkırıklar halinde çıkarken vücudu titriyor ve bağlılığım onun üzerinde yıkanıp ona her şeyi verirken teni doğal olmayan bir şekilde parlıyor. Kahretsin, orada sikimin üzerinde kıvranıyor ve ben neredeyse tekrar boşalıyorum.

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Tekrar görebilene kadar bekliyorum ve sonra çekiliyorum, onu kollarıma alıp göğsüme sarıyorum, hala zar zor aklı başında olmasına rağmen onu dudaklarından öpüyorum. Gözlerinin üzerindeki sis çöküyor ve görmek inanılmaz. Gryphon'la bağ kurduktan sonra onu görmek beni ne kadar rahatsız etse de... içine yerleştiği bağ benimki olduğunda, bu inanılmaz bir şey. Boynuma sımsıkı sarıldığında gitmesine izin vermiyorum bile... Şu anda dünyadaki en mutlu Bağlanmış olarak ölebilirim.

Bağlarımız yerleşip bizden uzaklaştıktan hemen sonra, onda paniğin biraz yükseldiğini, güçlenirse neler olabileceğinin dehşetini gördüğüm bir an var ve o anda bağıyla ilgili kendi hislerimi bastırmak zorundayım. Yaptığı her şeyle onu bu kadar korkuttuğu için duyduğum hayal kırıklığını bastırmak zorundayım, çünkü bunların hepsi onu hayatta ve olabildiğince güvende tutmak içindi.

Nefret etmem gereken ailem.

Gözlerini hızla kırpıştırıyor, gözyaşlarının düşmesine izin vermemeye çalışıyor ve yine de düştüklerinde yanaklarını ovuşturuyor. "Bundan pişman olmayacağına söz veriyorsun, değil mi? Bağım daha da güçlenecek ve yeni ve iğrenç bir şeye başlayacak olsa bile?"

Göz göze gelebilmek için biraz eğildim, bir elimle ensesini hafifçe kavradım, böylece tüm dikkatinin bende olduğundan emin oldum. "Oli, şu anda beni dinlemeni istiyorum çünkü hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım. Sen benim Bond'umsun. Eğer güçlenir ve tüm dünyayı yakıp kül edersen, ben de senin yanında yanışını izliyor olacağım. Ben iyi adam değilim, Oli. Dünyadaki Dravens ya da Shores'lardan biri değilim. Sen ve ben varız ve benim için başka hiçbir şeyin önemi yok."

Başını tekrar göğsüme doğru eğiyor ve gözyaşlarını hissedebiliyorum. Uzun bir gün geçirdi ama yine de böyle hissetmesi beni parçalıyor. "Ağlama, tatlım. Ağlama çünkü bu beni şiddet yanlısı hissettiriyor ve şu anda kendimi kaybedersem tüm bu kasaba etrafımızda enkaza dönecek."

Dudaklarım yanaklarından süzülen sıcak gözyaşlarını kovalıyor ve kahretsin, bu korku ve acıyı dindirmek için her şeyi yapardım.

ondan uzak tutmak için. Bu dünyanın ona daha fazla zarar vermesini engelleyecek herhangi bir şey. Gözlerimi her kapattığımda onu o masada yatarken, Silas Davies'in elinde bıçakla başında dikildiğini görüyorum ve artık buna dayanamıyorum.

"Oli, seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum... güvende olmanı ne kadar çok istediğim hariç. Elimizden geldiğince güçlü olmanı istiyorum, bu bağının karşılaştığı her ruhu yemeye başlaması anlamına gelse bile. Bu beni babam ve Direniş'in geri kalanı kadar kötü yapar mı? Belki yapar. Belki, ama bu seve seve ödeyeceğim bir bedel. Benim için cehenneme giden yol, senin için yapabileceğim her şeyle döşeli ve bu liste asla bitmez."

Şafaktan hemen önce işemek için uyandım. Battaniyelerin ve Bağlı'mın rahatlığını terk etmekten nefret ediyorum ama mağara girişine geri döndüğümde, şafak vakti gökyüzü etrafımızda aydınlanıyor, Oli battaniyelerin arasında yüzüstü yatarken mükemmel görünüyor.

Bir tanesi beline ve poposuna atılmış, sanki birlikte uyurken mütevazı olmaya çalışmış ama bunu başaramamış gibi. Saçları dağılmış ve yanakları mağaranın sıcaklığından dolayı biraz pembe. Mükemmel bir geceydi, yakın zamanda geride bırakmak istemediğim bir gece.

Bu anı sonsuza dek hatırlamak istiyorum.

Orada bir fotoğrafını çekerdim ama Dravens ve Benson tarafından o kadar çok izleniyorum ki sonunda bunu görecekler ve bu an onlar için değil. Bu benim ve güzel Bağlı'm için, görkemli ve tehlikeli olduğu için ve ben

Hayatım buna bağlı olsa bile hiçbiriyle paylaşmazdım.

Dün gece tekmeledikten sonra mağaranın zemininde unutulmuş halde duran kot pantolonumdan telefonumu çıkarıyorum. Bilinmeyen bir numaradan gelen sesli mesaj yanıp sönüyor ve içimde bir korku birikiyor.

Yaptığı onca şeyden sonra babama karşı hiçbir sadakatim yok. Annemin diğer Bağlanmışları için de hiçbir şeyim yok, ama annem… o denedi. Yanlış nedenlerle, ama o da kız kardeşimle aynı beyni yıkanmış insan.

Aurelia.

Ben de onun Bonded'larından birinin tehlikede olmasını istemiyorum. O kadar uzun zamandır kendi şeytanlarımı kovalıyorum ki, bunun her küçük parçası için boktan hissetmemek neredeyse imkansız.

Biraz da suçluluk duygusu var çünkü artık tarihin doğru tarafında olduğumu biliyorum ve her zaman Bonded'ımı seçeceğim. Burada ne olursa olsun her zaman Bonded'ımı seçeceğim.

Omzumun üzerinden ona tekrar bakıyorum ve telefonumda beni bekleyen saçmalıklar anı bulanıklaştırmadan son bir kez manzaranın tadını çıkarıyorum. Sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi uykusunda iç çekiyor, sırt üstü dönüyor ve battaniye vücudundan sıyrılıp tamamen bana doğru uzanıyor.

Kahretsin, o muhteşem.

Bir Bonded için böyle düşünmenin doğal olduğunu biliyorum ama Oleander Fallows şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem kadın. Her santimi beni içine çekmek için yaratılmış,

ve ailemin intihar ideolojisini ona tercih edeceğim bir dünya asla olmadı.

Telefonuma geri dönüyorum ve gecenin yapış yapış havasında üzerimde boxer şortumdan başka bir şey olmadan mağaradan çıkıyorum. "Evlat, durup çok dikkatli düşünmen gerekiyor. Burada ne yaptığınızı. Şimdi anlıyorum. Neye bu kadar kızdığını anlıyorum ama kıza ihtiyacımız var. Çok fazla bağınla düşünüyorsun. Bir adım geri at ve büyük resme bak."

İşe yaramaz saçmalık.

Beni bu şekilde kendi Bonded'ımı satmaya ikna edebileceğini nasıl düşündü, anlamak mümkün değil. Annemi feda etmesi için gereken tek şey bu mu? Dehşetin soğuk parmakları omurgamdan aşağı süzülüyor. Thomas asla yapmaz. Derin bir nefes alıyorum, babam dünyada doğru olanın bu kadar uzağına düşmüş olsa bile, en azından annemin diğer Bağlanmışlarının düşmeyeceğini bilerek güvendeyim.

Direniş'e sadık ama ondan üstün değil.

Babamın sesli mesajını son bir kez daha dinlerken birinin bana ulaşmaya çalıştığını duyabiliyorum, ne planladığına dair bir ipucu bulmayı umuyorum ama onu da sesli mesaja bırakıyorum.

En yeni kaydı çaldığım an, keşke o lanet şeyi alsaydım diyorum.

Annemin sesi hattan güçlü geliyor. "Ara beni. Baban senin için geliyor ve doğru düzgün düşünemiyor. Peter da onunla birlikte. İkisi de düzgün düşünemiyor Atlas. Beni ara ve... kızı onlardan uzak tut. Kızı alırlarsa, ikinizi de kullanırlar."

Peter.

Bir keresinde onu tokatlarken yakaladığım kız kardeşimin göt herifi Bonded. Onunla bu konuda yüzleştiğimde bana güldü, onun yıkılmaz olduğunu ve bir darbeyi kaldırabileceğini söyledi.

Kafatasını dört yerden kırdım.

Beyninin kalıcı olarak hasar görmesini engellemek üç Şifacı'nın saatlerini aldı. Aurelia bir ay boyunca benimle konuşmadı. Bana Bağlı'mı bulduğumda anlayacağımı söyledi, ama birinin Oli'ye elini kaldırması fikri bile beni hasta ediyor.

Bizi bulabilmelerinin, Kalkanlar'dan geçebilmelerinin hiçbir yolu yok ama yine de Kuzey'in numarasını tuşluyorum, sadakatim mağaranın zemininde benimle birlikte yatan güzelliğe sıkı sıkıya bağlı.

Uzakta, güneş duvarın üzerinden yavaşça yükselirken, Draven sırayı alırken devasa kapıların açıldığını görüyorum. İçeride biri varken dünyadaki tüm güvenlik önlemlerinin hiçbir anlamı yok.

"Buradalar ve biri onları az önce içeri aldı."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oli

ATLAS'ın sert sesine uyanıyorum, beynim tam olarak ne dediğini anlamak için bir saniye harcıyor.

"Oli, kalk ve giyin. Kapılar açık, Kalkan dışarıda ve hemen harekete geçmeliyiz."

Bana giysilerimi uzatırken yataktan sıçrayarak kalkıyorum, kot pantolonu üzerinde ama hala düğmeleri açık ve gömleğini kollarından birinin altına sokmuş, kendini toparlıyor.

Ne yazık ki bu Atlas'ın yaptığı en kötü şaka değil çünkü Kuzey'in sesi talepkâr bir şekilde kafamın içine doluyor. Olduğun yerde kal, Bonded. Biz bu işi halledene kadar orada kal. Bassinger'la güvende kal.

Ayağa kalkmak için kendimi zorluyorum, battaniyelerin üzerinde biraz tökezliyorum ve kelimelerim kekeliyor. "Nasıl? Birinin onları içeri alması gerekiyordu, aradın mı-"

Sözümü kesiyor ve giysilerimi taşımama yardım etmeden önce gömleğini kafasına geçiriyor. "Sawyer ve ben aynı anda Kuzey'i aradık. Taktik Ekipler çoktan harekete geçti. Sadece giyinmemiz ve harekete geçmemiz gerekirse hazır olmamız gerekiyor. North'u duydun, yerimizde kalıyoruz."

Kuzey'in benimle konuştuğunu duyduğunu, onun da diğer ikisiyle paylaştığım zihin bağlantısının bir parçası olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ki bu hem ürkütücü hem de rahatlatıcı bir durum.

Bağlantıları seviyorum, ancak bu sessiz iletişim biçimini kullanarak bana söyledikleri şeyler hakkında diğer ikisiyle tartışması en muhtemel kişi o.

Tamamen örtündüğüm anda Atlas'ı mağaranın ağzına kadar takip edip kasabaya tekrar bakıyorum. Eğer ben

Daha önce Atlas'ın bana söylediklerinden hiç şüphem yoktu, şimdi gözlerimin önünde olanları kesinlikle inkâr edemem. Direnişçilerin açık kapılardan akın etmesini dehşet içinde izliyoruz; düzinelerce kamyon ve yüzden fazla silahlı ve ölümcül Yetenekli asker öldürmek, kaçırmak ve sakatlamak için buradalar.

Kalkanımız bize ihanet etti... ya da birileri onları ortadan kaldırdı. Her iki durumda da, yüzlerce düşman Yetenekli burada ve tüm kasaba, sabahın erken saatlerinde yeni evlerinin sözde güvenliğinde uyuyan ördekler gibi oturuyor.

Kasabada çocuklar var.

Gelen alt düzey ailelerin çoğu, son baskınlardan sonra sarsılan çocuklu Bond Gruplarıydı ve hiçbiri bu tür şeylere hazırlıklı değildi.

"Burada öylece oturup bekleyemeyiz. Bunu yapamam."

Atlas bana dönüyor ama benim gözlerim çoktan siyah boşluklara kaymış durumda. Bağlarım henüz tam olarak kontrolü ele almadı ve acı çekmediğim sürece de almayacak ama bu dövüşten kaçmayacağım. Bağlarım ne kadar isterse istesin.

Aferin kızıma, bağım bana mırıldıyor ve üç bağımın da buna çok güçlü tepkiler verdiğini hissediyorum.

"Oli, eğer kasabaya geri dönersek, sadece Bağların ve Bağlanmışların dikkatini dağıtmış olursun. Hepsinin Direniş'i ortadan kaldırmaya odaklanmasına ihtiyacımız var-"

"Hayır, bunu yaparken beni izleyebilirler," diyor bağlılığım ve kafamı hafifçe sallayarak temizliyorum, gözlerim kendi adıma konuşabilmek için geriye kayıyor.

"Üzgünüm, insanlar ölürken burada bekleyecek değilim. Benim hakkımda kesin olarak bilmeniz gereken bir şey varsa

Atlas, artık oturup kurtarılmayı beklemeyeceğim."

Bu cevaptan hiç hoşlanmadı ama bizimle birlikte getirdiği çantalara doğru yürüdü ve ikmal gezisindeyken kendisine verilen silahları çıkardı. Bir silaha karşı hiçbir ilgim ya da ihtiyacım yok, bu yüzden beni bir silah almaya ikna etmeye çalıştığında ona kaşlarımı çatıyorum ve sanki içine girmek üzere olduğumuz katliam ihtimaliyle derimin altında kıvranan ruh emici hediyeyi görebiliyormuş gibi elimi kaldırıyorum. Başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve ATV'ye tırmanıyor, yola çıkmadan önce beni de araca bindiriyor.

"Yaptığın net şeyi yapabilir misin? Henüz bizi aramaya başlamadıklarından emin olmak için? Bu sabah arayan babamdı, burada beni arıyor olma ihtimali yüksek."

Kahretsin. Şimdi kız kardeşinin nefes almasını sağlamayı kabul etmiş olabileceğim gerçeğini konuşmanın zamanı mı... ama babası? Hediye kullanım mesafesine girebildiğim anda öldü ve gitti, ki bu günlerde nispeten uzakta.

Bunu ona söylediğimde gözlerini devirdi ve tersledi, "Açıkçası, Bonded. Bugün buraya gelen herkes adil bir av, hatta annem bile, eğer oyalama saçmalığı için peşime takıldıysa."

Bu saçmalığı aradan çıkardıktan sonra işe koyuluyoruz, o manyak gibi sürüyor, ben de keşif yapıyorum. North, yaratıkları ve gölgeleri kasabanın her tarafına yayılmış olduğu ve Direniş askerlerini iyi bebekler gibi alt ettikleri için, onu dışarı attığım anda hissediyor.

Bassinger'a söyle, ölümünü acılı ve pis bir olay haline getireceğim.

Kıkırdamayı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Seni duyabiliyor. Ayrıca, sadece bağımın ona söylediği şeyi yapıyor, adamı suçlayamam. İkna edici.

Bunu hiç komik bulmadı. Kasabanın sınırına bir mil kadar yaklaştığımızda Atlas'a park etmesini işaret ediyorum. İyi ki bunca aydır Gryphon'la antrenman yapıyorum, çünkü sekiz dakikalık bir mili tamamen ölmeden koşabiliyorum, bu yüzden bu kasabaya gireceğiz ve karşımıza çıkan herkesle ve herkesle başa çıkacağız.

Benimle kal, Oli. Bunu yapıyoruz, ama birlikte yapıyoruz.

Ona bakmak için dönüyorum ve serçe parmağımı uzatıyorum, havadaki gerginliği kırmak için aptalca bir şey. Bu konuda ilk kez kendimi sakin hissediyorum. Burada bir yük ya da zarar veren ben değilim.

İnsanları kurtaracağım.

Benimle alay ediyor ama yine de serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor, beni son bir kez sahiplenici bir şekilde öpmek için vücuduna çekmek için kullanıyor ve vücudum dün geceki dünyayı sarsan orgazma küçük bir geri dönüş yaşıyor.

Bu sabah en az iki tane daha olmasını umuyordum ve bu hayal kırıklığı bütün bir Direniş ordusunu öldürmeye yeter.

Atlas bana ayak uyduruyor ve ilk askerle karşılaşmadan önce koşunun üç dakikasını tamamlamış oluyoruz. Hediye ağım hala dışarıda ve onsuz bile, bağım siyah giyen ve iki kolunda da kan olan adamı düşman olarak işaretliyor.

Elini kaldırmak için hamle yapıyor ama bağlarım onunla başa çıkamadan, çalıların arasından ayı büyüklüğünde siyah bir kütle aniden beliriyor ve onu yutuyor, çeneleri küçük bir araba büyüklüğünde açılıyor ve adamı bütünüyle yutuyor.

Atlas bir kolunu belime doluyor ve beni arkasından çekerek ayaklarımdan kaldırıyor ama ben gerçekten endişelenmek yerine gergin bir kıkırdamayı engellemeye çalışmakla meşgulüm.

Siyah kütle bize bakmak için dönüyor, August orada öylece durana, kuyruğu arkasında sallanana ve çenesinden gizemli yeşil bir sıvı damlayana kadar form parıldıyor ve kendi içinde katlanıyor.

"Bebeğim!" Onu karşılamak için eğildiğimde fısıldıyorum, Brutus kulağımın arkasından inip kardeşini koklarken ben de ikisini de sevip tırmalıyorum. Atlas sanki adamın geride bıraktığı parçaları bulmayı umuyormuş gibi etrafı kolaçan ediyor.

Bulacak bir şey olmadığını zaten biliyorum.

En azından orada değil. Ama bize doğru gelen dört askerin daha icabına bakılmalı.

Tekrar doğrulup yanına yaklaştım ve sessizce mırıldandım: "Daha fazlası geliyor. Ben sadece onlarla ve yolumuza çıkan diğerleriyle ilgileneceğim."

Doğruldu ve başını sallamadan önce biraz önümde durarak yanıma geldi. "Yap şunu. Arkanda kimseyi bırakma ama bayılmaya başladığında bana haber ver."

Sertçe yutkunuyorum, sözleri beni sarsıyor ama onun tahmin ettiği nedenlerle değil.

Ben tükenmem. Yeteneğim asla tükenmez.

Aldığım ruhlar bana daha fazla güç veriyor.

Tekrar yutkunuyorum ve adamları öldürmek için uzanıyorum, başka bir şey düşünmeden ruhlarını alıyorum ve Tanrı'ya şükür ki bağım bunları yemeye kalkışmıyor. Cesetleri yere düştüğü anda Atlas'ın elini çekerek hareket etmemizi sağlıyorum.

Artık kasabadan gelen kaos ve çığlıkları duyabilecek kadar yakınız.

"Yanımda kal Oli, lütfen," diyor Atlas, hepsinden biraz daha net okumaya başladığım düşük seviyeli bir taleple.

Benim kendi bildiğini okuyan bir kız olduğumu anladılar ve hepsi de bu tür bir tavırla iyi geçinmek zorunda kalmak istemeyen alfa erkekler.

Etrafta uçuşan hediyeler arasında kimin Direnişçi kimin Tac personeli olduğunu net bir şekilde seçmek zor, özellikle de şafak vakti kurulan pusu sayesinde çoğu sivil kıyafetler giydiği için. Bana doğru fırlatılan devasa bir elektrik topundan kaçmak için devrilmiş bir arabanın arkasına saklanıyorum ve Atlas da benimle birlikte siper alıyor, Alev'in gönderdiği misilleme ateşiyle yanmamak için son saniyede zig çiziyor. Birbirimizden ayrıldık ama sadece birkaç metre farkla.

O kadar da kötü değil.

Başka bir araba, yarısı yıkılmış bir duvarın arkasında toplanmış bir grup Üstün Yeteneklinin üzerine doğru uçtuğunda, bir tenis topunu yakalayabileceğiniz kadar kolay bir şekilde yukarı fırlar ve onu havada yakalar.

İnanılmaz bir şey.

Onları yakaladım, sadece ağa odaklan. Onları dışarı çıkar, tatlım. Bunu ne kadar hızlı yaparsan, hepimiz o kadar güvende oluruz.

Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalışıyorum, bağlarımın biraz olsun devreye girip bana yardım etmesini istiyorum ve çatışmanın sağır edici sesleri arasında bile birkaç metre ötemdeki bir tabancanın horozunun geri çekildiğini duyuyorum.

Dönüyorum, ama sonra yüzüme sıcak bir kan sıçrıyor, çünkü bir mermi kadının tam gözlerinin arasına isabet ediyor, anında ışıklar sönüyor. Bu biraz travmatik, sadece birazcık, ama sadece ona vereceğim ölüm daha az dağınık olduğu için.

Harrison kolumdan tutup beni yolumdan çekti. "Eğer üzerimize ölüm iblisi gibi gelmeyeceksen, o zaman gidip güvenli bir yerde beklemek isteyebilirsin. Kurşun Geçirmez Çocuk nereye gitti?"

Brutus ona bakıyor, bana dokunduğu için ajanı öldürme emrimi bekliyor ama August biraz daha tetikte ve ayak bileklerine vahşice vuruyor. Harrison'ın çıkardığı sese kıkırdamamaya çalışıyorum. Ayakta kalıyor, görünüşe göre kendi kafasına bir kurşun yemek, yavrulara daha yakın bir yere çömelmeye tercih ediliyor.

Sesler üzerine eğildim. "Benim bağım 'herkese ölüm' yanlısı ve dost ateşiyle kimseyi kaybetmediğimizden emin olmaya çalışıyorum. Bağlarımın geri kalanı nerede?"

Onlara sadece zihin bağlantımızla sorabilirim, ama gerçekten hiçbirinin dikkatini dağıtmak ve incinmelerini istemiyorum. Ayrıca, bu bana sadece Bağlanmışlığımı kazandırır.

Ayrıca Gabe'in ve hatta Nox'un iyi olduğunu ve bu lanet karmaşada destekleri olduğunu bilmek için can atıyorum.

Atlas, yok edilen kamyonlardan birinin kaputunu kullanarak Üstün Yeteneklileri evlerden birinin içine hapsederek onları güvence altına alır

Kasabanın bu bölgesindeki Direnişçileri metodik bir şekilde seçerken, burada yapabileceğimiz tek şey bu. Dikkatliyim ve bağımın yardımıyla seçimlerimden eminim.

Harrison'ın kamyonu izlerken yaptığım işi övmesi seçimlerimi pekiştiriyor.

"İyi iş, evlat. Keşke Draven'dan başka birine bağlı olsaydın, çok büyük bir varlık olurdun."

Atlas yanıma yaklaşıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Oli'nin ne yapacağına Draven karar veremez. Eğer gerçekten istiyorsa, o zaman biz burada temizlik yaparız. Şimdi, Ardern hangi cehennemde? Sırada onun peşindeyiz."

Seçimi hoşuma gitti ve ben ağlarımı uzatırken, yavaşça uzanıp bulunduğumuz yerin kenarlarındaki daha fazla askeri temizlerken onların kasaba rotaları boyunca konuşmalarına izin verdim.

Sawyer'ı North'un ofisinin altındaki güvenlik odasında, bodruma inen asansörün orada hissediyorum ve o ekranlara bakmam gerektiğine hiç şüphe yok.

Onları kullanıp her şeyi temizleyebilir miyim? Olabilir. Kesinlikle denemeye değer.

Sawyer'ı bilgisayarının önünde iç çamaşırlarıyla darmadağın bir halde buluyoruz, alnındaki yaradan hâlâ kan damlıyor. Odaya girdiğimizde başını kaldırıp bakmadı. Güvenlik kapısını bizim için açan oydu, yani geldiğimizi biliyordu.

Odaya adımımızı attığımız anda önümüzde duran ekranları görünce ağzım açık kalıyor.

Kasaba paramparça oldu.

Ya patlayıcı kullanıldı ya da Direniş gerçekten yıkıcı bir yeteneği olan birini gönderdi, çünkü yanlarında delikler olan binalar ve bomba patlamış gibi dev krateler olan yollar var.

"Vay anasını," diye fısıldıyorum ve Sawyer bana cevap vermek için klavyesinden başını kaldırmıyor.

"North ilk beş bölgeyi temizliyor, yaratıkları her şeyi kontrol altında tutuyor. Daha önce hiç bu kadar uzun süre dayanabilen birini görmemiştim ama ne zaman geriliyormuş gibi görünse bir şey oluyor ve geri tepiyor."

Atlas bana bakıyor ve ben de parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

Bunun olacağını zaten biliyordum, hissedebiliyordum. Ne kadar çok ruh alırsam, ona o kadar çok güç göndermiş olurum.

"Gryphon ve TacTeam'i 6'dan 10'a doğru ilerliyor. Nox da onlarla birlikte ama tam bir Draven kâbusu modunda ve karşısına çıkan herkese işkence ediyor."

Başımı sallıyorum ve hemen arkasında durmak için bir adım öne çıkıyorum. "Peki ya Gabe? Nerede saklanıyor?"

"Okul binası. Evden erken çıktı, yakalayabildiği herkesi yakaladı ve oraya götürdü. Kasaba nüfusunun en az üçte birini orada koruyor. North ve diğerleri insanları bulup ona gönderiyor, ellerinden geldiğince eşlik ediyor ya da kaçmalarını sağlıyorlar. Siviller arasında kayıplarımız oldu ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Kieran Sage'i erkenden buldu ve kamyonlardan birinde saklıyor, Felix de tıbbi odalarda barikat kurmuş durumda."

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda bana bakıyor. "Oli, Gray'i bulmanı istiyorum. Diğer herkes sayıldı. Onu göremiyorum ama mutfakta su kaynağındaki değişikliklere yardım ediyordu, lütfen onu bul-"

Bunu yapabilirim. Sawyer bunca zamandır adamlarımın güvenliğini sağlamak için buradaydı, ailemi geride bırakmamın imkanı yok. "Onu buraya getireceğim, endişelenme. Sawyer! Sen benim tahvillerimi güvende tut, ben de senin adamını buraya getireyim, yemin ederim."

Bana bir saniye daha bakıyor ve sonra başını sallıyor, bilgisayarlara dönüyor ve oradaki Tac konuşmalarını dinlemek için kulaklığını tekrar takıyor. Herkesi elinden geldiğince güvende tutacağını biliyorum ama aynı zamanda ailemize öncelik vereceğini de biliyorum.

Ailemiz, çünkü bizim işimiz bu.

Şimdi Gray'i güvenli bir şekilde buraya geri getirmeliyim. Kendini koruyabileceğini zaten biliyorum ama Direniş sadece en büyük ve en iyi savaşçılarını gönderir, bu yüzden lanet olası bir desteğe ihtiyacı var.

Kapıda duran Atlas, nefesinin altında küfrederek umutsuzca mırıldanıyor, "Oli, lütfen burada Sawyer'la kal ve gitmeme izin ver. Burası bir kale ve sen sadece bana rehberlik edebilirsin-"

Kesinlikle olmaz. "Hayır. Ben elimizdeki en büyük silahım. Artık korkmuyorum."

Atlas alay ediyor ve başını arkasındaki duvara yaslayarak nefesinin altından mırıldanıyor: "Asla yapmadın. Asla yapmadın, tatlım."

Atlas, Sawyer'ın yanındaki dolaptan bir silah daha alıyor ve kılıfları omuzlarına atıyor. Orada tam bir Tac üniforması var ama onun için çok küçük olacak ve şimdi değiştirmeyi reddediyorum. Süper kahraman kıyafetine ihtiyacım yok, kollarım için menzile ihtiyacım var, ama bir kulaklık alıyorum. Sawyer da öyle yapıyor, cebine fazladan bir tane koyuyor ve sonra kıçımızı oradan çıkarıyoruz.

Ağı dışarıda tutuyorum ve karşıma çıkan her Direniş askerini vurduğum anda öldürüyorum. Burada olduğum ve avlandığım haberi hızla yayılıyor ve telsizlerden Taşıyıcıların hızlı çıkışlar yaptığına dair yorumlar duyuyorum. Şimdiye kadar yanlarında kimseyi götürmediler ama yine de tetikteyiz.

Enkaz ve ceset dolu sokaklardan kolayca geçiyoruz ve Gray'i mutfakta, tam da Sawyer'ın onu en son gördüğü yerde, şef ve yarım düzine mutfak personeliyle birlikte buzdolaplarından birine saklanmış halde buluyoruz. Atlas ona yedek telsizleri veriyor ve sonra Sawyer kameraların görmediği bir yerde bulunmaya cüret ettiği için ona açıkça ve utanmadan küfredince hepimiz pişman oluyoruz.

Kuzey'in çok yakın bir gelecekte bütçede daha fazlası için yer bulacağından hiç şüphem yok.

Gray'in burada, bizim onu götürmeye çalışmamızdan daha güvende olduğuna karar veriyoruz ve Sawyer'dan bilgi, Atlas'tan da silah alarak kendini ve yanındakileri koruyabilecek.

Ayrıca Telekinetik ve gerekirse bir adamı öldürebileceğinden hiç şüphemiz yok.

Risk alıyorum ve ikisinin de ölmesine neden olmamak için dua ederek Bağlı'ma seslenmek için açılıyorum.

Şimdi Gabe'i bulmaya gidiyoruz. İkinizden birinin bir şeye ihtiyacı var mı?

Önce Gryphon cevap verir, Gel Sage'i al ve onu okul binasına götür. Black için dikkat dağıtıcı ve o buradayken benim işime yaramaz.

Kolayca halledilir, zaten onu kesinlikle ateş hattının dışında istiyorum. Yola çıkıyorum.

Kuzey'in cevap vermesi bir saniye daha uzun sürüyor ve onun sözleri karşısında midemde suçluluk duygusunun dalgalandığını hissediyorum. Gücümün sonsuza kadar devam etmesini beklemeli miyim? Yoksa sadece Ruh Bükme işlemi bitene kadar mı? Tam olarak ne kadar güçlüsün, Bağlanmış?

Atlas bana tekrar bakıyor ve başını sallıyor, sadece ikimizin saklayacağı sırlar olmasından çok mutlu. Bu şekilde yaşayamayacağımızı zaten biliyorum.

Sınır yok. Ya da en azından ben hiç bulamadım.

Atlas yine içinden küfrediyor ama ben altıncı bölgeye doğru tüm doğru dönüşleri yaparak ilerliyorum. Yön bulma konusunda berbat olabilirim ama bağlarım iyi ve beni Bağlanmışlarıma bağlayan görünmez ipleri nefes almaktan daha kolay takip edebiliyor.

Yeni dökülmüş kaldırıma düşen bedenlerin sesleri neredeyse rahatlatıcı oluyor. Bunun anlamı karşısında tamamen hissizleşiyorum, enerjiyi alıp Bağlı'mıza aktarırken bağım sessizce memnun oluyor. Atlas'ın teni yanımda usulca parlamaya başlıyor ama o bunu fark edemeyecek kadar beni korumaya odaklanmış durumda.

Son dövüşün olduğu yere vardığımızda, gözlerimin boşluklara kaymasına izin veriyorum ve bağıma güvenerek

son Direniş askerleri de oradaydı. TacTeam'in yarısının rahatladığını görebiliyorum, hepsi biraz bitkin ve yıpranmış görünüyor.

Elbette, yaratıcı bir şekilde sorguladığı adamın yerine tuttuğu cesetten başını kaldırıp bana dudak büken Nox hariç.

Harika.

Aceleyle ayağa kalkıyor, Gryphon'u bana doğru itiyor ve Atlas beni Bond'dan uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kollarına geri çekiyor.

"Neden kendini burada riske atıyorsun? Sırf canın sıkılıyor ve biz bu işi çözene kadar bir saat güvenli bir yerde oturmak istemiyorsun diye Bond Grubu'nun patlamasını mı istiyorsun?" diye hırlıyor, boğazlığını boğazına tıkıyor, öyle ki yüzünde gördüğüm tek şey içinde belirgin bir şekilde titreşen öfke oluyor.

"Çünkü bu benim suçum! Sırf ben kaçtım diye başka insanları almalarına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Geçen sefer çocukları öldürüyorlardı."

Nox homurdanıyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Etraflarında siyah bir halka var, bağı yüzeyin hemen altında duruyor ve yüzündeki sırıtma vahşi ve alaycı. "İlk defa mı çocuk öldürdüklerini sanıyorsun? Sanırım genelde onları sadece yakalıyorlar. Direniş'in yarısı çalınmış ve beyinleri yıkanmış çocuklardan oluşuyor. Davies onları otuz yıl önce almaya başladı. Bugün öldürdüğün Üstün Yetenekliler o çocuklar... Artık iki kere düşünmeyeceğin kadar büyüdüler."

Midem o kadar hızlı düşüyor ki Atlas'ın ayakkabılarının üzerine kusacağımı düşünüyorum, başım dönüyor ve moralim

pusula bir kez daha darbe alıyor.

Gryphon'un öfkesi kabarıyor ve Nox'un yüzüne doğru yaklaşarak, genellikle güvenli bir şekilde yerinde bıraktıkları görünmez çizgileri aşıyor. "Sakın ona böyle şeyler söyleme! Olanlar hakkında endişeleniyorsan, o zaman bununla başa çık. O senin kum torban değil. Kuzey bu sefer seni kurtaramayacak."

Atlas'ın kolları etrafımda sıkılaşıyor ve titrediğimi fark ediyorum. Tüm o kadın ve erkekleri ben öldürdüm. Onları öldürdüm. Hiç düşünmeden hepsinin ruhunu bedenlerinden söküp çıkardım. Herhangi biri olabilirlerdi.

Çocuklar ve ebeveynler, kardeşler, her birinin bir yerlerde ailesi var ve ben sadece... umursamadım.

Bana dedikleri canavar gerçekten benim.

Ben lanet olası bir canavarım.

Gryphon beni tekrar kendine çekiyor ve çenemi tutuyor. "Git Gabe'i bul. Buradaki işimizi bitirip kapıları tekrar emniyete alacağız. Yolda başka bir Kalkanımız var. Sen Gabe'e git. Tüm bu saçmalıklara aldırma, Bonded. Zaten hiçbir önemi olmayan saçmalıklar. Buraya hepimizi öldürmeye geldiler, sen yanlış bir şey yapmadın."

BÖLÜM YIRMI YEDI

Gabe

Şekil değiştirmiş halimle bulunduğum yerden Oli'yi göremiyorum ama Gryphon'un ondan haber aldığına, onun hayatta olduğuna ve insanların ruhlarını sağdan soldan söküp aldığına dair beynime süzülen güvence, beni buradaki insanları bırakıp ona koşmaktan alıkoyan tek şey. Onu bulma ve ona göz dikme dürtüsü çok güçlü ama yapmam gereken bir iş var ve Bond Grubu'nun geri kalanına güvenmem gerekiyor.

Bu da iyi bir şey, çünkü etrafa saçılan hediyelerle yok olacak bir sürü Şifacı ve düşük seviyeli Nöro tipi güvenlik için bana doğru koşuyor.

Buralarda bir yerde, binaların kenarlarında delikler açan bir şarj cihazı var ve bu lanet şeyler üzerinde bir hafta çalıştıktan sonra kendimi özellikle boktan hissediyorum.

Dehşete düşmüş kalabalığa seslenmek ve onları güvenli bir yere yönlendirmek için insan formuna geri dönmem gerekiyor. Bana farlara yakalanmış tavşanlar gibi göz kırpıyorlar, devasa çıplak bir adam insana bunu yapar, ama yeni gelenleri içeri almak için okulun kapılarını açıyorum ve yeterince hızlı gidiyorlar. Onları binanın altındaki fırtına mahzenine, orada bulup sakladığım diğer Üstün Yeteneklilerle birlikte gönderiyorum. Çoğunlukla kadınlar, çocuklar ve kasabamız ve toplumumuz için savaşmaktan korkan Üst Kademe aptallar.

Bu kâbusun üstesinden geldikten sonra burada pek çok değişiklik olacak.

Kapıyı kapatıp arkalarına barikat kurduğum an, öndeki enkazdan bir beton levha sürükleyerek

Ekstra koruma için kapıyı kapatıyorum, en büyük panter formuma geri dönüyorum ve diğer şekil değiştirenlere katılmak için küçük verandadan aşağı atlıyorum, bir sonraki dalga gelirken havayı kokluyorum.

North ve diğerleri çatışmanın çoğunu bizden uzak tutmak için harika bir iş çıkarıyorlar, ancak burada dalga dalga asker getiren bir grup Taşıyıcı var ve benim ayrılıp savaşa katılmam için çok fazla kişi bize doğru kayıyor.

Tamamen değişmiş halimle, bir seferde üç adamı parçalayabiliyorum, bu da kalabalığı uzak tutmaya yardımcı oluyor. Ezra'nın arkamda kaplan formuna geçmesi ve her seferinde birini indirebilmesi de yardımcı oluyor. Elliot eğilip avucunu yere koyuyor, parmaklarından çıkan buz tabakası yeri kaplıyor ve yaklaşan askerleri dondurarak onları ikiye bölmem için kolay bir oyun haline getiriyor.

Diğer ölümlerden daha dağınık ama bunu yapmanın çok tatmin edici bir yanı var.

Sessiz bir an, etrafımızdaki isyancı ordularında bir sükûnet var ve sonra arkamdan hızla gelen ayak seslerine doğru dönüyorum. Kyrie'nin yanaklarından birinde bir sıyrık, dudağında bir yarık ve kollarından birinin altına sıkışmış bir yerde bulduğu bir çocuk var, ancak gözleri açık ve okul binasının etrafına bakarken hala keskin, beni fark ediyor ve biraz rahatlıyor.

Çocuğun verandaya çıkmasına yardım ediyor ve sonra kendini yukarı çekerken biraz yüzünü buruşturuyor. "Bana burada silahlarınız olduğunu söyleyin.

İyi mi? Odamda sadece üç tane vardı ve şimdiden cephanem bitti."

Onu değiştirmek için yırttığım kıyafet yığınının yanına götürmek için ayağa fırladım ve North aradığında alıp yanımda getirdiğim iki silahı ve birkaç şarjörü almak için eğildi.

Saçlarını atkuyruğu şeklinde arkaya tarıyor, iş yapıyor ve yüzündeki saçmalamayan ifadeyle ağabeyine çok benziyor. "Üçüncü bölgenin kenarında bazı evler var, hemen şurada ve orada sıkışıp kalmış insanlar var. Çocukları var ve bir refakatçi olmadan onları hareket ettirmeye korkuyorlar. Şimdi gidiyorum. Kulaklığım var ve Benson denen çocuk beni yönlendiriyor."

Başımı öne eğerek selam veriyorum çünkü geri dönüp bu konuşmayı onunla kıçım çıplak yapmayacağım. Bu fikir bağımı göğsümde dalgalandırıyor ve Oli'nin bağının etrafımızda gösterdiği kıskançlık bunu bir seçenek olmaktan çıkarıyor.

Eğer bağı burada ruhları parçalıyorsa, onu Kyrie'ye zarar vermesi için kışkırtmayacağım.

Şarjör başka bir binayı daha vurduğunda bir patlama sesi duyuldu, buraya getirdikleri kamyonlardan biri havaya kalktı ve birkaç metre öteye yanmış ve dumanlar içinde bir karmaşa halinde indi. Kyrie'yi harekete geçirmek için başımı sallıyorum ve diğerlerinin beklediği yere geri atlıyorum.

Bir sonraki Direniş dalgası önümüze geliyor, silahlarını ve ellerini kaldırarak bize ateş etmeye başlıyorlar ama kurşunlar görünmez bir bariyerden sekiyor. Okulda tüm Sığınağı koruyacak kadar güçlü bir Kalkanımız olmayabilir ama üç anne ve bir baba var

Orada çocukları için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar ve ben onları haftanın herhangi bir günü yanlarına sıçan Üst Düzey Alev bürokratına tercih ederim.

Gerçi bariyer onları bizden uzak tutmaya yetmiyor ama bir saatten fazladır bu işi yapıyoruz, yani nasıl çalıştığını biliyoruz. Diğer ikisi ıskaladığım kişileri yakalarken ben askerlerin büyük kısmına odaklanıyorum. Kanlı bir iş, ama aynı zamanda katartik, hüsranımın son zerresini buraya en savunmasız nüfusumuzun peşinden gelen bu lanet olası pisliklerden çıkarıyorum.

Bariyeri aşan altı adamı öldürdüğümde, başımı kaldırıp baktığımda, sanki durduğum yerde bir krater açmak üzereymiş gibi elini uzatan Şarjör'ü görüyorum.

Oli'nin elleri havada ve gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde köşeden çıkması dışında. Burada Bond'umun üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok. Direnişçilerden düzinelercesi teker teker düşüyor, ta ki başa çıkabileceğim kimse kalmayana kadar. Ezra ve Elliot'ın geri çekilip, korku dolu bakışlarla ondan uzaklaşmalarını izliyorum, öyle ki yer değiştirseler bile altlarına sıçtıklarını anlayabiliyorsunuz.

Bence çok seksi görünüyor.

"O da neydi? Oradaki adamın gücü neydi?"

Aşağı bakıyorum ve sonra insan formuma geri dönüyorum, beni gördüğünde çıkardığı küçük ciyaklamanın tadını çıkarıyorum. Etrafa bakıyorum ama dışarıda sadece inşaat işçileri var ve onları umursayacağını sanmıyorum. "O bir yüktü. Canlı bir bomba. Tüm hasarı o yaptı. Bir kamyonu Gryphon'dan birkaçının üzerine devirdi.

ve North bunca zamandır onu geri püskürtmek için çalışıyordu. Onunla birlikte çalışan bir Shield vardı ama... işte, az önce saf dışı bıraktığınız diğer adam."

Oli etrafına bakıyor, aletimin hâlâ dışarıda olmasından çok rahatsız olmuş ve "Geri kay! Her yerde kameralar var ve Sawyer'ın kıçının ne kadar harika olduğundan bahsetmesini istemiyorum."

Bassinger homurdanarak başını sallar ve "Onun kıçı olacağını sanmıyorum-" der.

"Şu anda onun sikini aklına bile getirme! Bağımın dikkatini dağıtmak için elimden geleni yapıyorum ve bunun hakkında konuşmanın bir faydası yok Atlas!" diye tersledi ve ben de nefes almak kadar kolay bir şekilde geriye kayarak başımı bacaklarına yasladım. Onunla konuşmak için yer değiştirmiştim elbette ama aynı zamanda lanet olası Bağ'ımı bir an olsun tutmak istediğim için de yer değiştirmiştim.

Yaşıyor ve düşmanı hak ettiği gibi katlediyor. Hepimiz kutsanmışız.

Kollarını boynuma dolamak için çömeliyor ve yüzünü oraya gömüyor. "Özür dilerim. Seninle konuşmak istiyorum ama... sen de benimsin ve paylaşmıyorum."

Bu iyi bir şey çünkü tam bana kavuştuğu için rahatlamış bir şekilde iç çekerken Kyrie birkaç aileyle birlikte geri dönüyor, aralarında en az bir düzine çocuk var ve onları okula geri götürmeye başlıyor. Brutus onlar yürürken koklamak için yanlarına atlıyor ve birkaç çocuk onu görünce ciyaklayıp gözyaşlarına boğuluyor, aileleri de korku içinde onları kucaklıyor.

Kyrie buna bir çomak sokar. "Canavar geri mi döndü? Kahretsin. Sorun yok çocuklar. O dost canlısı bir yavru. Bu onun annesi.

Orada. Yaramazlık yapmasına izin vermezdi. Size zarar vermez, o kötü adamlar için burada."

Kulaklığı olan herkes Sawyer'dan bir şeyler duyarak bir saniyeliğine taşa dönüyor ama benim kedi kulağım teknolojinin sadece yüksek frekanslı gürültüsünü algılayabiliyor.

Oli iç geçiriyor ve yüzünü tekrar boynuma yaslıyor. "Son Taşıyıcıları da aldım. North kendi bölgelerindeki son askerleri de halletti ve Gryphon kapıları tekrar yerine yerleştirdi."

Atlas başını sallar ve Hücum'un cesedine doğru bir adım atar. "Yeni kalkanları taktılar. Artık bir yerine üç yedeğimiz var. Bu yardımcı olacaktır."

Oli'nin midesi bir ses çıkarıyor ve ona bakabilmek için biraz geri çekiliyorum, kullandığı onca güçten sonra ihtiyacı varsa onu beslemek için bir şeyler aramaya hazırım ama hasta görünüyor.

"Boş ver onu. Bağım... oradaki Hücum'un ruhunu yiyor. O buradaki en güçlü Yetenekliydi, hatta Andrews'den bile daha güçlüydü. Sanırım bir sonraki güç testini geçtik."

Lanet olsun.

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Oli

Gabe ve diğer Şekil Değiştirenlerle birlikte okulun önünde, Kalkanlar Sığınak'ı tamamen kuşatana kadar bekliyoruz. Sawyer, ailelerin okuldan çıkmasına izin vermeden ve insanları tıp merkezine taşımaya başlamadan önce bize her şeyin yolunda olduğunu söylüyor.

Bir kez daha uykuda giydiği eşofman altı ve Atlas'ın kazaklarından birini giymiş olan Gabe, yaralı ya da hareket kabiliyeti düşük insanları taşımaya yardım ederken omuzlarında birer çocuk taşıyor. Atlas'ın omuzlarında bacağından vurulmuş ve sığınaktaki işe yaramaz Şifacılardan biri tarafından kabaca pansuman edilmiş bir adam var. Hâlâ her küçük harekette inlememek için elinden geleni yapıyor.

Ailelerin hiçbiri bana dokunmak istemiyor.

Benim için sorun yok ama her iki tahvilim de bunu benim adıma biraz kişiselleştiriyor.

Kyrie onlara homurdanıyor ve kalçasındaki yürümeye başlayan çocuğu ayarlamak için biraz sallanıyor. "Dravenler de aynı muameleyi görüyor. Bu sadece korku. Senin zaferimizin en önemli parçası olduğunu bilseler bile, onlarla birlikte başka bir şeyin yürüdüğünü hissedebiliyorlar."

Omuz silkiyorum ve August'un sırtını okşuyorum, tam da onun sevdiği gibi kulaklarını biraz yıkıyorum. "Biliyorum. Bu senin için hayatta kalma içgüdüsü, ben de olsam benden uzak dururdum."

Ona sorun etmediğimi çünkü Nox'un bir saatten kısa bir süre önce beni sözlü olarak parçaladığını ve bu bokun hala bir orospu gibi acı verdiğini söylemiyorum, çünkü o zaman Atlas

ve şerefim için ona kamikaze gibi saldıracağım.

Buna ihtiyacım yok.

Bu yüzden yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve yavruları bacaklarıma yakın tutuyorum. Serbestçe dolaşmalarına izin vererek insanları daha fazla korkutmanın bir anlamı yok.

Şehrin ana bölgesinde ve North'un ofislerinin karşısında bulunan tıp merkezine vardığımızda, TacTeam'lerin çoğunlukla orada toplandığını görüyoruz ve ben de Bonded'ımı bulmak için sıvışabiliyorum.

Kuzey'i bulmam ve onu canlı ve iyi görmem gerekiyor, çok teşekkür ederim.

Kasabada en çok aranan kişi olmasının yanı sıra, düşmana yaşattığı kâbusların anıları hâlâ çok güçlü olduğu için herkesten iki adımlık kişisel bir balon gerektirecek kadar da korkutucu olduğundan fark edilmesi çok kolay. Ona doğru ilerlerken insanları yolumdan çekmek için yavru köpekleri kullanma konusunda pek nazik ya da düşünceli değilim.

Tozla kaplı, terli, iğrenç yüzümü görünce yüzünde beliren rahatlama, benim yüzümde de aynen beliriyor. Bunu anlamak için görmeme gerek yok.

PDA'dan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim, ama kendimi ona doğru fırlatıyorum ve beni tereddüt etmeden yakalıyor, kolları beni sıkıca sarıyor ve beni fizik yasalarının izin verdiği kadar yakınına çekiyor.

"Kalp krizi geçirmemi engellemek için gerçekten güvenli bir yerde kalamaz mıydın?"

Onunla alay ediyorum ama kolları beni sımsıkı sardığı için hareket edemiyorum. "Kyrie az önce bana buradaki galibiyetimiz için çok önemli olduğumu söyledi.

Yardımıma ihtiyacınız olduğuna eminim. Ayrıca, ikimiz de Ücret'in benim için gönderildiğini biliyoruz."

Arkamızda mırıltılar var ve Tahvillerimin yaklaştığını hissediyorum. Hepsi, Nox bile, şaşırtıcı bir şekilde.

Beni bırakmak istememesine rağmen kollarından nazikçe çekiştiriliyorum ve Gryphon ona çıkışıyor, "Ona sahip çıkmayı kes, seni sahiplenici pislik. Konuşman gereken insanlar ve yapman gereken önemli meclis işleri var."

North, Foggarty'ye ve birkaç metre ötede kendi aralarında dedikodu yapan diğer iki Şifacıya doğru dik dik bakıyor ve akbabalar gibi ona bakıyorlar.

Tekrar yanına sokulup mırıldanıyorum: "Hangisini korkutmamı istersin? İstersen onlardan birini öldürebilirim."

Bana bir bakış attığında, ona masumca sırıtarak omuz silkiyorum ve "Daha büyük bir iyilik için, ne gerekiyorsa yapabilirim" diye takılıyorum.

"Yalancı. Sen yapmazdın ama bağın yapardı. Belki de onu biraz daha dışarı çıkarmalısın, aşırı beslenmiş ve aşırı önemli kalabalığı bizim için biraz azaltmalısın."

Gabe alay ediyor ve spor ayakkabısını hafifçe toprağa vuruyor ama zaten kavgadan dolayı toprağa bulanmış durumda, o yüzden bir şey fark etmiyor. "At gitsin onları. Onlara hiçbir şey borçlu değilsin, ne güvenlik ne de rahatlık. Eğer yardım etmeyeceklerse, onlardan kurtul."

North gözlerini deviriyor ve elini yüzüne sürerek etrafa daha fazla kan ve kir bulaştırıyor. "O kadar kolay değil. Hiçbir şey o kadar kolay değildir."

Yüzümü buruşturuyorum ama başımı sallıyorum, çünkü bu büyümenin büyük bir parçası. Her şeyin bir bedeli olduğunu öğrenmek.

Bazıları düşünülemeyecek kadar yıkıcı olan sonuçlar.

Ben de taktik değiştirdim. "Kieran Sage'i nereye sakladı? Etrafta dolaşmaya devam edip tüm aileyi kontrol etmem gerekiyor."

Gryphon oflayıp pufluyor, ikincisine hâlâ çok kızgın ve "Felix'in yanındalar," diyor.

North ona bir bakış atar ve sonra anlaşmaya varmışlar gibi başını sallar. "Hemen oraya gidebilir ve Davenport tarafından da kontrol edilebilirsin. Gabe ve Bassinger da. Benim halletmem gereken bir iş var ve Gryphon son bir kez güvenlik işlemlerinden geçebilir, sonra yeniden toplanabiliriz. Hiçbir yere yalnız gitmeyin."

NEREDESIN?

Kafamın içinde North'un sesini duyunca gözlerimi deviriyorum çünkü bana bu odadan desteksiz çıkmamamı söyleyen oydu, bu yüzden doğal olarak beni koyduğu yerdeyim.

Adam bana biraz daha güvenmeli.

Oli, şu anda yanında kim var? Yüksek sesle bir şey söyleme ya da tepki verme, tedbirli olmalısın.

Gryphon'un konuşması karşısında kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bu zihinle konuşma olayının nasıl işlediğini hâlâ tam olarak anlamış değilim ve ikisinin de birbirinin üzerine konuşması, ikisinin de birbirini duyduğundan emin olmamı sağlıyor.

Atlas bana bakıyor ve bu da bunu doğruluyor, şu anda hepsi kafamın içinde, benimle konuşuyorlar ama aynı zamanda birbirleriyle de konuşuyorlar.

Kieran'ın Sage'i tuttuğu yere bakıyorum, saçlarını okşuyor ve üzerine bulaşan kan hakkında sessizce mırıldanıyor. Aslında bundan hiç etkilenmiş görünmüyor, daha çok ona olabildiğince yaklaşmak için endişeleniyor ve kalbim kendi Bağlanmışlığımda küçük bir çekişme yapıyor.

Tıp merkezindeyim, tam olarak North'un bana söylediği yerde. Gabe ve Atlas yanımda. Kieran, Sage ve Felix de. Güvendeyim.

Bir duraklama oluyor ve midem çalkalanmaya başlıyor. Beni yerimde tutan tek şey Gryphon'un tedbirli olmam konusundaki uyarısı. Eğer bir şekilde izleniyorsam, güvenlik sistemindeki bir hacker gibi, o zaman buradan kıçım yanıyormuş gibi kaçamam.

Ama ya tahvillerimden biri yaralandıysa?

Bilir miydim? Bilmek zorundayım, değil mi?!

Şimdi söyle. Her ne ise, şimdi söyle.

Her ikisine de gönderdim ve sesimi sert çıkarmaya çalıştım, ancak sessizlikle karşılaştığımda bunun onlara ne kadar iyi tercüme edildiğinden emin değilim.

Çığlık atabilirdim.

"Neyin var? Kalp atışların tavan yaptı," diye mırıldanıyor Felix, belli ki tamamen korkmuş halimle beni ürkütmemeye çalışıyor.

Odanın dinlenmesi ihtimaline karşı, konuşmadan onu bir şeyler olduğu konusunda nasıl uyaracağımı düşünürken kabaca yutkunuyorum. Bu imkânsız. Gryphon'un Nöro yeteneği olmadan bunu yapmanın hiçbir yolu yok. Bu yüzden orada oturup bekliyorum ve kendimi kaybetmemeye çalışıyorum.

Sonra Gryphon bana mükemmel bir görüntü gönderiyor.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum, Kuzey'e gölge yavruların görüntüsünü göndermek beni neredeyse öldürüyordu ama Gryphon bana kafamda bir film makarası gibi oynayan bir dizi görüntü gönderiyor.

Avuçlarım ter içinde kalıyor.

Pek çok şeyle başa çıkabilirim.

Yani ne kadar saçmalığa dayanabileceğimi zaten biliyorum.

Sage'in ilk Kalkanımız Dara'nın boğazını kestiğini görmek ve ardından Direniş'e kapıları açmak bunlardan biri olmayabilir.

J BREE TARAFINDAN DA

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Selam olsun

Acımasız Kraliçe

Karga

Babalarımızın Günahları

Vanth Falling Cilt I

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar Vahşi

Bağlar Kan Bağları

Zorla Bağlar

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümlerin nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını dinleyerek ve iki çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www.jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun ya da Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Sadece bırak:
Hannaford Hazırlık Birinci Yıl

Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut

PROLOGUE

Kaliforniya'nın Mounts Bay kenti sınırlarındaki orman perili olmasıyla tanınır.

Yerel lisedeki çocuklar nesiller boyunca sığ mezarlara gömülmüş cesetler hakkında fısıldaşarak kurtların onları koklayıp yemek için çıkarmasını beklemişlerdir. Yükselen kızılağaçların arasında yürüyen ruhlar hakkında daha da fazla efsane var. Sessizdir, sessiz değildir, ancak trafiğin ve insan deneyiminin her zaman var olan sesleriyle karşılaştırıldığında, ürkütücüdür ve perili hissi arttırır.

Hayaletlere inanmasam da, burada yaşayan ruhları hissedebiliyorum.

Rakibimin cesedine bakarken muhtemelen sadece suçlu bilincim beni ürpertiyor. Kanı ellerimde hâlâ taze, soğuk ve pıhtılaşmış; ellerimi işe yaramaz bir şekilde kot pantolonuma siliyorum. Kıyafetlerim de ellerim kadar lekeli, hatta yüzüm bile onun hayatının sona ermesinin kırmızı lekeleriyle kaplı. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim, ki az önce bir adamın kafatasını bir taşla ezdiğimi ve bu sırada bir kalabalığın bana hastalıklı bir hayranlıkla baktığını düşünürsek bu doğru. Bir kişi bile yok

ses çıkarmaya cesaret edenleri izliyor. Kulübün mengene gibi tutuşu dillerini tutuyor.

Yakalanmaktan korkmuyorum.

Yaşıma göre küçüğüm. Yıllarca süren gıda güvensizliği bana zarar verdi ve bu sezon Oyun'daki en genç yarışmacıydım. Yine de bunların hiçbir önemi yok; ben kazandım. Zaferi ve bu savaşın ganimetlerini almak için otuz adamı ve genç oğlanları yendim.

Dövüş ringinin çevresindeki adamlara doğru tökezliyorum. Hepsi siyahlara bürünmüş, yüzlerinde sert bakışlar ve yanaklarına kazınmış siyah mürekkep var. Aynı işaretleri taşıdığımı düşününce ellerim titriyor. Onikiler'in işaretleri. Ama ben onları hak ettim. Onlarla birlikte durma ve onlardan biri olma hakkını kazandım.

Özgür olmak için.

"Tebrikler, Oyunu kazandınız," diye konuşuyor Çakal ve bana her zaman gösterdiği sıcaklığın aksine, sesinin soğuk tonu karşısında ürperiyorum.

Başımı salladım. Bu işin bitmesini istiyorum. Sıcak bir yemek ve daha da sıcak bir duş istiyorum.

"On İki'ye hoş geldiniz. Hawk'ın yerine geçiyorsun.
Kim olmayı seçiyorsun?"

Özgür. Sanırım bir şahin özgürlüğün iyi bir simgesi, ama ölü bir adamın ismini almak garip hissettiriyor, çarşaflar hala sıcakken onun yatağına tırmanmak gibi. Etrafımda On İki'yi oluşturan diğer adamlara bakıyorum. Onların isimleri sokaklarda bilindikleri, çetelerinin kendilerini korudukları ve uyardıkları isimler. Ben de buna sahip olabilirdim. Kendimi kendi imparatorluğumun kraliçesi yapabilirdim. Sokaklara hükmedebilir ve bir daha asla aç kalmayabilirdim.

Annemin beni içinde bıraktığı yoksulluk döngüsünden kurtulabilirdim.

Gözlerim tekrar Çakal'a takılıyor ve artık ona bakıyormuşum gibi hissetmeyene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Ben Kurt'um."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.